

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

written by
Jessa Hastings

Daisy Haïtes

Daisy Haites

JESSA HASTINGS

Metnin telif hakkı © Jessa Hastings'e aittir, 2021

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının açık izni olmaksızın elektronik, mekanik veya fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

ISBN 978-1-7372811-7-7

Büyükanneme.
Carol, bence bundan ilkinden daha çok nefret
edeceksin.

Ama seni her zamankinden
daha çok seviyorum. Ve bu
kitabı hemen kapat. Daha ileri
gitmene gerek yok.

Daisy

Yemek masasında silah yok. Bu benim tek kuralım. Bana eski kafalı diyebilirsiniz, bilmiyorum. Çocuklara hep bunu söylerim. Telefonlar umurumda değil, mesajlaşmaları umurumda değil, masada şapka takmaları umurumda değil - sadece onlara dokuz buçuk saat boyunca ağır ağır pişirdiğim göğüs etini servis ederken silah istemiyorum.

Julian bize dua ettiriyor (sanki Tanrı onu dinliyormuş ve bizi gerçekten kutsayacakmış gibi) ve ardından aşçıyı mutlu eden yemek yeme sessizliği geliyor.

e ses birkaç dakika sonra tekrar yükselmeye başlar - konu yemek olduğunda tam bir hayvandırlar, bu Kayıp Çocuk s¹ Benimkiler. Onlara öyle diyorum çünkü onlar öyle. Bahçe yolundan sapmadan kardeşimin yanında çok uzun süre kalamazsınız ve bu çocukların hepsi de gerçekten yoldan sapmış durumda. Bu arada bu çocukların hiçbirisi çocuk değil, ne yaş olarak ne de tavır olarak. Her birinin kendine özgü artıları ve eksileri var.

ags, warrants and no- y statuses, and together they comprise inner sanctum of my brother's out t .²

"Oi, Daisyface. "³ Kardeşim çenesini bana doğru sallıyor. "İmmünopatoloji sınavın nasıl geçti?"

"İmmünofarmakoloji," diye düzeltiyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Geçtin mi geçmedin mi?"

"Tabii ki geçti," diyor Kekoa gururla. Artık bir babam yok ama varken Aleki Keko a⁴ onun en iyi arkadaşıydı.

"Birinci sınıf mı?" Julian sorar.

Ona kaşlarını **çatarak** baktım. "Belli ki."

Kardeşim kendine biraz daha şarap koyarken bana göz kırpmıyor.

"Müfredatta sırada ne var?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım Hastalık üzerine bir bloğa geçmek üzereyiz &

erapeutics." Imperial College'da ikinci sınıf tıp öğrencisi.

Jules onun eline vurur. "Bu saçmalığı bilmene gerek yok-"

"Geri al onu!" Declan Elli s⁵ diye bağıyor aniden ve masadan geri sıçrayıp yanında oturan TK'ye karanlık bakışlar fırlatıyor.

Aralarında kaşlarımı çatıyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, dikkatimi vermiyordum.

"Hayır." Teeks sırtıyor .⁶

Declan arkasından uzanıp Star Model BM'sini çıkardı .⁷ O seviyor, ben sevmiyorum. Elde çok ağır, geri tepmesi çok gecikmeli.

"Güverte." Julian gözlerini devirdi. "Silahı kaldır."

Şu anda biraz sarhoş, Decks - bunu onda görebiliyorum çünkü sarhoş ya da akşamdan kalma olduğunda gözlerinden biri biraz kısılıyor.

TK'ye bakıyorum ve Declan'ı zorlamayacağını şimdiden söyleyebiliyorum - her ne ise, bunun geri alınamayacak kadar komik olduğunu düşünüyor. Yüzünde Decks'i kızdıran o yalaka, bok yiyen sırıtış var çünkü saygısızlık yapıyor ve Declan teknik olarak besin zincirinde daha üstte. O benim kardeşimin sağ kolu .⁸

"Geri al lan onu." Declan silahı yeniden konumlandırır, şimdi doğrudan TK'nin yüzüne doğrultmuştur.

"Hayır." Teeks omuz silkti, farklıydı. "Neyi geri alacaksın?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir şey." Declan hızla bana bakıyor ama TK ve Booker gülmeye başlıyor.

En iyi arkadaşlar, kocaman aptallar. Declan silahı doğrultuyor.

"Declan, aptallık etme." Gözlerimi deviriyorum. "Ben aptallık yapmıyorum, o aptallık yapıyor."

Miguel Del Olmo ile uzun uzun bakiştık,² On dört yaşımdan beri korumam.

"Aptal değilim." TK omuz silkiyor. "Bu doğru."

"Hayır, değil."

"Doğru olmayan ne?" Julian kaşlarını çatar.

Declan, ekibin en genç üyesinin sırası gelmeden konuşmasına sessizce meydan okurken gözleri doluyor.

TK'nın yüzüne arsız bir gülümseme yayılır. "Güvertelerde Dais'e karşı kalıcı bir ereksiyon var."

Ve sonra.

Silah sesi.

Birkaç kez göz kırpıp kendime bakıyorum. Çok eski, çok değerli ve daha birkaç saniye önce nane gibi olan beyaz tişörtüm şimdi bir damla Kaliforniyalı kanıyla kirlenmiş.

TK küçük bir acı sesi çıkarır - zar zor duyulabilir - çünkü Decks'e asla acı çekmenin tatminini yaşatmaz.

"İnanılır gibi değil." Topladığım kağıtları masaya vurdum. "Benim tek kuralım nedir?" Tüm odaya bağıyorum.

Oda hareketsizleşir. Kimse cevap vermiyor. "BENİM TEK KURALIM NEDİR?"

Kardeşim ve zavallı TK (bu arada ölmüyor) dahil olmak üzere orada bulunan herkes "yemek masasında silah yok" cümlesinin bir çeşidini mırıldanıyor.

"Bu 4000 sterlinlik bir gömlek."

Smokesho w¹⁰ gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunun için fazla para ödemiş olabilirsin Dais."

"Öyle mi?" Ona ters ters baktım. "1966'dan kalma bu Beatles 'Kasap Kapağı' Orijinal Promo tişörtüne fazla mı para verdim?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Geçen hafta eBay'de silah şeklinde bir Cheeto'yu £560."

Smokeshow en iyi arkadaşı Happy'ye bakar,¹¹ ona kaşlarını çatıyor. Smoke elinde değilmiş gibi omuz silkiyor. "Benim silahıma benziyordu."¹²

Julian gözüme takılıyor ve çenesini TK'ye doğru sallıyor.

"Ona yardım et." Declan'ı işaret ederek gözlerimi deviriyorum. "Çantamı getir."

Biraz utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Miguel Teeks'in mutfığa girmesine yardım eder ve onu kahvaltı masasına oturtur.

Büyük bir ev. Babam Knightsbridge'de bir çıkmaz sokağın tamamını satın aldı ve orayı bir tür karargaha dönüştürdü. e Compound diyorlar.

Miguel, dudaklarını büzerek tıbbi çantamı taşıırken Declan'a etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor.

"Gömleğin için üzgünüm." Bana üzgün bir bakış atıyor, bana doğru eğiliyor, muhtemelen olması gerekenden daha yakın. "Kuru temizleme yaptıracağım."

Ona bir kez başımı salladım, biraz gülümsemeye çalıştım.

ve onun aptalca davranışlarını görmezden gelmek istemem.

TK, Declan'ın aramıza koyduğu (koymadığı) yakınlığa kaşlarını kaldırıyor ve Decks odadan çıkarken onu selamlıyor.

TK'ye bir bakış attım. "Bunu neden söyledin?" "Çünkü bu doğru."

Miguel başını eğiyor, gözleriyle zımnen kabul ediyor. Miguel'im çok konuşkan biri değildir. Sürekli bir varlık ve neşeli bir tek satırla tanınır. O ve ben yıllarımızı, onun yanımda durmadan yakınımda olmasının mükemmel dengesini kurmaya harcadık... O benim asla yalnız olmadığının çok farkında. Ben de onun asla yalnız olmadığının farkındayım. Ona her zaman söylenecek çok şey de yok, o zaten her şeyi görüyor.

"Her iki durumda da-" Yaranın etrafındaki kanı izopropil pedlerle siliyorum. "Ayıyı dürtmenin gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O bir ayı değil." TK gözlerini deviriyor. "Aşağılık kompleksi ve küçük bir aleti olan bir köpek yavrusu."

Ona bir bakış fırlattım. "O kadar da küçük değil..."

TK gülmeye başlar. "Hadi o zaman, dürüst ol, yatakta kim daha iyi: ben mi o mu?"

Declan, yüzde yüz. Tamamen, inkar edilemez, çok iyi, şiddetle tavsiye ederim. Julian bıraktığında çok kızmıştım. Birkaç yıl önce eski erkek arkadaşım ile ayrıldıktan hemen sonra, büyük ve travmatik bir olaydı ve ben gençtim.¹³ Julian çok da genç olmayan Declan ile yattığımı öğrendi g¹⁴ ve kim benim yirmi yaşında olduğumu düşündü,¹⁵ Gerçi ben değildim ve sanırım Julian ona bir iş için yardım etmesi gerektiğini yoksa federallere gideceğini söyledi ve o işte ne olduğunu bilmiyorum ama Declan ondan sonra sonsuza kadar buralardaydı.

Teeks... bak. Julian'ın onu ve Booker'ı vadiden çıkarmaya çalışmasıyla aynı zamana denk gelen kısa bir şeydi. Bu konuda konuşmuyoruz ama sanırım anlaşmayı tatlandıran bendim. Kardeşim beni mümkün olduğunca işinin dışında tutmak için elinden geleni yapıyor ama o seyahatte beni de yanında Kaliforniya'ya getirdi ve seyahatin büyük çoğunluğunu TK ve Booker'la yemek yiyerek geçirdik.

Jules için çalışan en genç adamlar onlar. TK yirmi altı, Booker yirmi yedi yaşında. Üniversiteden arkadaşlar. Stanford'dan birincilikle mezun olan teknoloji çocukları. Biz onlara Silikon Kötüler diyoruz. Jules

Onları dark web'de "yasallığı şüpheli" pornografi görüntüleyen kişilerin ev adreslerini takip edip FBI'a gönderirken bulduk. Tarzlarını beğendik. Jules bir kurtarıcı kompleksi hayranı, kendisinde de var. Ben mi? Bir şeylerin ters gittiğini gören ve elinden geldiğince düzeltmeye çalışan herkesi severim.

Eğlenceli çocuklar ve TK'nın bir yüzü var; tatlı ve aslında olduğundan daha genç. İyi öpüşüyor, harika gözleri var, yatakta da öyle. Yine de ona söyleyecek cesaretim yok. Söyleyemem.

Koluna lidokain sapladım.

"Bilmiyorum." Nazlı nazlı omuz silkiyorum. "Hafızamı canlandırman gerekebilir." Sığ bir cevap ama yine de memnun görünüyor, çenesi falan havada.

"Belki yaparım." Bu saçma bir kabulleniş.

Yapmayacak, bunu ikimiz de biliyoruz -en azından artık yapmayacak, çünkü- Arkamdaki kapı aralığından biri boğazını temizliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Christian Hemmes kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmış.

"Gideyim mi o zaman?" diye soruyor, kaşları çatık, elleri ceplerinde.

Hızla arkamı dönüyorum, yanaklarım yeniden (neden bilmiyorum) ¹⁶. Gözlerimi birkaç kez kırptırıp önümdeki işe yeniden odaklanıyorum ve Miguel'in bana zoraki arkadaşlığımıza ihanet gibi gelen abartılı göz devirmesini görmezden geliyorum.

TK bakışlarımı tutuyor, bilerek sırtıyor, ama hiçbir şey bilmiyorlar... yarısını bile bilmiyorsun.

Christian Hemmes bize doğru yürüyor, arkamda duruyor ve kurşun yarasını kendi gözleriyle incelerken çaktırmadan kıcımı sıkıyor.

"Burada ne oldu?"

Sinirli bir şekilde nefes veriyorum.

"Declan." "Seni vurdu mu?" Biraz şaşırarak göz kırptırıyor. TK başını sallıyor.

"Neden?"

İkisi arasında bir bakış atıyorum. "Teeks düşmanca davranıyordu."

Miguel gözlerimi kısarak ifademini geçerliliğini değerlendiriyor.

"Yemek masasında silah bulundurmamaları mı gerekiyordu?" Christian kollarını göğsünde kavuşturur.

"8 inçlik pensi uzatır mısın?" dedim. "Ve değiller." Christian bana bir çift Mayo makası uzattı s¹⁷ ve Miguel gözlerini deviriyor.

Boğazımı temizliyorum, doğru aleti alıyorum ve Miguel üzerime bir ışık tutarken TK'nin kolunun etrafında dönmeye başlıyorum.

"Biraz zaman alacak mı?" Christian kararsızca sorar.

"Oh-özür dilerim." Ona dönüp bakıyorum. "Seni bir şeyden alıkoyuyor muyuz?"

"Evet, aslında."

Üzerime eğiliyor, benimle birlikte tekrar yaraya bakıyor ve kendini bana doğru bastırıyor. "Senin için bazı planlarım vardı."

Midem merdivenlerden aşağı düşüyor.

"Ah." Yutkunuyorum, sonra gözlerimi kısarak arkadaşımın koluna bakıyorum ve sağ humerus küçük tüberkülüne saplanmış bir merminin parıltısını görüyorum. "Aslında benim de senin için bazı planlarım vardı ama sonra sen gidip forseps ile makası karıştırdın ve libidom tamamen buharlaştı."

Miguel kaşlarını çattı, düzenlememizi beğenmedi t¹⁸-Bunu o kadar çok kelimeyle söylemedi, ama Miguel'de yeni yürümeye başlayan bir çocuğun poker suratı var.

"Neye sırtıyorsun?" Christian TK'nin kafasına vurur.

Teeks gülmeye başladı ama ben ona baktım. "Kötü haber." Lateks eldivenimi çıkarıyorum ve o inliyor. "Oraya oldukça sıkışmış."

"Siktir." Başını öne eğiyor.

"Onu Merrick'e götürün." TK'nin kolunu gazlı bezle sarıp yaranın üstünden bağlarken Miguel'e başımla selam veriyorum. "Ona kemiğin kırılmış ya da en azından parçalanmış olabileceğini düşündüğümü söyle." Teeks'e özür dileyen bir gülümseme atıyorum. "Hayatını kardeşime teslim ettiğin için pişmanlık duyuyor musun?"

"Hayır." TK bir gülümsemeyi bastırıyor.

"Hayatımın zamanı." Gözlerimi deviriyorum.

"Birinin hayatının zamanından bahsetmişken..." Christian elimi çekiştiriyor ve ben de ona bir bakış fırlatıyorum. "Burayı kapatıyor muyuz?"

"Öyleyiz." Sargılı yaraya bir kez daha bakıyorum. Bandajı TK'nin koluna bir kez daha bastırıyorum. "Ayıyı dürtme."

Bana sırtıyor. "Söz vermiyorum."

"Seni görmek güzeldi, kardeşim-" Christian (yarı) nazikçe TK'nin hasarlı koluna bir şaplak atıyor ve o da irkiliyor. Gözlerimi deviriyorum ve Miguel başını sallayıp beni Christian'la yalnız bırakmadan önce

gölümsüyor.

Christian'la yalnız. Biriyle yalnız kalmak benim için hâlâ biraz mucize. Yıllardır biriyle yalnız kalmama izin verilmemişti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ona "Sen bir pisliksin," diyorum. Gözlerini deviriyor. "O ne."

Ama kendimi biraz yağlı hissediyorum çünkü bana karşı bölgeci olduğu için bunu yaptığını düşünüyorum. "Biz kıskançlık yapmayız, unuttun mu?"

"Kıskanmadım." Christian kaşlarını çatı. "Birkaç ay önce onunla bir kez yattıysan bana ne?"

Ona dönüp bakıyorum ve kendimi kontrolün bende olmamasını istememekle, bana başka birinin dokunmasıyla ilgili sesindeki belirsizliği sevmemek arasında dengeliyorum.

"Bir kereden fazla." Merdivenlerden yukarı yürümeye devam ediyorum.

Gözleri kısılıyor ve beni takip etmeye devam etmeden önce bir dakika duruyor. "Yine de oldukça ateşli, Baby Haïtes."

Bebek Haïtes. Bana ne diyorlar.

"Ne oldu?" Merdivenlerin başında duruyorum, ellerim kalçalarımnda. "Sen." Bana bakıyor. "Doktor olmak."

Ona bir bakış attım. "Ben doktor değilim."

"Yoldasın." Bana uzun uzun bakıyor, sanki kendim hakkında aşağılayıcı şeyler söylememden hoşlanmıyormuş gibi, ama bunu düşünmeme izin verirsem. "Yakında tam ehliyetli bir doktor ve şoför olacaksın."

Ona gözlerimi deviriyorum, uzaklaşıyorum ve ilerliyorum, beni böyle sevmeyen bir çocukla gün batımına doğru giden o aptal kalbimin peşinden gitmeye çalışıyorum.

Christian ve ben, kesip biçmemiz gerekiyordu.

Sadece seks. Bunu yapan arkadaşlar. Kardeşimin nazikçe söylediği gibi "Birini becermek".

Keşke öyle olsaydı, o ilk geceden beri istediğim buydu. Bunu daha önce de yaptım, bunu yapabilirim - TK öyleydi, Declan öyleydi. Romeo böyle değildi, ama hiçbir şey Romeo'nun olduğu gibi olmayacak, bu yüzden onu başkasıyla kıyaslamak gerçekten adil değil. Her neyse, demek istediğim ben nasıl sıradan seks yapılacağını biliyorum. Christian nasıl sıradan seks yapılacağını biliyor. O ve en iyi arkadaşları sıradan seks konusunda altın madalya sahibidirler, ama bizim için o ilk geceyle ilgili bir şey çok sarsıcıydı.

Christian bir Cumartesi günü geç saatlerde bana doğru eğilirken, "Söyle bana," dedi.

Birkaç ay önce kulübünde. "Gizli hayaller, hayat amacı... bunun gibi şeyler."

Birbirimizi yıllardır kardeşlerimiz aracılığıyla tanıyoruz. Jonah Hemmes, Julian'ın en iyi arkadaşlarından biri, ama sanırım dört ay kadar önce özellikle o gece, kardeşinin en iyi arkadaşının kız kardeşi gibi görünmeyi bıraktım. e Orseund Iris tüp tankı bunu yapar.

Benim için harika bir zamanlamaydı çünkü Romeo daha yeni sevişmişti ve ben üzgündüm ve o yanımda olmadığına ne yapacağımı hiç bilemedim.

Dudaklarımı büzdüm, sanki cevap her zaman dilimin ucunda değilmiş gibi düşünmeye çalıştım ve kendimi yüzünün bana bu kadar yakın olmasından dolayı kızarıırken buldum. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Dene beni." Başını eğdi. Daha önce fark ettiğimden çok daha güzeldi, sanki o zamana kadar ona hiç doğru dürüst bakmamıştım. Yana doğru savrulmuş ve mükemmel bir şekilde geriye itilmiş altın sarısı saçlar. Büyük ela gözler. Büyük alt dudak. Büyük bela.

Gözlerimi kısarak ona baktım, kendimi biraz açıkta hissediyordum. "Gerçekten normal olmak istiyorum." Bana küçük, şaşkın bir gülümseme verdi, birkaç kez başını salladı.

"Korumam olmamasını isterdim, bazen yalnız hissetmek isterdim, caddede yürürken yanımda giden arabanın beni alacağından endişe etmemek isterdim, sigortasız olmak yerine fidye sigortasına hak kazanmak isterdim-"

"Siktir." Kaşlarını çatı.

"Kendi başıma bir yere gitmek isterdim. Sürülmek değil, kendim yapmak."

"Sanki o da ulaşılabilir bir yerde, değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, ben de ona utangaç bir bakış attım. "Sen... araba kullanmayı bilmiyor musun?" Başını eğdi, bana biraz temkinli baktı.

Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak çenemi kaldırdım. "Hayır."

"Oh." Birkaç kez başını salladı. Ağzının köşesi yukarı kalktı ve şimdi onu her gördüğümde bana gülümsemesini sağlamaya çalışıyorum.

"Sana öğreteceğim," dedi bana.

Verirdi aslında. Sözüünü tuttu, ama daha sonra.

Günümüz, birkaç saat sonra,¹⁹ Saat gece 1 ve Christian'ın telefonu on dakika içinde ikinci kez çalıyor. Çıplak vücuduna uzanıyorum-

hiç çıkarmadığı kalp kolyesinden başka bir şey yok -ve komodinden vızıldayan telefonunu alıyor.

"Sarışın Kelsey parantezi seni çağırıyor," dediğimde gözleri **ir kildi**.

Hızla dönüyor, telefonunu elimden alıyor ve aramayı sessize alıyor.

Bana yarı özür dileyen bir bakış attı. Yüzde altmış özür dileyen, yüzde kırk eğlenen.

Melek gibi saçları şimdi az önce benim çektiğim şekillerde çekiştiriliyor ve dudakları benimkilere bastırıldığı için daha da pembe. Zeytinli kolunu başının arkasına doğru uzatıyor.

Elimi telefonuna doğru uzatıyorum. "Mesajlarını okuyabilir miyim?"

Gerçekten üzgün olmasa da gözlerini kısıyor. "Neden?"²⁰

"Sadece Sarışın Kelsey parantezinin ve tüm sürtük arkadaşlarının senden ne istediğini görmek istiyorum."

"Saat sabahın biri." Eğleniyor. "Sanırım ikimiz de ne istediklerini biliyoruz."

"Karakter referansı mı?" Bana kuru bir bakış attı. "İtibarını geri kazanmak mı?" Gözlerini tekrar devirirken gülümsüyor. "Şaka yapıyorum-" diye takılıyorum. "Bunun için çok geç olduğunu hepimiz biliyoruz." Telefonunu bana uzatırken gülüyor. "Şifre?"

"6969."

Gözlerim doldu. "Her zaman sınıfın resmi."

696⁹²¹-Aslında bunun oldukça komik olduğunu düşünüyorum, ama benim önümde seks telefonları aldığı için ona biraz kötü davranıyormuşum gibi hissediyorum.

Mesajlarına gidiyorum. "Yirmi iki okunmamış mesaj. Gönderenlerin en az on beşi kadın..." Listeyi incelerken sesim titriyor. "Kelsey parantez Blonde. Melanie Watson. Melissa Nigh. Natalie Lamburg. Natalie Boobs-" Ona bakıyorum. "Bu onun Tanrı vergisi adı mı?" Gülümsüyor. "Göğüsleri ne kadar büyük ki telefonundaki adı bu olsun?"

"En azından çift D."

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum, tekrar aşağı bakıp okumaya devam ederken. "Aimee Aitkins. Olivia XO-" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Bunu kulüp için söylüyorum, duygular için değil."

"Çok daha iyi." Ona yargı dolu, gergin bir gülümseme veriyorum. Telefonunu göğsüme bastırıyorum. "Gece geç saatlerde çok mesaj alıyorsun." "Gece geç saatlerde çok mesaj alıyorsun."

şarabına uzanırken gülümsüyor. "Vay be." Gözlerim büyüdü. "Sarışın Kelsey parantezinin tam bir denizci ağzı var."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle."

Şarabı elinden aldım ve büyük bir yudum aldım. "Bir kızla konuşurken böyle yapıyorsun, değil mi?"

Pişman görünmeye çalışırken bir yandan da gülümsüyor. Başparmağıyla alt dudağımın kalın kısmına bulaşan ruju siliyor. Yaptığı her şey seksi. "Hiç bu kadar çok konuştuğumuzu söyleyemem."

Bunu söylediğinde tereddüt etmiyorum - kendime umursamadığımı hatırlatıyorum - iki kuralımız var, kavga etmiyoruz ve kıskanmıyoruz, bu yüzden umursamıyorum, kendime bu hafta on ikinci kez söylüyorum ve başını kaldırıp bana hissetmem mümkün olmayan bir kişi için bir şeyler hissettiğimi düşündüren Duygu Canavarı'nın gözlerinden kaçınıyorum ve hissetmiyorum ve yapabilirsem bile zaten yapamam.

Bu yüzden nefes alıyorum ve giderek daha çok sevmeye başladığım yüzüne bakarken kendimi çelikleştiriyorum. "Henry bu gece eve gelip gelmeyeceğini bilmek istiyor," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Christian bana uzun uzun bakıyor, ona söylememi bekliyor. "Bilmiyorum, Bebek Haïtes. Bu gece eve gidiyor muyum?"

Yüzümü ona dönerek oturuyorum, battaniyeleri çoğunlukla çıplak olan vücudumun etrafına çekiyorum. Omuz silkiyorum, ama öyle değilim. "Bilmiyorum, Christian Hemmes. Öyle misin?"

Bana şakacı bir şekilde gözlerini kısarak bakıyor. "Sen söyle, bebeğim."

Bana böyle seslendiğinde kalbim küt küt atıyor ama bunu benim istediğim şekilde söylemiyor.

"Yani, sanırım yaşlı Sailor Mouth onu ziyaret edeceğinizi umuyor..."

Gözlerinde o bakış var. Eşit derecede emin ve sıkıntılı. "Onu ziyaret etmek istemiyorum."

"Oh?"

Gülümsüyor ve başını sallarken gözleri vücudumda geziniyor. "Ben burada iyiyim..." Sözleri iz bırakıyor. "Burada iyi misin?"

"Şimdilik," diye yalan söylüyorum ve o gülüyor. Her zaman için, korkuyorum.

¹ Toplamda Yedi Kayıp Çocuk, referans kolaylığınız için aşağıda dinleyeceğim:

- Declan Ellis
- Aleki Kekoa
- Miguel Del Olmo
- Jason "Happy" Bardsley
- John "Smokeshow" Macrae
- Booker Cline
- TK ompsett

² Bu yedi adamdan çok daha büyük bir sayı. Julian için yüzlerce adam çalışıyor, ama isimlerini hatırlamıyorum ve geri kalanlara çoğunlukla Yardakçılar ve Uşakçılar diyoruz.

³ Eskiden bana böyle demesinden nefret ederdim. Hayatım boyunca etti. Şimdi seviyorum.

^{4,5} boyunda. Geniş. Samoalı, Hawaii doğumlu. Babam onu Vegas'ta kart sayarken bulmuş.

⁵ Uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, mantıksız, çok öfkeli değil. Yatakta iyi.

⁶ Dağınık sarı saçlar, büyük yeşil gözler, sonsuza dek arsız bir gülümseme.

⁷ Yarı otomatik, 9 mm.

⁸ Tartışmasız kardeşimin 2IC'si. En azından kağıt üzerinde. Pratikte 2IC'si Kekoa.

⁹ Bir keresinde kardeşim Rio'dayken biri ona ateş etti ve Miguel - o zamanlar hiç kimse değildi, onu tanıımıyorduk - kardeşimin önüne atladı. Aslında vuruldu. Julian tedavi masraflarını karşıladı ve onu Londra'ya geri getirdi.

¹⁰ Yaşlı bir çocuk (eskiden babam için çalışırdı). Uzun boylu, geniş, yakışıklı, biraz *Güzel ve Çirkin*'deki Gaston'a benziyor ama hıyar değil.

¹¹ mürekkep 2005 Statham, daha az yakışıklı.

¹² Olmadı.

¹³ Gerçekten genç gibi. Yaşım hakkında yalan söylenen genç gibi.

¹⁴ Yirmi dört.

¹⁵ *Seventeen.

¹⁶ Evet, biliyorum.

¹⁷ Christian gece kulübü işletiyor. Ne bekliyordum bilmiyorum.

¹⁸ FWB.

¹⁹ Haklıymışım. Uyluk kemiği parçalanmış.

²⁰ Bilmiyorum, mazoşist olduğum için mi?

²¹ Hah.

Julian

Daisy bir Hemmes'le yatmaya başladığında pek de heyecanlanmamıştım ve Hemmes'leri severim - Jonah en eski arkadaşlarımdan biridir, anneleri de bana göre bir azizdir - ama Christian Hemmes bana biraz fuckboy gibi geldi ve kendim de tam bir fuckboy olarak şunu söyleyebilirim ki kız kardeşiniz için istediğiniz şey bu değildir.

Yine de, onun **v e k i l** ebeveyni olarak geçirdiğim süre içinde öğrendim ki, ona kesin bir "hayır" demek, tam olarak yapmasını istemediğim şeyi yapmasını garanti altına almakla sonuçlanıyor. Roma'ya çok kızdı ve şimdi ne o ne de ben bu hıyardan tamamen kurtulabilmiş değiliz.

"Oi." Christian üstsüz ve terli bir Çekilde mutfağıma girerken bana bağını salladı -kız kardeğini beceren adamdan asla görmek isteyeceğin bir Ėey değil.

Omzuna bir havlu asmış -küçük bir merhamet sanırım- buzdolabıma doğru ilerliyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi kız kardeşimin meyve sularından birini çıkarıyor.

Ona bak. Havluya başını salla. "Egzersiz yaparken böyle göründüğünü söyle bana."

Bir kahkaha attı ve eğlenerek bana baktı. "Sadece kız kardeşin tarafından kıcıma tekme yiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Homurdanıyorum. "Ona iyi davranıyor musun?"

"Hayır, kardeşim." Biraz kaşlarını çatarak başını sallıyor. "İlk başta öyleydim ama o çok telaşlı."

Evet. Onu en iyisi eğitti.

"Krav Maga mı?" Ona sordum. Kağıdımı katla.

"Ve biraz da sambo." Başını sallıyor. "Kafama tekme attı."

Düşüncesizce ovalıyor, bu düşünceden çok memnun görünmemeye çalışıyorum. Burada garip bir gerilim var çünkü aslında ondan hoşlanıyorum. Her zaman sevdim. Oldukça iyi bir adam. Dais'i becerdiği için artık ondan daha az hoşlanıyorum ama o büyük bir kız ve ne isterse onu yapacak.

Hayatı boyunca yaptı zaten.

Onun gibi bir delikanlı kız kardeşim gibi biri için bataklık gibidir, bana hayır diyebilecek cesarete ya da desteğe sahip çok fazla insan yok, ama bu salakta -ne yazık ki- ikisi de var.

Eğer en iyi arkadaşlarımdan birinin kardeşi olmasaydı, birlikte olduklarını öğrendiğim gün yüzüne bir tokat atardım.

Booker olayın ertesi sabahı bana söyledi - sanki bana söylemek onun göreviymiş gibi ama biliyorum ki bunun tek nedeni aylardır Dais'le birlikte olması ve Christian'ın onun çimlerini kesmesiydi. Birlikte yatmaları beni olması gerekenden daha fazla kızdırdı, onun hatası değildi. Ne olduğunu biliyormuş gibi değil. Ama o ve başka bir İkinci, bilmiyorum, sadece geçen sefer yapamadığım için onu güvende tutmak istedim.

Bana söyledikten sonra odasına daldım, Christian'ı yatağından kaldırıp duvara fırlattım. Ön kolumu boğazına dayayarak onu orada sabitledim. Kız kardeşimin onuru için en iyi arkadaşımın kardeşini öldürmeye hazırdım. En azından o zaman bunun onur için olduğunu düşünmüştüm. Psikoloğum bunun aslında daha çok güvenlik için olduğunu söyledi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Hırladım. O da bana ters ters baktı.

"Ne düşünüyorsun lan?"

Bu cevap beni şaşırttı. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Onun yerine ona döndüm. "Onunla ne yapıyorsun?"

Soru ağırlıklıydı. Onunla birlikte. Tüm bu saçmalıkları tekrar yapamayız. Ona gözlerimle anlatmaya çalıştım ama o sadece şımarık kaşlarını kaldırdı. "Seks yapıyorum."

Christian sırttı.

"Onunla mı?" Gözlerimi ona diktim. "Evet."

Gözlerini kırptırdı, sıkılmıştı. "Onunla mı?"

Daha yüksek sesle tekrarladım. "O." Başını salladı. "Neden?" Daha yüksek sesle sordum.

Christian yumruklayabileceğim bir surat ifadesi takındı.

"Peki ya on dokuz yaşında olduğu ve istediği için?" Christian cevap verdi. Daisy buna bayıldı. Onda bunu görebiliyordum. Çenem sıkıştı. Odasından çıkarken ona karanlık bir bakış attım.

"Seninle konuşacağız, sen ve ben."
Christian arkamdan, "Sabırsızlanıyorum,"
diye seslendi.

"Sen değil, seni pislik." Tükürdüm. "Ona."

Pek konuşmadık aslında. Ona tehlikeli olduğunu söyledim, o da olmadığını söyledi. Adamın güvenliği var, kadının da güvenliği var, şimdi rahatlayabilir, bu konuda neden yanıldığıma dair küçük bir Ted konuşmasıyla geldi ve aynı şey değildi. Bir ilişkide değiliz, duygular yok, kimsenin onu normalden daha fazla öldürmesi için bir neden yok, vesaire, vesaire. Hoşuma gitmediğini söyledim, o da bana "siktir git" dedi. Saygınlık için iyi, kardeşim. Seni alçakgönüllü tutar.

Birkaç ay önceydi ve bu ikisi hâlâ sikişiyorlardı. Daisy spor kıyafetleriyle dolaşıyor. Parmak eklemlerine Everlast boks sargısı sarmış, lavaboda çözüyor. Christian ve bana bakıyor.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

Ona omuz silkiyorum. "Sadece birimizin ona vurmasına sevindim."

Kıkırdıyor ve ben de şakacı bir şekilde karnına vuruyorum. Kız kardeşimin başını tutup tepesinden öpüyorum.

"Tamam, ben geldim"

diyorum. "Nerede?" diye

sesleniyor arkamdan.

Christian'a çenemi salladım. "Çocuklarla brunch." Jonah Hemmes ve Carmello Bambrilla. Kız kardeşimi işaret ediyorum. "Öğleden sonra dersin var, değil mi?"

Başını sallıyor.

Benim pozisyonumdaki kaç erkek küçük kız kardeşinin haftalık programını ezberlemiştir sizce?

Muhtemelen yeterli değil. Muhtemelen bu yüzden benimki hâlâ hayatta. Keko mutfağa giriyor ve ben onu fark ediyorum.

"Sabah git," dedim ona. "Ben kendim sürerim."

Başını sallıyor, yüzü bana göre biraz ciddi görünüyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

Bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor ama yüzeyin altında bir şey var. "Sadece gevezelik."

Daisy lavabonun yanında duraksıyor, gözleri aramızda geziniyor. Hem sinirli hem de korkmuş görünüyor. İkincisinden nefret ediyorum, ama o her zaman sinirli, yani...

"Nereye?" Koa'ya soruyorum.

"Kulağım yerdeydi Jules, duyduklarım hoşuma gitmedi."

Kaçamak cevaplar veriyor. Stres seviyemi düşük tutmaya çalışıyorum. Daisy gözlerini kaçırana kadar bekliyorum, sonra kız kardeşimle benim aramda bir işaret yaparak sözsüz bir şekilde su soruyu soruyorum: O mu

ben mi?

Yine omuz silkiyor ama cevabı bildiğini biliyorum.

Her iki durumda da, eğer biri bana ulaşmak isteseydi, onun peşinden giderdi. Tekrar.

Sikeyim.

"Doğru." Başımı salladım. "Dais, sen Happy'yi al."

"Miguel'i aldım," diye sızlanıyor, çünkü onunla hiçbir şey kolay olmuyor.

"Ve şimdi senin de Happy'n var." Ona bir bakış atıyorum ve birkaç saniye yüzüme bakıyor, cevap vermeyi ve bu konuda direnmeyi düşünüyor, ama sanırım o gece hakkında konuşmayacağını görüyorum ve sonra iç çekiyor ve "Tamam" diyor.

Christian'ı işaret ediyorum. "Yemeğe geliyor musun?"

Başını sallar. "Hayır, kız kardeşinle yukarıda çalışacağım."

Dedi o kendini beğenmiş, ukala h e r i f . Çenemi sıktım, başımı salladım.

"Nerede yaşadığını biliyorum, kardeşim..."

Sırıttıyor. "Tir tir titriyorum."

"Face," diye sesleniyorum ona. "Kafasına bir tekme daha at." Bana bir başparmak işareti yapıyor.

Kırk dakika sonra seraya girdim. Kekoa kapının arkasında duruyor, bana yer açmaya çalışıyor - ki bunu takdir ediyorum. Arka taraftaki çocukları fark ettim ve yanlarına gittim. BJ Ballentine beni görünce gitmek için ayağa kalkıyor.

Bir elini uzattı, ben de iki eliyle sıktım. "Jules."

Sırıttıyor. "Seni görmek güzel, dostum."

Kapıya doğru başımı salladım. "Şimdiden atlıyor musun?"

"Bir şeye giderken Jo'ya uğradım." En iyi arkadaşına başıyla selam veriyor.

Jonah Hemmes, "Bir Miu Miu modelini becerecek," diye duyuruyor.

Carmelo Bambrilla gülmeye başlar ama Ballentine gözlerini devirir.

"Ben değilim." Ben Jonah'nın yanına otururken o başını sallıyor. "Sadece ona kariyer tavsiyesi veriyorum," diyor ve hepimiz gülmeye başlıyoruz. Giderken bizi selamlayarak uzaklaşıyor.

Birkaç saniye arkasından bakıyorum, kulak mesafesinden çıkana kadar bekliyorum. "Yine mi sikişiyor?"

Jo başını sallıyor. Her zaman sadık.

Carmelo'nun kafası karışmış görünüyor. "*Daily Mail*'in bakmaya doyamadığı şu seksi kızla birlikte değil mi?"

Jonah omuz silkti. "Birlikte değiliz." "Siktir e t , " diyorum en eski arkadaşıma.

"Değil." Jo başını sallıyor. "Daha birkaç gün önce haftanın erkek arkadaşını aradı."

"Öyle mi?" Carmelo kaşlarını kaldırarak araya giriyor. "Oi, onun için gitmeli miyim?"

Jonah gözlerini devirir ve Carms onu kızdırdığı için mutludur. Ona daha fazla sataşır. "Ona iyi davranacağım..."

Jonah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eminim yaparsın dostum, ama yine de benden bir hayır yok."

Carmelo kaşlarını çatıyor. "Nesin sen, bekaret kemeri mi?"

Aslında öyle bir şey olabilir. Londra sosyetesinin küçük bir grubu olan, gazetelerin onlara "Full Box Set" dediği tuhaf bir karışım içinde. Hepsi gençliklerinde birbirlerine bağımlı hale geldikleri için birbirlerinin ceplerinde yaşayan Eski Valaryalılar. Yatılı okul bağlanma sorunları... Birbirlerinden ayrı nasıl hareket edeceklerini bilmiyorlar.

Ayrıca, Magnolia Parks, o kızlardan sadece biri - herkesi cebinde tutuyor ve içinde oldukça mutlu yaşayabilirsin. En azından ben öyle yapıyorum. Bütün erkekleri avucunun içine almış durumda ve söz konusu Jo olunca onu **kızdırmak** çok kolay. Bu düşük asılı meyve ama ben bunun için buradayım.

Daha dik oturarak ona "Bir fırt çekeceğim," diyorum.

Ve bunun üzerine Jonah kahrkahrı basıyor. O eski göbek kahrkahrı, yalaka şey. Ona gözlerimi kıstım, sinirlendim.

"Kusura bakma dostum." Jo gülüyor, gerçekten eğleniyor. "Ama o asla yapmaz."

Gülüyorum. Ona aklını başından alacak bir şey söyleyip söylemeyeceğimi kafamda tartıyorum. Başka bir gün için arka cebimde tutmaya karar verdim...

Birkaç yıl önceydi, zaman aşımı falan. Ayrıca, sanırım bu benim hakkımda ondan daha çok şey söylüyor. muhteşem bir gece için yola çıkmıştık ve o eski erkek arkadaşı için ağlamaya başladı, biz de yatağında krep yedik ve Nick at Nite'ı izledik. İş için çok kötü. Olmaz. Birinin kalbim olduğunu duyması riskine girmektense, bu kadar nüfuzlu olmamayı tercih ederim.

"Evet." Onun yerine başımı salladım. "Muhtemelen haklısın. Onun gibi kızlar yaşlı ve güçlü erkeklerden nefret eder."

"Yirmi dokuz yaşındasın, dostum." Carmelo bana bir bakış attı. "Henüz ölüm ilanını yazmaya başlamazdım."

Carmelo Bambrilla. Santino'nun oğlu. Liverpool'da büyük çocuklarsınız. Romantizme bayılır. İçindeki İtalyan diyelim. O benim

En eski arkadaşlar. Hatta en iyisi. Belki de mi? Arkadaş hepimiz için tuhaf bir kelime, ama olduğumuz şeye en yakın şey. Garip bir hayat. Hiçbirimiz bunu istemedik... Hepimiz bunun içine doğduk. Kraliyet ailesi gibi. Muhtemelen daha az ikramiye. Ama daha eğlenceli.

Ben çocukken bir süre kız kardeşiyle çıkmıştım. Gia. Büyük hataydı aslında ama Carmelo'nun küçük kardeşi ve Daisy çocukluk aşklarıydı.

-Orada çok fazla tarih var. Aslında çok fazla. Olmasını istediğimden ve kesinlikle olması gerekenden çok daha fazla.

Bana bir içki daha verirken garsona bir gülümseme attım. Çok güzel. Onu daha sonra eve götüreceğim.

Carmelo sırtıma vuruyor. "Ufukta kayda değer bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Haftaya toplantı var. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Potansiyel bir iş."

"Sanat mı silah mı?" Carms çenesini kaşır. "Sanırım sanat." Omuz silkerek söyledim. "Oi." Jo başını Kekoa'ya doğru sallıyor.

"Gölgen burada ne yapıyor? Her şey yolunda mı?" Elimi havada gezdiriyorum. "Her şey harika."

Daisy
10:39 PM

Babbyyy

Neredesin?

Yola
çıkıyorum.

Acele
edin.

Ne içmek istersin?

Olağan

Greyhound
mu?

Evet lütfen x

Bunu hatırlamamdan etkilendin mi?

Pek
sayılmaz.

Birkaç gün önce "Hastalığın Patolojik Temelleri "ni ezberledim.

Evet, ama sen bir dahisin.

Evet

Ve sen değilsin.

Hah

Ben buradayım. Sen
neredesin?

Benim için

Bensiz mi?

Seni
bekliyorum.

Geliyor.

Olmak üzeresin.

!

Daisy

Çamaşır yıkamayı seviyorum. Garip, biliyorum. Dışarıya gönderebileceğimi biliyorum ama göndermiyorum, sadece yapmayı seviyorum. Normal insanların yaptığı bir şey gibi geliyor. Öğretmenler çamaşır yıkar. Sosyal hizmet uzmanları çamaşır yıkar. Sekreterler çamaşır yıkar. Tamirciler çamaşır yıkar.

Birkaç yıl önce Julian'dan benim için hayalimdeki çamaşır odasını inşa etmesini istedim. İki adet Samsung 6.0 cu ft. Flexwas özellikli Akıllı Yıkayıcı h²² yanı sıra Samsung 7,5 cu ft. FlexDry özellikli Akıllı Elektrikli Kurutucu, her ikisi de Parmak İzine Dayanıklı Siyah Paslanmaz Çelik. Ortada bir ütü masası ve birinin her gün üzerine beyaz laleler koyduğu ama kim olduğunu bilmediğim çiftlik evi tarzı katlanır bir masa.

Burası benim güvenli yerim.

e çamaşır makineleri artık gerçekten yıkıcı derecede sessiz.

Ben çocukken, evde kimsenin görmemi ya da duymamı istemediği bir şey olduğunda, Julian beni çamaşır odasına götürürdü. Boş olsa bile eski çamaşır makinemizi çalıştırırdı. Bazen daha yüksek ses çıksın diye içine bozuk para koyardı.

O zamanlar bunun havalı ve kardeşimle birlikte yaptığımız tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştüm ama şimdi düşünüyorum da muhtemelen bu evde bir yerlerde biri ölüyordu ve bu onların benden saklama yöntemi idi. Birinin öldüğünü duyduktan sonra onu duymamak oldukça zordur. Annemle babamın ölümünü çoğu gün hâlâ duyuyorum, bunun beyninizin sessizliği sağlamaya çalıştığı türden boktan bir şey olmasından başka bir nedeni yok. Çoğunlukla babamın kuma düştüğünde çıkardığı ses. Çoğu kum tarafından yutulmuştu ama beynimde döngü halinde çalan donuk bir gümbürtü vardı.

Her neyse, hizmet odasından dışarı bakan büyük cumbalı pencerenin yanında uzanmış deri bir koltuğum ve bir yığın yemek dergisi var.

Happy'nin adresini kullandığı arka taraftaki arazide,²³ Gerçi bu onun paralı askerlik iş tanımının bir parçası değil.

Bir fincan çay, çamaşır makinemin zar zor duyulan uğultusu e²⁴ ve burada saatlerimi kaybedebilirim.

Sanırım ön yıkama spreylерinin anında verdiği h a z .

Ya da belki de buradaki her şey temizleniyordur.

Beyazları bu gece yapacağım.

Sepetten bir şeyler toplamak ve onları tedavi etmek.

Şu anda en sevdiğim leke çıkarıcı türü Vanish Gold for Whites. Ayrıca sabun kalıplarını da seviyorum, çünkü çok dokunsal. Ve çamaşır suyu. Çamaşır suyuna bayılıyorum. Onunla ilgili her şeyi. Kokusu. Parlatması. Günahın tüm izlerini silmesi.

Asli günahın ne olduğunu biliyor musunuz?

Bu, hepimizin doğuştan günahkar olarak doğduğumuza dair teolojik bir kavram ve kardeşim buna bayılıyor.²⁵ Bunun onun iki "hapisten bedava çıkış kartından" biri olduğunu söylüyor.²⁶

Hepimiz zaten günahkâr doğduk, bu yüzden o sadece kendi doğasına uygun yaşıyor.

Ama ben bundan hoşlanmıyorum. Kötü doğduğumuz fikrini sevmiyorum çünkü hepimiz günahkâr olarak doğuyorsak, kendimizi gerçekten temizleyebilir miyiz bilmiyorum.

Çocukların babalarının günahlarını taşıdığına inanıyor musunuz? Hiç böyle bir şey duydunuz mu? Nesilden gelen günahlar, atalardan gelen günahlar, bunlara inanır mısınız? Kardeşim inanıyor. Çünkü babamız yaptığı şeyi yaptı. Bu Julian'ın ikinci geçişi. Zaten babamın günahlarını taşıyor, birkaç tane daha olsa ne olur?

O bunun sadece aile işi olduğunu söylüyor ama ben buna aile günahı diyorum. Bunu söylememden hoşlanmıyor ama sanırım haklı olduğumu düşünüyor, sadece bu konuda ne yapacağını bilmiyor. İkimiz de bilmiyoruz. Biz neyse oyuz ve bildiğimiz tek şey neyse oyuz.

Küçükken koyduğum ve çiğnemediğimiz kurallarımız var, Julian'ın asla yapmayacağına söz verdiği şeyler, yaptığımız her şeyi biraz daha az kötü gösteriyor.

Ne olursa olsun birlikte çalışmayacağımız insanlar. Sapanta Asad, Mata Tosell, Roisin MacMathan - insanlarla nasıl uğraşıyorlarsa öyle uğraşan insanlar, bizim için hayır bölgesi. Julian asla yapmaz. Asla yapmamasını istiyorum.

Sonra çamaşır sepetinden kardeşime ait beyaz bir tişört çıkardım.

Beyaz şeyler almasına izin vermemeliyim, her çamaşır yıkadığımda

kendime söylüyorum – beyaz şeyler almasına izin vermeyi bırak.

para boşa harcanıyor - bu zaman kaybı ve beyaz en iyilerimiz için kurtarılamaz. Erkekler erkektir, derdim kendime... Erkekler erkektir, çete reisleri de çete reisi.

Güzel bir tişört. Onun için aldım.

Mastermind Japonya'dan. Düz beyaz.

Ve tüm lekeleri incelerken kalbim sıkışmıyormuş gibi yapıyorum.

Bunu bilmek için tıp öğrencisi olmaya gerek yok, sadece çalışan bir çift gözü olan herkes size söyleyebilir: gömleğin üzerinde, geldiği kişinin hala hayatta olması için çok fazla kırmızı var.

Julian

4:02 PM

Kahvaltıdaki kız öğle yemeğindeki kızdaki farklıydı.

Bu çok zekice, Daisyface... çok iyi.

Tıp fakültesinde bunu mu öğretiyorlar?

Ha
yr

Tıp fakültesinde bize ne öğrettiklerini biliyor musun Julian?

Bulaşıcı hastalıklar.

Düdük kadar temizim.

Bu hem kategorik olarak doğru değil hem de olgusal olarak yanlış görünüyor.

Sanırım bu, akşam yemeği için eve seksi bir barmen getirmeme hayır demek oluyor?

3'te 3
mü?

Şaka mı
yapıyorsun?

....evet.

Ew

Firma hayır
diyor o
zaman?

EW!!!!

²² e makinenin her birinin içinde iki ayrı çamaşır makinesi var, böylece aynı anda dört yük yıkayabiliyorum. Buharlı yıkama yapıyor. Uygulamayla kontrol edilebiliyor.

²³ Beyaz ve deniz salyangozu ortancalar, gülünç güzellikte bir yenedünya ağacı, bir manolya (kusmuk), biberiye, çiğdem ve biraz beyaz İngiliz gülü.

²⁴ Can sıkıcı.

²⁵ Tabii ki öyle.

²⁶ Tabii ki öyle.

Hristiyan

Kapı çaldığında evdeki kanepeye uzanmıştım. Misafir beklemiyorduk, en azından benim bildiğim kadariyla. Henry koltuğundan kalktı ve kapıyı açarak yanıma geldi.

Magnolia Parks içeri giriyor, ardından Paili Blythe geliyor; onu fark etmiyorum bile, çünkü Magnolia çok güzel.

Göz göze gelmememiz gerektiği halde göz göze geliyoruz. Henry'ye sarılmadan önce bana doğru yürürken onları bırakıyor.

Dokunsal olmadığını düşünüyor ama her zaman birimize dokunuyor. Kız kardeşi bunun hepimizin birbirine bağımlı olmasından kaynaklandığını söylüyor. Ben bunun Magnolia'nın nasıl yalnız kalacağını bilmemesinden kaynaklandığına eminim.

"Çocuklar nerede?" Magnolia masum bir tavırla odaya bakarak "Çocuklar nerede?" diye soruyor. Aslında demek istediği "BJ nerede?" ve bu soru beni kızdırıyor, bu yüzden oturup sırtımı kırıyorum ve cevap vermeden önce esniyorum.

"Jo Banksy ile dışarıda ve BJ de Feaven Lusk ile görüşüyor."

Magnolia'nın yüzü donuyor, sanki biri ona tokat atmış gibi acılı ve gergin, ve ben bundan tatmin oluyorum - bu benim için berbat bir şey, biliyorum - elimde değil, ama...

"Model mi?" diye soruyor göz kırparak. Başımı salladım. "Ama o bir Amerikalı." Sanki bunun bir anlamı varmış gibi suratını asıyor. Omuz silkiyorum ve Henry bana görmezden geldiğim bir bakış atıyor çünkü BJ onu incittikten sonra ne olacağını biliyorum. "Peki, o zaman..." Boğazını temizliyor.

Ve lanet bir cazibe gibi çalışıyor. Hen'le benim FYBJ (Fuck You BJ) dediğimiz moda geçiyor ve kan istiyor. Gözleri benimkilere kayıyor, tıpkı böyle olduğunu bildiğim gibi.

Kollarını o güzel göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve yanıma oturuyor. Gerektiğinden çok daha fazla yaklaştı. Başını kolumun üzerine koydu.

Dudaklarını büzüyor, birkaç saniye için kendini çelikleştiriyor.

Bir an için kendimi kötü hissettim çünkü ne kadar incindiği yüzünden okunuyordu.

-Sevdiği kişinin başka biriyle ne yaptığını hayal etmek insanı mahvediyor. Ama ne var biliyor musun? Lanet kulübe katıl, Parks.

Üç yıldır böyle hissediyorum ve biraz arkadaş istiyorum, bu yüzden biraz omuz silkip "Oldukça ateşli" diyorum.

Paili odanın diğer tarafından kafama bir kitap fırlatıyor - yumuşak kapaklı olduğu için fazla acıtmıyor ama hoşuma gitmiyor - ve Henry burnundan yüksek sesle nefes veriyor. Bu onun için kötüye işaret, bu boku bir yere kadar kaldırmama izin veriyor.

Parks'ın gözleri cam gibi. Hay sikeyim. Eğer onu ağlatırsam, Henry benimle **d ö v ü ş ü r** - kazanacağından değil. Gerçi adil bir **d ö v ü ş** olmaz, çünkü benim gibi **d ö v ü ş m e y i** öğrenmek zorunda kalmadı. Yine de fırçayı iyi kullanıyor, Belgravia'da büyümüş bir çocuk için bile...

Kollarımı yukarı kaldırıp Magnolia'nın arkasına koyuyorum -etrafına değil-. Önemli bir i ş a r e t .

Henry gözlerini kısarak bana bakıyor. Beni çok iyi tanıyor. Aramızdaki bu şeyin onu garip bir duruma soktuğunu biliyorum. Ben ve Beej. Ben ve Parks. Onu seviyorum, sadece. Ve her zaman her şey berbat değil.

Magnolia ve Henry kreşte en iyi arkadaşlardı, gerçek bir kardeş havaları var. Sanırım bazen kime daha sadık olacağına karar vermek onun için zor oluyor. Kardeşine mi yoksa en iyi arkadaşına mı? Genellikle o. Bazen BJ'in izlerini örtbas ediyor ama bunun daha çok Magnolia onları bulursa ne olacağıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Ama biz dördümüz, ben, Henry, Magnolia ve Paili, biz orijinalleriz. Üçümüz birinci sınıfta arkadaş olduk. Paili ikinci sınıfta bizim okula taşındı. Varley'e gidene kadar sadece dördümüz vardık. Jo ve Beej de vardı ama onlar daha büyüktü, bir üst sınıftaydılar. Umurlarında bile değildi. Jo, Magnolia'yı umursuyordu çünkü altı yaşından beri ona takıntılıydı.

Parks eskiden beni severdi. Aslında ilk beni severdi.

Henry benim en iyi arkadaşımdı, o da Henry'nin ve beni bir köpek yavrusu gibi takip ederdi. Öğle yemeklerinde, partilerde ve yatılı okulda boktan bir çocukken olduğu gibi sıkıldığımda onu öperdim. Ve sonra her şeyi mahvetmek için sadece bir yaz yetti.

Lil ve Ham hepimizi üç haftalığına Saint Barts'a götürdü.

Parks'ın BJ'e aşık olduğu yazdı. Ayrıca o yaz

Magnolia'ya aşık oldum. Evet, evet, kötü zamanlama, biliyorum. Bu benim hatam. Çok uzun bıraktım, her neyse.

Ondan önce benden hoşlanması her zaman hoşuma gitmiştir, bu benim onun hakkında hissettiklerimi zihnimde biraz daha az hissetmesini sağlamıştır, ki bu da kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aşık ama bu konuda oldukça berbat.

"Ne izliyoruz?" Henry başını televizyona doğru sallıyor.

Ondan Magnolia'ya bakıyorum. "Scary-"

"Hayır!" diye sızlanıyor. "Korku filmlerinden nefret ediyorum!"

Yardım için Paili'ye bakıyor, o da omuz silkiyor, Tanrı onu korusun.

"Onları seviyorum." "Ben sevmiyorum." Magnolia kollarını kavuşturur, hu ng. "Ve korkacağım

ve sonra eve yalnız gitmek zorunda kalacağım."

Henry gözlerini kırptırarak ona bakar. "Baban 1.80 boyunda. Leon Edwards ile haftalık antrenman seansları yapıyor."

"O Atlanta'da!" diye bağırıyor ve başı arkasındaki kanepeye düşüyor. Kolumun üzerine düştü. Birkaç saniye orada bıraktı. Yutkundu. Tekrar oturdu. "Ve Bridget tekvando bildiğini söylüyor ama ben bunun meyvesini hiç görmedim ve iddiaya göre-" Ciddi bir yüz ifadesi takınıyor ve ben gülüyorum çünkü o çıldırmış. "Bubushka Sovyetler'den kaçmış, yani işe yarayabilir ama aynı zamanda oldukça yaşlı ve belki de bizim için gelecek olan da odur."

"Evet." Ona bir bakış attım. "Kulağıma gelen bilgilere göre Sovyetler WII'nin yaşlılarına saldırmak için bekliyorlarmış..." Bana ters ters bakıyor. "Burada kal." Omuz silktilim. Bu öneri karşısında yüzü dondu kaldı. Henry boynunu bükmüş, kocaman gözlerle bana bakıyor. "Henry'yle, yani-" diyorum çabucak.

Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyorum.

Tekrar yutkunur ve Henry'ye bakar. "Yapabilir miyim, Henny Pen?" Henry sinirli bir şekilde burnundan soluyor. "Evet."

Sanki ona hayır diyebilirmiş gibi. Sanki herhangi birimiz yapabilirmiş gibi. Magnolia Parks'ı bir saniyeliğine üzmenin neden ülkenize ihanet ediyormuşsunuz gibi hissettirdiğini bilmiyorum. Bu hepimize oluyor, Jo'ya bile ve Jo'nun kimseyi üzme gibi bir derdi yok.

"Yaşasın." Ellerini birbirine çırpıyor. "Pijama partisi!"

"İyi şanslar, Henry." Paili ciddiyetle başını sallıyor. Magnolia kaşlarını çatarak ona bakar. "Üzgünüm bebeğim, yatağı paylaşmak için çok korkunçsun."

Magnolia Henry'den bana bakıyor, bir çizgi atıyor. Henry ona özür

dileyen bir gülümseme veriyor. "Evet, öylesin."

Magnolia gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Gözleri şimdiden yaralı görünüyor. "Öylesin," diyorum ona.

Arkasını dönüp televizyona bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük bir sinir krizi geçiriyor. "Daha önce hiç şikâyet etmiyor gibiydin," diyor nefesinin altından, gözleri televizyonda.

Kulağına doğru eğildim, dümdüz karşıya baktım ve fısıldadım. "Şimdi şikayet etmezdim."

Texas Chainsaw Massacre'ı izliyoruz, Parks bütün film boyunca çok gergin. Çok şirin. Elimi sık sık tutuyor, sonra her fark ettiğinde bırakıyor.

Yolun ortasında üstünün ön kısmına bir M&M düşürür.

Kaşlarını çatarak ona bakıyor.

Ben de birkaç saniye ona bakıyorum, Henry ve Pail'i hemen fark ediyorum - ikisi de bize dikkat etmiyor - ve onu alıyorum.

İşaret ve başparmağımla alıp ağzıma atıyorum, sırtıyorum. Bana bakıyor, gözleri parlak ve geniş.

Bütün gece onun vücudunu bana karşı düşündüm, filme dikkat etmedim.

Bu fiziksel temasın çok iyi huylu bir versiyonu, biliyorum - başı omzumda ve bana sarılmış, dünyadaki en eski arkadaşlarından biri. Muhtemelen her şeyi anlamaya çalışıyorum, ama belki de çalışmıyorumdur.

Daisy yarı yolda bana mesaj atıyor ve ben de Magnolia'nın bana mesaj attığını görerek telefonuma bakıyorum. Bana mahremiyet sağlamaya çalışarak gözlerini kaçırıyor ama ben bunu saklamıyorum. Başkalarının beni onun sahip olamayacağı şekillerde istediğini görmesi hoşuma gidiyor.

Aynı zamanda sahte çünkü Magnolia Parks dünyanın en meraklı kızı. Başını eğmiş ama göz ucuyla mesajlarımı okumaya çalışıyor, bunu görebiliyorum. O kadar zorlanıyor ki migreni tutacak.

Ne yapıyorsun?

Bir dakikalığına bırak. Nedenini bilmiyorum. Biraz hıyarlık sanırım.

ÜŞÜT
ME

Gelmek
mi?

Belki?

Belki değil. Hiçbir yere gitmiyorum... Magnolia yanımdayken olmaz.

Ne yapıyorsun, Baby Haites?

Gerzek, biliyorum ama olan oldu ve biz de neyseki oyuz.

Ben ve Daisy mi? Biz arkadaşız. Aslında, bugünlerde iyi arkadaşız. Sevişen arkadaşlar. Annem buna çok sinirlenirdi ama işte buradayız. İngiltere'nin en kötü şöhretli suç lordunun kız kardeşiyle yatıyorum ve ona sakso ekiyorım ama arkadaşız, yani sorun yok. Daisy'nin umurunda değil. Birkaç aydır takılıyoruz. Özel olarak değil tabii ki.

Haite'ler özel şeyler yapmaz.

Kahretsin, ben özel şeyler yapmam. Bir kez hariç ve o da boka sardı. Üç yıl sonra kalbimin bileğine dolanmış bir ağırlık gibi yanımda oturuyor.

Hiçbir
şey.

Çocuklarla GTA oynamak

hangi
Çocuklar

Booker ve TK.

Kaşlarımı çattım ve kıskançlık hissettim. Tuhaf.

TK ile yatmış. Diğeriyle de yattı mı? Hatırlayamıyorum, onlar Kayıp ocuklar'ın en gençleri. Amerikalılar. Yeterince iyi görünüyorlar. Bence bunu kardeşini kızdırmak için yapıyor. Sanırım bu yüzden benimle yattı.

Bir an için göğsüm sıkışıyor. Tuhaf.

Kim
kazanıyor?

Sence kim?

O sadece arkadaşım ama çok ama çok seksi.

hah. Bu gece yapamam.

T
a
m
a
m
belki

Yarın mı?

Telefonumu cebime koyuyorum ve Magnolia'nın bana baktığını görüyorum, yüzünde sevdiğim bir ifade var, ama yine de tüm yüzlerini seviyorum. "Vay, vay." Dudakları büzülüyor. Ben de. "Bu bir şey mi o zaman?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Ve boktan biri olduğum için, bir anlığına orada asılı kalmasına izin veriyorum ve başka biriyle birlikte olduğunda hissettiklerimi hissetmesini umuyorum. en Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır."

"Hey, Parks," diye araya giriyor Henry, bize bakarak. "Yatma vakti."

"Siktir git dostum." Gülüyorum. "Bence kendi yatma saatini kendi bulabilir." Henry bana öyle bir baktı ki, kendimi bok gibi hissettim. Burada hıyarlık yapıyorum.

Beni görmezden geliyor ve Parks'la göz göze geliyor. Başını merdivenlere doğru eğdi, sonra merdivenleri çıkmaya başladı.

"İyi geceler, Pails," diye geri arar. "Eve gidince mesaj at, tamam mı?"

Ayağa kalktı, beni ve Parks'ı yanaklarından öptü ve kendini dışarı bıraktı.

Magnolia'ya bakıyorum ve o da bana bakıyor. Onu öpmemek için elimden geleni yapıyorum. Yine de kendimi buna hazırlarken buluyorum, alt dudagımı yalıyorum, onu ne kadar çok istediğimin ağır hissini yutuyorum. Onu öpmeme konusunda artık bir profesyonelim. Uç yıldır onu öpmüyorum.

Gözleri kucagiıma düşüyor. Kotumun yırtmacının etrafında serseri bir M&M oturuyor.

Gözleri benimkilerden M&M'e ve tekrar bana kayıyor. Parmaklarını ağzına götürüyor, gözleri sandığınızdan daha büyük ve daha az masum; ona bakıyor ve tüm bedenim elektrikleniyor.

onu koparır, ağzına atar, çıtırdayarak ve sırtarak ısırır.

Merdivenleri çıkarken arkasından bakarken ağzım açık kalıyor, küçük bir kahkaha atarak omzunun üzerinden bana bakıyor.

O gece berbat bir uyku çektim. Onun burada olması ve yanımda olmaması beni biraz rahatsız ediyor. Bu noktada yanımda olmamasına alıştım açıkçası.

Burada kalması duyulmamış bir şey değil -Henry'nin yatağında olması BJ'nin yatağında olmasından daha iyi- ama benimkine dönmeden önce kaç yataktan geçecek?

Nasıl olsa sabah sürünerek uyuyacak, bunu biliyorum.

Gün ışığında yatağıma uzanmayı daha az tehdit edici buluyor, sanki karanlıkta benim yanımda kendine güvenmiyormuş gibi.

Ertesi sabah nasıl uyanacağımı düşündüysem öyle uyandım; Magnolia Parks yanıma uzanmış, tavana bakıyordu.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, ama o gözlerini çatıya dikmiş. Altı yaşımıdayken bana verdiği ve artık olmaması gerektiği halde hâlâ yatağımın üzerinde duran aslanı alıp havaya fırlatıyor ve düşüncesizce yakalıyor.

"Feaven yatakta iyi midir?" Magnolia tavana sorar.

Ona bakıyorum. Tam bir kaltak. Bana sorduğu için bir kaltak ve yapabileceğini düşündüğü için bir kaltak. Ne söylememi istediğini biliyorum, onu incitmeden nasıl cevap verebileceğimi biliyorum, ama bunun için onu sokmaya hevesliyim çünkü sorduğu için onu sikeyim.

"Yatakta oldukça iyidir, evet." Başımı salladım.

Bana bakarken yüzü asılıyor. "Benden daha mı iyi?"

Doğrulup bir kaşımı kaldırıyorum. "Biz hiç yatmadık, unuttun mu?"

Dudaklarını büzerek bana bakıyor.

Çünkü teknik olarak bakarsak -ki öyle olmak istiyorum- belki de seks yapmışızdır. Ama Maserati'yi Beej'le ilk seferi olarak saymıyor, bu yüzden aramızda olanları da seks olarak saymıyor. Ve Beej'in ne kadarını bildiğini bilmiyorum, ama yine de bunu ona farklı bir şekilde anlatacak, gurur duyduğu bir pankart gibi sallayacak - hiçbir zaman doğru dürüst yapmadık - sanki ondan bir adım öndeymiş gibi. Sanki onun kendisine ihanet ettiğinden daha az ihanet ettiğini düşünüyormuş gibi, çünkü o ve ben onun diğer herkesle her zaman yaptığı şeyi asla yapmadık. Ama öpüşme ile gerçek anlamda penetratif seks arasında geniş bir cinsel olasılıklar ovası var ve Magnolia Parks ve ben tüm savanı keşfettik.

İşine geldiği zaman bunu yüksek sesle söyleyebiliyor -hiç seks yapmadığımızı- ama stratejik olarak atladığı şey, bunu denediğimiz. Her zaman, ve her yaptığımızda, ağladı.

Yani o lanet olası yüksek atının üzerinde "hiç seks yapmadık" diye bağırdığında, cümlesinin arkasındaki dev kara uçurum: "Ama denemediğimiz için değildi."

Ve ben bir aptalım, biliyorum, çünkü eğer bu lanet olası bir kırmızı ag değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Çünkü onu asla zorlamazdım, çoğu zaman o başlatırdı ve hazır olmadığı için ağlamazdı. Sarhoş olduğu için ağlamıyordu. Artık biliyorum - onları anlıyorum, birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını ve muazzam seviyedeki işlevsizliklerini - ağlıyordu çünkü BJ olmayan biriyle seks yapmaya çalışıyordu. Bunu bilmeliydim, görmeliydim ama o zamana kadar beni çoktan elde etmişti. Her şeyi kabullenmişim, aşkıttım falan. Beni ister siksın ister sıkmesin, ikisi de fark etmezdi. Hiçbir yere gitmiyordum.

Hala bir yere gitmedim.

Beej'in bu kısmı bildiğini sanmıyorum, bilmesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum. Ona söyleyen kişi olmak da istemiyorum çünkü bu bizim sorunumuz; eğer herhangi bir şey için birbirimizi öldürecek olsaydık, bu o olurdu. İkimiz de onu seviyoruz ve ikimiz de bu konuda bir bok yapamıyoruz.

Gerçi bunu söylediğim için bana kızıyor - seks yapmadığımızı hatırlattığım için. O herkese hatırlatabiliyor ama ben ona hatırlatınca kıyamet kopuyor. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, eğer öyle adlandırmak isterseniz. Bu daha çok bir tartışma değil ve sanırım ya bizi onun gözünde geçersiz kıldığı için ya da ona kendini yeterli hissettirdiği için onu kızdırıyor. İkisi de doğru değil.

Şimdiye kadar birlikte olduğum ve seks yapmadığım tek kız olması, onun hakkında seks yapmış olmamızdan daha fazla şey söylüyor.

Ve onunla ilgili hiçbir şey yok.

Kapım çalındı ve cevap beklemeden açıldı. Henry, Magnolia'ya başını salladı. "Sadece BJ'i çağırdım."

Ayağa kalkıyor, gözleri kocaman, umutlu ve acınası. Sahibi kapıya gelen bir köpek gibi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

Dışarı fırlıyor ve o kadar mutlu ki kusmak istiyorum. Henry bana baktı, sonra işaret etti. "Sıkı dur, dostum."

İç çekerek gözlerimi deviriyorum ve onları dışarı kadar takip ediyorum.

BJ ön kapımızdan içeri girdi. Parks'ın yanakları pembeleşti.

Ona her seferinde onu yakalayan yarım bir gülümseme veriyor - bunu bildiğim için çok üzgünüm - ama biliyor musun? Ben üzgünüm. En iyi arkadaşımın kızına aşığım.

Ben bir bok parçasıyım.

"Merhaba." Ona utangaç bir gülümseme veriyor ve ona sarılmak için yanına atlıyor.

Kollarını ona doluyor, aşağıya bakmadan önce çenesini başının üzerine koyuyor.

Kadının giydiği ve bir erkeğe ait olduğu belli olan büyük boy tişörtü çekiştiriyor. Sarılmaktan vazgeçmesine izin vermiyor. "Bu kimin?" Gözleri hızla benden Parks'a kayıyor. Bilmek istediğimden daha güvensiz.

"Henry'nin." Kadın sanki çok saçma bir soruymuş gibi kaşlarını çatıyor.

Adam bir kez başını sallıyor.

"Dün gece burada mı kaldın?" diye soruyor ama gitmesine izin vermiyor. Kadın başını sallayıp ona bakıyor.

"Neden?" diye soruyor ve doğrudan bana bakıyor. Keskin kenarları olan sıradan bir soru.

Henry omuz silkerek, "Çünkü dün gece Teksas Katliamı'nı izledik, görünüşe göre Bushka SSCB'nin ölüm listesinde ve Magnolia kendini bir bok için savunamıyor," diyor. Bunu söylerken bana bakmıyor ama söylediği hiçbir şey doğru olmasa da beni koruduğunu biliyorum. "Hayatımın en kötü uykusu." Henry kollarını başının üzerine doğru uzatıyor.

"Hey." Surat asıyor.

Beej başını ona doğru eğiyor, gözleri yumuşacık, sanki sadece ona aitmiş gibi bakıyor. "Seninle uyumak biraz zor..." BJ kabul eder ve kız onun içinde kayar.

Kucaklaşmak. Evet, hâlâ birbirlerine tutunuyorlar. Evet, o kadar berbat durumdalar.

"Sıcak, soğuk, korkmuş, aç." Henry iç geçirdi ve sonra ona sert bir bakış attı. "Bekâr olmana şaşmamalı."

Huysuzlanmadan bu saçmalığa katlanabileceği tek kişi Hen. Onlar böyledir.

BJ başını sallıyor. "Yatağının başucunda onun için bir granola bar bulundurmalısın, yoksa tam bir baş belası olur."

Henry yanlarından geçerken kızın saçlarını o kışa dı. "Her halükarda tam bir baş belası."

BJS. "Hadi, giyin." Kolunu kızın boynuna doluyor,

onu yukarı çekti. "Seni kahvaltıya götüreceğim." "Tamam, kahvaltıya kendim giderim o zaman?" Ben de öyle dedim.
BJ bana baktı. "Evet."

Julian

Scheveningen'deki deniz manzarama bakıyorum. Van Gough Müzesi bunu bulduklarını söylüyor. Yalan söylüyorlar. Sahtesini biz yerleştirdik. Gerçeği, o lanet olası meraklı polisin kız kardeşime sarkıntılık etmek için kafasını içeri soktuğunda görmeyeceği bir yerde, duvarımda stratejik bir şekilde asılı duruyor.

Gerçi benim o d a m oldukça hasta... Yıllar boyunca "biriktirdiğim" sanat eserleri.

Elimde bir Edvard Munch, bir Kandinsky, iki Franz Marc, bir Egon Schiele ve bir Van Gogh var. Yukarıda adı geçen eserlerin satın alınmasını çevreleyen koşullar yasal açıdan tehlikeli olabilir, ama beni kim durdurabilir?

Dais dışavurumculuktan nefret ediyor, bu yüzden onları saklayabildiğim tek yer benim o d a m . Empresyonizm, Fauvizm ve ekspresyonizm-ben.

Rönesans, rokoko ve romantizm, hepsi onun.

Masamda oturuyorum, Dais dart oynuyor. Declan'la biraz oynuyor, biraz oynamıyor. Eğer oynuyorlarsa, onu krema yapıyor. Eğer oynamıyorlarsa, yine onu kandırıyor.

Ona aşık olduğu bir sır değil, her zaman da öyleydi. Bir kere çıktılar, brie y. Roma'yla çıkmalarından kısa bir süre sonra -bana sorarsan biraz ribaund- ama bence hepsi onun için ribaund. Decks de üniversitedeydi, tıp okumuyordu. Sanırım hukuk okuyordu.

Onunla yattım. Onu bir randevuya götürdüm. Ben gelene kadar onun yirmi dördüne karşılık on yedi yaşında olduğunu bilmiyordum.

Gerçi onun suçu sayılmaz. Üniversitede kaç tane 17 yaşında çocuk var ki? Her şey oldukça eğlenceliydi. Birkaç tehdit savurdum, ağırlığımı ortaya koydum. Sonunda ondan hoşlandım ve kısa bir süre sonra onu aramıza kattım. Bunun mutlu bir yan ürünü de Daisy'nin benim için çalışan erkeklerle hiç ilgilenmemeye başlaması oldu ve olmaya devam ediyor. Onu çok çabuk bıraktı ama Daisy onu asla geçemedi.

Onu Daisy'nin etrafında izlemek biraz acı verici ve sanırım Daisy de bunu beslememek için elinden geleni yapıyor ama Daisy doğduğu günden beri herkesin ilgi odağı oldu.

"Dikenlerin arasında bir over," derdi babam. Sonra annem papatyanın yaygın bir çiçek olduğunu söylerdi ve bunu her düşündüğümde artık bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda olmadığım için garip bir rahatlama hissedirdim. Anne babanızın ölmesini istediğinizden değil, istemezsiniz ama annemle Daisy'nin arası çok kötüydü. Muhtemelen Daisy'nin diğer kadınlarla nasıl iletişim kuracağını bilmemesinin nedeni de bu - gerçi sanırım bu kısmen benim hatam. Londra suç mahallinde pek fazla anaerkil etki yok, sadece Delina Bambrilla (şüphesiz hepimizin kurtarıcı lütfu). Jo'nun annesi Rebecca Barnes da iyi bir kadın ama ondan faydalanabileceğimiz bir zamanda kendi kızının ölümü nedeniyle dikkati çok dağılmıştı. Gerçekten de buralarda harika bir yıl değildi. Remy Hemmes ve sonra çok uzak olmayan bir zamanda ailelerimiz.

Tüm bunlar kız kardeşimin patolojisini besliyor - neden böyle biri olduğunu, neden

Kız arkadaş edinemiyor gibi görünüyor, neden erkeklere böyle yöneliyor. Bunu yapmak istememiştım ama sanırım onu bu şekilde yetiştirdim.

Daisy neredeyse her atışında yaptığı gibi yine hedefi tutturuyor ve Decks'e omzunun üzerinden kendini beğenmiş bir bakış atıyor ama bu gereksiz çünkü Declan'ın onun yıldızları astığını düşündüğünü herkes biliyor.

Odamın kapısı açılıyor ve içeri kız kardeşimin okuldan en iyi arkadaşı giriyor. Masamın yanındaki koltuğa çöktü.

"Bu ünlülerin stilisti Jack Giles mı?" Kız kardeşim yanına gelip kucagina yerleşirken ona sırtıyıyorum.

Jack Giles iyi bir adam, eline biraz kötü bir el geçti ama o bunu en iyi şekilde değerlendirdi. Her şeye rağmen kendine bir isim yaptı. Ve çok yakışıklı. Gittiği her yerde baş döndürüyor, sağda solda kalp kırıyor, ama sanırım kalbi şu anda kendi başına oldukça berbat durumda.

"Ey." Ona çenemi sallıyorum. "Ateşli John'la aranız nasıl?" Giles ona bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Hâlâ seni beceriyor mu?" Decks odanın diğer tarafından kollarını kavuşturarak soruyor.

"Her zaman." Daisy gözlerini devirerek Jack'in saçlarını kulaklarının arkasına itiyor. "Ama Jacky geçen gece eşcinsel bir ünlüyle randevuya çıktı."

"Bu bir randevu değildi." Jack gözlerini devirdi. "Sen onu

şekillendirdikten sonra sana çıkma teklif etti!"

Ona bir bakış fırlatıyor. "Teşekkür etmek için!" "Kimdi o?" İlgimi çekti, eğildim.

"Söylemeyeceğiz," diye anons ediyor Daisy, velet burnunu havaya kaldırarak. "Ama ne yazık ki Anderson Cooper olmadığından emin olabilirsiniz, ama eninde sonunda oraya varacağız."

Ön kapı çalındı.

Babam 80'lerde Knightsbridge'in ortasında bir çıkmaz sokağın tamamını satın aldı. e Compound. Biraz saraya benziyor. Burada efsaneler dışında neler döndüğünü bilemezsiniz. Dışarıdan bakınca büyük bir evden çok daha fazlası olduğunu anlayamazsınız. Kapalı havuz, basketbol sahası, spor salonu, çatı barı, adamlarım için odalar, birkaç panik odası ve size anlatmayacağım bir sürü şeyi sakladığımız bir biyogüvenlik kasası. Buralardaki diğer lüks evlere benziyor. Artırılmış güvenlik birkaç fazladan bakış alabilir, ama buralarda herkesin bildiği gibi kraliyet ailesi olabiliriz.

"Sen halledersin," diyorum kız kardeşime, kapının çalınmasına doğru başımı sallayarak. Gelen her kimse güvenlik tarafından çoktan incelenmiştir. Ayrıca, kim olduğunu biliyorum.

Dais bana gözlerini deviriyor, kapıya doğru koşuyor.

Bir saniye sonra ayağa kalkıyorum, kapıya doğru yürüyorum, sanki bilmiyormuşum gibi izliyorum, sanki bilmesem kapıyı açmasına izin verecekmişim gibi.

Bu o.

Çarşamba akşamı saat 9. Her zaman o.

Ve onun için bir enayi.

"Tiller, bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız!" Gözlerini kırıştırtarak ona bakıyor.

Killian Tiller, NCA'de çalışan bir dedektif ve Amerikan kıcı kız kardeşime göz koyduğu andan beri onun için yanıp tutuşuyor. Sanki başımda yeterince dert yokmuş gibi, şimdi de kız kardeşimin pantolonuna girmeye çalışan bir federali gözetim altında tutmam gerekiyor.

Sorun şu ki, ona izin vereceğini sanıyorum. Hızlı ve Öfkeli'deki sarışın çocuğa benzeyen erkeklere her zaman bayılmıştır ve bu çocuk da tam olarak ona benziyor.

"Ne?" Ona bir bakış atıyor. "Ailen cezai soruşturma altında olduğu için evine gelmem mi? Katılıyorum."

"Mükemmel." Ona nazlı nazlı gülümsüyor. "Peki Cuma? Akşam yemeği

sekizde?"

Bu işte çok iyi. Biraz midemi bulandırıyor. Bir kahkaha attı.

"Kaç yaşındasın, on altı mı?"

"Dalga geçme, yirmi yaşında olduğumu biliyorsun." Ona kaşlarını çatıyor.

"Ödül ister misin? Yoksa Happy Meal'inizle birlikte gelene razı mısınız?"

Ona kaşlarını çatıyor. "Happy Meal'ler hakkında neden aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunuzu anlamıyorum. Mükemmel porsiyonlarda ve tamamen lezzetli." Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Benim favorim olduklarını biliyorsun..."

"Öyle mi?" diye soruyor, ona sırttarak.

Kolunun altındaki dosyaya başını sallıyor. "Bu şekilde davranmayı bırakabilirsin.

le benim çektiğin milyonlarca fotoğraftan ibaret değil, seni yaşlı sapık." Bir kahkaha attı. "Ah, beni yakaladın."

"Bu lacivert iç çamaşırının içinde oldukça taze görünüyorum, değil mi?" diyor burnunu havaya kaldırarak. Hay sikeyim. Ölmek istiyorum. Yine de casusluğuma devam edeceğim.

Tiller başını eğerek, ailesini araştıran bir adamın bakması gerektiğinden daha ş e f k a t l i bir şekilde ona bakıyor. "Bilemiyorum."

"Tamam," diyor ona, tırnak işaretleri kullanarak ve sonunda adam düzgün bir kahkaha atıyor, yüzü aydınlanıyor.

Lanet olsun, ondan bu adamla çalışmasını bile istemedim, sadece kendi yapıyor.

Başını sallıyor, kendini ciddiyete yaklaşan bir duruma geri çekiyor. "İki gece önce kardeşin neredeydi?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. Beni görmediğinden emin olmak için biraz kayıyorum.

"Kayıp sanat eserleri hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Ama bu kulağa çok ciddi geliyor..." "O gece 150.000 sterlin değerinde bir Fernand Léger tablosu kayboldu."

Tırnaklarını inceliyor. "Ondan hoşlanmıyorum, ya sen?"

"Kardeşin mi?"

"Léger." Ters ters bakıyor. "Pop art ya da soyut sanatın büyük bir hayranı değilim." "İki gece önce kardeşin kiminleydi?"

"İki gece önce neredeydin, Tils?" Kadın alt dudağını ısıırıyor ve adam gözlerini deviriyor. "Ne zaman bir nger göstersen, arkanda üç tane var!" diyor neşeyle. Adam yine gözlerini deviriyor, bıkkın.

"Böyle yapmaya devam edersen onları zorlayacaksın." Ona başını sallıyor.

"Peki." Ona bir bakış atıyor. "Senin yanında kontrol etmek zor."

"Benim yanımdayken kendini kontrol edemiyor musun?" Kirpiklerini ona doğru uzatıyor ve ben gülmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Çok sevimli." İç geçiriyor.

e polis kız kardeşime eğlenen bir bakış atıyor ve kız kardeşim onun kolunu şakacı bir şekilde dürtüyor. "Cuma günü ne durumdayız?"

Tiller gözlerini kısarak ona bakar. "Ben suçlularla çıkmam."

Başını kapının pervazına yaslıyor ve iç çekiyor. "Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Gülümüyor, sonra başını sallıyor ve ön merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor. "Ben de bilmiyorum bu arada..." diye sesleniyor arkasından.

Arkasına baktı. "Ne?"

"Suçlularla çıkmam."

"Sadece onları beceriyorsun, değil mi?" Gözleri keskin ve sesi cüretkâr.

Dudakları şaşkınlıkla kıvrılıyor - bu ilgiden çok hoşlanıyor, sanki buna açmış gibi.

"Vay, vay!" Gülümsemesini bastırıyor. "Çok kapsamlı küçük bir dosyanız var. Eğer bunu biliyorsan, lacivert iç çamaşırı içinde ne kadar güzel görüldüğümü de biliyorsun demektir."

Bir an durup gözlerini kısıyor, sonra omuz silkiyor. "Seni beyazlar içinde daha çok sevdim."

Çenesi düşüyor ve tek bir kahkaha atıyor, ama bunun için onun kafasını bir tepside istiyorum.

Masama geri dönüyorum, onları dinlemiyormuş gibi oturuyorum ve o benim **o d a m a** geri dönüyor.

"Kimdi o?" Bilmiyormuş gibi yaparak soruyorum. "Tiller."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sefer ne istiyormuş? Seninle çıkmak dışında."

"Ne yazık ki," diye iç geçiriyor, "hayatımın hikayesinde olduğu gibi, korkarım ki

benimle çıkmak istiyor."

"Müfettiş Tiller eşcinsel mi?" Declan odanın diğer tarafından soruyor, gözleri ciddiyetle kocaman açılmış. "Giles, bir baksana dostum!"

"Bir mahkeme tarihi, dahi." Gözlerini deviriyor.

"Bekle, Seksi Polis'ten mi bahsediyorsun?" Jack doğrulup sorar.

"Bahsediyoruz." Dais başını sallar.

"Yani..." Biraz kaşlarımı çattım. "Ben ona seksi demezdim." Omuz silkiyorum.

Daisy bana aptalmışım gibi baktı. " Ben sana kör derdim."

"Çok seksi." Jack başını sallıyor, telefonundan başını kaldırmıyor. "Bir model olmalıydı. Ne diye polislik yapıyor ki? Bir göz atmak için rozete saygısızlık etmemi sağlıyor."

Kaşlarımın biraz çatıldığını hissediyorum, bunu örtbas etmeye çalışıyorum çünkü kız kardeşimden odadaki en çekici kişi olmam gerektiğine dair bir ders daha almak istemiyorum, yoksa görünüşe göre altıma sıçarım. Bu doğru değil. Ayrıca, en yakışıklı olmadığım bir odada hiç bulunmadım.

"Her neyse." Daisy kollarını göğsünde kavuşturarak önüme dikildi. "Bu hafta sanat eseri mi çaldın Julian?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

Evet.

Ben yaptım. Şahsen ben değil.

Bazı uşaklar.

Aile işimizin gidiş gelişlerini bilmemeyi tercih ediyor ve ben de onu mümkün olduğunca bu işin dışında tutmayı tercih ediyorum. Böylesi daha güvenli.

"Ben çalmam Face." Ona bir bakış attım. "Edinirim."

" ' çalmak' için 'eğitimli hırsız' gibi geliyor." Bana sert bir gülümseme verdi. Ben de ona uyuyorum. "Peki, 'fuck o' için 'meraklı kız kardeş' nedir?"

"*Casse-toi.*"

Gülümsüyorum. "Nup-" Ona kafamı salladım. "'Gösterişçi abla'da olduğu gibi..."

Manolya

10:26 AM

Günaydın
şampiyon.

M
er
h
a
h

Daha iyi
hissettik

Nasıl hissediyoruz

Hayal edebiliriz

Ne oldu?

Ne olduğunu biliyorsun.

Hatırlat
bana.

Taura ile yattı.

onu annenin lansmanına getirdim.

Pricky

Kafayı bulmuşsun.

Ve sonra.

Ve sonra hiçbir
şey.

Henry gözbebeği nöbetindeydi ve ben de her zaman eğlenceli olan seni eve
götürme görevini üstlendim.

Çok sulu
muydum?

Eve
t

Üzgü
nüm.

Her şey
yolunda.

Ne yapıyorsun? Ben ve Hen öğle yemeği için Annabels'e gideceğiz.

Beej ve ben New Bond Caddesindeyiz. Seni birazdan
ararız.

Jack
2:02 PM

Cutie güncelleme
lutfen

Tatlı birini tanı mıyorum,
üzgünüm.

Melek yüzlü çete reisi, kusursuz kılıç.

Çete lideri değil.

Çünkü önemli olan bu.

Arse kusursuz olsa da

Şiire layık olduğunu söyleyebilirim.

Impeccable Arse ne. Beni uçurdu.

Bu seksle ilgili bir şey mi?

Buna cevap verme.

Çok komik.

Neden seni ekli?

Çünkü o kusursuz bir göt.

Bunu gerçekten eve getirmenin yolu.
10/10

Sanırım yarın gece bir şeyler içmeye gideceğiz.

Seks
i

Parmaklar
çapraz.

Daisy

Birkaç ay önce doğum günümdü. Ona bundan bahsetmedim ama ertesi gün Christian habersiz ve davetsiz bir Gekilde gri bir tiGört, yırtık bir kot pantolon ve Vans giymiG bir Gekilde kapımın önünde belirdi. Kollarında o güne kadar gördüğüm en büyük papatya ve papatya buketi vardı.

Bana gururla sıırttı.

"Ne yapıyorsun?" Ona şüpheyle baktım.

"Bugün senin doğum günün." Omuz silkti. "Planın olmadığını düşündüm-" Kaşlarımı çatıttım. "Vay be."

Başparmağıyla ağabeyimin odasını işaret etti. "İki gün üst üste nereye gitmene izin veriyor ki?"

"Yapabilir-" diye ters ters baktım. "Bir yerlere gitmeme izin veriyor."

Kaşlarımı çatıttım ve durakladı, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Üzerimde Calvin Klein'in iç çamaşırı serisinden Pure-Wrap örme tulum vardı ve bunu yatarken giydiğimi bildiğini biliyorum.

Sıırttı, ukala herif. "Planların... var mı? "²⁷ "Şey, hayır, ama-

"Artık biliyorsun." Antremize girdi ve topuklarının üzerinde döndü, ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Gözlerimi devirip kapıyı kapattım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Yüzümü yumuşattım ve birazcık memnun görünmemeye çalıştım.

Yanaklarımın pembeleşmesinden endişelendiğim için elindeki fincanları kaptım ve bir vazo bulmak için mutfağa gittim.

"Peki, ne düşünüyorsun o zaman?" Versace'den aldığım Barok ve Roll vazoyu lavabodaki suyla doldururken ona baktım. Annem ölmeden önce evimizi dekore etmişti ve Jules bunu hiç değıştirmede. Süslü püslü bir havası vardı ,²⁸ Bir sürü mermer ve altın. Gözlerinizi kapatabilir, elinizi kaldırabilir ve etrafınızda dönebilirsiniz ve on defadan dokuzunda Versace'nin bir şeyini işaret ediyor olursunuz .²⁹

"Bir planım var," dedi bana nazlanarak.

"Peki, nedir?"

"Sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim." Kaşlarımı çattım.

"Öyle mi?" diye sordu biraz sinirli bir şekilde.

Ve neden bilmiyorum ama onun biraz üzgün görünmesi beni birazcık mutlu etti. "Pek sayılmaz," diye kabul ettim ve o da hemen canlandı.

"Güzel."

"Sadece söyle?"

Gülümsedi ve başını odama doğru salladı. "Git bir gece çantası hazırla."

"Neresi için?" Surat astım.

"Sana söyleyemem."

"O zaman nasıl toplanacağım?"

"Oh doğru," diye inledi. "Tamam, gidip senin için toparlanayım o zaman."

Odama doğru giderken arkasından "Bekle," diye bağırdım. "Sadece iç çamaşırını koyma."

"Harika fikir!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Sadece iç çamaşırlarınızı paketleyin."

Nereye gidiyorsak üstümü değiştirmem gerektiğine karar vererek onu takip ettim.

Frame'den aldığım siyah Le Skinny de Jeanne kotu çekiştirdim ve çekmecemi karıştırarak pahalı düz beyaz bir tişört buldum.

Christian bana baktı, sırf bana inat olsun diye elinde iç çamaşırlarıyla dolu bir çanta vardı, sonra sırtarak bulduğu iç çamaşırlarını kabaca çantasına tıktı.

Bana bir çift ayakkabı fırlattı. Converse'in düşük topuklu süet Star Kicks'i. "Hadi gidelim." Kapıya doğru başıyla işaret etti.

"Miguel nerede?" Merdivenlerden inerken onu takip ederek sordum.

Merdivenlerden aşağı inerken başını salladı, sonra bana döndü, göz göze geldik çünkü basamaklar bize izin veriyordu. "Miguel yok."

Ona bir bakış attım. "Gelmek zorunda, Julian onu zorluyor." Başını salladı. "Bugün olmaz."

Ona şüpheyle baktım. "Julian Miguel olmadan bir yere gitmeme izin mi veriyor?" Gözlerimi kırptım. "Gece çantasıyla bir yere mi?"

"Evet."

"Ama-"

"Bana güveniyor," dedi.

Ona bir bakış attım. "Ne zamandan beri?"

Christian kararlı bir Gekilde başını salladı, kağıtları oynamadığı anlamına geldiğini öğrendiğim bir Gekilde çatıktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Dais."

Onun evine girdik r³⁰ ve sadece sürdüm.

Neresi olduğunu bilmiyorum. Kuzey .³¹ Şehir dışında yaklaşık kırk dakikadır araba kullanıyorduk ve Leon Bridges'e oldukça akortsuz bir şekilde şarkı söylüyordu ve tüm kelimeleri bildiğine inanmadım çünkü onu sadece bir doof-doof müzik aşığı olarak görmüştüm r³²-Sonra yolun kenarına çekti.

Kontakı çevirdi ve bana baktı ve -bir saniyeliğine benimle birlikte hayal edin, olur mu? Christian'ın yüzünü. Her zaman biraz gergin görünür. Her zaman biraz şaşış, her zaman çenesi biraz sıkılmış görünür ama o arabada bana baktığında, bir an için sanki biri yüzüne ipek atmış gibiydi. Bir tutam yumuşaklık.

"Bu el freni." Onu işaret etti. "Vites kolu." Ayaklarını tekmeledi. "Fren." Sert gözlerle bana baktı. "Önemli." Gözlerimi devirdim, çok fazla gülümsememeye çalıştım, onu oracıkta monte etmemeye çalıştım, onu kazara sevmemeye çalıştım. "Ve gaz pedalı. e direksiyon simidi, tabii ki." Onu kavradı ve ben kıskandım. "Bazıları on ve iki der ama siktir et, nasıl istiyorsan öyle tut." Omuz silkti. "Göstergeler ve ışıklar. Ön cam silecekleri." Aynalardan ve koltuk pozisyonundan bahsetti. Motor ışıkları ve hepsinin ne anlama geldiği hakkında. Kör noktalar. Kapısına başıyla işaret etti. "Bu tarafa gel."

İtaat ettim, garip bir şekilde sessizdim ve kendi beğenime göre biraz fazla geniş gözlüydüm.

Kapısını açtı, bileğimden tuttu ve beni kucağına çekti. "Pedalları ben çevireceğim, tamam mı?"

"Tamam," dedim zar zor başımı sallayarak.

"Sen sadece direksiyona geç. Yola odaklanın. Hissetmeye çalışın."

Başımı salladım. Kalbim güm güm atıyordu ama bunun nedeni muhtemelen daha önce hiç araç kullanmamış olmamdı, John Varvatos'un kokusunu alabildiğim ve buna bayıldığım için değil.

Vücudumun etrafına uzandı ve motor canlandı.

"Tamam," dedi sessizce. "Yola geri dönmeyi işaret et." Başımı salladım. "Gelen bir şey olup olmadığını kontrol et, sonra yola çık."

Yaptım-çok dikkatli bir şekilde, ama hayal ettiğimden daha yumuşak bir şekilde, bu yüzden aslında kendimden oldukça memnun kaldım.

"Güzel," dedi. "Işıklarınızı yakın." Kararmaya başlayan gökyüzünü işaret etti. Başımı salladım ve yaptım.

Çok sevdim. Araba kullanmak. Anında sevdim. Hayatımda ilk kez kontrolün bende olduğunu hissettim.

Nefes almak gibiydi.

Gözlerim önümdeki yolda dans ediyor, Christian Hemmes'in bana İngiltere'nin bilmem neresinin ortasında tek başıma araba kullanmayı öğrettiği bir dünyada var olması mümkün olmayan tehlikeleri kontrol ediyordu ve Miguel'in her zaman araba kullanmasına şaşmamalı, bana asla öğretmemesine şaşmamalı - o açgözlü piç, tüm sihri kendine saklıyor.

Christian, "Hiç bu kadar sessiz olmamıŒtın," diyerek beni beynimdeki konuŒmalardan uzaklaŒtırdı. "Sana araba kullanmayı yıllar önce öğretmeliydim..."

Öfkeli bir kahkaha attım ve o da tekrar bedenime uzanarak direksiyonu hafifçe dürttü.

"Biraz sağa sarılıyorsun."

Başımı salladım, bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum; tek bildiğim kocaman bir arabası olduğu ve birine çarpmaktan korktuğum için diğer şeritten uzaklaşmaya devam ettiğimdi.

Direksiyonu tekrar dürttü. "Biraz daha sola." Başımı salladım ama onu görmezden geldim.

On saniye kadar bekledi, sağ koluma sarılmama izin verdi, sonra sonunda iki kolunu da bana doladı, ellerini direksiyona ve benimkilerin üzerine kaydırđı.

"Bunları gevşet." Ellerime vurdu. Ben de yaptım.

Ve sonra onları orada tuttu. Onunki benimkinde. Beni solda tuttu.³³

Çenesini omzuma yasladı ve nefes alış verişinin sesi hoşuma gitti.

O güne kadar nefes alışını hiç düşünmemiştim ama o anda, ellerimiz direksiyonda, çenesi omzumdayken, bundan hoşlandığımı, buna alıştığımı, bunun sabitliğini fark ettim. Yanaklarım kızarmaya başladı ve ellerimin terlemiş olabileceğinden endişelendim - neden terlemiş olsunlar ki? Terli miydim? Hayır.³⁴

"Sol," diye hatırlattı bana nazikçe.

Onu susturmak için hızlıca başımı salladım.

O anda birbirimize o kadar yakındık ki düşüncelerimi duyabildiğinden endişelendiğimi hatırlıyorum. Osmoz yoluyla aktarım mı?

"Sen çok ciddi bir sürücüsün," dedi ve sırtıttığını anlayabiliyordum. "Birine araba kullanmayı öğretmenin en iyi yolu gerçekten bu mu?" Ona sordum, gözlerim

Yoldayken.

"Kesinlikle hayır," diye hemen kabul etti, sesinde bir gülümseme vardı. "Sadece daha sonra seks yapma şansımı artırabileceğini düşündüm."

Bunu biraz askıda bıraktım. "Öyle."

Gülmeye başladı ve kahkahasının bir parçası kalbime takıldı ve durmasını istemedim.

Bir süre öyle kaldık, en az çeyrek saat, elleri ellerimde. Ben kucağında, çenesi omzumda.

Hiç konuşmadık. Hala çalışıyor olmasına rağmen artık müziğe eşlik etmiyordu.³⁵ Annemle babamın öldüğü sabahtan beri kendimi en yalnız hissettiğim andı ve bu yalnızlık sürükleyiciydi.

"Pekâlâ." Sonunda yaklaşmakta olan bir yola doğru başını salladı. "Bir saniyeliğine şuraya çekelim."

"Neden?" Şurat astım ama yine de itaat ettim.

"Sence neden?" Tek bir kahkaha attı ve motoru durdurdu.

Çok sayıda kişiyle birlikte yapmış olması gereken çok yumuşak bir hareketle, bir eliyle koltuğu yatırdı ve diğer eliyle yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kaldırdı.

Üzerine çöktüm, kendimi aşağı bakabilecek kadar yukarı ittim.

"Bunu kaç kez yaptın?" Şüpheyile sordum. "İlk kez." Gözleri parıldadı, çok memnundu.

"Sana inanmıyorum." Gözlerimi devirdim.

Bana ciddi bir bakış attı. "Sana yalan söylemem Dais." diyerek gülümsedi. "O kadar pürüzsüz müydü?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Evet."

"Oh." Kremayı kapmış kedi gibi sırtıttı. Ellerini çenesinde gezdirdi. "Sence hayattaki amacımı buldum mu? Sürücü eğitmeni mi?"

"Başka birine de öğrettiniz mi?"

"Sen benim ilkimsin."

"Bunu söyleyebilmenizin üzerinden kaç yıl geçti?"

"Oi!" diye kıkırdadı.

"Oldukça iyi bir öğretmendisiz," diye itiraf ettim, çenemi göğsüne yaslayarak, ki bu normalde yaptığım bir şey değildi.

"Seni eğitmek oldukça kolay," diye kabul etti. "Gerçekten mi?"

"Evet, yani, ilk yatmaya başladığımızda berbat biriydin, şimdi ise"

Koluna bir şaplak attım ve bir kahkaha attı, ben de yakaladım çünkü onun kahkahası biraz böyle. Başını hafifçe salladı. "Yaptığın her işte iyisin." Bana hafifçe gülümsedi. "Bu biraz can sıkıcı."

"Hey." Dudaklarımı büzdüm. "Teşekkür ederim. Bunun için."

Bana yarım bir gülümseme verdi ve sonra elini başımın arkasına koydu - ki o anda bunu normalde yapmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Gözleri

Gözlerimden ağzıma kadar irkildim, nereye ineceğime karar veremedim. Sonunda gözlerime. "Yapacağımı söyledim."

Jack

8:34 AM

Bana Gus Waterhouse hakkında bildiğin her şeyi anlat.

Jules ile arkadaş. Çok yakışıklı. Erkeklerden hoşlanıyor. Kimseyle görüşmüyor.

Bildiğim
kadıyla.

İlginç.

Giriş ister
misin?

Hayır, çok ince değilsin.

Pardon?

Seni seviyorum. Harika bir arkadaş. Birinci sınıf şef. Çok çalışkan. Ama en son senden ince bir giriş yapmanı istediğimde, Luke Evans'ın suratına çeneni tıkladın ve kalbini havaya kaldırdı ve bana göz kırparak işaret etti....

Keşke
yapabilsem.

²⁷ at dick.

²⁸ Estetik olarak, müzikal olarak değil.

²⁹ Bu bir övünme mi? Bilmiyorum.

³⁰ Mercedes jip, G sınıfı, siyah.

³¹ Whitby, Yorkshire'da, böylece ortaya çıkacaktı.

³² Neden bilmiyorum. Böyle düşünmek benim için inanılmaz derecede iki boyutlu, biliyorum. Sanırım insanlar hakkında belirli bir şekilde hissetmemeye çalıştığınızda, bazen onları bir sayfada tutmak daha kolay oluyor ama Christian'ın "Beyond" şarkısının tüm sözlerini söylemesi beni gerdi çünkü kimin hakkında söylediğinden emin değildim ve ne kadar öyle olmasını istesem de yüzde 99,99 kendim olmadığımından emindim.

³³ Ya da, belki biraz, sadece beni tutuyor.

³⁴ Biraz, belki.

³⁵ Bobby Long, "Being a Mockingbird".

Julian

Kanepemde oturan en iyi arkadaşşıma bakıyorum - her yeri kan içinde, o lanet olası diken - sinirlenmiş görünmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu 18. yüzyılın başlarından kalma Georges de Feure imzalı 46.000 sterlinlik bir Art Nouveau Settee. En azından siyah, diyorum kendime. Yine de bana biraz acı veriyor.

Carmelo kanayan koluna bakıyor. "Peki, devam et o zaman." Çenesini kapaşıya doğru sallıyor. "Getirin onu."

St Daisy'nin Dengesizler ve Çaresizler Hastanesi, buraya geldiklerinde böyle diyor ve birçoğu geliyor.

Zaten zamanın yarısında Merrick'ten daha merkezde, o da ta Clapham'da.

"Daisy!" Ona sesleniyorum. Kısa bir duraklama.

"Ne?" diye bağılıyor evin içinde bir yerden. "Buraya gel," dedim ona. "Dikiş takımını da getir."

Dokuz yaşından beri büyüttüğüm o kızıdan bir hu daha. Birkaç saniye sonra kız kardeşim bir hapishane koğuşunun coşkusıyla ayaklarını benim odama sürüklüyor.

"Şimdi ne olacak?" Bana ters ters bakıyor.

Çenemi sallayarak ön kolunda açılan yarayı kül eden Carmelo'ya bakıyorum.

Gözlerini ona diyor. "Peki burada ne oldu?" Adam dudaklarını büzerek düşünüyor. "Zemin lav," diyor ona.

"Saçmalık," diyor ona, adım atmadan.

Gülümsememeye çalışıyorum.

"Cam masadan mı düştün?" diye alternatif olarak s o r a r . Kadın yarayı inceliyor. "Şimdi buna inanıyorum."

"Fark etmez zaten." Carmelo dik oturuyor ve gözüm

bana boktan bir sırtış attı. "Önemli değil. Önemli olan şu: Daisyface, ne zaman tam anlamıyla seksi oldun?"

Gözlerimi deviriyorum. Siktiğimin İtalyanları. Daisy tam onu bir güzel benzetmek üzereyken kapımdan her zaman karışık duygular beslediğim bir ses geliyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Romeo Bambrilla onu bir aşağı bir yukarı süzerken şöyle diyor. "Ö her zaman tam anlamıyla seksiydi."

Romeo Bambrilla hakkında hissettiklerim nefret ve minnet arasında bir yerde.

Kız kardeşim de ona bakıyor, gözleri öyle bir umutla açılmış ki, sevdiğiniz birini asla spor yaparken görmek istemezsiniz, çünkü asla karşılaşmayacağınızı bilirsiniz.

"Roma," diyor gözlerini kırıştırarak.

"Dais." Küçük bir sırtış atıyor ve gözleri her zaman olduğu gibi kilitleniyor. Yaşadıkları onca boktan şey için bir an için üzıldüm.

Onları ayrı tuttum, ama sonra o gece kafamda çingiraklar çalmaya başladı ve bu his bir anda yok oldu. Ben doğru olanı yaptım. Onu hayatta tutmak, iş bu. Mutluluk önemsizdir, mutluluğa hitap edemezsiniz, herhangi bir ebeveyne sorun. Geçicidir. Onu güvende tut, önemli olan bu.

"Ne zaman döndün?" Daisy yutkunur.

Ben ve Carms bakışlarımızı değiş tokuş ettik ve Rome cevap vermeden önce birkaç saniye ona baktı. "Birkaç gün önce..."

Daisy'nin kafası geri çekildi ve kendini toparladı. Tavrında büyük bir değişiklik olmadı ama ben de fark ettim, o da fark etti. Boynu uzun, alt dudağı içine çekilmiş, gözleri kısılmış. "Ve sen aramadın mı?" Sıkı bir gülümseme.

Çenesini kaşıyarak odama girdi. "Seni son gördüğümde beni gördüğüne pek sevinmemiştin..."

"Tavie Jukes'u beceriyordun."

"Ne olmuş yani?" Biraz da kız kardeşimin aptal, sahiplenici bir kıza dönüşmesini istemediğim için araya giriyorum. "Face, iki yıl önce falan ayrıldınız."

"Evet." Birkaç saniye bana baktı. "Peki bu kimin suçu?"

Çenem biraz titriyor ve gözlerini kaçırıyorum çünkü yapamıyorum. İkisine de bakmak istemiyorum çünkü görmek istemiyorum - aralarında her zaman var olan, benim oraya sıkıştırmış olabileceğim o kıymık gibi acıyı.

Daisy biraz gazlı bez alıp Carmelo'nun koluna tutuyor.

"Yatağımdaydılar," diyor ve ben Roma'ya bakıyorum, kaşlarım kalkık, dilimi üst dudağıma bastırmışım.

"*Idiota...*" Carmelo başını sallayarak nefes verir.

Romeo onu öldürmek istememe neden olan küçük bir kahkaha

a t ı y o r . "Biraz konuşabilir miyiz?" Başını kapıya doğru sallıyor.

Daisy ona ters ters bakıyor ve birkaç saniye bekletiyor. "Tamam."

"Alo?" Carmelo sağlam kolunu sallıyor. "Burada kan kaybediyorum."

Kız kardeşim gözlerini deviriyor. "Çete reisinin kolunda küçük bir çizik var ve yara bandına mı ihtiyacı var?"

"Hayır." Carmelo kaşlarını çatıyor. "Dikişe ihtiyacım var."

"Aslında," diye düşünüyor Daisy, "yaklaşık yirmiye ihtiyacın var. Baskı yapmaya devam et." Onu işaret ediyor. "Bir saniye içinde döneceğim."

ey odamdan çıkarken Carms'a uzun uzun baktım, ikimiz de bu yıldız çarpmış aptalların 9000. raunduna özellikle hazır değildik. Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi. Aslında onların da yok.

Daisy

Öylece gitti. Sanırım bundan daha fazlası var .³⁶ Kısacası onu yatağımda düşmanımınla birlikte buldum ,³⁷ Kafasına bir lamba fırlattım, bir süre birbirimize bağırarak ve sabah olduğunda gitmişti. Birkaç gün sonra New York'ta etrafı bir sürü kadınla çevriliydi .³⁸

Uzun lafın kisası, o benim ailem. Onunla birlikte büyüdüm. Ona aşık olduğumda, bilmiyorum, sekiz yaşındaydım. O benim en eski arkadaşım. O benim en iyi arkadaşım .³⁹ Yaşamak istediğimden çok daha fazla şey yaşadık ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Muhtemelen üç yıl önce düzgün bir şekilde bitirdik, ama "düzgün" de değil. Düzgün için köprünün altından çok sular a k t ı , düzgün diye bir şey yok. O ve ben ancak ikimizden biri öldüğünde düzgün bir şekilde ayrılacağız. Gerçi bunu söylemem kimsenin hoşuna gitmiyor, en azından onun... Şimdi Romeo Bambrilla kardeşimin o d a s ı n d a n mutfağına giden yolu gösteriyor. Bu evi avucunun içi gibi biliyor; küçükken oynadığımız milyonlarca saklambaç oyunundan ezberlediği ve daha sonra yetişkin olmadığımız zamanlarda daha yetişkin nedenlerle kullandığı her köşesini ve kıvrımını

-Ama bizi yetiştirirken ne bekliyorlardı ki? Asla inkar etmediler. kardeşim tarafından büyütüldü,⁴⁰ Ebeveynler için çete lordları.

Kaslı, zayıf, 1.80 boyunda, kahverengi tenli, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. onu az satıyorum ama onu ne kadar özlediğimi saklamak için bunu yapmak zorundayım.

Sırtını mutfak tezgahına yaslıyor ve adının düşündürdüğü kadar güzel. Karışık. Annesi Eritreli, babası Sicilyalı. Romeo kahverengiden çok bronz olan kısık gözleriyle bana bakıyor. Gözleri yeni 1 peni madeni para renginde, bir o kadar da parlak.

"Beni gördüğüne sevindin mi?"

Başımı sallayarak ona "Seni görmekten her zaman mutlu oluyorum" diyorum ve bu cümlemin doğru olduğunu düşünüyorum .⁴¹

Bir adım daha yaklaşıyorum ve beni biraz daha kendine doğru çekiyor. Bakışları

Gözlerimden ağzıma doğru kayıyor ve başparmağımı boynuna
bastırıyorum.

Bıçağın olduğu yerde bir yara izi var ve elimi tutup hiç düşünmeden öpmeden önce bir saniye kendine doğru tutuyor. Düşünmeden öpmek, bugünlerde bizim olayımız bu. Bana yarım bir gülümseme veriyor ama gözleri tamamen yumuşak.

"Her zaman değil." Beni kışkırtmaya çalışıyor çünkü yaptığımız şey bu, her zaman yaptığımız şey bu oldu, birlikteyken bile kavga ettik. Kavga eder ve barışırdık, birbirimizi iterdik ve sonra tekrar yakınlaştık.

-Bu bizim ekmek tekmemiz, gerçekten. Ama onu son gördüğümde olanlar yüzünden hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Onu tekrar yakınımaya çekmeye hazır değilim ama aynı zamanda kendimi ondan uzakta hissetmek de istemiyorum, bu yüzden sohbet davetini geri çeviriyorum ve ondan bir adım uzaklaşırken boğazımı temizliyorum. "Amerika nasıldı?"

O da boğazını temizler, doğrulur. "Güzel." Ona

şüpheli bir bakış attım. "Ne kadar iyi?"

Küçük bir gülümseme takınıyor. "Olmasını istediğinden daha iyi."

"Harika." Ona alaycı bir bakış atıyorum ve Roma tekrar gözlerimi yakalamaya çalışarak başını eğiyor.

"Yine de geri geldi..."

"Evet, bunu görebiliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona sert bir gülümseme veriyorum. "Peki bu zevki neye borçluyuz?"

Elime uzanırken gülümsemesini bastırıyor. "Seni özledim."

Lavaboya gitmek için onu iterken gözlerimi deviriyorum. Lavaboda ihtiyacım olan bir şey yok, sadece onu itmek istedim. "Saçmalık."

"Yaptım," diye ısrar ediyor omuz silkerek.

"Tamam." Bir kez başımı salladım. "Beni özledin ve...?"

Romeo gülmeye başlıyor ve ben onu güldürdüğümde buna bayılıyorum. Hayatımızda bir zamanlar bunu tam zamanlı işim gibi gördüğüm zamanlar oldu.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gülümsüyor ve eğleniyor. "Seni özledim ve... New York'ta görüştüğüm kız kafayı yemişti. Oradan çıkmam gerekiyordu."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "İşte burada."

Kaburgalarımı dürttü. "Yine de seni özledim..."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Aramadın, mesaj atmadın."

"Lanet olsun." Gözlerini deviriyor. "İlk birkaç hafta seni her gün aramaya çalıştım." ⁴²

"Bulaşık makinesini yerleştirmeye başladım," dedim, "bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

telefon görüşmeleri... "43

"Beni görmeye gelmen için sana bir bilet aldım ama -"44

Başımı omzumun üzerinden çevirip ona bakıyorum. "Evet, çünkü Julian spontane bir Atlantik ötesi yolculuğu çok sever."

O bir kahkaha.

"Her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışıyormuş gibi görünmeye çalışıyordun ama aslında her şeyi daha iyi hale getirme çaban benden kaçmak için kullandığın farklı yollardı." Ona bir bakış attım.

"Şey," diye kabul etti, "çok kızgındın."

Ve o haklı, öyleydim. Belki de olmam gerekenden daha fazla - ya da belki de gördüğüm şeyi gördüğüm için verdiğim yanıt doğrudu, ama ne olduğumuzu ölçebileceğinizi düşünmediğimde bunu söylemek zor. Size yaklaşık kırk farklı dilde ne olmadığımızı söyleyebilirim, ancak bu soruyu başka bir şekilde sorarsanız boş çıkarım.

Roma ellerini ceplerine sokuyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Hayır," diyorum .45

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Omuz

silkiyorum.

Çenesini biraz sallıyor. "İnsanlar senin hakkında konuşuyor... benimle..." Omuz silkiyor. "Nedenini bilmiyorum. Neden bir adamdan senin hakkında bir şeyler duymak isteyeyim ki?"

"Bir adam mı?" Ona bir bakış attım, kendimi bitmiş hissediyordum .46 "O senin arkadaşın."

Bana bir bakış attı. "Bu çok, çok daha kötü Face, bunun daha kötü olduğunu nasıl fark etmezsin?"

Sıkıntısına gülmeye başlıyorum çünkü çok sevimli ve onu hala özlüyorum.

Memnun olduğum için sinirlenmiş görünüyor, gülümsememek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyor. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sen değil."47

"Gel." Tekrar elime uzandı. Tutmasına izin verdim.

"Aramızdaki ilişki yürümüyor," diyorum ona, ellerimiz hâlâ birbirinin içindeyken.

Başparmağıyla çenemi kaldırıyor ve gözlerini gözlerime dikeyyor. "Kafan kesilmiş, kardeşim-" Koluna bir şaplak indiriyorum çünkü bana

böyle hitap etmesinden nefret ediyorum. "Tabii ki aramızda işe yarıyor Daisy. Bu yüzden hep bu lanet karmaşanın içindeyiz."
Ağlarımızı birbirine kenetliyor. Ona izin veriyorum.

"Biz çalışmıyoruz," diyorum ona tekrar, kıpırdamadan. O daha da yaklaşıyor. "İyi çalışıyoruz."

"Geçen sefer yapmamıştık."

Kaşlarını, muhtemelen en başta onu sevmeme neden olan bir tür umutla kaldırıyor. "Bu sefer yapabiliriz."

"Yapmayacağız." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve o da buna uzun kaşlı bir bakışla karşılık veriyor.

"Yapabiliriz..."

Biraz geri çekildim. "Yapamayız."

Benden bilinçsizce bir adım geri çekiliyor, sanki onu incitmişim, sanki ona bilmediği bir şey söylemişim gibi yüzü asılıyor. Birkaç saniye boyunca bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "Bu Hemmes'le mi ilgili?"

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Neden? Ne duydun?"

"Oh," diye omuz silkiyor, "sadece en derin korkularım gerçekliğin yüzeyine çıkıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Mesela...?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, sinirli. "Birlikte mi yatıyorsunuz?" Yine omuz silkiyorum. "Yatıyoruz."

Bir kez başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Ne?" Gözlerini arıyorum. "New York'ta bekâr mıydın?" "Açıkçası hayır-" diye söze başlıyor ve ben onun sözünü kesiyorum.

"Doğru ya! Peki neden ben-

" "Yapamazsın demedim-"

Ben sco. "İznine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır." Başını geriye atıyor, sinirli.

"Seni bekler miydin?"

"Hayır."

"En ne?" Ona sert bir bakış atarak soruyorum.

Romeo kaşlarını çatıyor ve beni bileğimden tutuyor. "Seni yarın kahvaltıya götürüyüm."

"Hayır." Bana tekrar uzanacağını bilmem dışında somut bir neden olmadan ellerimi ondan çekiyorum.

Beni öpecekmiş gibi eğiliyor, ben de ondan uzaklaşıyorum; elimdeki tahta kaşığı tehditkâr bir şekilde uzatıyorum.

"Neden?" Sırıttıyor.

"Çünkü." Kaşlarımı çatıyorum. "Üniversiteye gideceğim." ⁴⁸

"Öğle yemeği?" Romeo alternatif olarak bunu önerir. "Dais, evet de -
hadi, her halükarda geleceğim..."

Ama aslında bir Hristiyan'ım olduğunu sanmıyorum. Olmasını
istediğim gibi değil.

Düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı
büzüyorum. "Cumaya kadar boş değilim."

Öfkeli görünüyor. "Neredeyse bir hafta kaldı!"

Onu görmezden geliyorum. "Dersler arasında kırk beş dakikam
var. 1:15'te orada ol." Kaşıkla göğsünü dürtüyorum. "Zamanında orada
ol." Onu tekrar dürtüyorum.

Küçük bir sırtıtışla itaatkâr bir şekilde başını sallıyor.

"Erken geleceğim." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Sen hiç erken gelmezsin."

Julian kapı aralığından boğazını temizliyor ve ben de ona ters ters
bakıyorum. "Tamam o zaman." Bize sinirli bir bakış attı. "Eğer bu utanç
verici aşıklar

"Konuşma bitti, geri gelip aptal kardeşinin kolunu diker misin?"

Jack

7:25 AM

Geri
döndü.

Kim?

Roma
mı?

Evet

Ka
hret
sin.

Evet

Nasıl
hissediyorsun?

Kah
retsi
n.

İyi sanırım.

Bilmiyorum.

O gittiğinde biraz dağınıktın.

Özensiz, aptalca bir kargaşa

Evet Jack, teşekkür ederim. Hatırlıyorum.

Neden geri döndü?

Beni özlediğini söyledi.

Hat.

Biliyorum.

Muhtemelen bir replik ama aynı zamanda gerçek.

Özür diledi mi?

Hayır

Siktir et onu.

Yani, muhtemelen yapacağım ama bunun karışık bir mesaj verebileceğini düşünmüyor musunuz?

Erkek arkadaşı şehre döndüğüne göre bakın kim komikmiş.

Impeccable Arse eski sevgilisinin geri dönmesi hakkında ne düşünüyor?

Impeccable Arse bilmiyor. Impeccable Arse'in umursayacağını da sanmıyorum.

İmkansız Aptal, kendi Kusursuz Kıçının gücünü hafife alıyor...

³⁶ her zaman bizimle.

³⁷ Tavie Jukes. Danny'nin küçük kız kardeşi ve Jukes'lar Birmingham'ın önde gelenleri.

³⁸ Tekrar.

³⁹ Jack'e söyleme.

⁴⁰ Beni kardeşim büyüttü, o değil. Romeo'nun gerçek ailesi vardı.

⁴¹ Ya da en azından çoğunlukla doğru. Ben her zaman onu görmek için bir şeyim.

⁴² doğru, ama gerçekten çok kızgındım.

⁴³ İyi değil.

⁴⁴ Ben reklam yapmıyorum.

⁴⁵ Teknik olarak doğru.

⁴⁶ Ki bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, çünkü biz bir değiliz. Christian'ı küçümseyen biri beni küçümseyen biri değildir, ama işte yine o lanet olası Duygu Canavarı!

⁴⁷ Yani, muhtemelen o değildir.

⁴⁸ ve Christian. Benim bir Christian'ım var.

Hristiyan

"Bu akşam için planın var mı?" Henry kanepeden bana bakıyor. "Yoksa yine hanımınla mısın?"

"Benim hanımım değil," diyorum, Call of Duty karakterine ateş ederken ses tonum değişmiyor.

"Doğru," diyor, onun öyle olmadığını çok iyi bildiği halde.

"Ee, planın nedir?" "Bu gece bir süreliğine işe gitmem gerekiyor. Yüzümü göstermeliyim." Biraz parlıyor.

"Erkekler gecesi mi?"

"Er-" Duraksıyorum. Ona bu zevki tattırmak istemiyorum ama o bunu biliyor ve kıkırdamaya başlıyor. "Üzgünüm, onu çoktan davet ettim." Ona özür dileyerek söyledim.

"Tabii ki yaptın."

Birkaç saniye ona baktım. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, Chris, onu seviyorum." Henry bana sırttı. "Onu seviyor musun?"

"Siktir et." Kumandayı ona fırlattım.

"Bizimle orada mı buluşacak?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Sonra buraya mı gelecek?" Oyuncumu vuruyor.

Yine omuz silkiyorum. Muhtemelen.

Umarım. "Tuhaf, gürültülü seks yapmasanız olmaz mı?"

"Biz garip, gürültülü seks yapmıyoruz." Kaşlarımı çattım. "Gürültülü mü?" Biraz heyecanla soruyorum.

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Kahretsin, çok muhtaçsın." Dalgınca kalp kolyemle oynuyorum.

Parks verdi.

Aslında hepimize bir tane vermişti. Okuldayken. Ti Any'nin üzerinde soyadlarımız yazan kalp kolyeleri. Onlara "En iyi arkadaş kolyesi" derdi.

İlk başta nefret etmiştim, şimdi bayıldım.

"Her neyse, nasıl gidiyor?" Henry televizyona bakarak sorar. "Seninle ve

Bebek Haïtes?"

"Gitmiyorum," diyorum ona,
sıkılmış bir şekilde. Gözlerini
devirdiğini görüyorum.

Sormadığım halde bana "Ondan hoşlanıyorum" dedi.

"Onunla çıkmak istiyorsun o zaman?" Şaka yapıyorum ama cevap için onu
dikkatle izliyorum. "Bunu sana bırakıyorum." O sco.

"Biz çıkmıyoruz." İçimi çektim,
sıkılmıştım. "Sen öyle diyorsan
öyledir."

"Ben öyle diyorum." Bin dokuz yüz kez söylediğim gibi söylüyorum.

Hen'e yapışmıyor ama.

Henry bana baktı. "Hey, hızlı bir soru-"

Oyunu durdurur ve kumandayı kanepeye fırlatır. "Ne?" Ters ters
baktım.

"Rotasyonunuzdaki diğer kaç kız bizim eve takılmak için geliyor ve
seks yapmıyor-"

"Biz her zaman seks yaparız," diye araya giriyorum.

"Evet," diye kabul ediyor. "Ama buraya başkalarını getirmiyorsun, nokta.
Ve kesinlikle başka kızları da onlarla seks yapmadan önce dokuz saat
boyunca takılmak için buraya getirmiyorsun."

Gözlerim doldu. "Ne demek istiyorsun?"

En iyi arkadaşım bana sinir bozucu bir gülümseme veriyor. "Anlamı
yok." Omuz silkti. "Sadece bir gözlem."

O gece isteyken Daisy'yi görmek için söylemek istediğimden daha fazla
istekli hissediyorum. Onu birkaç gündür görmemiştim. Onu bir anlığına
özledim, hepsi bu - bu garip, elbette - ama sanırım bu günlerde birlikte biraz
zaman geçiriyoruz.

Ona orada olmasını söylediğimden yaklaşık bir saat sonra içeri giriyor,
Miguel arkasından geliyor çünkü görünüşe göre onsuz hiçbir yere gidemiyor.

Haite'ler, geçerli olsun ya da olmasın (değil), biraz tiyatroyu severler.
Julian sıkı bir gemi işletiyor.

Odanın diğer ucundan onunla göz göze geliyorum ve o, bunu ne kadar
vurgulasam az, çok ateşli.

Kırılmış kahverengi saçlar, kahverengi gözler, biraz bronzlaşmış, hayatı
boyunca bir kez bile "hayır" kelimesini duymamış bir kız gibi gözleriyle
gülümsüyor.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de ona doğru yürüyüp
belinden tutarak ağzımı kulağına bastırıyorum. "Bu gece benimle eve

geleceğini söyle."

Farklı bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Göreceğiz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Başka planların var mı?" "Olabilir..." Nazlı nazlı gülümsüyor.

"Baby Haïtes!" Henry Ballentine alkışlıyor. Bir kolunu ona doluyor, sarılmak için kendine çekiyor.

Yüzü aydınlanıyor ve burnunu onun boynuna gömüyor.

"Bu ne sürpriz..." Henry bana bakıyor, Daisy'nin başının üzerinden bana öyle bir bakış atıyor ki, umarım görmez ve görse bile anlamaz.

Ondan hoşlandığımı düşünmesi tam bir baş belası. Muhtemelen onun adına hüsnükuruntu çünkü en iyi arkadaşı kardeşinin kızından hoşlanmasaydı hayatı daha kolay olurdu. Üzgünüm dostum, işte buradayız.

Daisy yukarı bakmak için biraz geri çekiliyor ama bırakmıyor. "Sınavın nasıl geçti?"

Burada durup şunu söyleyeceğim: Kızlar Henry'ye bayılır. Okuldan üniversiteye kadar. Hepimiz gibi aynı hızda yatıp kalkmıyor ama bu fırsat yokluğundan değil. Herhangi bir gece dışarı çıktığında, Henry'nin istemediği yaklaşık yedi kızın numarasını aldığını tahmin ediyorum.

Aslında biraz can sıkıcı bir durum -Parks da ona karşı böyle davranıyor- sanırım onca yıldır birlikte oldukları için aralarında bir fark var. Ama Daisy onu sadece benim aracılığım ile tanıyor ve her zaman kendini onun kollarına atıyor, onu görmekten her zaman mutlu oluyor.

Henry ona doğru eğildi. "Belki üst ikinci? En iyi ihtimalle."

"O kadar da kötü değil!" Daisy omuz silkiyor. Sadece bu iki salak üstten ikinciliğin kötü olduğunu düşünebilirdi; bir denizcinin iş ahlakına sahip olan adam ve on altı yaşında üstten altıncı sınıftan mezun olduktan sonra doğrudan Imperial'da tıp okumaya başlayan küçük dahi.

Henry Daisy'ye başını sallıyor ve içkisini bir yudumda bitirir. "Sen mi?"

"Sadece birinci oluyor," diyorum ona, onunla olması gerekenden daha fazla gurur duyuyormuşum gibi, çünkü artık bunun sonunu duymayacağım.

Bana attığını bildiğim bakışı görmemek için en iyi arkadaşımın gözlerinden kaçıyorum ve bunun yerine başka kızlarla ilgilenmeye karar veriyorum çünkü ne zaman Daisy'den hoşlandığımı düşündüğünü söylese kafam karışıyor. Çünkü öyle değilim. Öyle bir şey değil. Daisy'yi sevmiyorum ve Henry'nin bunu bildiğinden emin olmalıyım. Koluna dokunuyorum ve odada bir tur atmam gerektiğini söylüyorum (iş için) ama hemen modellerin olduğu bir masaya yöneliyorum.

Bence Dais bir dakikalığına incinmiş görünüyor, ama kendini toparlama süresi ikinci

ve barmene sırtarak içki siparişi vermek için bara doğru eğiliyor.

Bu mankenlerin hepsi muhteşem, mankenlerin genelde olduğu gibi, sanırım. üzerime geliyorlar, söylediğim her şeye gülüyorlar, koluma dokunuyorlar, ilgiye açlar - içlerinden biri o kadar ileri gidiyor ki saçımı yeniden şekillendirmeye başlıyor. Kızların bunu yapmasından nefret ediyorum, çok belli oluyor. Miami'den gelen bir kızın saçımın nasıl görünmesi gerektiğini düşünmesi umurumda değil ve Daisy ile lanet olası barmenimin hayatlarının sohbetini yapmaları yüzünden dikkatim tamamen dağılmamış olsaydı onu kendim durdururdum.

Onu Avustralyalı seksi barmen Matthew ile konuşması için orada bırakmadım. Onu asla sevişmeyeceğini bildiğim Henry ile bıraktım, ama şimdi o gitti ve ortadan kayboldu ve Daisy ile geçen hafta birinin "Becerilebilir Matt" dediğini duyduğum barmen kaldı.

Daisy şimdi barın yanına tünemiş, bağdaş kurmuş ve gülüyor. Saçlarını omuzlarının arkasına atıyor ve ben de yanımda izlediği ve gülmemesi gerekirken güldüğü bir film hakkında gevezelik eden lanet olası gevezeyi susturmak için elimi havada gezdiriyorum ve bu şimdiye kadar zar zor duyduğum en iyi niyetli hikaye, çünkü onu dinlemiyorum. Daisy'nin barmene ne dediğini dudaklarından okuyabilmem için çenesini kapatması lazım.

"İyi misin?" Henry sırtarak yanıma oturdu. "Ne?" Göz kırpyorum. "Hayır, evet, ben ne. Neden?"

"Bilmiyorum," diye sırttı Henry. "Sadece biraz tedirgin görünüyorsun..."

Önce ona, sonra Daisy'ye bakıyorum. "Değilim, iyiyim. Ben iyiyim. Sence o iyi mi?"

"Kim?" diye sorar, sırtarak.

"Daisy, seni aptal, başka kim olacak?"

"Başka kim olacak, ey?" Homurdanıyor ve ben de ona bir bakış fırlatıyorum. "Daisy'nin seksi Avustralyalı cankurtaran-barmenle iyi olduğunu düşünüyor muyum? Evet, dostum.

-Sanırım o -"

O daha cümlesini bitirmeden ben ayağa kalkmıştım bile. Hoşuma gitmedi. Hem de hiç-

Ve kıskanmıyorum, ama bu çok uygunsuz.

Herkes Daisy ile birlikte olduğumuzu biliyor. Şey, birlikte değiliz, ama bilirsin, her neyse. Bilirsin işte. Ve o benim için çalışıyor.

Bu çok saygısızca.

Bunun için daha sonra Henry'den hesap soracağım ama umurumda değil. Hâlâ barın üzerinde tünemiş olan ona doğru yürüyorum ve yüzüme bakması için onu döndürüyorum.

Gözleri yere düşen ve hızla uzaklaşan barmene bakarak onun yanından geçip gidiyorum. Ondan uzaklaşmasını, bizden uzaklaşmasını izliyorum, ona bakmadan önce gitmesini bekliyorum, beynimdeki onu öpme dürtüsünü geçersiz kılıyorum. Toplum içinde öpüşmek uygun değil. Bunun yerine, her iki bacağında birer elim var, beline dolamadan ve onu bardan aşağı indirmeden önce onları biraz düşüncesizce ovuyorum.

"Zıplamak ister misin?" Saçlarını kulağının arkasına itiyorum. Yutkunuyor, sözsüzce başını sallıyor.

Böyle yaptığı zaman hoşuma gidiyor. Beni istediğinde sessizleşiyor.

Bir kolumu beline dolayarak onu Miguel'in beklediği kapıya doğru götürüyorum.

Korumasının benden hoşlanıp hoşlanmadığını asla bilemem.

Onu kendisine doğru çekerken gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Dürüst olmam gerekirse bana biraz sinirlenmiş görünüyor -nedenini bilmiyorum- ben de şakacı bir şekilde koluna vuruyorum çünkü onun iyi tarafında olmak istiyorum. Aksi takdirde seks hayatım boka saracak.

"Bu gece tasman ne kadar sıkı, adamım?"

Miguel bir kaşını kaldırıp Dais'le bana bakıyor. "Kim soruyor, sen mi barmen mi?"

Daisy gülümsemesini bastırıyor ama ben kızgıyım, belli etmemeye çalışıyorum. Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Sence kim?"

"Sanırım onunla senden daha fazla zaman geçirdi," diyor ve şaşkınlıkla başımı geri çekiyorum.

Daisy ona sert bir bakış atar ve Miguel sinirli bir şekilde gözlerini kaçırır. Sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi.

Çenesini bana doğru sallıyor. "Buraya arabayla mı geliyorsun?" "Evet."

"Nereye gidiyorsun?"

"Benimkine."

Bir kez başını sallıyor. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Ona başımı sallıyorum. "Geceyi burada geçirecek," diyorum ona, henüz bu konuda konuşmamış olsak da. Kalacak. Ve kalmasını istiyorum.

Koruma arkadaşı bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bütün gece dışarıda bekleyeceğim."

Daisy

Bir gece yemekten sonra ,⁴⁹ Onunla ve Hen-Miguel'le birlikte Christian'lara geri dönüyorum, Tanrı onu korusun, bu hafta arabanın önünde uyuduğu üçüncü gece. Onu eve göndermeye çalışıyorum, gitmiyor. Christian her seferinde onu içeri davet ediyor ama Miguel'in tek yaptığı yüzünü buruşturup "Evet, hayır teşekkürler" demek oluyor.

Her neyse, evlerine, çocukların oturma odasına girdik ve ışığı açtım ama hiçbir şey olmadı.

Endişeyle ona bakıyorum. Alışkanlık sanırım. Keşke öyle olmasaydı, keşke hemen birinin beni öldürmeye çalıştığını düşünmeseydim, ama işte buradayız .⁵⁰

"Oh." Christian elini umursamazca salladı. "Işık patlamış."

Henry, "Bakıma ihtiyacımız var," diye ekler.

Rahatlıyorum. "Ya da -biliyorsunuz- kendiniz değiştirebilirsiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Tavan on bir ayak." Christian yukarıyı işaret ediyor. "Ve merdiveni bulamayız."

"Beni güçlendir." Omuz silkiyorum. "Ben yaparım."

Henry ve Christian birbirlerine kuşkulu bakışlar atıyor, ki ben bunu şahsen çok etkileyici buluyorum.

"Küreniz var mı?" Onları görmezden gelerek soruyorum, bir dakika öncesine göre daha kararlıyım.

Christian kaşlarını çatar. "Er-"

"Camdan yapılmış bir ampul." Elimle şekil veriyorum. "Isıtıldığında o kadar sıcak olur ki ışık yayar..."

Christian şakacı bir şekilde gözlerini kısar. "Dahi..."

Ben dizlerime kadar inen çizmelerimi çıkarırken, Henry bir numaraya gidiyor. Ve sonra, midemi yemekle hiç ilgisi olmayan bir açlıkla kıvrandıran bir rahatlıkla Christian beni kaldırıyor.

Işık prizini kurcaladım, içeri sokmaya çalıştım, sonra baktım

onlara baktı. "Neden biriniz diğeri kaldırıp bunu kendiniz yapmadınız?"

"Bunu düşünmeliydim," diyor Henry aşağıdan. "Sadece Christian'a eteğine bakma fırsatı vermek istedim." ⁵¹

Elimdeki işe yeniden odaklanmadan önce bir an için onlara sırtarak bakıyorum. "Çok fazla planlama varmış gibi geliyor. Sadece sorabilirdim."

"Evet der miydin?" Christian bana bakarak parlak bir sesle soruyor.

Ampulü içeri sokuyorum ve oda aydınlanıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Evet, muhtemelen. Eğer bana daha önce yemek ısmarladıysan."

Christian beni yavaĞça ve dikkatle aĞağı indiriyor, ama gerekenden daha yavaĞ ve bu kadar ölçülü bir iniĞ için ne kadar güçlü olması gerektiğini hayal bile edemiyorum -hepsi kasıtlı- ellerini nereye koyduğu, beni nasıl kavradığı, aĞağıya doğru nasıl hareket ettiği.

Henry rahatsız edici bir ısıklık çaldığında beni başımın onunkinin üzerinde olduğu bir noktaya indiriyor, ona bakıyor ve beni kendine doğru tutuyor. "Hâlâ buradayız çocuklar."

Christian ona bakmadan, "Git buradan," dedi. ⁵²

"Yirmi yıldır en iyi arkadaşım ve benimle böyle mi konuşacaksın?"

Henry ona bir bakış attı. "Ne kadar korkaksın?" "Şu anda mı? Çok."

Christian bir kez başını salladı, hâlâ selamına bakmıyordu m⁵³ Başım bulutların üzerindeymiş gibi hissediyorum çünkü benim hakkımda konuşuyorlar ve merhaba m⁵⁴ Böyle ciddi ve vakur, hassas bir şekilde gittiğinde-

Elimdeki göreve odaklandım, ki bu ben oluyorum.

Henry ikimize de etkilenmemiş bir bakış attı. "Kanepede seks yapmayın."

Christian Ğimdi ona bakıyor, kaĞlarını çatıyor. "Her zaman kanepede seks yapıyorsun."

Henry omuz silkiyor. "Ve hiç yapmadın, neden şimdi başlıyorsun?"

Christian ona bakıyor, sonra bana dönüp baĞını sallıyor. "Kanepede seks yapacağız."

Henry uzaklaşırken, "Ö zaman umarım bir bebek yaparsın," diye seslenir.

Sonra, ben onun üstüne uzanıyorum. Bir battaniyenin altındayız, televizyon açık, e X Files -son zamanlarda neden bunu izlediğimizi bilmiyorum ama öyle. Belki de gülünçlüğündendir? Donmuş uzaylıyı bulduklarını düşündükleri bölüm bu ve bu noktada diziyeye oldukça bağlandım,

Christian da öyle, ama o izlemiyor, beni izliyor. Bakıyor, sadece yüzüme bakıyor. Sanki ilk kez görüyormuş gibi inceliyor.

"Ne?" Kendimi mahcup hissederek soruyorum. Omuz silkiyor. "Güzel gözlerin var."

"Kahverengi."

Biraz daha yaklaşıyor, başını sallıyor. "İçinde biraz altın var." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Dudağının köşesinde bir çıl var," diyor bana.

Bir kahkaha attım. "Dört aydır falan takılıyoruz ve sen bunu yeni mi fark ettin?"

"Beş." Bana küçük bir bakış atıyor ve ben de aynısını yapıyorum, sonra eliyle gözlerimi kapatıyor. "Pekala, devam et, çillerim nerede o zaman?"

Bana dokunmaktan çekinmemesi hoşuma gidiyor - bir şekilde birbirimize dokunmanın ikinci doğa haline geldiği o hayali eşiği geçtik, düşüncesiz, neredeyse - bu yüzden elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum, körü körüne hissediyorum, sırf bu yüzden gereğinden fazla tutuyorum.

Ağzının altına ve sağına doğru ilerliyorum, sonra işaret ediyorum. "Burası." Biraz daha aşağı, biraz daha sağa. "Ve orası." Sol gözüne doğru ilerliyorum, parmağımı hafifçe o bölgede gezdiriyorum, göz çukurundan nerede olduğumu anlıyorum ve sonra parmağımı sola doğru hareket ettiriyorum. "Ve orada." en Nger'ımı biraz aşağıya doğru izliyorum ve sağa doğru hareket ettiriyorum. "Ve orada."

Elini gözlerimden uzaklaştırıp ona bakıyorum, o da bana bakıyor; kaşları düşük, yüzü ciddi ve birinin sizden, sizin ondan hoşlandığınızdan daha çok hoşlandığını fark ettiğinizde yaşadığınız türden bir kafa karışıklığıyla olgunlaşmış ve kendimi utanç verici bir şekilde transparan hissediyorum, sanki her şeyimi ele vermişim gibi. Yüzünü tanıdığımı çok şaşırtıyor ama bilmediği şey, sabahları nasıl görüldüğünün hafızama kazındığı ve bir gün, tüm bunlar bittiğinde ve artık takılmadığımızda ve o başka biriyle olduğunda ve ben hayatıma nasıl devam edeceğimi ve onu nasıl geride bırakacağımı bulduğumda ve artık birlikte olmadığımızda e⁵⁵ Çünkü tek görebildiği o iken beni öyle görmeye kalbinde yer olduğunu sanmıyorum, bazen öyle hissetse bile e⁵⁶ O zaman bile gözlerimi kapattığımda onun yüzünü göreceğim.

⁴⁹ Enoteca Turi. Toninarelli al Chitarra ve levrek alın. Sonra ödersiniz.

⁵⁰ Birinin sizi öldürmeye çalışıp çalışmadığını her zaman merak etmemek güzel mi? Bir arkadaş istiyorum.

⁵¹ Güzel bir külot giyiyorum, endişelenme.

⁵² OMG.

⁵³ Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

⁵⁴ Ciddiyim. Böyle yapmasına bayılıyorum.

⁵⁵ Hiç olmadığımızdan değil.

⁵⁶ Belki.

Julian

Ben **h e r** şeyden önce bir iş adamıyım. Beni tanımlamak için bir sürü başka sıfat da kullanılabilir, ama siktir et onları, çünkü ben çok çalışırım.

Yasal olarak, ben bir silah tüccarıyım. Ayrıca Britanya Adaları'ndaki neredeyse tüm kanalları ürün ve kaçak mallar için kontrol ediyoruz ama asıl sevdiğim şey sanat.

Seviyorum. Sanatı severim. Her zaman sevdim. Bakmayı seviyorum, çekmeyi seviyorum.

Ve artık bir ünümüz var - ne isterseniz, sizin için alabiliriz. Nerede olduğu önemli değil, kimin gözünün üzerinde olduğu ya da kimin parmağının altında olduğu önemli değil - eğer onu alabilecek biri varsa, o da ben ve adamlarımdır. Üst düzey bir tesisi nasıl soyacağımızı öğrenmek bir oyun gibi eğlenceli. Yüksek bahisler, yüksek ödeme, iyi zamanlar, genellikle. Bazen müzeler, bazen özel konutlar, yani aynı madalyonun farklı yüzleri.

Henüz bir iş.

Her neyse, yeni bir müşteriyle görüşmeye gidiyorum - babam onlara hep böyle derdi. "Müşteriler."

Ne tür bir müşteri olduğunu bilmiyorum... silah ya da çalıntı mal mı istiyor, yoksa sadece İngiltere'ye bir şeyler sokmak mı istiyor ve ben de tek geçiş yoluyum.

Önce Declan'ı göndermeye çalıştım ama o sadece benimle konuşmak istedi. Cesurca.

Kekoa bundan hoşlanmadı ve tüm süvarileri getirmemde ısrar etti. O, Declan, Happy ve Smokes beni Jonah'ın üst kattaki daha meşru mekânlarından birinin altında bulunan içkili mekâna kadar takip ettiler.

Birinin adı bile yok, ama biz ona sadece Alt Kat diyoruz.

Fark etmesi kolay, benimle çalışmak isteyen ama daha önce çalışmamış olan tüm moruklar

-

Her zaman kendilerini kanıtlama ihtiyacı duyarlar ve bu orospu çocuğu da

köşede oturup tepeden tırnağa Fendi damlatıyor ama bunun için çok yaşlı. Tam bir aptala benziyor.

Ona yaklaştığımda, sanki beni süzüyormuş gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor - kıyafetlerimi sevmiyor. Bir bere, yırtık kot pantolon ve tişört. Profesyonel olmadığımı düşünüyor - ki bu çok normal çünkü ben de onun bir ahmak olduğunu düşünüyorum ve henüz onunla konuşmadım bile.

Karşısına oturdum. "Julian?" Bana kibar bir gülümseme veriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya sen?"

"Ezra Brown." Sıkmam için bana elini uzatıyor, ben de elime bakıp başımı sallıyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Peki neden benimle görüşmek istedin Ezra Brown?" "Çünkü birlikte çalışmak istiyorum."

"Şimdi yapar mısınız?"

Beni geçip Süvarilere başıyla selam veriyor. "Her zaman bir kurt sürüsüyle mi seyahat edersiniz?"

Başımı sallıyorum, biraz sıkılmışım. " Gösteriş için buradasınız. Emin olun, gerekirse sizi tek başıma öldürebilirim."

Bana sıkı, biraz da özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Buna gerek yok..."

"Göreceğiz." Sözünü kestim. Yutkunuyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" Garson kız önüme en üst raftan bir bardak viski koyarken ona soruyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama neyi sevdiğimi biliyor, hem de birçok yönden. Adı Lacey. Güzel. Harika bir ağzı var. Cesur eller.

"Satın almak istediğim bir sanat eseri var." Kelimelerini akıllıca seçiyor.

Bir kez başımı salladım. "Peki bu hangi sanat eseri olabilir?"

"Gustav Klimt'in *Adem ile Havva'sı*," diyor bana yüzünü ekşitmeden.

Bir kahkaha atıyorum ve birkaç masa ötedeki çocukların kendi kendilerine kıkırdadığını duyabiliyorum.

"Evet, güzel." Başımı salladım. "Peki sonra, *Mona Lisa*'yı da almamı ister misin, yoksa...?"

Ezra Brown bana gergin, alaycı olmayan bir gülümseme veriyor. Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. " Bu parça benim için çok önemli."

"100 milyon dolar olduğuna eminim..." Ona bir bakış attım. "Para önemli değil."
"Öyle değil mi?" Arkama yaslanıp çenemi ona doğru sallıyorum. "Adın neydi senin?" Çenesi gerildi. "Ezra Brown."
"Madem para önemli değil, neden senin adını hiç duymadım, Ezra Brown?" "İşe yeni girdim."
"Uygun."
"O parçayı istiyorum," diyor bana.
"Bana emir veremezsin," diyorum omuz silkerek.
Bu ifadeden pek memnun görünmüyor. "Dene beni."
"Ücretim toplam değerin yüzde 50'sidir."
" at's ne." Başını sallıyor ve ben de Declan'a bakıyorum, bunu yutup yutmadığını merak ediyorum.
"Artı maliyet," diyorum, sırf ondan hoşlanmadığım için. Omuz silkiyor. "Peki."
Alt dudağımı yalayıp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve Smokes'u işaret ediyorum. "Ona numaranı ver. Telefon, pasaport, ehliyet ve NIN-"
Brown'ın gözleri benden Smokeshow'a kaydı. "Neden?"
"Biriyle yatağa girmeden önce onu incelemek standart prosedürdür."
"Doğru." Başını salladı.
"İyi bir perşembe öğle yemeğini severim ve bu boktan bir yemekti."
Ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyorum ve elimle onu işaret ediyorum.
"Umarım kendi iyiliğin için vaktimi boşa harcamamışsındır."

Hristiyan

Bazı sabahlar Dais'i üniversitenin yakınındaki bir kafeye götürüyorum. Genelde seviştiğim kızların gece kalmasına izin vermem ama Julian Haites'in kız kardeşine gitmesini söyleyecek halim yok.

Biriyle seks yaptıktan sonra, genellikle sadece sevişmeleri için oldukça hevesli oluyorum, bazen -neden bilmiyorum- muhtemelen Parks olmadığı için biraz o hissediyorum.

Bu konuda berbat olan şey, asla Parklar olmadı ve yine de başka kızlarla seks yapıyorum ve kendimden biraz nefret ettikten sonra çünkü hiç başlamadığım kız olmayan bir kızla birlikteyim.

Daisy farklı.

Ona söylemeyin çünkü kendisi zaten çok güzel ama muhtemelen şu anda en sevdiğim insanlardan biri.

Komik, zeki, çok yakışıklı ve seksi olduğunu biliyor. Bu onu bir şekilde daha seksi yapıyor.

Her neyse, ne zaman kalacağı umurumda değil ve aslında bu hafta birkaç gece bizde kaldı. Biraz garip ama gitmesini istemedim. Neden bilmiyorum, sanırım onunla eğleniyorum. Belki de etrafımda olmasından hoşlanıyorumdur.

Onunla kahvaltı etmeyi seviyorum. Sabahları saçının nasıl görüldüğünü, dudaklarının nasıl o y n a d ı ğ ı n ı seviyorum. Asla aynı şeyi sipariş etmemesini seviyorum, bir gün önce yediğini almak istediğini anladığımda bile bunu yapmıyor. Yaptığı tuhaf şeyler var, sanırım geldiğimiz tuhaf dünyadan öğrendi.

Ona bir kez sordum, sevse bile asla aynı şeyi iki kez sipariş etmez.

"Beni zehirlemek daha zor." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Ahududuyu pek sevmemesine rağmen ahududulu tartını yemeye devam etti.

İlk başta şaka yaptığını düşünmüştüm ama öyle değilmiş.

Daha önce de söyledim, oldukça dramatikler.

Nedenini bilmiyorum, belki de Julian ona bir şey olmasından korkuyordur, tıpkı ailelerine olanlar gibi.

Daisy neredeyse hiç Miguel'in yanında değil. Bazen Julian onunla baş başa kalmamıza izin veriyor ama bu nadiren oluyor. Bu günlerde bana biraz daha az güveniyor olabilir.

Belli ki bugün değil, çünkü Miguel bizden birkaç kabin ötede oturuyor, bize elinden geldiğince yer açıyor ve fazladan okuma süresini emiyor. Günde bir kitap bitiriyor. Bana daha çok okuyan bir koruma bulun, meydan okuyorum.

Aslında biraz aziz gibi. Hala önceki geceden kalma kıyafetler içinde.

Daisy de öyle. Gerçi daha az aziz, özellikle de dün geceki performanstan sonra.

Onu karşımda, dün gece ondan aldığım kıyafetler içinde seviyorum. Kendimi uzun hissettiriyor.

Cumartesi sabahı rugby maçlarımdan birine gelmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum -daha önce hiçbir kızı ikna etmek zorunda kalmamıştım, genellikle onları davet ettiğim için mutlu oluyorlar- ama o havadan, soğuktan ve zamandan şikayet ediyor.

"Cumartesi sabah 8'de Krav Maga için kalkıyorsun zaten," diyorum ona.

"Evet." İç çekiyor. "Ama sonra çok yorgun oluyorum ve istersem yatağa geri dönme seçeneğine sahip olmayı seviyorum ve aslında ben-"

Cümlesinin ortasında duruyor, başını kaldırıyor ve daha önce hiç görmediğim bir adama parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Tiller." Gözlerini kırıştırıyor.

Bu adam çok yakışıklı. İri, uzun, açık renk saçlı, sörfçü gibi görünüyor. Julian'ın adamlarından biri mi acaba?

Ona doğru sırtlıyor. "Dais." Bana bakıyor, bir tanışma bekliyor.

"Christian, bu Killian Tiller. Benim sapığım."

Aralarında kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum ama o gülüyor.

"Tiller, NCA'de çalışan ve sürekli kardeşimle ilgilenen bir ajan."

Kaşlarımı daha çok çatıyorum. Siktir et onu. Onunla sürekli ilgileniyor, bunu bir mil öteden fark edebiliyorum.

Çenesini bana doğru sallayarak aramızda bakışıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ketum olma, Christian," diyor bana parlak bir sesle. "Tiller hakkımızdaki her şeyi biliyor çünkü bana kafayı takmış durumda."

Ona bakıyor ve aralarındaki havadan hoşlanmıyorum. Çok eğlenceli.

Tiller homurdanıyor. "Daisy diliyor." Çenemi çıkardım.

"Daisy'nin yok." Ellerini önünde kavuşturuyor. İlgiden hoşlanıyor. İrtibatta çok iyi. Hatta çok iyi. Kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor çünkü ona kendini bir milyon dolar gibi hissettiriyor ve birkaç dakika önce bana da öyle hissettirdi, bu yüzden bir saniyeliğine boku yedim ve sonra sakinleştim çünkü birlikte değiliz ve zaten başka birine aşığım, bu yüzden siktir et.

"Daisy kahvaltısını huzur içinde yapmak istiyor."

"Christian Daisy'nin üçüncüde konuşmayı kesmesini istiyor," diye araya giriyorum. Daisy bana ters ters bakıyor.

Tiller bir kahkaha atıyor, üst dudağını yalıyor ve Dais'e başını sallıyor. "Dün gece kardeşin neredeydi?"

Daisy umursamazca omuz silkiyor.

Hayatı benzer olsa da benimkinden oldukça farklı. Her gün kapımı çalan polisler yok. Daisy'ye de benzemiyorum.

Bu dangalağın Dais'e kardeşinin nerede olduğu hakkında bilgi vermek için burada olduğuna bir saniye bile inanmıyorum, bu palyaço bir y-by yapıyor çünkü gözleri için bal noktaları var ve onları istiyor.

Onu izlerken yüzüm biraz buruşuyor. "Dün gece neredeydin?" diye soruyor ona.

"Benimle birlikte." Gözlerimi ona diktim.

"Ah." Başını sallıyor, bu konuda biraz sinirli görünüyor. "Uygun."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Belli ki onunla hiç vakit geçirmemişsin çünkü prostat muayenesi kadar rahat-"

Gözlerini deviriyor. "Bunlardan çok alıyorsun, değil mi?" Ona ters ters bakıyorum.

Daisy bana kaşlarını çattı.

"Dün gece ne yapıyordun?" diye soruyor Daisy'nin dikkatini tekrar toplamak için biraz yüksek sesle ve bunun için tam bir pislik olduğunu düşünüyorum.

Ona cevap vermeye gitti ama ben önünü kestim.

"Ne düşünüyorsun, dostum?"

Tiller bana biraz kaşlarını çatarak ona doğru işaret ediyor. "Kendi adına konuşmasına izin verecek misin, yoksa...?"

Daisy ağzına küçük bir nger sıkıştırıyor, zavallı piç kurusuna birkaç yavaş göz kırpmıyor. "Dün gece çok fazla konuşmadık, eğer sorduğun buysa, Tils."

Başını sallayarak gülüyor. Kadın kaşlarını kaldırarak çenesini sallıyor.

"Bunca yolu bana seks hayatımı sormak için mi geldin?" Adam

kadının yüzüyle eşleşiyor. "Sorduysam ne olmuş?"

Dikkatini çekmek için elimi masaya vuruyorum. Ona sert bir gülümseme verdim. "Sanırım burada işin bitti, dostum." Bakışlarını tutup geri adım atmasını bekliyorum. Daisy sanki tedirgin olmuş gibi aramızda bakışıyor.

Onun gözlerini tutuyor, beni görmezden geliyor. "Yakında görüşürüz."

Kadın başını sallar ve adam uzaklaşır.

"Hey," diye sesleniyor arkasından ve o da dönüp bakıyor.

"Gece görüş gözlüklerinizi ödünç alabilir miyim? Gözetlemek istediğim seksi bir polis var."

Adam arkasına bile bakmadan onu öpüyor ve kız çok seviniyor.

Bana bakıyor, gülümsüyor, onayımı bekliyor. Ona en iyi ihtimalle zayıf bir gülümseme fırlatıyorum.

Bunu sevdiğimi söyleyemem, ki bu garip. Biz kıskanç değiliz. Ben de değilim zaten, neden olayım ki?

Çok garipti.

Öpüşüp öpüşmediklerini merak ediyorum.

Bundan daha fazlasını yapıp yapmadıklarını merak ediyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Biraz kaşlarımı çatarak sordum.

Menüden bana bakıyor. "Ne kadar zamandır, dört aydır birbirinizle yatıyorsunuz ve bunu sormak şimdi mi aklınıza geldi?"

"Beş," diye düzeltiyorum, biraz sinirlenerek. en Omuz silkiyorum, hissettiğimden daha rahat görünmek istiyorum - dürüst olmak gerekirse neden rahat hissetmediğimi bilmiyorum. "Yani, yanımda her zaman Stu var."

"Stu?" Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırpmıştırıyor.

"Herhangi bir zamanda üzerimde en az iki tane ertesi gün hapı bulundururum." Bana umutsuz bir bakış attı ve ben de ona sıırıttım. "Şaka yapıyorum."

Gülümsememeye çalışarak başını bana doğru sallıyor. Deniyor ama başaramıyor. Bizimkinin arkasındaki kabinde oturan bazı kızlar bize bakıp fısıldaşıyorlar.

Ya benimle ya da onunla ilgili. Hangisi olduğunu söylemek zor ama muhtemelen benimle ilgili. Kutu seti saçmalığı. Ayrıca kimse Daisy hakkında fısıldayacak kadar aptal değildir. Yine de onlara öyle bir bakıyor ki tüyleriniz diken diken oluyor ve onlar da susuyor.

"Öyleyim." Daisy başını sallıyor, uzanıp kahvemi ellerimden alıyor. Bir yudum alıyor. Kendininkini çoktan içti ve sabır onun güçlü yanı değil.

Arkama yaslanıp ona saçmalıyormuş gibi bakıyorum. "O zaman neden prezervatif kullanıyoruz?"

Yüzü biraz b o c a l ı y o r ve bir kahkaha atıyor. "Uh-" Dudaklarını büzüyor. "Cinsel yolla bulaşan hastalıkları duydun mu?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ama benim hiç-" Ona bir bakış attım. "Senin var mı?" "Şüpheli." Gözlerini deviriyor.

Ona göz kırpiyorum. "Bu da ne şimdi?"

"Yani..." Yüzü gerildi. "Çok seks yapıyorsun." Vay be.

Başımı geri çektim, bir ton göz kırptım - neden bu bir tokat gibi hissettirdi? Sanırım haksız değil. Ama bir bakıma öyle. Evet, genel olarak cinsel ilişkilerde aslan payına sahibim ama son zamanlarda değil. Sanki bu salakla sevişirken birden fazla kızla sevişecek vaktim varmış gibi.

Ama Daisy, kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"Özür dilerim, bakire olarak geldiğiniz izlenimine mi kapıldınız?" Elimi çenemde gezdirdim, kaşlarım çatıldı. "Benim bir sürtük olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir kahkaha atıyor. "Yani bu senin gibi erkekler için neredeyse bir hedef, değil mi?" Yine kafası karışmış görünüyor. "Sen bittin mi?"

Ne oluyor lan?

Beni böyle gördüğüne inanamıyorum.

Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Biraz endişeyle gülümsüyor. "Sayılır mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve soğukkanlılıkla başımı sallıyorum. "Bildiğim iyi oldu." "Ciddi misin?" Bir kez gülüyor.

"Yanılıyor muyum?"

Cevap vermiyorum, sadece ona bir sco veriyorum.

Beni ne siker biliyor musun? Çok mutlu görünüyor.

Beni kızdırdı ve orada Larry kadar mutlu oturuyor.

ve bu beni sinirlendiriyor.

90'ların genç kalp atışlarına benzeyen bir bobiyle sevişirken kendimi sürtük gibi hissetmemi sağlıyor.

"Pekâlâ." Ona bir bakış attım. "Peki ben sürtüksem, sen nesin?" Etkilenmemiş bir bakış attı. "Ne soruyorsun?" "Ne sorduğumu biliyorsun."

"Bunu benim için açıklığa kavuştur." Çenesiyle bana başını sallıyor.

Masanın üzerinden birbirimize ters ters bakıyoruz ve ben artık ne konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Ne hakkında tartışıyoruz?

"Hesabı alabilir miyiz?" Yanımızdan geçen bir garsonun koluna dokunuyorum. "Tartışıyor muyuz?" Daisy masaya doğru eğilirken fısıldıyor. "**Tartışmıyoruz,**" diye homurdanıyorum, başka tarafa bakarak.

Beni masanın altından hafifçe tekmeliyor, kocaman gözlerle bana bakıyor ve ağır ağır yutkunmama neden olan o kocaman gözlerle onu beceriyor. Nedenini bilmiyorum.

"Sanki savaşıyormuşuz gibi hissediyorum," diyor bana.

İlgisiz bir şekilde başımı sallıyorum.

"İlgilenmiyoruz." Aramızda bir sessizlik oluşuyor.

Çok sık sessizlik yaşıyoruz. Genelde severim.

Genellikle o sessizken yalnızmışım gibi hissediyorum ve başka biriyle olduğumda asla yalnızmışım gibi hissetmiyorum.

"Yani ulaştığında sürtükleştğin sihirli bir sayı var mı, yoksa bu sadece benim verdiğim bir titreşim mi?" Ona ters ters baktım.

Bana bakıyor, ses tonumdaki keskinliğe şaşırıyor. İnsanlar onunla sert konuşmaz. Nasıl konuşsunlar ki? Genelde ölürlər.

"Tamam." Kareler çiziyor ve sıcak suda olduğumu hissediyorum. "Hadi bir oyun oynayalım. Bana telefonunu ver."

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum, elimi ondan uzak tutmak için üzerine koyuyorum. "Neden?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Sinirli bir şekilde iç çekiyorum ve telefonumu ona doğru kaydırıyorum.

Kilidi açıyor. "6969-" Bana bakıyor. Bana bir bakış attı. "Kanıt A."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırladığım tek numara kombinasyonu bu."

Bana bakıyor. "Tabii ki öyle." Bana kuru bir gülümseme veriyor ve bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum çünkü ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Lenslerime doğru ilerliyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve sonra

Dramatik bir şekilde yukarı kaydırıyor ve ekrana rastgele dokunarak bana gösteriyor. "Bu kişiyle seks yaptınız mı?" diye parlak bir şekilde soruyor. Gözlerimi ekrana -Casey Hayes'e- diktim, sonra tekrar ona baktım. Hay sikeyim.

"Evet."

Tekrar yapıyor. Büyük bir kaydırma. Bana telefonu tekrar gösteriyor. "Peki ya bu kişi?"

Jamie Davis.

Gözlerimi kısıyorum, sinirleniyorum. "Evet." Tekrar kaydırıyor. "Peki ya bu?" Leah

Warshawsky.

Şimdi ona ters ters bakıyorum, çenem de gözlerim gibi gergin. "Evet." "Bir tane mi?"

Pierce Norton.

Hah. Ona muzaffer bir bakış attım. "Bir oğlan."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve çenesini bir santimetre aşağı indiriyor. Kaşlarını kaldırıyor.

Çenesi Pippa Moore'un üzerine düşüyor. Hay sikeyim.

"...Evet," diyorum dişlerimi sıkarak. Ona çok kızgınım.

Ayrıca onu arabamın arkasına almak istiyorum.

Telefonu yüzü aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor ve bana doğru kaydırıyor.

Onu alıp cebime sokuyorum.

Savunmacı bir kahkaha attım -neden savunmacı oluyorum ki? "Ne demek istiyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

"Anlamı yok." Umursamazca omuz silkiyor. "Ben senin cinsel iştahına hizmet etmekten başka bir şey değilim."

Bana şımarıkça gülümsüyor ve ben ondan nefret ediyorum. Ayrıca onu öpmek istiyorum.

"Nasıl yani?" Ona gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Oldukça iyisin," diyor bana, kahvemden bir yudum daha alarak.

"Oldukça mı?" Gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Çok." Ciddiyetle başını sallıyor.

Ona bakıyorum. "Daha iyi."
Kendini işaret ediyor. "En iyisi."

Daisy

İmmünofarmakoloji dersimden çıkıyorum ⁵⁷ ve çok düşük beklentilerle köşeyi dönüyorum, ama işte orada, karşımdaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bol bir kot pantolon, ters bir şapka, eski bir Vans kazak, Old Skools **giymiş ve kendini beğenmiş** küçük bir gülümsemeyle spor yapıyor.

On beş yaşımdayken Sicilya kıyılarındaki Scala Dei Turchi'de ailesinin yatında ⁵⁸ olduğumuz bir yazı, kahverengi tenini, güneşe çıktığında ağzının ne kadar kızardığını ve bu yüzden onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeden onun ağzına bakamamam benim için pek de iyi değil sanırım. O yolculukta çok şey yaptık ⁵⁹

"Buradasın." Çok memnun görünmemeye çalışıyorum ve o da kendinden etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Tam zamanında." Gözlerimi kırptırıyorum. Buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Saatine bakar. "Aslında erken geldim."

Gidip onunla burun buruna geldim ve gözlerimi kısıtım.

"Şaşırdın mı?" diye soruyor ve sonra beni geçip Miguel'e bakıyor. Romeo öne doğru eğiliyor ve onun elini sıkıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, Miguel her zaman Romeo Bambrilla'nın hayranı olmuştur. Sanırım Rome korumamın gözünde rütbe kazandı ve sanırım bunu hak ediyor.

"Aslında şaşırdım." Kitaplarımı elimde oynatıyorum, Roma onları benden almadan önce düşüncesizce. Okulda yürüdüğümüz gibi yürümeye başlıyoruz ⁶⁰

"Ben değişmiş bir adamım Face..."

"Utañ-" Ona bir bakış attım. "Eski halini severdim."

"Oh." Bana bir bakış attı. "Bu yüzden mi kafama vazo fırlattın?" "O bir lambaydı," diye açıklıyorum.

"Mermerdi."

"Belle Époque dönemi, 19. yüzyıl. "⁶¹

Yüzünü buruşturur. "Jules kızdı o zaman?"

"Oh, evet..." Yaltaklanıyorum. "Bir setin parçası. Daha iyi olacaksa diğerini de sana fırlatabilirim."

"Olmadı mı?"

Ona bir bakış attım. "İkimiz de bunu düşündük."

Eğiliyor ve alnının yan tarafında küçük bir yara izi olan yeri küllüyor. "Dört dikiş."

"Bebek gibi davranma." Gözlerimi deviriyorum ama aslında öpebilmek için başını aşağı çekme isteğimi bastırıyorum. Bütün yaralarını öptüm. Çoğu benim hatam, ama sanırım ilk aşklar böyle değil mi?

Olmasını istediğimden daha yuvarlak gözlerle ona bakıyorum ama söz konusu o, sanırım umurumda değil. "Bunu neden benim yatağında yaptın?"

İç çekiyor. "Bilmiyorum."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Bu benim yatağım, Rome." Omuz silkiyor. "Booker'la takılıyordun."

"Ne olmuş yani?"

"Demek Booker'la takılıyordun."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir gece sarhoş olduk ve öpüştük." ⁶² "Benim önümde."

Dudaklarımı büzdüm. "Gittiğini sanmıştım..."

"Daisy-" sesi sinirli geliyor. "Seni partilerde yalnız bırakmıyorum."

Ona bir bakış attım. "Parti benim evimdeydi."

Başını sallıyor. "Seni hâlâ partilerde bırakmıyorum Dais." "O gece öyle yaptın," diye araya girdim.

"Çünkü Booker'la takılıyordun!" "Çünkü seni başka bir kızın yüzüne dokunurken gördüm!" "Gözünde bir şey vardı"-

"Saçmalık"-

"O yaptı!" diyor bana, inatla.

"Neydi o zaman?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Parıltı," diyor bana, de ant.

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum ¹⁶³ ve Romeo kızgınlıkla gözlerini deviriyor, ama endişelenmene gerek yok, biz böyleyiz işte. Her zaman öyleydik, ne yapacağımızı bilemeyecek kadar çok gerginlik vardı.

"Gözleri görmeyen bu zavallı kıza yardım ediyorum-"

"Tamam, tamam. Sakin ol." Onun yerine ben konuşuyorum. "Gözündeki parıltıydı, asit değil-"

"Ve sen de lanet olası Amerikalı kötü çocukla bir köşede kayganlaşıyorsun!"

"Bunlar Silikon Kötüler."

"Umurumda değil Face!"

"Sadece bir öpücüktü!" Miguel'in onaylamayan bir bakışla bakmasına yetecek kadar yüksek sesle bağırıyorum.

"Az önce öpüştünüz mü?" Romeo bana şüpheyile bakıyor. "Evet."

"Sadece öpüştüm mü?" diye tekrarlıyor küçümseyerek, sanki öpüşmenin ne demek olduğunu unutmuşum gibi.

"Evet," diye fazla telaffuz

ediyorum. "Seks

yapmadınız mı?"

Ona baktım, etkilenmemiştim. "Hayır."

yerleşir ve kaşlarını çatır gibi yüzünde belirir. Garip bir rahatlama ve rahatsız edici bir ifşaat.

"Siktir." Romeo yüzünü buruşturur. "O zaman aşırı tepki vermiş olabilirim..." Ona göz kırpiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

İç geçiriyor ve bana dönerek bileğimi tutuyor. "Kıskanmıştım. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bunun dışında her şey olabilir." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yatağı a t m a k zorunda kaldım."

Yüzü biraz asıldı. "Evlilik yatağımızdı." Kollarımı

göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Evet, öyleydi."

Şimdi kaşlarını çatıyor, sanki ona haksızlık etmişim gibi. "Ve sen de onu öylece attın mı?"

Ben sco. "İçinde Tavie Jukes'la yattığında sen de öyle yapmıştın."

Dudaklarını büzüyor ve bir kez başını sallıyor. "Özür dilerim."

Ona sert bir bakış attım. "Biz çalışmıyoruz."

Gözleri hâlâ benimkilerle buluşmuyor ama başını sallıyor. "Hayır, evet, haklısın." Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Yapmıyoruz." Romeo iç geçiriyor ve bana dokunamayacağını düşündüğü için ellerini ne yapacağını bilemiyormuş gibi cebine sokuyor. Gerçi o bir aptal, bana her zaman dokunabilir. "Jacky-Boy nasıl?"

"Aslında şu anda biraz zor bir dönemden geçiyorum."

"Aynı eski hıyar mı?"

"John mu?" Açıklıyorum ve Roma başını sallıyor. "Evet, hâlâ birinci sınıf bir pislik."

Yaklaşık yirmi dakika sonra lokantadayız ve Romeo tabağıma uzanıp ağzına bir avuç patates kızartması atıyor.

"Sen ve Hemmes, bu da ne demek oluyor? Bu bir seks görüşmesi mi?"

"Bilmiyorum." Yüzüm biraz asılıyor, soru canımı acıtıyor ama yine de cevabı biliyorum.

"Sanırım mı?"

Kendi kendine düşünerek başını sallıyor. "Artık döndüğüme göre duracak mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Sen döndün diye neden dursun ki?"

Kızartmalarımdan biraz daha alıyor ve bana sırtıyor. "Çünkü geri döndüm." "Az önce çalışmadığımızı söyledik-"

Roma ellerini havada gezdiriyor. "F a r k l ı ." "Nasıl farklı?"

"Çünkü bu farklı. Çıkamayız ama..." Bana bir bakış atarak geri çekildi. "Gerçekten bizim için seksi masadan kaldırdığımı mı düşündün?"

"Evet, yani, onu ben aldım. "

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Onu asla almazsın." "Ama artık o."

Ona sahte bir anlayışla bakıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bizde asla o olmaz."

O haklı. Onu benzetebileceğim pek çok farklı metafor v a r ama size verebileceğim en iyi metafor inoskölasyon. Bir zamanlar iki ağaçtık, sonra dallarımız birbirine değdi ve kabuklarımız aşındı, kambiyumumuz karıştı d64 - ve sonra birbirimizin etrafında büküldük ve uzuvlarımız kaynaştı ve ne cehennem, ne yüksek su ne de Haïtes bizi birbirimizden ayırmayı başaramadı. Julian olduğumuz şeyin parçalarını kopardı, istediğimiz şey olmamızı yasakladı.

Ama yine de elimizde bu var.

"New York'a gitmeseydim, Christian'la takılmayacak mıydın?"

"Ne zaman?"

Kuru bir kahkaha atıyor. Romeo'ya takılmak gibi bir eğilimi var. Onun New York'un ilk büyüğü sanırım işimizdeki son çivi. Hemmes Çağı'nı başlatmış olabilir.

"Zamanı geldi." Bana bir bakış attı.

Cevap muhtemelen evet ama bunu ona söylemek istemediğim için geçiştiriyorum. Bir ıslık çaldım. "Christian'a gerçekten takıldın, değil mi?"

"Evet." Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Öyleyim."

"Neden?" Sanki bir nedene ihtiyacı varmış gibi gözlerimi kırpıştırıyorum.
"Çünkü o ve sen ve sen sensin. Ve ben..." Kaşlarımı kaldırıp daha fazlasını bekliyorum. Gözleri beni çimdikliyor. "Bundan zevk alıyorsun."
"Öyleyim." Sırıttıyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Benim yatağında seks yaptın."
Ağzını birbirine yapıştırıyor ve bir kez başını sallıyor. "Senin yatağında seks yaptım."

Julian
2:10 PM

Yüz.

Bu akşam yemek mi
pişiriyorsun?

Yap
abilir
im.

Eve
t.

Ne istiyorsun?

Biraz somona hayır demezdim...

Somon roulades?

Yum

Kaç kişi için

Olağan

Bu benim için hiçbir şey
ifade etmiyor.

Ben, Koa, Migs, Declan,
Baddies.

Jack gelecek.

⁵⁷ Bu da şu anda daha çok bir İmmünotoksikoloji dersi.

⁵⁸ Benetti, Oasis £40M.

⁵⁹ çok şey, ama her şey değil.

⁶⁰ Ergenlik dönemimde kısa ve heyecan verici bir süre için gerçek erkek arkadaşım la gerçek bir okula gittim.

⁶¹ Eğer aptalsanız, bu dönem 1871-1914 yılları arasındadır ve gelişmiş dünyanın çoğunda ekonomik refah ve teknolojik ve bilimsel ilerlemelerle birlikte savaş öncesi iyimserliğin yoğun olarak yaşandığı bir d ö n e m d i r .

⁶² ...ish.

⁶³ Yüzüne sim süren kızlar gözlerine de sim sürölmesini hak ediyor.

⁶⁴ garip bir seks olayı değildir. uygun bir cinsel metafor olsa da.

Julian

Daisy ve ben genellikle haftada en az bir kez Bambrilla'lara yemeğe gideriz. Ailemiz ölmeden önce de giderdik. Santino Bambrilla babamın en yakın arkadaşlarından biriydi, bu yüzden olanlardan sonra bizi yanlarına aldılar.

Delina Daisy için her zaman önemliydi, Carms annesinin Dais'le olan ilişkisinde bir şeyler gördüğünü söyledi; kendi kızı Gia Bambrilla'nın pek hoşlanmadığı öğle yemekleri, akşam yemekleri ve kız kıza buluşmalarla bunu yumuşatmaya çalıştı ama iyiydiler. iyi ebeveynlerdi. Ve Daisy için bu Pazartesi akşamı yemekleri muhtemelen yarı normal bir ailenin işleyişine dair tek bakıştı.

Daisy çoğu zaman erken gelir ve yemeği kendisi pişirir. Bunun sebebinin Delina'nın berbat bir aşçı olması olduğunu söylüyor (öyle) ama hepimiz biliyoruz ki bunun sebebi Delina'yı çok sevmesi ve onunla vakit geçirmek istemesi.

Küçük Venedik'teki evlerine giderken kız kardeşim gergin görünüyor, işaret parmağıyla başparmağını ovuşturuyor -küçüklüğünden beri gergin bir seğirmesi var- bunu ona Roma yapıyor, o lanet olası göt. Eskiden yapmazdı. Önceden ne olduklarını tarif etmek zor - hayatınız boyunca sahip olduğunuz, küçükken çamurlu su birikintilerinde birlikte oturduğunuz arkadaşınızla, aşık olduğunuz ilk kişiye duyduğunuz o garip seveda arasında bir şey. Altıncı sınıfta bir kız arkadaşım vardı. Onu sevmiştim. Büyük hataydı.

Daisy saçlarını tarıyor, gözlerinin altına dokunuyor ve yüzüyle uğraşıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum.

"İyi görünüyorsun Face."

Bana dönüyor, kaşlarını çatıyor.

"Umurumda değil." Bir kahkaha attım.

"Tamam."

İçeri girdiğimizde Delina telaşla yanımıza geliyor, kız kardeşimin yüzünü ellerinin arasına alıyor ve her iki yanağını da öpüyor. "Seni özledim," diyor ona - bugünlerde sesi çoğunlukla İngiliz gibi çıkıyor,

Eritre aksanından bir parça hala var ama pek değil. "Geçen haftaki öğle yemeğimizi kaçırdın."

"Biliyorum." Kız kardeşim iç geçiriyor. "Patojenik Direnç üzerine bir Mikrobiyoloji ödevim vardı, elimden kaçtı."

"Geçtin mi?"

"Her zaman anne," diyor Rome, merdivenlerin dibinden Dais'e bakarak.

Gözleri takılıyor ve istediğimden daha yüksek sesle nefes alıyorum. Delina bana bir bakış attı ve Dais ona doğru yürüdü.

"Merhaba." Gülümsemesini bastırarak ona bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve yüzünü hiç hareket ettirmeden ona bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Delina kolumdan tutup beni odadan dışarı çekiyor. Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Mutsuzsun." Çenesini onlara doğru sallıyor ve ben de ona bir bakış atıyorum.

"Mutsuz değilim, onlarla hep aynı şeyleri yaşıyorum."

"Onları rahat bırakmanın zamanı gelmiş olabilir mi?" Gözlerini bana dikerek ağırbaşlı bir şekilde omuz silkiyor. Erkeklerin fikrini değiştirme konusunda çok başarılı. Pek çok nedenden ötürü hayır demek için kült bir kadın, en önemlisi de Halle Berry'ye oldukça benziyor olması. Saçları farklı ama onun dışında tıpatıp benziyor. Delina, Daisy'ye bildiği her şeyi öğretti. Lanet olası Santino, zavallı piç kurusu, kendini vurucu sanıyor ama Delina'yla yirmi saniye geçirdiğinizde, onun kafayı istediği yöne çeviren boyun olduğunu anlıyorsunuz.

Bu kafayı değil ama. Sallıyorum. "Hayır."

"Ne olursa olsun kendi yollarını bulurlar" diyor bana.

Yüzümü ekşittim. "Bu yöntemler hakkında hiçbir şey bilmek istemiyoruz, Del-"

Gülüyor ve yüzü bir anneninki gibi düşünceli. Durduğumuz yerden onları izliyor. "Birlikte daha mutluyuz."

Bir kez başımı salladım. "Her zaman öyleydi. Sorun olma eğiliminde olan şey bu değildi..."

Bana uzun uzun bakıyor ve onları neden ayrı tuttuğumuzu hatırlamasını izliyorum ve bir kez başını sallayarak yanımdan geçip onlara doğru ilerliyor.

İkisine de aynı anda sarılır. " Bu beni mutlu ediyor."

"Anne-" Romeo onu itiyor, çocukların ebeveynleri yanlarındayken onlardan utanmaları gibi biraz utanıyor.

Delina elini Daisy'nin elinin içine sokar. "Gel." Onu mutfağa doğru çekiyor. "Hayatım buna bağlı olsa bile tavuk pişiremem."

Daisy

Neden bilmiyorum ama bir sabah onun evinde kaldıktan sonra Christian'la birlikte Holland Park Cafe'ye gidiyoruz. Çocukların evine o kadar da yakın değil ve biraz da zararsız. Bir yanım sıradanlığını seviyor - çok sıradan, çok normal bir yer. Gösterişli ya da çete işi bir yanı yok.

Christian da tatlı davranıyor, aslında pek tatlı değildir. Aslında bu bir yalan, o tatlı bir adam değil, siz de öyle olduğunu söyleyemezsiniz. Ama bazen düğünceli davranıyor ve saç kesimi ya da dudaklarıma farklı bir renk sürmem gibi Çeyleri fark ediyor. Bende neyin farklı olduğunu bilmiyor ama her zaman bir şeylerin farklı olduğunu anlayabiliyor. Yine de her zaman iyi huyludur - kapıları açık tutar, her şeyin parasını öder, falan filan.

Ama bugün çok tatlı. Elini belime koydu ve beni kafenin kapısına doğru yönlendirdi ve o yedi muhteşem saniye boyunca elini vücudumda öylesine içten ve çift gibi hissederek mest oldum ki belki de onun da benden çok istediğim şekilde hoşlanmaya başladığını merak etmeye başladım. Ve tam o sırada onu gördüm.

Onu.

Magnolia Parkları.

Kız kardeşiyle birlikte bir masada .⁶⁵

Tamamen sefil durumda, onunla ilgili her şey .⁶⁶

parmağını ağzına götürüşü, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırışı - kahretsin, göz kırpması bile.

Hareketleri söğüt gibi ve bir şekilde doğuştan sevimli ve büyüleyici. Tanrım, böyle bir kız kardeşe sahip olduğunuzu hayal edin. Kız kardeşim de güzel, değil demiyorum ama Magnolia Parks'ta bir şeyler var sanırım. Sadece filmlere ait olduğunu düşündüğünüz bir şey, ama onda gerçek. Sanki Truvalı Helen'in gerçek hayattaki versiyonu gibi. Gözleri kafede dans ediyor, köşeden köşeye zıplıyor, muhtemelen

O aptal gözlerini mümkün olan her insana diyor, sonra da bize diyor. Lanet olsun, ne kabus ama.

Gözleri kocaman açılıyor ve ağzı şaşkınlıktan ve hatta belki de zevkten açık kalıyor ve ondan daha önce nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum çünkü beni gördüğü için gerçekten mutlu görünüyor ve beni gördüğü için mutlu olmasını istemiyorum çünkü onu gördüğüm için çok kızgınım.

Ücretine atlıyor t⁶⁷-Ne kadar sinir bozucu. Tanrım, o en kötüsü. Çok zarif. Sanki kokainle kafayı bulmuş ve Miu Miu giymiş bir elf prensesi.

"Christian!" diye bağırarak uzun, kahverengi kolunu sallıyor.

Christian çenesiyle başını sallıyor. Onu gördüğüne şaşırması gibi görünmüyor, hiç de değil ve işte o zaman büyük bir kesinlikle anlıyorum ki y⁶⁸ onunla karşılaşmamızın bir tesadüf değil, niyet olduğunu söyledi.

Beni ona doğru yönlendirmek için elini tekrar belime koyuyor. Anlıyorum ve bu anlayış birkaç saniye önce hissettiklerimi, tüm umutlu, hevesli ve aptalca hislerimi silip süpürüyor ve Magnolia'ya olan nefretim daha da alevleniyor çünkü artık üzerimdeki ellerinin benim için olmadığını bildiğim için kendimi lekelenmiş hissediyorum.

"Parklar." Eğiliyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Bridge." Kız kardeşinin saçını okşar.

Onlara çok aşına. Kalbim göğsüme batmaya başlıyor .⁶⁹ "Daisy."

Magnolia ayağa kalkıyor, bana kocaman bir sırıtış atıyor, kollarını Bana. Ben de ona sarılmadım. Birincisi, ben insanlara sarılmam. Ama onun gibi insanlara da kesinlikle sarılmam.

"Merhaba." Ona donuk gülümsememi veriyorum.

"Otur, otur." Göz k ı r p ı y o r ve kirpikleri tereyağı kanatları gibi açılıyor ve her geçen saniye daha da iğrençleşiyor. Sanki orada olmayı ne kadar istemediğimi fark etmemiş gibi, ya da umursamıyor.

"...Oh-" Boş koltuğa bakıyorum, almak istemiyorum. "Bölmek istemeyiz."

"Oh, hayır, hiç de değil." Elini havada gezdiriyor. "Bridget berbat bir konuşmacıdır. Lütfen, size yalvarıyorum, beni trajik derecede berbat bir kahvaltıdan kurtarmış olursunuz."

Kız kardeşi gözlerini devirir, Christian da gülerek alt dudağını yalar ve oturur.

Burnumdan bir nefes çekiyorum, yanına oturuyorum .⁷⁰

Magnolia, Bridget Parks'ı işaret ediyor. "Kız kardeşimi tanıyor musun?" "Birkaç kez karşılaştık, evet." Başımı salladım. "Selam."

"Selam." Bridget gülümsüyor. "Imperial'da tıp okuyorsun, değil mi?" "Evet." Başımı salladım. "Psikoloji mi okuyorsun?"

En azından bu park akıllı.

Başını sallıyor, bu konuşmaya benim kadar ilgi duyuyor, ama biraz daha arkadaş canlısı ve sonra... hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

garip, büyük bir sessizlik bir gölge gibi üzerimizde asılı duruyor. Christian, tanık olduğum için kendimi röntgenci gibi hissetmeme neden olan bir şekilde Magnolia'ya bakıyor, ama o hiçbir şey olmamış gibi, sıradan bir Çarşamba günüymüş gibi ona bakıyor, o aptal mücevher gibi gözlerini ona diyor ve sanki dünyadaki varlığı benimkini sekiz top gibi batırmıyormuş gibi.

Magnolia Parks bana o aptal, ödüllü gülümsemelerinden birini atıyor. "Okul nasıl?"

Omuz silkiyorum çünkü bunun için burada değilim. "İyi." "Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor neşeye.

Tekrar omuz silktim.

"Elbette." "En sevdiğin ders hangisi?"

"Morg prosedürleri," diyorum, deadpan.⁷¹

Gergin görünüyor. Gülmemek için elimden geleni yapıyorum. Christian'a huzursuzca bakıyor ve kendini sabitlemek için ona bakması beni rahatsız ediyor. "Güzel."

Kız kardeşim ilgiyle izliyor. Christian bunun komik olduğunu düşünüyor ama ben hangi kısmını anlayamıyorum; Magnolia Parks'ı kıvrandırdığım kısmını mı, yoksa onun yaptığı her şeyi, hatta Trump Capitol Hill'den ayrıldığından beri dünyanın gördüğü en kötü sözel ishal vakasıymış gibi durmadan gevezelik ettiği kısmını mı?

"Bunu mu... yapmak istiyorsun...?" Magnolia ellerini önünde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturur.

"Hayır." Ona aptal olduğuna inandığım biri gibi bakıyorum - Christian'ı, onun onu istediği gibi istemediğine göre aptal olmalı. Gerçi Ballentine olayını anlıyorum, sanırım.^{72,73}

Magnolia yüzünde bir yaz çileği gibi duran alt dudaklarını ısıırıyor. "Kardeşin nasıl?"

Tabii ki kardeşimi soracaktı, o sinsi sürtüğü. Onu severdi. Onun gibi

biri biraz sertlikten hoşlanır.

Jules'un adresine karşı her zaman biraz ilgisi olmuştur,⁷⁴ Ben de ona biraz pis bir bakış attım çünkü kardeşime ilgi duyan tüm kızlara pis bakışlar atıyorum. "Peki."

"Peki ya ailen?" diye soruyor, sanırım şu anda hasta olduğu için. Otomatik pilotta.

Christian'ın vücudu yanımda geriliyor. Benim için rahatsız.⁷⁵ "Öldü," diyorum ona sessizce.

Gözleri büyüyor ve yutkunuyor, hatta belki de yutkunuyor.

"Harika..." diye ciyaklar.⁷⁶

Kız kardeşi, ablasının kuru toprakta konuşur gibi etrafta dolaşmasını izlemekten duyduğu heyecan ve dehşetin birleşimi olduğunu düşündüğüm garip bir ses çıkarıyor.

Christian elini ağzına bastırıp kendini tutmaya çalışıyor ve onu güldürme hissi hoşuma gidiyor.

"Tamam, tamam." Sanki onu tutuklamaya çalışıyormuşum gibi ellerini kaldırıyor. "Yavaş ol. Bizi bilgi yağmuruna tutmana gerek yok..."

Christian kıkırdıyor ama ben kıkırdamıyorum.

Ona öylece bakıyorum, yüzüm dimdik, hiç eğlenmiyorum bile. onu birazcık eğlenceli buluyorum,⁷⁷ Ama bence bu, bir kedinin fareyle oynamayı eğlenceli bulması gibi bir şey.

Küçük, şaşkın bir kahkaha atıyor. "...Oturduğunuza çok sevindim."

"Ben istemedim-" Ayağa fırlayıp ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bizi Christian yarattı."

Magnolia kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Seni...?"

Birinin onun aptal huzurunda olmak için nasıl ölmeyeceği konusunda kafası karışmış görünüyor.

"Hoşça kal," diye sesleniyorum ona, uzaklaşmaya başlarken.

Christian bir saniye sonra arkamdan koşuyor ve beni bileğimden yakalıyor. Onun peşimden koşması hoşuma gidiyor, sanki bir çiftmiğiz ve biraz tartışıyor muyuz da şimdi ben huysuzlanınca o da peşimden koşmaya gelmiş gibi hissettiriyor. Onu bir dakikalığına zorlamam gerekecek, ama çok uzun değil, çünkü sürekli ellerimi saçlarında gezdirme dürtüsüyle savaşıyorum. Ya da en azından tüm bunların sadece kafamın bir oyunu olduğunu ve hiçbirinin gerçek olmadığını bilmesem böyle hissedebileceğimi düşünüyorum...

"Bebek Haïtes." Başını sallayarak gülüyor. "Benim küçük wall ower'ım."

Benim.⁷⁸ Ağır bir şekilde yutkunuyorum, anlamamak için elimden geleni yapıyorum çünkü o

ve beni oraya neden getirdiğinden eminim.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, yaptığı saçmalığı yüzüne vuramadığım için sinirleniyorum. Bildiğimi bilmiyor.

Kimse bana bu konuda bir şey söylemedi, bilinen bir şey de değil -aslında, kimsenin gerçekten bilip bilmediğini bilmiyorum- ama zaman içinde normal konuşmalardan, konuşmaların yokluğundan ve sadece eski kulak misafirliğinden kendim bir araya getirdim.

Şöyle bir çözüm buldum: Magnolia ve Christian arasında bir şeyler oldu,⁷⁹ ve her ne olduysa, her nasıl olduysa, o çocuk grubu için her şeyi garip ve boktan hale getirdi. Ayrıca bu olayı şimdi görmezden geldiklerini, hiç olmamış gibi davrandıklarını da biliyorum, oysa bu olay gerçekten olmuştu ve şimdi sadece kabul etmedikleri ama bir odada ceset gibi dolaştıkları bir olay.⁸⁰

Orada yatıyor, çürüyor, her yeri kokutuyor ve tek yaptıkları üzerine bir örtü atmak ve arkadaşlık gruplarının ortasında çürüyen koca bir fil yokmuş gibi davranmak.

Kısa bir süre için tek bildiğim buydu, ancak daha fazlasını bilmem gerekiyordu çünkü meraklı biriyim ve Christian Hemmes'e aşık olduğumu fark ettim,⁸¹ ve bu benim hatamdı,⁸² Ama neyse oydu ve neyse o. Neyle çalıştığımı bilmem gerekiyordu.⁸³

Jonah'ın iki ya da üç ay önce verdiği bir partideydik - şu meşhur Park Lane partilerinden biri.⁸⁴

O zamana kadar bir süredir Christian'la ilgili olarak Magnolia'yı merak ediyordum, sadece oradan buradan öğrendiğim ufak tefek şeylerdi ama Christian'la ilk takılmaya başladığımızda,⁸⁵ Magnolia s adresini gizlemek için Avustralyalı bir adamla sahte bir ilişki yaşıyordu.⁸⁶ BJ Ballentine'e karşı bir şeyler hissediyordu ve zaten Park Lane'deki partiye erkek arkadaşı olmadan gelmişti.

Partiye gittiğimde Christian beni neredeyse durduğu yerden fark etti. Bana doğru yürüdü ve beni gereğinden fazla öptü -büyük, dünyayı büken bir öpücüktü, onunla birlikte düğünümü gibi hissettim, nefesinizin kesildiği ve yıldızları gördüğünüz türden bir öpücüktü- ama mesele Guydu ki, orada kolunu Magnolia'ya sarmış olan BJ ile birlikte duruyordu ve Christian beni öpmek için onların önünden süzüldü (arkalarından da geçebilirdi, bana ulaşmak için onların yanından geçmek bir seçimdi) ve bana doğru yürüdü, ellerini vücudumda dolağırdı ve beni ölesiye öptü.

Müthiş bir motivasyonla yapılmış müthiş bir öpücüktü. Benimle hiçbir ilgisi olmadığını öpücükte hissedebiliyordum.

"Hey, bebeğim," dedi gerektiğinden biraz daha yüksek sesle ve aslında -onun hakkını vermek gerekirse- Magnolia'nın biraz şaşkın bir yüz ifadesi takındığını gördüm.

Etraflarında kimse yokken BJ'in ona "bebeğim" dediğinden emin olduğum gibi "bebeğim" demek istediğini sanıyordu ama Christian öyle demek istemiyordu. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama o bilmiyor ve Magnolia Parks'ın Christian Hemmes'in bana neden bebek dediğini bilmemesi, bana bebek demesinin tek nedeni olabilir. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz öldürüyor.

Christian yüzüme dokundu ve kızın bakıp bakmadığını görmek için göz ucuyla ona baktı. Ama bakmıyordu çünkü BJ'den başka bir şey görmüyordu.

Onlarla aynı odada olmak gerçekten büyüleyici.

Kimin etrafında oldukları ya da ne yaptıkları önemli değil. Birbirlerine doğru hareket etmeleri neredeyse transa benzer.

Ames'e giden
güveler gibi.
Romantik,
neredeyse.

Christian'ın ellerinin başka bir kızın üzerinde olduğunu fark etmesini umduğunu görmedi, kışımı avuçladığını ya da burnunu boynuma dayadığını görmedi çünkü gözleri Ballentine'deydi. Uzandı ve onun göğsüne dokunmak için bir neden buldu, bir düğmesini falan ilikledi -belki cebine bir Çey koydu, bilmiyorum- ona dokunmak için var olmayan bir neden ve içimi bir kıskançlık kapladı çünkü Christian'a böyle dokunabilmek istiyordum ama yapamadım ve yapamam da çünkü onun istediği ben değilim. Sonra BJ başını yatak odasına giden merdivenlere doğru salladı ve o da onu takip etti. Bütün gece orada kaldı. Yani, sizin için özetlemek gerekirse, o sadece sevdiğim çocuk yüzünden iğrenç değil e⁸⁷ s gibi⁸⁸ ve güzel olduğu için, ama aynı zamanda sahte Avustralyalı erkek arkadaşını Christian'ın en iyi arkadaşıyla aldattığı için.

Ve bunu onda görebiliyordum, bu onu biraz harap etti.

Çok içti. Biraz mesafeli ve tuhaflaştı. Beni üzgün hissettirecek ve heyecanlandırmayacak bir şekilde öptü, çünkü o zamana kadar biliyordum.

Burada belirtmek isterim ki, o gece partiye sarhoş Henry Ballentine'den bilgi almayı planlayarak katılmadım, ama Christian'ın beni öpüş şekli bilmem gerektiğini hissettirdi, çünkü o anda kendimi ondan hoşlanma

konusunda bıçak sırtında hissediyordum.

Aslında, sanırım - eğer hafızam beni yanıltmıyorsa -

Christian'dan hoşlanmadığımı kendime kanıtlamak için bir Formula 1 yarışçısıyla yatmak, aslında fevkalade başarısız oldu çünkü birkaç gün sonra fark edeceğim gibi Christian Hemmes'e çoktan aşık olmuştum.

Ondan önce, benim ondan ya da onun benden hoşlanmasının gerçekten umurumda olmadığını düşünüyordum - bu sadece eğleneliydi, kendime söyleyip durduğum şey buydu. O benim arkadaşımı ve bana büyük bir faydası vardı t⁸⁹ Ama o gece beni onların önünde öptü ve bu benim için başka, onun için başka bir anlama gelen bir öpücüktü ve o zaman bunu bilmem gerekiyordu.

Henry Ballentine'i Varley'den bir kızla bir köşede gördüm.

"Merhaba." Ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Merhaba." Sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ben Tibby." "Kedi gibi mi?" Gözlerimi kırptım.

"O bir tekir." Sinirlenmiş görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim omuz silkerek, ama öyle değildim. "Jonah'ı nereden tanıyorsun?" Tibby sordu.

"O ve Christian-" diye bağırdı Henry, ama buna gerek yoktu .⁹⁰

"Onlar, bilirsin işte..." Göz kırpmaya çalıştı.

"Neden bağıırıyorsun!" Onu taklit ederek ben de bağıırdım.

Tibby içme hareketi yaptı ve rahatsız bir yüz ifadesi takındı. "Bir yargıç kadar ayığım," dedi bana gururla.

"Yargıç alkolik mi?" diye sordum ve Tibby güldü.

Tibby yanımdan geçerken Henry bana ters ters baktı ve "Bu Perry mi?" gibi bir şeyler mırıldanıp çıktı.

Onu kaburgalarından dürttüm. "Sarhoş musun sen?" Gözlerini kısarak bana baktı.

"Evet."

"Oh, güzel." Gülümsedim.

"Neden? Ben kalemimi şirket mürekkebine batırmam." Başımı salladım. "Uygun bir ifade değil."

Bir an için kendi kendine düşündü. "Christian'ın kumbarasından bozuk para ödünç almam." Sırıttı.

Göğsümü işaret ettim. "Ben bozuk para mıyım?"

Henry başını salladı ve sonra yüzü asıldı. "Lütfen kardeşine beni öldürtme."

"Vay canına." Gözlerimi kırptım ve

sonra güldüm. "Lütfen hayır!"
"Hayır, yani gerçekten vay be."

"Gerçekten mi?"

"Tamam." Güldüm. "Gülmeyeceğim."

Henry içini çekti ve içkisinin geri kalanını yudumladı. "Yani." Ona doğru eğildim.

"Yani-" Bana ayna tuttu.

"Christian ve Magnolia'nın olayı ne?"

"Evet!" Gülümsedi, nazlı nazlı. "Bunu nereden biliyorsun? Bunu kimse bilmiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çünkü kör bir çocuğun çıkarım yeteneklerine sahip değilim."

"İyi çıkarım!" Sarhoş, cılız bir sinirle beni işaret etti. Arkasını duvara yasladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık bir yıl önce." "Nasıl oldu?"

"Olay şu-" Dramatik bir duraklama. Gülümsedim, tiyatrosunu seviyordum. "Parks eskiden Christian'a karşı bir şeyler hissediyordu. Kabaca dokuz yaşından on dört yaşına kadar onu sevdiğini söyleyebilirim. Bunu hepimiz biliyorduk. Ona deli gibi aşıktı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl oldu da BJ ile birlikte oldu?"

"Christian biz çocukken ondan bir çubuk bile istemezdi. Sonra... Ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler oldu ve Parks ile kardeşim birbirlerine aptalca bir şekilde aşık oldular. Ta ki Christian'la aralarında bir elektriklenme olana kadar."

"Tamam." Dudaklarımı büzdüm. "Ama gerçekten ne zaman başladılar... her neyse?"

Bir kahkaha attı. "Her neyse." Gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. "Beej ve Parks birkaç aydır ayrıydılar. Beej çok üzgündü, bu yüzden onu hiç görmedik - sonra sanırım Christian ve Parks bir gün birbirlerine rastladılar, yakalandılar. gizli gizli takılmaya devam ettiler. Birkaç hafta sonra takıldılar, takılmaya devam ettiler ve sonra yakalandılar- ve Beej ve Jo... Kötü-" Kendi özel anısı karşısında başını salladı. "Gerçekten kötü."

"Ne tür bir kötülük?" Kaşlarımı çattım, onun başına kötü şeyler gelebileceği düşüncesinden nefret ediyordum.

"Ertesi sabah A&E kötü." Bana bir bakış attı.

K o r k m u ş t u m . "Neden geri dönmedi?"

"Christian artık ateş etmiyor." Henry basit bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Neden?" Yine kaşlarımı çattım.

Henry bana tuhaf ve ciddi bir bakış attı. "Bu işte çok iyi."

e cümle orada asılı kaldı ve düşündüğüm anlama gelip gelmediğini merak ettim, ama sormadım çünkü öğrenmeye çalıştığım şeyden uzaklaşmak istemedim.

"Yani bu kadar mı? Ayrıldılar mı?"

Henry başını salladı. "Gizlice çıkıyorlardı."

"Oh." İçimi çektim. "Ne kadar süre?"

Omuz silkti. "Birkaç ay." Nasıl elde ettiğini bilmediğim bir içkiden bir yudum aldı.

"Neden bitti?"

Henry gözlerini kısarak düşündü ve gözlerini odanın diğer tarafına dikti.

BJ ve Magnolia sevişme sonrası bir şeyler atıştırmak için mutfaktalar sanırım. Kadın bankın üzerine tünemiş, adam tam önünde, kadın bacaklarını sallıyor, adamın elleri vücudunun iki yanında, kadının işaret parmağı adamın burnuna bastırılmış.

Henry başıyla kardeşini işaret etti.

"Çünkü birbirlerine öyle bakıyorlar." Kendisi kadar soğukkanlı bir çocuk için fazla şefkatle gülümsedi. "Her zaman-" Omuz silkti. "Birbirlerini sevmedikleri hiç olmadı."

"Christian'la birlikteyken bile mi?" Gözlerimi kırptım.

Henry bana bir bakış attı. "Kardeşimi hiç sevmemi." Tekrar omuz silkti. "Christian bunu çok geç anladı."

Sonra Christian'ın odanın diğer tarafından BJ ve Magnolia'yı izlediğini gördüm ve açıkçası kalbim onun için çarptı.

Bu duyguyu artık ben de biliyorum. Şimdi onunla yaşıyorum. Çok üzgün görünüyordu. Umutsuz. Sıkışmış.

Ve işte berbat olan şey: onu sevdiğini görmek, onu daha önce sevdiğimden daha çok sevmemi sağladı.

Mazoşist olduğum için değil, Bene t'li Arkadaşım Kalbi olan bir İnsan olduğu için. Kalbinin içini görebiliyordum ve en iyi arkadaşının kız arkadaşını sevmenin onu öldüreceğini biliyordum, bunu onları izleyişinden anlayabiliyordum - her yerinde taze bir acı vardı ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Öngörüm olsaydı, tüm bunların ne anlama geldiğini bilirdim - bunu saklamak için elinden geleni yapması, kalbimi yerinden sökmek

zorunda kalacağı anlamına gelirdi.

göğsüne, kokuyu örtmek için aşkımı her tarafına sürün ve onları atın. Öngörülü olsaydım, bunun beni öldüreceğini bilirdim.

Ama öngörü olsun ya da olmasın, ona tekrar tekrar izin verirdim.

"Benim için bire on: Parks'a hâlâ ne kadar aşık? Sanırım sekiz." Henry'nin kaburgalarını dürttüm. O da sadakatle başını salladı. Christian'ın onları izlemesini seyrederken Henry'ye, "Onu hâlâ seviyor," dedim.

Henry en iyi arkadaşının sırrını yanlışlıkla söylemiş gibi suçlu görünüyordu. "Ben-" demedim.

Başımı iki yana sallayarak onu susturdum ve niyetimden daha hüznü bir gülümsemeyle ona baktım. "Bu bir soru değildi."

Daisy
11:44 PM

Neredesin?

Dış
arı

Oh!

Dışa
rı!

Mükemm
el.

Nerede,
Daisy?

Romeo'n
un.

Sakin ol.

Miguel olmadan
mı?

Evet

Şaka mı yapıyorsun? Hemen eve gel.

Ha
yr.

Gelip seni kendim
alacağım.

Romeo
11:46 PM

Rahatla
Jules.

Dönüş yolundayız.

"Biz"

"Biz" anlamına gelen birleşik bir
kelime.

Seni özlemedim.

:(

⁶⁵ Bridget onun adı ve bunu biliyorum çünkü ısrarlı söylentilere rağmen ben bir sürtük değilim.

⁶⁶ Magnolia, Bridget değil.

⁶⁷ Bir şekilde Kraliyet Balesi'nde eğitim almış birinin duruşuyla.

⁶⁸ Ve sessiz bir korku.

⁶⁹ Abartılı konuşuyorum, gerçekçi değil. Gerçekçi olsaydım, muhtemelen ölüyor olurum.

⁷⁰ Magnolia Parks hayatında bir gün bile yere düşmedi, bunu size söyleyebilirim.

⁷¹ O dersi almadım.

⁷² Christian'a bunu söylemeyeceğim.

⁷³ (Yoksa yapacak mıyım?)

⁷⁴ Fark ettiğinden daha fazla aslında. Bana bir keresinde neredeyse takıldıklarını söyledi, ama onu sürekli Instagram'ında yakalıyorum, ki bu Christian bağlamında biraz garip, bunu size vereceğim.

⁷⁵ Bundan bir anlam çıkarmayın çünkü ben de çıkaramıyorum. Bu bir şey ifade etmiyor, sadece ikimizin de ölmüş aile üyelerine sahip olmamızın bir yan e t k i s i . Biri onlardan bahsettiğinde garip oluyor.

⁷⁶ Ondan nefret etmiyor olsaydım, bu yanıt beni uçurumdan aşağı atabilirdi. "Öldü." "Harika. . . " aslında oldukça komik. Ama siktir et onu, en kötüsü o.

⁷⁷ İsteksizce.

⁷⁸ Sakin ol.

⁷⁹ Keşke ne olduğunu bilseydim. Tam olarak ne olduğunu, ona nerede dokunduğunu, nasıl dokunduğunu, kaç kez dokunduğunu ve kızın ona dokunup dokunmadığını bilmek istiyorum. Peki nerede? Ve ne zaman? Ve benden ne kadar önce?

⁸⁰ Odalardaki cesetler hakkında birkaç şey biliyorum.

⁸¹ Understatement.

⁸² Understatement.

⁸³ Çok az, bu yüzden ortaya çıkacaktı.

⁸⁴ Dergilerin bunlar hakkında yazdığını biliyor muydunuz? Sadece *Tatler* gibi bekledikleriniz değil, *GQ* onları Londra'da davet edilecek En İyi 5 Partiden biri olarak listeledi.

⁸⁵ Oku: birlikte uyumak.

⁸⁶ Lanet olsun.

⁸⁷ Fine. Sevgiler.

⁸⁸ Aşk.

⁸⁹ Kelime oyunu amaçlanmıştır.

⁹⁰ O kaotik bir sarhoş.

Hristiyan

Anılar komiktir, öyle değil mi? Size sürünerek yaklaşırlar, orada bulunma izinleri olmasa bile zihninizin zeminini bir ot gibi yarıp geçerler.

Ben ve Jo, Rems öldükten birkaç ay sonra. Annem ve babam boka batmıştı, birbirleriyle konuşamıyorlardı, nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı. Babamın evinin ö n ü n d e duruyordum, o zamanlar muhtemelen on iki yaşındaydım. Babam ve annem birbirlerini parçalıyor, birbirlerini suçluyor, ağlıyor, bok atıyorlardı ve ben de orada durmuş, kapıdaki bir çatlaktan onları izliyordum - çok korkmuştum. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanırım onlar için sonun başlangıcı, bugün hala teknik olarak evli olsalar da. Her neyse, Jo arkamdan geldi, elini omzuma koydu.

"Her şey yoluna girecek," dedi bana.

Ona baktım, emin değildim ve bana bir sırt çantası uzattı. "Lily yolda," dedi.

"Şimdi biraz orada kalacağız."

Ailemiz Lil'den bizi bir süreliğine götürmesini istemedi, bunu ona Jonah sordu. O bir Xer, Jo, her zaman öyleydi.

O odanın ö n ü n d e n her geçişimde o anı düşünüyorum. Babam hâlâ orada, artık neredeyse hiç çıkmıyor. Eve pek gitmiyorum. St George's Hill arazisinin bir parçası ve güzel bir yer; büyük ve kale gibi. Yontmak ve dört tekerlekli araba sürmek için harika bir arazi ama evin tamamı iç karartıcı. ey çoktan satmalıydı ama sanırım babam Remy'ye daha yakın hissetmek istediği için evi tutuyor. Sanki evi geride bırakmak onu geride bırakmak gibi.

BJ'nin beni ve Parks'ı Box'ta öpüşürken gördüğündeki yüzü. Bu anı çok sık aklıma geliyor. Parks'la ne zaman baş başa kalsak, bu anının ortaya çıkması çok uzun sürmüyor.

Tuhaftı, yakalandığım, ortaya çıkarıldığım için neredeyse rahatlamıştım. Ben

Ondan önce çocuklara hiç yalan söylemedim, ama sanırım şimdi onlara hep yalan söylüyorum. Yine de nasıl görüldüğüne hasta olabilirdim. Onu başkasıyla görmek onu öldürürdü, ama ben? İkimizden biriyle mi? Hay sikeyim.

Ve sonra Daisy'nin bir fotoğrafı var ve neden orada olduğunu tam olarak anlamıyorum. Takılmaya başlamadan yaklaşık bir hafta önce onu dışarıda gördüm. Jo'nun kulüplerinden birindeydik. O Lost Boys ile birlikteydi, ben de Box Set ile birlikteydim ve onunla konuşmadım bile - ama odanın diğer ucuna baktığımı ve onu gördüğümü hatırlıyorum - Booker ile konuşuyordu ve Booker bir şey söyledi ve gülerken başının arkaya düşme şekli, gülümsediğinde ağzının genişlemesi, Kıvrılmadı, sadece onu gördüğümü ve aptalca güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ve gidip onunla konuşmalı mıyım diye düşündüm, ama sonra BJ o Parks'ı kızdırdı ve FYBJ moduna geçti ve ellerim oldukça hızlı bir şekilde doldu. Daisy'nin o gece nasıl görüldüğü yılın 365 günü beynimde kira ödmeden yaşıyor. Yemek siparişi: Daisy'nin yüzü. Arabamı doldururken: Daisy'nin yüzü. Süt alırken: Daisy'nin yüzü.

Sadece güzel bir yüz, sanırım.

Birkaç kez göz kırpıyorum, onu aklımdan silkeliyorum, şu ana odaklanıyorum. Seven Park Place'deyiz -Magnolia'nın en sevdiği yer- ve tüm setle akşam yemeğindeyiz. Bizi her zaman koydukları yere koymuşlar. Ben köşede Hen'in yanındayım. Beej karşımda, kolunu Parks'ın sandalyesine dolamış.

Bu gece görünmezim. Hiç bakmadım.

Henry'ye timsah derisinin neden "kontrollü elmas tedarikinin kumaştaki karşılığı" olduğunu düşündüğünü anlatırken tepede bir şarkı çalıyor ve durgunlaşıyor, sonra masanın öbür ucundan göz göze geliyoruz.

Bunun olmasını hiç istememiştim, ben ve Parks.

Beej ve Parks ayrıldığında tam bir kabustu.

ey bir gün birlikteydiler - onları bir palayla kesip ayıramazdım - ve sonra değillerdi.

Bir parti vardı ve Magnolia orada değildi, ama dürüst olmak gerekirse, onlar ve nasıl oldukları nedeniyle, aklımdan bile geçmedi - o zamanlar BJ için çok karakter dışı bir şeydi. Onu seviyordu, onun için çıldırıyordu, her an aklındaydı, ona yan gözle bakan birini öldürebilirdi.

O zamanlar ona karşı hissettiklerim arka plandaydı, hala sıcaktı ama fokurdamıyordu. Onlar çıkmaya başladıktan sonra bunu oldukça çabuk kabullenmişim. Şansımı kaçırmışım, biliyordum ve bu asla gerçekleşmeyecekti. I

Bunu söyleyebilirdim çünkü o zaman da birbirlerine şimdi baktıkları gibi bakıyorlardı.

Olaydan sonra onu aramadım. Em'in ayrılması grubumuzun ortasında garip bir kırılma oldu. Sanki artık hiçbirimizin yanında nasıl olacağını bilmiyordu, birkaç hafta boyunca Henry ile bile konuşmadı, hepimizden o kadar uzaklaştı.

Birkaç ay falan olmuştu, her şey hala garip geliyordu - o ve P'ler gezegenin yüzünden düşmüşlerdi - ve sonra onu Papillion'un penceresinden gördüm, tek başına kahvaltı ediyordu. Nasıl yalnız kalacağını bilmiyordu, hiç bilmedi. Karşısındaki boş sandalye bir davet gibi geldi. Kader belki ama geçmişe bakınca kesinlikle talih değil.

İçeri girdim, karşısına oturdum ve ayrılık hakkında konuşmadık, ona nasıl olduğunu bile sormadım - sadece tostunu yedim, ona bir gece önce James Allen'dan bir kızla çıktığım boktan randevuyu anlattım ve gülmeye başladı. bana annesinin ve bir markiz kadının sabahın üçünde bir ahırda mahsur kaldığını anlattı ve sonra bir film izledik ve onu eve bıraktım.

Ve bu bilinçli değildi, ondan tekrar hoşlanmaya başlamak istememiştim, sadece tencere arka ocaktan ana ocağa taşındı ve sonra her şey yeniden fokurdamaya başladı.

Aramızda bir kıvılcım hissettiğimi sandığım şeylerin hepsinin kafamın içinde olduğundan emindim. Bir sürü aptalca şeydi -küçük bakışlar, ellerin sürtünmesi, yan yanayken omuzların birbirine değmesi, gözlerin olması gerekenden daha uzun süre kalması- aslında bir şey olmayan ve sadece bok anlamına gelebilecek şeyler.

Ama sonra bir gün yağmura yakalandık ve onu bir telefon kulübesine çektim, sıırılsıklamdı ve çok güzel görünüyordu. Yüzündeki saçları ittim ve onu öpebileceğimi hissettim - ve öpmeden önce bile bunu yapmamam gerektiğini biliyordum - ama bana bakıyordu, sanki öpmemi bekliyormuş gibi bakıyordu, hatta dudağını ısırdı ve ne oldu biliyor musunuz? O anı düşündüğümde, ufukta bir bulutun yuvarlandığını hissedebiliyorum. Gök gürültüsünün o alçak gümbürtüsü, duyduğunuz bir şeyden ziyade yerin altında hissettiğiniz bir şey ve korktum çünkü ağır ve büyük hissettirdi ve sonra onu yine de öptüm.

O gün arabamın arkasında neredeyse seks yapıyorduk. muhtemelen kırmızı ag olmalıydı, çünkü bu ona hiç benzemiyordu - Beej'den başka kimseyle birlikte olmamıştı ve sonra bir telefon kulübesinde bir öpücük ve arabamın arkasında beni soyuyor mu?

Çoğunlukla ne olduğumuzu görebiliyorum: o re'deydi, canlı canlı yakılıyordu. Ben onun kendini sardığı gümüş battaniyeydim.

Ve eğer hepsi bu olsaydı, bu iyi olurdu. Hatta bunu atlatabileceğimi bile düşündüm. Ama sonra bir gün ona onu sevdiğimi söyledim ve o da bana beni sevdiğini söyledi ve ben de ona inandım. O da inandı. Seviyor muydu? Bilemiyorum.

e "Tennessee Waltz" şarkısını Seven Park Place'de duyan Magnolia'nın gözleri her zaman olduğundan daha fazla döner ve yutkunur.

Bana bakıyor ve BJ her şeyi anlayıp gözleri yuvalarından fırlamadan önce yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum.

Çenesini bana doğru salladı, gözleri Parks ve benim aramda gidip geliyordu. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

ve tüm masa rahatsız bir şekilde kayar.

"Hiçbir şey." Magnolia omuz silkiyor, aynı anda ben de elimi umursamazca havada gezdiriyorum. "Hiçbir şey, dostum."

"Hiçbir şey mi?" Beej tekrarlar.

Henry rahatsız bir şekilde yanımda kayıyor.

"Evet." Parks ona rahat bir gülümseme veriyor ve o da kolunu sandalyenin etrafından çekmeden önce birkaç saniye ona bakıyor.

BJ bana ters ters baktı. "O gülümseme boş bir gülümseme değildi, dostum." "Beej-" Magnolia onun koluna dokunuyor ve midem bulanıyor.

"O gülümseme de neydi öyle?" diye soruyor ona bakarken ve dürüst olmak gerekirse onunla konuşma şeklini sevmiyorum. Hen'in de hoşuna gitmiyor, çünkü çenesi artık sabit ve gözleri yakınları izliyor.

Beej sarhoş olduğunda böyle oluyor. Çirkinleşiyor, bir zamanlar Parks'ın da beni istediğini hatırlıyor ve bununla başa çıkamıyor. Daha da kötüsü, bu gece Magnolia'nın gözlerinde oynamak istemediğim bir gerginlik var. Çok üzgün görünüyor. Üzgün olmasından nefret ediyorum. Bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyorum.

"Birlikteyken Gwynedd'e gitmiştik. Deli gibi yağmur yağıyordu. Çamura battık. Etrafta kilometrelerce uzanan tek şey

Biz de içeri girdik. Bir şarkı çalıyorlardı, hepsi bu." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim.

Magnolia ağır ağır yutkunur çünkü bunun bir şey olmadığını bilir.

Arabamda uyuduk, camları buğulandırdık, bütün gece onu bana yasladık. Muhtemelen hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, onunla cips dükkanında bu şarkıyla dans etmek.

Yine de bu onu yatıştırmaz, aksine şimdi daha öfkeli görünmektedir. "BJ-" Magnolia onun kolunu tutuyor. "Çok uzun zaman önceydi."

"Evet, doğru. Ve sen de yıllar önce yaptığım her şeyi unuttun, öyle mi?" Kız şaşırılmış bir şekilde ona bakar. "Bu aynı şey değil."

Beej masadan kalkıp benden Parks'a bakıyor. "İkiniz de sikilebilirsiniz." Ve sonra ona son darbesini indirdi. "Yapacağım."

bara doğru yürüyor.

"İyi misin?" Paili ona fısıldıyor ama o dinlemiyor; gözlerini barda bir kızı tavlamaya çalışan BJ'ye dikmiş bakıyor ve ben bu gecenin nasıl geçeceğini merak ediyorum. FYBJ moduna geçmek üzere mi yoksa Henry'nin bütün gece bakması gereken bir su birikintisine mi dönüşecek?

Parks bana bakıyor, ellerini yanaklarına bastırmış, stresli olduğunda kaşlarında küçük bir eğilme oluyor.

"Sonra ne yapıyorsun?" diye soruyor zayıf bir gülümsemeyle ve bunun neden yüzüme bir tokat gibi geldiğini bilmiyorum ama öyle.

Ona kaşlarımı çattığımı hissediyorum. "Şiktir git," diye bağıryorum ona. Şaşırılmış bir şekilde başını geri çekiyor. "Gerçekten, şiktir git."

İçkimi aldım, bir yudumda geri attım ve ondan uzaklaştım.

Telefonumu

çıkardım.

Daisy'ye mesaj

at.

hey

hey

Ne yapıyorsun?

Film izlemek

Nereye
?

Ev

Gelmemi ister
misin?

Hayır, burada bir
arkadaşım var.

Şaşkınlıkla telefonumun ekranına göz
kırpıyorum. Bir arkadaş mı? Bu ne lan?

Güze
l.

Telefonumu cebime geri soktum ve anahtarlarımı çıkardım.
"Oi." Henry peşimden koşuyor. "İyi misin?"
Başımı salladım,
çenem çıkıktı.
"Daisy'yi görmek
için mi?"
Ona bir bakış attım. "Biriyle birlikte."
"Takılmak gibi mi?"
"Bilmiyorum-" Kaşlarımı çatıyorum. Düşüncesinden bile nefret
ediyorum ve bunu bana neden soruyor ki?
Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu seni rahatsız mı
etti?" "Hayır." Ama evet. Kaşlarımı çattım.
"Umurumda değil."
Henry gözlerini devirir.
Başımı içeriye doğru sallıyorum. "Su birikintisi nerede?"
"Arka taraftan çıktım." Omuz silkti.
"Birlikte mi?" Elimde olmadan şaşırmış gibi yapıp başparmağımı onlara
doğru uzattım. "Ben 5 dakikalığına ayrılıyorum ve bu ikisi işlevsel bir çift mi
oluyor?"
Henry bunu düşünüyor. "Tam olarak işlevsel diyemem..."
İç çekiyorum, çenemi sıkıyorum. Daisy neden özgür
değil?
"Magnolia için mi yoksa Daisy için
mi iç çekiyorsun?" Ona kaşlarımı
çatıyorum. "İkisi de değil."

"Saçmalık."

"Ne arkadaşı?" Ben soruyorum.

"Ee, Daisy..." Henry nefesinin altından söylüyor ve ben onu duymazdan geliyorum. "Mesela, benden çok hangi arkadaşıyla birlikte olmayı tercih ediyor?"

"Birlikte olmadığınızı sanıyordum?" Kafası karışmış gibi davranarak beni işaret ediyor. Ona bir bakış attım. "Öyle misin?" diye zorluyor.

Kendimi gösteriyorum. "İngiltere'nin en büyük ikinci suç ailesinin 2IC'si olduğumu biliyorsun."

"Ooh." Henry alaycı bir tavırla omuzlarını oynatır.

Arabama doğru yürümeye başlarken ona gözlerimi deviriyorum. "Sadece başka bir kızla takıl." Henry omuz silkti.

Ondan almaya alışık olduğum türden bir tavsiye değil, bu yüzden şüpheyle bakıyorum.

Kaşları kalkık, yüzünde sinir bozucu bir ifade var - beni kışkırtıyor.

Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum. "Hayır."

Omuz silkiyorum.

"Neden?"

"İstemiyorum." Arabama binerken omuz silktim.

Kontağı olabildiğince hızlı çeviriyorum, böylece kafamın içindeki boşluktan bir ses geliyor, ama soru yine de geliyor: neden istemiyorum?

Jack

1:12 PM

Kusursuz Arse güncellemesi
lütfen.

güncelleme
yok

Mantıksız
görünüyor.

Hala ondan
hoşlanıyor.

Magnolia
mı?

Evet.

Nereden
biliyorsun?

Sadece
biliyorum.

Sadece bir şeyler okuyor olabilirsin.

Ben
değilim.

Julian

Pek çok işe burnumuzu soktuk. Tahmin edebileceğiniz gibi çoğu haraç, gasp, parti uyuşturucusu. Çoğunlukla başkalarının iş yapması için kanallar açıyorum, yetki alanım içinde ve genelinde çalışıyorum. Silah ticareti babamın işiydi, bu yüzden devam ediyorum ama benim kişisel zevkim sanat. Soygunları planlamayı seviyorum. Çalmak ne kadar zorsa, o kadar eğlenceli oluyor.

Bir şöhetim var - tehlikeli adam, uzak dur, çok fazla drama - gerekirse birini öldürebilirim, muhtemelen öldürmemeyi tercih ederim. Birinin ölmesi gerekiyorsa, tetiği çekecek kişinin ben olacağımı söyleyebilirim. İnsanların kirli işlerini yapmasından hoşlanmam. Hepsi kirli işler. İnsanların senin için yapmasını sağlamak zayıflıktır. Eğer bunu kendiniz yapacak mideniz yoksa, masada oturmayı hak etmiyorsunuz demektir.

St Katherine Rıhtımı'nda küçük bir teknem var. Küçük siyah bir Rivamare.

Çoğu zaman rıhtımda öylece duruyor. Güneşlenmek için seviyorum ve Daisy evde sorun çıkardığında kızları otele götürmek için oldukça iyi bir alternatif. Eve getirdiğim mümkün olduğunca çok kızla yatmak onun hayattaki kişisel görevi. Geçen hafta yatağında bulduğu bir kıza ona annemizi hatırlattığını söyledi. Gerçekten havaya girdi.

Tekne düşünmek için de iyi. Tam anlamıyla olmasa bile sessiz. Güneş ve su benim için bunu yapıyor ve bu kombinasyonu seviyorum. Suya vurması gibi, beynimi iyi hissettiriyor, gevşetiyor.

Sanat da benim beynime bunu yapıyor. En iyi ihtimalle, beni o anda yaptığım şeyden alıp başka bir zamana götürüyor - en kötü ihtimalle de başımı eğip her şeye biraz farklı bakmamı sağlıyor.

Klimt'i severim. *Judith ve Holofernes'in Başı* benim favorim. Bir süredir gözüm ondaydı.

"İşi kabul edecek misin?" Declan bana bakarken şöyle diyor.

Ondan teknenin baş tarafında güneşin altında gömleksiz duran Koa'ya bakıyorum.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bana bakıyor.

"Ondan hoşlanmıyorum," diyor bana.

Omuz silkiyorum. "Ben de ondan hoşlanmıyorum."

"60 milyon sterlin etmez, Jules." Kekoa başını sallar.

"Hayır, değil." Arkama yaslanıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve göz ucuyla ona bakıyorum. "Yine de 100 milyon sterlin değerinde."

Declan şaşkın görünüyor ama Kekoa ayağa kalkıyor ve gözlerini kısarak bana doğru yürüyor. "Holofernes'i mi alacaksın?"

Başımı salladım. "Başka bir adamın parasıyla bir Klimt'e çakacağım." Kekoa düşünerek başını sallıyor.

"Hazır mısın?" Çocuklar arasında göz gezdiriyorum. Decks omuz silkiyor. "Her zaman."

Kekoa yine omuz silkiyor. "Evet, tabii, neden olmasın?" diyerek yanıma oturuyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Oy, Roma'nın geri dönmesi hakkında ne hissediyorsun?"

Bu stratejik bir soru çünkü Kekoa benim babama en yakın kişi ve bu şapkayı dikkatle ve gururla taşıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum çünkü muhtemelen en önemli soru bu. Bana dik bir bakış attı.

"Peki *geri döndü* mü?" Declan soruyor.

Başımı salladım. "Evet, Carms da öyle dedi." Kekoa iç geçirdi.

"Sence sorun mu var?" Declan kaşlarını çatar.

"O ikisiyle mi?" Koa kaşlarını kaldırdı. "Her zaman."

Biri tekneme avucunun içiyle iki kez vurdu ve hepimiz dik oturduk, Koa'nın eli silahındaydı.

"Kimin başı dertte?" Killian Tiller soruyor, ortağı arkasında. Aptal olan. Hoover gibi bir şey. Bir çeşit vakum.

"Lanet olsun, Tiller-" diye iç geçirdim. "Daisy burada değil."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Daisy için burada değilim." Declan ayağa fırlar. "Saçmalama, değilsin."

Tiller ona şaşkın bir bakış atıyor ve ben de onu sakinleştirmek için Decks'in göğsüne vuruyorum.

"Ne istiyorsun?" Ayağa kalkarken sordum. "Dün gece Watford'dan bir kız kayboldu."

"Ve sen bana bunu mu soruyorsun?" Geri çekildim, bitti. "Siktir e t , " diye

tükürdüm.

Tiller şaşırmış görünüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Ben başka bir şey söylemeyince Kekoa, "Biz böyle şeyler yapmayız," diyor.

"Gerçekten mi?" Tiller kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" diyor.

"Gerçekten mi?" Ona dik
dik bakıyorum. Bakmıyoruz.

Asla olmadı, olmayacak.

Ticarette iyi para var, köle ticareti patlıyor ama benim midem kaldırmıyor. Uyuşturucu ve silah? Elbette. Sanat? Tüm gün boyunca. İnsanlar, hayır.

Katı bir çizgimiz var ve benim gözetimim altında asla gerçekleşmeyecek üç şey var: İnsan ticareti yok. Cinsel saldırı yok. Çocuklarla ilgili hiçbir şey, kaçırma bile. Bunlar Daisy'nin 10 yaşındayken bana verdiği kurallar. Hangi on yaşındaki çocuk insan ticaretini bilir ki?

Ben kurallara uyarım. Adamlarım da uyuyor. Eğer uymazlarsa, sadece dışarıda kalmazlar, ölürlər. Tiller'in suçlamasının hafife alınmamasının bir sebebi var.

Bir saniye beni izliyor, ölçüyor. Bir kez başını salladı. "Tamam." Uzaklaşmaya başladı.

"Kaç yaşında?" Arkasından sesleniyorum.

"Yirmi," diyor ortağı.

Çeneme vur. Eve çok yakın. Bu boktan nefret ediyorum. "Eğer bir şey duyarsan..." Tiller bana bakıyor.

Başımı salladım. "Evet. Sana haber veririm." Ve haber vereceğim.

+44 7724 771 959

4:32 PM

Hey

Evet. Güzel.
Sen?

İyi misin?

M
er
.
a
b
a

Güzel.

Sadece kontrol ediyorum.

Şirin miş.

20 yaşında değilsin, değil mi?

Hayır, değilim.

Nasıl olur?

Sebebi yok.

Tamam...
haha.

Oldukça gizemli.

Sen iyi misin?

Evet.

Hayır, ben iyiyim.

Tama
m.

İhtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun.

Eğer boktan bir şey olursa. Beni arayabilirsin.

Ben de öyle duydum.

Hristiyan

Daisy ile konuşmayalı birkaç gün oldu. Biraz garip, sanırım. Geçen gece de garip hissettim, ama bu konuyu irdellemek istemediğim için irdilemedim - ama kiminle birlikte olduğunu merak ettim ve benim için esip gürlemedi. Fazla arkadaş canlısı bir kız olmadığı için fazla arkadaşı yok. Jack mi? Muhtemelen sadece Jack.

Yine de ertesi gün ona mesaj atmadım, sadece bunu düşünmediğimi bilmesini istedim, önce bana mesaj atacağını düşündüm. Mesaj atmadı.

Bunu da okumamaya karar verdim, çünkü neden okuyayım ki? Biz bir şey değiliz ki.

Onun yerine, en sevdiğim kulüplerden biri olan Nysa'dayım. Burası bir Yaz Gecesi Rüyası gibi, aslında Magnolia'nın fikri.

Lafı açılmışken, her şey biraz boktan bir şova dönüşüyor. Yeni ve klasik birini alıyor. İyi bir ayrımı sever. Tom England'a bir ay veriyorum.

Nysa bu gece oldukça canlı, iyi bir ekip; eski, tanıdık bir yüz içeri girdiğinde araziye inceliyordum.

Koluna vurdum, kocaman gülümsedim.

"Roma!" Ona sırtıyıyorum.

"Hemmes." Bana sarıldı.

"Seni görmek çok güzel dostum. Ne zaman döndün?"

"Çok uzun zaman önce değil." Omuz silkiyor.

"Buraya geleceğini bilmiyordum dostum-" Sazerac'ımdan bir yudum alıyorum. "Sana bir masa ayarlardım. Kiminle geldin?"

Arkasındaki birine işaret ediyor ve sonra kızın kafası omzundan fırlıyor.

"Daisy." Göz kırıyorum.

"Hey!" Parlak bir şekilde gülümsüyor.

Woah. Sikeyim. Neden sikeyim? Siktir. Sözümü geri alıyorum, sikmek yok.

"Selam." Ona bir gülümseme veriyorum ama zoraki bir gülümseme gibi geliyor. Daisy'den Romeo'ya bakıyorum ve kaşlarım olması gerekenden daha aşağıya iniyor.

Hiçbir şey söylemiyorum - neden hiçbir şey söylemiyorum?

Eskiden çıkıyorlardı, değil mi? Bunu biliyordum. Gerçi bir süredir bunu düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, onun kimseyle çıktığını düşünmüyorum - gerçi bunu yanlış anlamayın, çünkü Magnolia dışında kimsenin kimseyle çıktığını düşünmüyorum, yani bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor.

Daisy biraz kayıyor. "Nasılsın?"

"Evet-" Başımı salladım. "Güzel. Evet. Meşguldüm. Meşguldüm ama iyiyim." Yüzü bocalıyor. "İyiyim."

"Ben de iyiyim," diyor Romeo, omuzları biraz çökmüş bir halde. Çok sinirlenmiş görünmemeye çalışarak ona bakıyorum.

Daisy rahatsız bir şekilde aramıza bakıyor - bu çok garip hissettiriyor. "Bu da iyi."

"Abi!" Julian kolumu tuttu, Tanrı'ya şükür. "Hasta ceketi!"

"Anks, dostum." Daisy'ye dönüp baktım. "Bir içki ister misin?" Romeo'ya da baktığımdan emin ol çünkü bakmazsam garip olur.

"Evet," diye başını sallıyor Romeo. "Ben bir Old Fashioned alacağım, o da-" diye kestim sözünü. "Onun neyi sevdiğini biliyorum."

Daisy hareketsiz duruyor.

"Evet." Rome'un çenesi dışarı fırlıyor ve etkilenmemiş bir şekilde bir kez başını sallıyor. "Duyduğuma göre..."

Julian kısık bir ıslık çalıyor ve sonra kolunu kız kardeşinin boynuna doluyor, onu çekerken gülüyor.

Rome ve ben birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra başımı bara doğru sallıyorum.

Aramızda garip bir hava var. Yıllardır arkadaşız, gerçi itiraf etmeliyim ki bu muhtemelen durumsal bir arkadaşlıktı. Başka kaç kişinin bizim gibi olmanın getirdiği aile sorunlarına sahip olduğunu bilebilirdim ki?

Sanırım Daisy'nin bir tipi var.

Ben ve o değil... her neyse. Bilirsin işte. Birer içki sipariş edip ona dönüyorum. "New York nasıldı?"

"Bilirsin işte." Omuz silkiyor. "Her zaman eğlencelidir." "Orada

yaşanacak bir sürü sorun var..."

O sco. "Bunun amacı-"

Boynumu kaşıyorum, onu anlamaya çalışıyorum, buraya ne için geri döndüğünü anlamaya çalışıyorum. "Neden döndün?"

Gözleri biraz kısılır. "Hayır."

"Yani-" Omuz silkiyorum. "Geri dönmen çok güzel, dostum." "Öyle mi?" Ses tonu garip.

Daha çok çenemle başımı sallıyorum. "Evet."

Ben ondan daha büyüğüm. Ve daha uzun. Ben 1.90'ım ve o sadece... kimin umurunda? Ben daha uzunum. Ondan da yaşlıyım.

Kaygısız bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. Çok rahat.

"Onunla aranızda bir şey olduğunu unutmuşum..."

Romeo bir saniye beni izliyor.

"Saçmalık," diyor ve ben buna inanamıyorum. Bu lanet herifin üzerinde lanet olası taşlar var.

Dilimi alt dudağıma bastırıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Sanki, delikanlı-" Romeo başını sallar. "Altı yıl kadar birlikte olduk. Unutmadın, nasıl unutabilirsin ki?"

Ona aptalmış gibi bakıyorum. "Aslında birkaç ay öncesine kadar ikinizi de hâlâ çocuk olarak görüyordum."

"Öyle mi?" Bana ters ters bakıyor, kızgınlığı yüzeyin hemen altında süzülüyor. "Birkaç ay önce ne oldu?"

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Daisy'nin yirmi yaşında olduğunu öğrendim ve onu becermeye başladım."

Çenesi gerildi.

Haftanın herhangi bir günü, gözlerim kapalı bile olsa onu rahatlıkla yenebilirim.

Dürüst olmak gerekirse, dövüşmeyi sevmiyorum. Bu konuda iyiyim. Çok iyiyim. Bir keresinde birini öldürmüştüm. Jo'nun kulüplerinden birinin arka sokağındaki bir dövüşte. Aptalcaydı. Ölmeyi hak etmemişti ve onu öldürmek istememiştim. Yine de bu pek bir şeyi değiştirmez. O hala ölü ve ben onu hala öldürdüm, bu yüzden artık ölmüyorum. Mecbur kalmadıkça.

Acaba Romeo bir şeyler başlatmaya mı çalışacak? Carmelo fazla ileri gitmesine izin vermezdi. Jo beni öldürürdü ama Daisy için suratıma bir yumruk yedim. Bu Daisy ile ilgili değil. Biraz Daisy'yle ilgili olsa da, sanırım.

Sonra biri beni kolumdan tutup yüzüme doğru çevirdi.

Farkında olmak garip bir şey, ama aynı zamanda bu konuda son zamanlarda öpüştüğüm herkesten daha iyi.

Zamanımın çoğunu onu öpmeyi düşünerek geçiriyorum. Vücudunun hangi bölgelerine dokunabileceğimi, dokunduğumda nasıl tepki vereceğini. Ağzı omzuma değdiğinde nasıl hissettiğini... Uzanıp kapımı kilitliyorum ve kilidin sesi onu o andan koparıyor. Beni biraz geriye itti, bana tekrar baktı.

"Neden onu tekrar aldın?" Elbisesini tekrar aşağı çekerek kendine çeki düzen veriyor.

Ağır nefes alıyorum, uzanıp saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Bunu yaptığım için neden üzgünsün?"

"Neden yaptın?" Küçük ayağını yere vuruyor ve ben eğlenerek ona bakıyorum.

Boynumu kaşıyorum, rahatsız oluyorum, sonra omuz silkiyorum. "İşler yolunda gitmiyordu."

"Çünkü...?"

Yine omuz silktim. "Başkalarının içkilerini benim hesabıma yazıyordu." "Benim içkilerim!" Eliyle kendini işaret ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Evet, yani-"

"Demek birlikte yatıyoruz!" diye araya giriyor. "Bir ay önce bana içki parası ödetmeye çalışan o Belçikalı adamı kırmızılamıştın!"

Ona bir bakış atıyorum çünkü bu aynı şey değil. "Evet, ama bu benim olduğun için-" Kısa kesiyorum. Hay sikeyim.

Kaşları havaya kalkıyor, anında güç sarhoşu oluyor. "Ben senin neyim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Sanırım yüzümün asıldığını hissediyorum. O benim neyim? Bilmiyorum. Bana neler oluyor bilmiyorum.

Başımı salladım. "Sadece Matt'ten hoşlanmadım."

"Neden?" Omuz silkiyor, sinir bozucu ve boktan. Onu öpmek istiyorum ama

-"Sebebi neydi?" "Sebebi yok."

"Elbette bir nedeni var. Mükemmel bir barten olmanızın gerçek bir nedeni olmayacak kadar mantıksız değilsiniz-"

"O kadar da iyi değil-" Başımı sallıyorum.

"Tamamen iyi -aslında en iyilerinizden biri. Burada mükemmel dengeli bir Long Island yapabilen tek kişi-"

"Ne boktan bir içki." Gözlerimi deviriyorum. "Kimse sipariş etmiyor." "İki gece önce bir tane içmiştin!"

Ayağını yere vuruyor.

Hay sikeyim. Neden bu kadar dikkatli? "Sebep neydi!"

"Hiçbir neden yoktu-"

"Bana nedenini söyle!"

"Çünkü sana bakışını beğenmedim-" Ağzımı kapatıyorum. Hay sikeyim. Bu da nereden çıktı şimdi? Ağzım, olmamasını dilediğim bir gülümsemeye dönüşüyor ve lanet olası gözleri lanet olası bir Noel ağacı gibi parlıyor.

"Neye nasıl baktı?" diye soruyor mağrur bir edayla.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, çenemi eğlenerek dışarı çıkarıyorum. Kaşlarını tavana doğru kaldırıp bekliyor.

"Gerçekten bana söyletecek misin?" Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Gururla başını sallıyor ve ben de onu öpmek istememe rağmen bunu **engelliyorum**. "Gerçekten mi?" Etkilenmemiş görünmeye çalışarak göz kırpıyorum.

"Mmhm." Bana gergin bir gülümseme veriyor, hala bekliyor.

Önümdeki veledede bakıp başımı sallıyorum. "Sana bakışı hoşuma gitmedi," diyorum hızlıca ve omuz silkerek.

"Ohhh," diye şarkı söylüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Tanrım, çok yorucu. "Dur!" Başını sallayarak gülüyorum.

"Hayır." Omuz silkiyor ve bana sırtlıyor. "Sadece ilginç, çünkü kıskandığınızı düşünmemiştim."

"Ben-" diye başlıyorum ve sonra yine duruyorum, çünkü kendimi bir çukura sokuyorum. Onun yerine kuru, sinirli bir kahkaha attım. "Siktir! Biraz daha kendini beğenmiş olabilir misin?"

"Muhtemelen, eğer deneseydim." Bana şakacı bir şekilde gülümsüyor. Çok mutlu görünüyor. Mutlu görünmesi hoşuma gidiyor.

Yanıma gelip masanın üzerine tünüyor. "Yani, en iyi barmenini, sen iğrenç, süper ortalama bir Geordie Shore kızının bacağına ellemekle meşgulken bana bakmasından hoşlanmadığın için kızdırdığının farkında mısın?"

Alt dudağımı yalıyorum ve gülümsüyorum - bir saniye bekletiyorum. "Kıskandığınızı düşünmedin mi?"

Çabucak kaşlarını çatıyor.

"Kıskanmadım," diyor bana.

Ona bir bakış attım. "Kıskanmış gibiydi."

Gözlerini deviriyor. "Neyi sevdiğini biliyorum," diyor beni taklit ederek.

Çenemi biraz dışarı çıkarıyorum, gözlerimi kısıtıyorum, başımı kapıya doğru sallıyorum. "Geçen gece birlikte olduğun arkadaşın mı?"

Kaşları çatıldı. "Evet." "Tamam." Başımı

salladım. Etkilenmemiş gibiyim. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Pek arkadaşın sayılmaz ama, değil mi?"

Bitmiş görünüyor, sanki söylediğim bir şey onu gerçekten incitmiş gibi. Bu his hoşuma gitmiyor. "Tabii ki o benim arkadaşım."

"Ne tür bir arkadaş?" Ona nedenini bilmediğim bir şekilde sordum.

Zaten cevabı gerçekten bilmek istemiyorum ve o da bir kez daha soruyu sonlandırdı.

"En iyi arkadaşım," diyor sessizce ve neden bilmiyorum ama verdiği yanıt bende kusma isteği uyandırıyor ve sanırım Romeo Bambrilla'dan nefret ediyorum, ki bu çok garip çünkü yarım saat önce onun hakkında söyleyecek tek bir kötü şeyim yoktu ve şimdi burada onun sözde en iyi arkadaşının yüzüne karşı omuz silkip onun hakkında saçma sapan konuşuyorum.

"O bir sikici çocuk," diyorum ona. Nedenini bilmiyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Peki sen nesin? Oduncu mu?"

Gözlerimi deviriyorum ve ona gerekenden daha yakın durup masamın üzerinde ona bakıyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun," diyorum.

Kendimi aptal gibi hissettiren bir gülüşü var. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Nasıl yapabilirsin ki? O lanet olası bir sersem. Hayatıyla ilgili hiçbir şey yapmıyor-"

"Ah, doğru ya," diye sözümü kesti ve **ç e n e s i n i** bir kez şaklattı. "Nobel Barış Ödülü'nü unutmuşum..."

"En azından bir işim var." Ona bir bakış attım. "Her seferinde aylarca işiyor, kokainman bir fahişe gibi parayı çarçur ediyor."

Gözleri karardı. "Kapa çenenini."

Benim yok. "Her ay yeni bir modelle. Hiçbir yere gitmiyor-"

"Onun hakkında böyle konuşma." Başını sallıyor.

Eğiliyorum, böylece göz göze geliyoruz ve neden onunla mücadele ettiğimi bilmiyorum, yine de durmak istemiyorum. "Bu da ne şimdi?"

"Onun hakkında böyle konuşma dedim," diyor alçak bir sesle.

Sco yaptım, çünkü görünüşe göre artık huysuzum. "Onun hakkında nasıl istersem öyle konuşurum."

Başını sallayarak beni itiyor. "Benim yanımda olmaz, yapamazsın."

"Peki neden?" Peşinden yürüyorum, bileğinden tutup yüzüme doğru çeviriyorum.

Soru karşısında biraz afallamış görünüyor. Kaşlarını çatıyor, düşüncelerini toparlıyor ama paylaşmıyor. "Çünkü o benim için önemli."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Hoşuma gitmedi. "İkinizin arasında ne var?" "Anlaşma yok." Basit bir şeymiş gibi omuz silkiyor ama öyle olmadığını şimdiden söyleyebilirim. "Saçmalık," diyorum ona. "Ben de seni şeyken tanıyordum... her neyse."

Umarım bunu ona anlatmaz.

Yüzü tuhaflaşıyor, o uzak, umutsuz yere düşüyor. "Bilmiyorum.

O sadece... o adam."

Bundan nefret ediyorum. Başımı salladım. "Hangi adam?"

Sesim sabırsız çıkıyor. Elinde değilmiş gibi omuz silkiyor.

"... bir... adam."

Ona bakıyorum ve kısa bir an için sanki biri merdivenlerden bir piyanoya tekme atmış ve piyano üzerime düşmüş gibi hissediyorum.

"Şey," ona bir bakış attım, "senin tek adamın tam bir şaka-"

Sonra gözlerimin içine baktı. "Siktiğimin Joke'u hayatımı kurtardı."

Geri çekiliyorum. "Ne?" Bileğine tekrar uzandım ama bileğini kaptı. "Neyden?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana ters ters bakıyor ve kendimden nefret ediyorum. Zihnim allak bullak oluyor - neden kurtarılmaya ihtiyacı var ki? Ona bir şey olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor ve ne demek istediğini bilmiyorum - ne demek istediğini bilmek de istemiyorum. Eğer onu kurtardıysa, o zaman şu lanet efsanevi bağlantılardan birine sahipler ve ben bunu istemiyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şey bunu hafifletmek. "Kötü bir biftek yemek üzereymişsin gibi hayatını mı kurtardı, yoksa...?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana karanlık bir bakış atıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüyor. "Siktir git."

Daisy

Garip gh t'den sonra tüm irademi kullandım.²¹ Roma'yı öpmemesi için Christian'la konuştum. Beni çok kızdırdı, tam bir hıyardı ve Rome'a karşı çok kabaydı- hepsi birden, hiçbir sebep yokken. Magnolia'ya aşık olduğunu biliyorum, o yüzden neden böyle davrandı bilmiyorum ama çok tuhaftı ve sonrasında çok üzüldüm ve onu tekrar üzmem için bir şeyler yapmak istedim ama bunun ne olacağını bilmiyorum çünkü onun beni asla umursamayacağına dair süregelen bir şüphem var, benim onu umursadığım gibi değil.

Neyse, ellerim terledi, yüzüm kızardı ve daha Roma'ya bakamadan Julian bana bir bakış attı ve Miguel'in beni eve götürmesini sağladı.

Christian bana mesaj atmıyor, aramıyor. Gelmek istemiyor. Birkaç haftadır seks yapmıyoruz,²² ve sanırım bu ne, ama bunu düşündüğümde bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor çünkü eğer benimle seks yapmıyorsa, şüphesiz başka biriyle yapıyor ve başka birinin ağzının vücudunun üzerinde sürüklendiğini düşündüğümde kendimi bir pencereden atmak istiyorum.

Romeo ertesi sabah ortaya çıkar.

Kıvrık saçları dağınık, gözleri yorgun, elleri bol kotunun ceplerinde. Tek kelime etmeden kollarını belime doluyor ve çenesini başıma koyuyor, neden bilmiyorum.

Üzerinde bir hüznü hissedebiliyorum, sanki bir şey için endişeleniyor.

e sarılma olması gerekenden daha uzun sürüyor ve kimsenin bizi görmemesine seviniyorum çünkü bu benim "çalışmıyoruz" argümanımın dikeylerini gerçekten çekiyor, çünkü şu anda, bu özel anda, bu bir yalan gibi görünüyor. Ama hepimizin bildiği gibi, bu denklemin sadece bir parçası.

Romeo ve I'in büyük trajedisi²³ bir zamanlar çalışmış olmamız. Ve aramızdaki bağı açıklayabilecek milyonlarca neden olduğunu bilecek kadar eğitimliyim: benzer yetiştirilme tarzı, ortak

Travma, koşullar, yakınlık - bunların hepsi doğru olabilir ve zaten hiçbirinin önemi yok çünkü Romeo beynimde Formentera'da arkasında güneş batan on yedi yaşında bir çocuk olarak donmuş durumda. Omuzları pembe, saçları dağınık, burnunun üstünde kum var ve ben küçük çocukların babalarıyla dans ettiği gibi onun ayaklarının üzerinde duruyorum.

O benim için öyle biri. O aynı zamanda banyoda bıçağı boğazına dayayıp bana üzgün olduğunu söyleyen ve bir başkası beni öldürmeye çalışırken ağlayan çocuk.⁹⁴

Şu anda çalışıp çalışamayacağımızı, çalışıp çalışamayacağımızı, hatta deneyip denemeyeceğimizi bile bilmiyorum ama onun başının benimkinin üstünde olmasından daha güvenli çok az duygu olduğunu biliyorum.

O yaşayan en seksi güvenlik battaniyesi. En azından benim için. Romeo bir günlüğüne kalıyor.⁹⁵

Ağabeyim Roma'nın tekrar ortalıkta olmasından duyduğu hoşnutsuzluğu gizliyor - ama zar zor - çünkü onların da karmaşık bir ilişkileri var.⁹⁶

Julian onu seviyor, sonuçta.⁹⁷ Sonuç olarak.

Birlikte olamayız, yürümüyor, kardeşimin söylediği bu.

Her neyse, kapı çaldığında hepimiz sinema salonunda Marvel filmi izliyorduk. Julian saatini kontrol etti. "Muhtemelen senin içindir Face."

"Sadece kalkmak istemiyorsun." Gözlerimi deviriyorum ve odadan çıkıyorum. Esniyor. "Evet," diye sesleniyor arkamdan.

Ön kapıyı açıyorum.

"Tiller. "⁹⁸ Kocaman gülümserken gözlerimi ona dikiyorum; yüzündeki sert ifade değişiyor, iyi bir kanun uygulayıcısı olmak için elinden geleni yaparken ağzı seğiriyor.

"Bu kapı aralığındaki randevular artık haftalık bir olay haline geldi!"

"Evet, onlar benim için de çok önemli Dais." Gözlerini benden ayırmıyor. "Kardeşin evde mi?"

"Hayır. "⁹⁹

"Dün gece nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır. "¹⁰⁰ Sıkıca gülümsüyorum.

"Kiminle olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım ne demek istediğimi anladınız ama sizin için söyleyeceğim çünkü bu bizim olayımız: hayır. "¹⁰¹

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. Ben de başımı kapının pervazına yaslayıp ona bakıyorum.¹⁰²

"Kız arkadaşın nasıl?"¹⁰³

Tiller bir an bana baktı. "Bir kız arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?" "İş ilişkileri çok karmaşıktır." Ona yüzümü buruşturdum ve sonra

Bana kafasını sallıyor.

"Bu işler böyle yürümez."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış gibi yaparak göz kırpiyorum. "İlişkimizin tüm temeli, benim ve ailem hakkında seni ilgilendirmeyen sorular sorman... Bunun iki yönlü bir yol olmadığını mı söylüyorsun?"

"Aslında bu gerçekten tek yönlü bir yol Dais. Ben NCA'da çalışan bir dedektifim, unuttun mu?"

"Ooh." Şakacı bir şekilde gülümsüyorum.

"Çizmelerimin içinde titriyorum." Ugg ayakkabılarıma bakıyor.

"Yeni mi?" Bana bakıyor.

"Evet." Sırıtiyorum, fark ettiği için mutluyum. "Beğendin mi?"

Kıkırdıyor ve gözlerini bacaklarımdan geçirip sonunda gözlerime geri getiriyor. "Elbette."

"Burada her şey yolunda mı?" Rome arkamdan söylüyor.

Ona tekrar bakıyorum ve yüzümün **kızardığını** hissediyorum. Neden olduğundan emin değilim. "Evet," diyorum çabucak.

Tiller alamet-i farikası olan kapı çerçevesi eğikliğinden kurtulup doğruldu.

"Bambrilla." Romeo'ya başını sallar.

Romeo ona kaşlarını çatar. "Evet, peki sen kimsin?" Tiller eğlenerek ve farklı bir kahkaha atıyor.

"Adı Killian Tiller," diyorum Romeo'ya. "Julian'ı araştırıyor."

"O zaman siktir et," diye kaşlarını çatıyor Romeo.

Tiller ve ben göz göze geldik. İstesem de ona gülümsemiyorum.

Ön merdivenlerimizden geriye doğru yürüyor. "Kardeşine beni aramasını söyle, tamam mı?"

"Yapmayacağım."

Romeo kollarını göğsünde kavuşturmuş, Tiller'ın gitmesini bekliyor. Tiller onun yerine, "Ona uğradığımı söyle," diyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bunu da yapmayacağım."

Gözlerini deviriyor ve merdivenlerden geri geri iniyor.

"Benim kız arkadaşım yok,"¹⁰⁴ Tiller merdivenlerin dibine vardığında şöyle der. "Artık değil."

Roma geriliyor ama ben sahte bir heyecanla göğsümü sıkıyorum t¹⁰⁵ ve
Tills ruloları

Gözleri yine parlıyor ama bu sefer parlak ve eğlenceli. Elini havada belli belirsiz bir şekilde sallıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Ve bakın, Tiller gibi biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmedim desem yalan olur... tamamen normal biriyle. Tamamen sıradan, herhangi bir eyalet ya da federal kurum tarafından aranmayan, sıradan seksi bir vatandaş. Sanırım benim heyecan verici olduğumu düşünüyor. Acaba ben onun için onun benim için olduğu şey miyim - gerçeklerimizden ve günlük hayatlarımızdan tam bir kaçış; o benim için normal bir insan ve ben onun için bir suçlu .¹⁰⁶ Sadece garip bir hayal, aslında asla işe yaramayacak ama denemesi gerçekten eğlenceli olabilecek bir şey. Yapacağımızdan ya da yapabileceğimizden değil ama bazen bir gün arabasına atlayıp ona araba sürmesini söylemenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Bazen bunu yapacağını, beni öpeceğini, arabadan ineceğini ve arkasına bakmayacağını düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise beni doğruca hapishaneye götüreceğini düşünüyorum.

Söylediklerimi unut. Tiller'a karşı bir şey hissetmiyorum.
normal olma duyguları.

Roma bana bakıyor, kaşları havada.

"Jules senin bir polisle ilişkin olması hakkında ne düşünüyor?"

Gözlerimi deviriyorum ve yanından geçip gidiyorum. "Onunla aramda bir şey yok."

"Üzgünüm-" Eliyle kapıyı işaret ediyor. " lanet bir şeydi. "¹⁰⁷ Ona bir bakış attım. "Sadece irting."

"Bir polisle mi?" İnanmaz görünüyor. "İyi huylu." Ona bir bakış attım.

Gülüyor ve medya odasına geri dönüyor. "İrtibatta ne kadar iyi olduğunu küçümsüyorsun."

⁹¹ "Ateş etmiyoruz."

⁹² On altı gün, ama kim sayıyor ki?

⁹³ Ya da en azından bir tanesi...

⁹⁴ Bilmediğin çok şey var.

⁹⁵ Aslında birçok gün kalıyor. Ben orada olmayacak olsam bile sabahları gelmeye devam ediyor. Miguel'le birlikte beni okula bırakıyor.

⁹⁶ Tıpkı kız kardeşinin bekaretini alan adamın yaptığı gibi.

⁹⁷ Ondan hoşlanmaması için beni birçok kez kurtardı.

⁹⁸ Yaşasın!

⁹⁹ Evet.

¹⁰⁰ evet.

¹⁰¹ Evet.

¹⁰² Mide bulandırıcı derecede yakışıklı.

¹⁰³ Kahverengi, dalgalı saçlar, kahverengi gözler, birkaç çil, kalem görünümlü. Ben çok daha güzelim.

¹⁰⁴ OMFG.

¹⁰⁵ Küçük bir kısmı gerçek.

¹⁰⁶ En azından onun gözünde ve onun standartlarına göre.

¹⁰⁷ Öyle miydi?

Hristiyan

Kendimi  o k kötü hissediyorum. Dais'le aramda ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

-Onu üzdüm, bunu biliyorum. Beni aramadı, gelmemi istemedi. Genelde umurumda olmaz ama bu konuda kafam oldukça karışık. Sanki onu özleyorum ama yapamıyorum. Neden özleyeyim ki? Sanırım arkadaş olduğumuz için. Garip arkadaşlar, bunu kabul ediyorum ama yine de arkadaşız. Her şeyimi anlattığım kişi o, anlıyor musun? Ve geçen gece o ce'mi terk etti, oldukça kızgındı ve kızgın olması umurumda değil, bana daha önce de kızmıştı - yine kızacak çünkü huysuz biri ve onu kızdırmanın oldukça komik olduğunu düşünüyorum ve hayal kırıklıklarıyla başa çıkma şeklini seviyorum - umursadığım şey onu üzdüğümde ağzının aldığı şekil. Onun aptal ağzı kafamda lanet bir çukura dönüştü ve alt dudağının nasıl ağırlaştığını düşünmeden bir dakikadan fazla başka bir şey düşünemiyorum ve şimdi benimle konuşmadığı için onu daha iyi öpemiyorum.

Her neyse, Park Lane'deki evdeyim, Henry, Jo ve Jules oyun oynuyorlar. GTA ve Hen, ailevi geçmişimiz göz önüne alındığında haksız avantajlara sahip olduklarından şikayet ediyor. Beej aşağıda bir kızla birlikte ve ben hiçbir şey yapmıyorum.

Peynirli tost yapıyorum, kanepeye oturuyorum ve sonra yemiyorum, birkaç saniye Julian'a bakıyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum ve ona soruyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Evet?" diyor, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Um-" Boynumun arkasını kaşıyorum. "Kız kardeşin ve Rome Bambrilla'nın olayı nedir?"

Julian gözlerini deviriyor ve oyunu durduruyor. "Duruma göre değişir, seni tüm zamanların en abartılı aşk hikâyesiyle tanıştırmam için kırk sekiz saatin var mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve o da biraz ilgili görünerek beni izliyor.

"Biliyor musun, geçen gece pantolonunu indirip oracıkta sikini ölçebilirdin." Bana bir bakış attı. "Muhtemelen uzun vadede bize çok zaman kazandırırdı."

Kardeşim sırtıyor,
eğleniyor. "Umurumda
değil-" diye başlıyorum.

"Saçmalık." Henry öksürüyor. Onu görmezden geliyorum ama Julian kıs kıs gülüyor.

Jonah oyunu durdurur. "Madem umurunda değil Chris, neden soruyorsun?" "Çünkü garip bir şey söyledi, hepsi bu." Yemeğimden bir ısırık aldım.

Sandviç.

Julian oyunu tekrar durdurur. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Sadece onu kurtardı." Cevap için Julian'ın yüzünü izliyorum.

"Oh," diyor ve bir an için üzgün görünüyor. Başını sallıyor, sonra tekrar televizyona bakıyor. "Evet, doğru, yaptı. Birkaç kez."

Kaşlarımı çattım. "Neyden?"

Julian oyunu durdurup omuz silkiyor. "Kahretsin."

Bana verdiği tek şey bu.

"Kahretsin." Ona

bakıyorum.

"Bok mu?" Tekrar ediyorum. "Ne tür bir bok?"

Julian inliyor ve oyunu tekrar durduruyor. "Bu soruları kız kardeşime sorman gerekmiyor mu?"

Henry canlanıyor, kaşları tavana kadar uzanarak ona bakıyor.

"Evet, Christian," diye başını salladı Henry, "bu soruları kız kardeşine sorman gerekmiyor mu?"

Hen'i görmezden gelip Jules'a odaklanıyorum. "Kötü müydü?"

Julian bana uzun uzun bakıyor ve küçük bir an için onun için taşıdığı ağırlığı hissettiğimi düşünüyorum. "Evet, dostum-" Sanki ben aptalmışım gibi gülüyor. "Çok kötüydü."

"Nasıl kötü?"

"Kahretsin," diye iç geçiriyor Julian, bıkkın bir halde. "Bir keresinde okulda birinin onu kaçırmaya çalışması gibi kötü, Cheadle'daki o boktan lunaparkta birinin onu vurmaya çalışması gibi kötü."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Evet, kütük yolculuğunda." Omuz silkiyor. "Onları iki seferde de öldürdü."

Sanırım yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum ve sonra

Onu ondan ayırmak için dünyadaki tüm sebepleri istesem de, "sadece iki kez oldu" derim.

Julian bana bakıyor. "Bir kez daha oldu," diyor ve daha fazlasını söylemiyor.

Henry şaşkınlıkla bize bakıyor. "O iyi mi?"

"Evet," diye omuz silkiyor Julian. "Roma etraftayken genelde daha iyi oluyor sanırım."

kendimi bok gibi hissediyorum ve sanırım bu yüzümden okunuyor çünkü Julian birkaç saniye bana bakıyor. "Senin yanında da iyiydi."

Yemi yuttum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Oyunu durdurur. "Daisy, arkasından yaklaştığında ya da her neyse, seni mahveder. Bir yumruk atar, sallanarak uyanır." Omuz silkiyor. "Bugünlerde daha az yapıyor."

Başımı sallıyorum, gülümsememeye çalışıyorum. Yine de biraz gülümsüyorum. Ve sonra merak ediyorum: "Romeo son zamanlarda senin evinde çok takılıyor mu?"

Julian göz ucuyla bakıyor ve gülüyor. "Evet." Hay sikeyim.

Gözlerim kısılıyor ve Jules kıkırdıyor. "Kız kardeşimden hoşlanıyor musun, Hemmes?" "Hayır." Başımı sallıyorum ve ona çarpık bir sırıtış fırlatıyorum. "Sadece onu kullanıyorum. seks için."

Bana uzun uzun baktı. "Bundan emin misin?"

Julian

Varley'de bek oyuncusuydum, çok da iyiydim. Keşfedildim. Yapmak istediğim şey buydu. Gerçekte bunun mümkün olmadığını, sahip olduğumuz bu hayatın sahip olabileceğim tek hayat olduğunu biliyordum ama en iyisi olmak istedim, böylece kendim için başka bir şey olmak isteseydim olabileceğimi biliyordum.

Ben 18 yaşındaydım, Dais 8 yaşındaydı.

Cumartesi öğleden sonra, benim okulu bitirmeme yakın bir zamanda, bir rugby maçından eve dönüyorduk.

Varley Kent'in yukarısında, yani Cumartesi günü arabayla yaklaşık bir saat sürüyor ve harika bir gündü.

İyi oynadım, güneş açtı ve Daisy yirmi dakikadan uzun araba yolculuklarında oldukça bitkin düşerdi ve her şeyi bitirmek istemeden önce *High School Musical film* müziğini dinleyebileceğiniz çok fazla zaman vardı, bu yüzden babam eve dönerken sahile uğramaya karar verdi.

Güvenliğimiz yanımızdaydı, her zaman öyleydi, ama o zamanlar bize çok rahat nefes aldırıyorlardı. ey arabaların yanındaydı, bizi bekliyorlardı, bizi izliyorlardı. Bizim için ölüyorlardı.

O gün bizimle birlikte dört adam vardı. Olayın sonunda hayatta olan tek kişi Kekoa'ydı.

Babam etrafta koşturup Dais'i kovalıyordu, annem de onun ve benim fotoğraflarımızı çekmeye çalışıyordu ki bir adam yanımıza yaklaştı.

"Affedersiniz," dedi gülümseyerek. Gülümsedi, sence de bu berbat değil mi?

Babam ona baktı ve temkinli bir şekilde gülümsedi çünkü o böyle bir adamdı. İnsanların babam hakkında ileri geri konuştuğunu duyarsınız ama Hadrian Haites pek çok şey yapmış ve pek çok şapka takmış olsa da her şeyden önce iyi bir adamdı.

"Merhaba," dedi babam, içgüdüsel olarak ona doğru adım atarak. "Yardımcı olabilir miyim?"

Adam otoparka doğru baktı. "Bu senin siyah Range Rover'in mi?"

Babam başını salladı ve sonra her şey çok hızlı oldu; adam arkasından iki silah çıkardı. Birini Daisy'ye, diğerini anneme doğrulttu.

Babam hiç düşünmeden, adam tetiği çektiği anda Daisy'nin önüne atladı.

Annem vuruldu, yere düştü ve kanaması başladı.

Ama babam düşünmedi, ayakta durdu, adam onu tekrar tekrar vururken Daisy'yi korudu.

Babam hüzünlü gözlerle bana baktı.

"Onu al ve kaç," dedi tetikçiye doğru hamle yaparken.

Kız kardeşimi kucağıma aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde kumsalın diğer ucuna doğru koştum. Adam peşimizden ateş etti, babam onunla boğuşurken ıskaladı.

Dais'i kayaların arkasına sakladı ve omuzlarından yakaladı.

Bembeyazdı. Geçen gece hariç onu gördüğüm en korkmuş haliydi.

"Yaralandın mı Dais?"

Başını salladı ve ben de yüzünü tutup inceledim. Bunu ona hala yapıyorum. Onu lanet bir kitap gibi okuyabiliyorum.

Başımı kaldırdım, anne ve babamızın hareketsiz yattığı yere baktım.

Annemle babamın olduğu yere baktı.

"Bizim için gelecek Dais." Ona başımı salladım ve kendimden biraz nefret ettim çünkü olabildiğince cesurca başını sallamasına rağmen alt dudağı titriyordu.

Ona başımı salladım. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Hayatında bir gün bile.

Bir an ne yapacağımı düşündüm. Silahım yoktu. Oldukça iriydi. Belki onu alt edebilirdim, ama silah meselesi -ben onunla güreşirken Daisy'yi vurabilirdi- bunu biliyordum.

O anda aklıma gelen en iyi plan taşlardı.

Ellerimle iyi kavrayabileceğim iki büyük tane buldum ve sonra bekledik.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Ebeveynlerimiz bir sahilde ölüyordu, küçük kız kardeşim kollarımdaydı ve aynı kaderi bekliyordu.

Birkaç saniyede bir kayaların arkasından bakıyordum.

Korkmuş görünmemeye çalıştım, Daisy'yi zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordum.

Nasıl olsa öleceğimizden emindim ama son anlarımda beni korkmuş görmesini istemiyordum.

Ve sonra nihayet bize doğru geldiğini gördüm - o kadar zaman ne yaptığını bilmiyorum, biraz zaman aldı. Etrafta başka kimse yoktu.

Kız kardeşimin yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım ve ona hiç bakmadığım kadar ciddi bir şekilde baktım. "Eğer bana bir şey olursa Daisy, kaç. Arkana bakma. Durma. Annemle babamı kontrol etme. Kaç. Bir ailen, bir annen, bir baban ve iki çocuğun olana kadar, anlıyor musun?"

Başını salladı.

Sonra etrafımızdaki kumların üzerine bir gölge düştü.

Bir taşı ters yöne doğru tekmeledim ve adam etrafımıza baktı.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadım ona ve umarım kapatırdı, çünkü kız kardeşimin ondan sonra yaptıklarını görmesi fikrini gerçekten midem kaldırmıyor.

Ona arkadan saldırdım, kan akana ve düşene kadar taşları şakaklarına defalarca vurdum. Kafatası biraz çökene ve gri madde kalana kadar vurmaya devam ettim ve gerçekten öldüğünü anladım.

Silahını buldum, cebime attım ve ailemizi öldüren, benim de kendimi öldürdüğüm ilk adamın kanına bulanmış bir halde Dais'in yanına koştum. Gözyaşlarıyla dolu küçük yüzünün bana baktığını hatırlıyorum, sanırım tanıdık bir şey arıyordu, belki? Ağlıyordum, yüzümü küçük çocuk ellerinin arasına alıp gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı farkında bile değildim ve o sırada anne babamızın öldüğünden emin olmasak da bunu biliyordum. Havadaki bu değişikliği hissedebiliyordum, sanki Daisy artık benimdi. Benim sorumluluğumdaydı.

"Hadi gel." Onu kucağıma aldım ve götürdüm. Onu temkinli ve sessizce kumsaldan aşağı, hareketsiz duran anne ve babamıza doğru taşıdım. Onlardan birkaç metre uzaklaşana kadar ikisinin de hala hayatta olduğunu fark etmedik.

"Baba!" Kollarımdan fırladı ve babamızın üzerine atladı.

Her tarafı kan içindeydi, karnından kumun üzerine doğru akıyordu ve ben bundan nefret ediyordum, kanın kumun içine işlemesinden ve topaklanmasından. Artık kuma aynı şekilde bakamıyorum. Tek gördüğüm kırmızı.

"Anne?" Ona doğru koştum. Ölmek üzereydi, öldürücü bir darbe almıştı.

Daha sonra kalbini deldiğini öğrendik.

Oraya vardığımızda hâlâ hayatta olması bir mucizeydi. "Anne, sen ne-" Yalan söyledim.

"Seni seviyorum oğlum," dedi ve elimi yüzüne götürdü. Bir an Daisy'ye baktı ve sonra hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Elini bıraktım.

"Julian-" diye seslendi bana.

Ona başımı salladım.

Şimdi pişmanım.

Ölüyordum. Daha nazik olmalıydım. Onu bu şekilde tek başına ölüme terk etmemeliydim, ama artık bitti.

"Julian," diye mırıldandı babam. Annemin çığlıklarını duymazdan gelerek uzandım ve elini tuttum.

"Artık hepsi senin," dedi bana.

Yutkundum, gergindim ama yine de başımı salladım.

"O-" Babam öksürdü ve ağzından biraz kan damladı. "Artık senin."

Hızlıca başımı salladım, yine gözlerim doldu.

"Daisy," diye fısıldadı babam, sesi zayıflamıştı. Daisy ağlamaya başladı.

"Benim

ower. Sen-" Sığ bir nefes aldı. "Kardeşinin-" Nefes. "...Keeper."

Gözleri odaklanamadığı bir şey yaptı ve konuşması gevelemeye başladı. Nefes alış verişi ıslak ve yorucu gelmeye başladı ve sonra- sessizlik.

Daisy o gün sekiz el silah sesi saydığını söylüyor.

Annem yere düştükten sonra tetikçinin iki silahını da babam üzerinde kullandığını, yani sonunda babama on beş kurşun isabet ettiğini ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

On beş lanet olası aşırı. Birisi

bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Bir daha kimsenin aileme laf söylemesine izin vermeyeceğim.

Daisy

11:51 AM

Hey

Ben
geldim.

daha önce değil
miydin?

Prag'a gitti.

Oh,
güzel.

Yolculuk
iyi miydi?

Evet

.

Erkek
gezisi

Güz
el.

Seni görmek
istiyorum.

Öyle
mi?

Evet

.

Bu gece gel.

x

Hristiyan

Geçen gece Box Set ve Tom England'la garip bir yemek yedik.

Tuhaf. Beej bunu pek iyi karşılamadı. Yolda neredeyse yalpaladı ve tüm yemek boyunca çocuk gibiydi. Gerçekten utanç vericiydi.

Sonrasında kendimizi Prag'da bulduk, hafta sonunu orada geçirdik. Neden bilmiyorum. Boku işlemek için gittiğim yer. Aslında, bir şeyleri işlemekten kaçınmak için gittiğim yer.

Bunu bir erkek gezisi haline getirmeye çalıştım, ama aslında değildi çünkü Beej gelmedi.

Tom uzakta, yani Parks'la her zamanki gibi işlerine geri döndüler. Biraz can sıkıcı çünkü her zaman içimde Beej'in gezilerimizden birinde tekneyi çok fazla zorlayacağına ve her şeyi tamamen mahvedeceğine ve onunla işinin biteceğine dair boktan bir gizli umut var, ama ne yaptığı ya da kaç kez yaptığı önemli değil gibi görünüyor, yine de her zaman onu istiyor.

Bu arada, onu kaybetmesini ve böylece ona sahip olabilmeyi istememin saçma olduğunu biliyorum, ama onu ben de seviyorum ve siktir et, önce o beni sevdi.

Beej'in gelmemesinin en büyük avantajlarından biri her şeyin çok daha sakin olmasıydı. Kimse kimseye bakıcılık yapmıyordu, Jo içkilerini saymıyordu, ben ve Henry öğrenci gözetiminde değildik. İstedığımız kadar sert içiyorduk, kimsenin aşırı doz almasından endişe etmiyorduk çünkü bunu yapabilecek kadar pervasız olan tek kişi Beej'di.

Güzel yemekler için dışarı çıkarız. Güzel kızları öperiz. Birkaç kez takıldım. Yine de hepsi biraz garipti ve o kadar eğlenmedim, bu garipti çünkü normalde bu boku severim.

Tom'a kızgınım elbette ama aklım Parks'ta değil, Daisy'de.

Bana mesaj atmadı, hem de hiç. Yolculuğumun nasıl geçtiğini bile sormadı. Prag'da olduğumu nasıl bilmez? Hikayelerimi izlemiyor mu? Çok garip, aklımdan hiç çıkmıyor, Henry bunu anlayabilirdi, ama sanırım ben

Sadece arkadaşımı özledim. Bana gelmemi söylediğinde çok mutlu olmuştum. Günümü bir sürü saçmalıkla doldurdum, böylece çok erken gitmedim ve hevesli gelmedim. Yine de biraz hevesli hissediyorum.

Kapı aralığından birkaç saniye onu izliyorum, yatağına uzanmış ders çalışıyor, bacaklarını havaya kaldırmış. Bir kalemi ısırıyor, burnu kitapta.

Julian'ın geçen gün sorduğu şey bir an için aklıma takılıyor. "Kız kardeşimden hoşlanıyor musun, Hemmes?"

Ve merak ediyorum... Olamam, olamayacağımı biliyorum, çünkü hala başka birini seviyorum ve bu aynı şeyi hissettirmiyor.

Kapıyı çaldım ve yine de içeri girdim. "Oi."

Başını kaldırıp bakıyor ve beni görünce yüzü aydınlanıyor. Bu iyi bir duygu.

"Merhaba." Oturuyor.

Yatağına oturdum.

"Uzun zaman oldu." Ona baktım ve kıkırdadım. "Evet." İç çekiyor, bana bakıyor. "Benden kaçıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benden kaçıyorsun."

"Değilim," diye somurtuyor.

Onun ağzını sikmeye bayılıyorum. Ciddiyim, hayır, değilim. İç çekiyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Daha önce böyle değildi. Önceden kolaydı ama şimdi zor geliyor.

Bugün bana mesaj atan tüm diğer kızları düşünüyorum, evlere ve yemeklere gitmek için tüm davetleri ve hiçbirisi bana şu anda Daisy Haites ile kavga etmeye çalışmaktan daha iyi gelmiyor.

"Hafta sonun nasıl geçti?" diye soruyor kitabını kapatırken.

"Katil." Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum. Neden soğukkanlı davrandığımı bilmiyorum, çenesini yukarı kaldırıp onu öpme dürtümle mücadele etmek için olabilir.

"Öyle mi?" Yataktan kalkıyor, farklı bir şekilde geriniyor.

"Evet. Eski Meydan'da oldukça sertti." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Doğru, yaptık ama ben pek eğlenmedim. "Oh-"

Ağzı gerildi. "Güzel mi?"

Bunun onu güvensiz hissettirdiğini söyleyebilirim ve bu garip çünkü bir parçam anında onu bok gibi hissettirdiğim için bok gibi hissediyor, ama başka bir parçam biraz memnun hissediyor, sanki onu biraz

uzaklaştırmak bir tür rahatlama gibi çünkü ben bile

Neden bu kadar çok aklımda olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer siktir olup giderse muhtemelen rahatlayacağım.

"Evet." Onu yakından izleyerek başımı salladım. "En ateşli kızla yattım..."

...Ve tüm bu süre boyunca seni düşündüm. Tabii ki bu, ona anlatmadığım hikayenin bir parçası. Bunu ona söyleyemezdim, değil mi? Çünkü bu ne anlama geliyor ki? Hiçbir fikrim yok. Bundan gurur duymuyorum. Ve bu bir iltifat değil, değil mi? Her iki şekilde de garip. Her iki şekilde de boku yedim.

Ve bunu ona söylediğim için anında pişman oldum.

Ağzı açık kaldı, sanki ona vurmuşum gibi görünüyor, birkaç kez göz kırptı ve nefes verdi. Bana soğuk bir gülümseme veriyor.

"Aferin oğlum," diyor.

Ondan sonra kendimi bok gibi hissettim. Onu incitmek istemiyorum ama artık çok geç.

Saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına itmek için yüzüne uzanıyorum çünkü bunu yaptığımda hoşuna gittiğini biliyorum - bunu yaptığımda ben de hoşlanıyorum, düşününce - ama elimi bir sco ile tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Ciddi misin?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"En seksi kızla mı yattın?"

"Yattım-"

"Ama bunu bana neden söyledin?" diye sorar.

Öyle düşünmediğim halde onun aptal olduğunu düşünüyormuşum gibi konuşuyorum. "Neden yapmayayım ki?" Cevabı bildiğim halde. "Biz arkadaşız."

Gözlerini deviriyor. "Evet, tabii, ama-"

"Ve biz kıskançlık yapmayız-" diye hatırlatıyorum ona.

"Kıskanıyor musun?" "Olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, elleri kalçalarında. "Hayır," diye yalan söylüyorum. Ama evet.

Kahretsin. Neden onun kıskanmasını istiyorum ki? "Tamam, o zaman neden bana söylüyorsun?" "Çünkü biz arkadaşız!" Bağırıyorum.

"Tamam dostum," diyor sanki bir küfürmüş gibi. "Bu hafta sonu süper seksi bir kızla seks yaptığın için çok mutluyum."

"Anks." Ona rahatsız edici bir gülümseme verdim.

"Eski Meydan'da bu kadar zorlandığınız için gerçekten memnunum."

Başımı sallıyorum, sıkıca gülümsüyorum, bir ayıyı dürttüğüm için biraz gerginim. "Belki bu hafta sonu sertleşirim," diyor bana bakarak. "Harika." Omuz silkiyorum. Harika değil.

"Bir süredir İtalya'ya gitmedim..." Bir kaşını kaldırıyor. "Belki oraya atlarım..."

"İyi," diyorum ona, ama iyi değil.

"Çocuklarla harika bir hafta sonu geçirin," diyor acı dolu ama mutlu olmayan bir gülümsemeyle.

Sikeyim.

Dudaklarımı büzüyorum ve bir an için ona bakıyorum. "Hangi çocuklar?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor ve kapıyı işaret ediyor. "Siktir git odamdan."

Jack

11:33 PM

Bu hafta sonu İtalya'ya gidelim mi, evet mi hayır mı?

Evet

.

Ama
hayır.

Jaaaaaackkkk

Özür dilerim!
Yapamam.

Nede
n?

(REDACTED) beni Paris'e götürmek
istiyor.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Alışverişe gitmek
için.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.... erkek arkadaşı
için.

Oh.

Evet

.

Olayların seyri değişti.

Evet

(REDACTED)'in erkek arkadaşı banyoda olanları biliyor mu?

Sanmıyorum.

Siktir et onu, İtalya'ya gel o zaman.

Erkek arkadaşı için olduğunu söylemeden önce Paris'e coşkulu bir evet demiştim.

Eğer şimdi geri çekilirsem, ondan hoşlandığımı anlayacak.

Özür
dilerim.

Ama uyuduğunuzda ondan hoşlandığınızı anlamış olabileceğini düşünmüyor musunuz?
yemekten sonra birlikte? Ve çekimde banyoda?

Yararsız.

Bence onu terk et ve İtalya'ya gel.

Yüzümü
kurtarmalıyım, Dais.

Çocuklardan birini ona (emoji) göndermemi ister misiniz?

Daisy.

şaka
yapıyoru

(şaka
yapmıyorum)

(Gerçekten yapmamı istiyor
musun?)

şaka yapıyor
@scotlandyard

Merhaba Tiller
@scotlandyard

LOLLLL

@Tiller daisy seni
seviyor

@Tiller seninle sevişmek istiyor.

@Tiller
yapmıyorum

@Tiller yarın
doğru.

Daisy

Jules'a çocukların bir süredir mola vermediğini söyledim e¹⁰⁸Tek bağıma kaçma şansım olmadığını biliyordum, Jack'le benim orada tek bağıma ne yapacağımıza onu ikna edemezdim ve Jack zaten meğgüldü .¹⁰⁹ Büyük hafta sonumu geçirmek, Christian'ın bağının üstünde sallandığı o öldürücü zamanı yaşamak için, bunu tam bir Kayıp Çocuklar deneyimi haline getirmem gerektiğini biliyordum.

Booker ve TK hemen harekete geçtiler ve adresindeki Yaşlı Devlet Adamları'na yaptığım başvuruda lobi faaliyetlerine yardımcı oldular,¹¹⁰ dediğimiz gibi.

Koa bir şeyin olması gerektiğini düşündüğünde, o şeyin olması neredeyse garantidir.

"Lütfen, lütfen?" Yavru köpek gözleriyle Julian'a soruyorum. "Bir saniye bile rahatlayamadık, okulda çok çalışıyorum, Happy bronzluğunu tamamen kaybetti, berbat görünüyor!"

"Evet," diye kabul ediyor Happy.

"Ve ben zar zor sigara içiyorum," diyor Smokeshow ve Julian gözlerini deviriyor. "İtalya yılın bu zamanı çok güzel ve-"

Başını sallar. "Yarın bir toplantım var Face." "Boş ver," diyorum ona.

Julian gözlerini deviriyor.

Kekoa omuz silkiyor. "Geri it. O ukala bir piç, bekleyebilir."

Kardeşime yalvaran gözlerle bakıyorum.

Julian bana doğru eğildi. "Bu hazırlıksız tatilin Hemmes'in geçen hafta yaptığı küçük erkek gezisiyle ne kadar ilgisi var?" Başka kimsenin duyamayacağı kadar sessiz soruyor. İznim olmadan yüzümü değerlendirirken kaşları düşük.

Ona yalan söylemenin anlamı yok. O zaten biliyor .¹¹¹

"Birazcık ilgisi var," diyorum ona sessizce, bu biraz yetersiz bir ifade ama sorun değil. O da biliyor, ben de biliyorum ve tek ihtiyacım olan

Christian'a, onun beni umursamadığı gibi benim de onu umursamadığımı kanıtlamak için.

Başını salladı. "Siktir et, İtalya'ya gidiyoruz."

Birkaç saat sonra Londra Elstree Havaalanı'nda bekleyen jetimizin yanına yanaştık.

Arabadan iniyorum ve gözlerim bir çift siyah Vans'a takılıyor. Bol kot pantolon, açık kırmızı annel gömlek, altında beyaz tişört ve ters bir şapka. Seksi çocuk, bakışı biliyorsun.

"Merhaba." Romeo Bambrilla bana doğru sırtıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sanki onu gördüğüm için biraz olsun rahatlamamışım gibi. "Burada ne işin var?"

"Ben sizin otantik İtalyan rehberinizim."

Ona doğru yürüyorum, ihtiyacım olandan daha yakın duruyorum ve onu içime çekmemeye çalışıyorum çünkü ev gibi kokuyor. "Rehber ihtiyacım yok. İtalyanca konuşabiliyorum." Ona bir bakış attım. "Eski erkek arkadaşım öğretti."

"Sana Fransızca öğrettiğine eminim." Sırtıyor.

Olmasını istediğimden daha sevimli olan çocuksu eski erkek arkadaşına gözlerimi deviriyorum.

"Yine de söyle," diyor beni uçağa kadar takip ederken. "Burada olduğum için biraz mutlusun."

Ben uçağın arka köşesine oturdum, o da karşıma oturdu.

O öne eğiliyor, ben arkama yaslanıyorum, ağzımla bir şey söylemiyorum ama yüzümün beni ele verdiğiinden şüpheleniyorum.

"Aslında değilim." Ona sert bir bakış attım. "Buraya muhteşem bir adamla cinsel açıdan pervasız kararlar almaya geldim."¹¹²

Öne doğru eğilip bana elini uzattı. "Romeo Bambrilla, hizmetinizdeyim."

Ona bir bakış atıyorum ve elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Gülüyor ve bu beni mutlu ediyor ve onu yatağında, yorganın altında *Sarhoş Tarih* izlerken gülerken hayal etmemeye çalışıyorum.

"Sen etraftayken kimse beni öpmüyor," diye somurtuyorum. "Tıpkı Tanrı'nın istediği gibi."

İşildiyor. "Romeo-"

"Seni öpeceğim!" diyor neşeyle.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye homurdanıyorum.

"Tamam," diyor, havadan alıntı yapıyor ve ben gülüyorum.

Ona bakıyorum. Paspas saçlar, elinizi kesebileceğiniz elmacık kemikleri, kahverengi tenine karşı neredeyse aptalca görünecek kadar pembe bir ağız -neredeyse, ama bu neredeyse genişliğinin içinde, gerçekte düpedüz seksi olduğu sefil gerçeği yatıyor. Ve onu özlüyorum.

Ve aramızda başka kimsede olmayan bir rahatlık var. Christian'la bile, ki onunla bir rahatlık olmasını o kadar çok istiyorum ki - bir rahatlık olması için ölüyorum, ama yok, o Prag'ın en ateşli kıızıyla seks yaparken bu sadece bir sıkıntı ve ben bu sıkıntıda yalnızım.

en, Rome... Yani, Julian'ın birlikte olmamızı yasaklamasını boş verin, bunu daha önce aşmanın yollarını bulmuştuk - karmaşık, terli, derginin mühürlü bölümünü aşmanın yollarını- ama Tavie için olması gerekenden daha fazla üzüldüğümü biliyorum. Romeo'yla o zamanlar birlikte olmadığımızı biliyorum. Ama öyleydik sayılır.

O zamana kadar hep öyleydi.

Romeo kollarını başının üzerine doğru uzatmış, beni izliyor. "Gerçekten seni öpmemi istemiyor musun?"

"Roma-" İçimi çekiyorum çünkü tek yapabildiğim bu.

Zamanınızı harcamak için Romeo Bambrilla'yı öpmekten çok ama çok daha kötü yollar var, bunu size bedavaya söyleyebilirim.

"Hadi Face-" Şakacı bir şekilde beni tekmeliyor. "Kardeşini ne kadar üzeceğini düşün." Telefonuyla bizi görmezden gelmek için elinden geleni yapan Jules'a bakıyorum.

"Doğru..."

"Oi." Yukarı bakıyor. "Siz ikiniz bunu düşünmeyin bile."

"Oh, Jules-" Rome ona dik bir bakış attı. "Bunu her zaman düşünüyorum."

Julian gözlerini deviriyor ve Rome devam ediyor. "Diğer kızlarla birlikteyken, duştayken, geceleri uykuya dalamadığımda, sadece düşmemiş olması Tanrı'nın bir mucizesi. "

Gözlerimi deviriyorum çünkü sadece düşmanca davranıyor ve kardeşime karşı hep böyle davranıyor ama Julian onu yere yatırmak için uçağın koridorundan atlıyor.

Yüzde 97'si eğlenceli, ancak yüzde 3'lük bir kısım da suratınıza tam bir tokat gibi iniyor.

Julian kendi koltuğuna yerleşmeden önce Roma'yı bir kez daha iyi bir önlem için odanın içine iter.

"Onu neden davet ettin?" **E l i m l e** eski erkek arkadaşımı işaret ediyorum, o da bu hareketi oturma düzenini yan yana olacak şekilde değiştirmek için bir fırsat olarak kullanıyor. Rome bir kolunu bana doladı.

Julian burnunu tekrar telefonuna dayayarak, "Yapmadım," diyor.

Carmelo'ya bakıyorum, o da bana özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Şimdiden pişmanım." Carms başını sallıyor. "Eğer bu bir şey ifade ediyorsa-" Julian ve ben hep bir ağızdan, "Etmiyor," diyoruz.

Evimiz Como Gölü'nün hemen kıyısında, büyükbabamız 70'lerde satın almış, babam da ölmeden kısa bir süre önce yenilemiş, sanırım artık hiç değiştirmeyeceğiz. Yüksek, süslü, boyalı tavanlar büyük ölçüde Rönesans'tan etkilenmiş - aslında muhtemelen o dönemi sevmemin nedeni de bu. Çünkü bana burayı hatırlatıyor. Saray gibi.

On yatak odası, ama anlaşılan hâlâ bir yatak odası eksik. Julian kaşlarını çatarak hepimizi sayıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor.

Tekrar sayıyor ve sonra nefesinin altında küfrediyor.

"Ne?" Declan kaşlarını çatıyor.

"Bir odamız eksik."

Declan farklı bir sonuç alacakmış gibi tekrar sayıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum.

Rome bir adım öne çıkarak kolunu bana doladı. "Ben ve Dais takım için bir tane alacağız."

"Evet, doğru." Julian gözlerini devirir.

Romeo ellerini umursamazca havada sallıyor. "Bu beni daha sonra oraya gizlice girmek zorunda kalmaktan kurtaracak nasıl olsa."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve o da bana sırtıttı.

Ama ağabeyimin alnındaki ikilemi görebiliyorum. Çünkü Romeo ile aynı yatak odasını paylaşmamı istemiyor ama benimle aynı odayı paylaşacak gibi de değil.

Buradaki diğer herkese gelince, onlara havlayabilir ve bir odayı paylaşmak zorunda kalırlardı, ama bunu yapmıyor çünkü o öyle biri değil.

Onlardan çok şey talep ediyor ama sanırım onlara asla haksızlık etmemeye çalışıyor. Bir odayı paylaşmalarını sağlayarak rahatsızlık vermeyi düşündüğü mevcut herkes arasında, listenin başında olduğumu biliyorum.

Julian'ın gözleri kısılıyor, aramıza bakıyor.

"İyi," diye kabul ediyor Julian ve Roma sırtıtmaya başlıyor. "Ama sen

uyuyorsun

benimkinin yanındaki odada-

Aptal kardeşime gözlerimi deviriyorum.

"Jules, dinle, arkadaş arkadaş." Romeo ona doğru yürüyüp şakacı bir şekilde kolunu tutuyor ve Julian sanki onun dokunuşundan rahatsız olmuş gibi koluna bakıyor. "Sadece şunu söylemek istiyorum, tarihsel olarak konuşursak, kendi gardiyanlarımıza yakın olmak gerçekten büyük ölçüde başarılı bir cinsel caydırıcı olmadı."

Romeo'nun karnına dirsek atarken aynı anda Julian'ın çenesi geriliyor.

"Kapa çeneni," diyorum ona.

"Romeo omuz silkiyor ve yüzünde bir ifade beliriyor: "Ne kadar sessiz olmamız gerektiği gerçekten de işleri renklendiriyor."

"Aman Tanrım." Başımı salladım.

Carmelo Romeo'ya kızgınmış gibi bakıyor - ve şimdiye kadar tanıştığım, kardeşime sataşan ve bunu anlatacak kadar yaşayan tek kişi o.

"Seni öldürecek." Carmelo başparmağıyla Jules'a doğru baktı. "Ve eğer seni susturacaksa ona yardım edeceğim." Küçük kardeşine uyarıcı bir bakış atıyor.

Konuşmayı bitirdiğimi zımnen belirtmek için derin bir iç çekiyorum, çantamı alıp merdivenlerden yukarı taşıyorum.

Birkaç saniye sonra Rome koşarak arkamdan geliyor ve çantayı elimden alıyor.

Hangi odanın benim olduğunu biliyor.

Birlikteyken ve buraya geldiğimizde, benim odam bizim odamız olurdu.

Çantamı yatağın üzerine koydu.

Bana doğru bakıyor. "Hâlâ yatağın aynı tarafında mı uyuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Sen mi?"

"Hayır." Omuz silkiyor.

Ona inanmaz bir bakış attım. "Ne?"

"Evet." Umutsuzmuş gibi omuz silkiyor. "Ben de artık sol tarafta uyuyorum, sanırım ikimiz de orada uyumak zorunda kalacağız-"

"Romeo." Ona etkilenmemiş bir şekilde bakıyorum ve sonra gözlerini devirerek kıkırdıyor.

"Tamam, ben sağ tarafta yatarım." İçini çekerek telefonunu yatağın o tarafına takıyor ve bana bakıyor. "Senin yanında uyuyacaksam çivili yatakta bile uyurum, Papatya Surat."

¹⁰⁸ Ki yapmadılar. En azından dört aydır.

¹⁰⁹ "Görüşmediği" şu yakışıklı çocuk ünlü ile drama.

¹¹⁰ Kekoa, Happy ve Smokeshow. Babam için çalışanların hepsi.

¹¹¹ O zaten her zaman bilir.

¹¹² Julian arka planda yüzünü buruşturuyor.

Julian

Ben çıkmıyorum.

Ben de çıktım. Her zaman karmaşıktır ve sonuçta buna değmez.

Bir ünüm var, biliyorum. Bu gece bir bara gideceğim ve bunun hakkını vereceğim -kalp kırıcı, kadın katili, bana ne dersiniz deyin-hepsi ve hiçbirisi doğru değil.

Büyük adam konuşması yapabilirim, her şeyin seksle ilgili olduğunu, özgür bir ajan olduğumu, kimsenin beni tutmadığını falan söyleyebilirim. Birazcık öyle ve bu tür şeylerin de kendine göre avantajları var ama yeterli bir sebep değil. Aslında bağılılığı seviyorum.

Bağılılık duyabilirim, doğal olarak bu yönde eğilimim var çünkü bağılılık ve sadakat aynı madalyonun iki yüzüdür ve ben çok sadık biriyim.

Daisy'yi büyütme bana bir şey öğrettiyse, o da bir şeye kendimi adayabileceğimdir - ailemiz öldüğünde okulu bile b i t i r m e m i ş t i m . Neredeyse bitirmiştım ama henüz değil. Özel koşullar için başvurdum ve geri kalan işlerin çoğunu kız kardeşimin yatak odasından yaptım.

O olaydan sonra aylarca konuşmadı, benden başka kimseyle konuşmadı. Yanımdan ayrılmadı, bana yapışan bir sıva oldu. Yatağında uyudu, kucagında yemek yedi, ben duş alırken banyonun dışında beni bekledi. Gördükleri yüzünden çok kötü durumdaydı, her gece kabuslar görüyordu.

-Tabii eğer uyursa, ki uyumamak için elinden geleni yapıyordu. O sekiz yaşındaki gölgem biraz uykusuzluk çekmeye başladı.

Birlikte ve sonunda ayrı olarak çok fazla terapi yaptık. Sadece benim değil, sonunda Romeo ve Kekoa'nın, sonra sadece benim ve onların değil, sonra Happy'nin ve sonra Smokeshow'un yanında da rahat olması için çalıştık ve biraz zaman aldı ama sonunda bunu başardı. Uzun bir süreçti, şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Muhtemelen en değerli olanıydı.

Yani kendimi adayabileceğimi biliyorum ama yapmıyorum.

Gerçek mi? Sadece bir baskı noktası daha azalır.

Ailem öldüğü anda Britanya'nın suç imparatorluğunun yükü omuzlarıma bindi. Burada hata yapmayın: Bizim insanlarımız için, bizim dünyamızda Daisy ve ben kraliyet ailesiyiz.

Ancak taç giyenlerin aksine, bizim hanedanımız devrilebilir ve bizimki gibi bir dünyada bunun yolu cinayettir.

Ve bir gün öleceğim ve Tanrı'nın izniyle yatağında, yaşımın, zamanın ve başka hiç kimsenin ellerinde öleceğim. Açıkçası ölmek umurumda değil, ancak bunu yakın zamanda yapmamayı tercih ederim. Yaşarken çok eğleniyorum, ama dünyada iz bırakma konusunda stresli olan adamlardan değilim - dünya ben onun bir parçası olmadan önce ne devam ediyordu, ben gittikten sonra da ne olmaya devam edecek. Bunların hiçbiri beni endişelendirmiyor, beni endişelendiren şey kız kardeşimi hayatta tutmak.

O bir baskı noktası ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ondan kurtulamıyorum, onu daha az sevemiyorum - o sadece tüm dünyanın üzerine basması için sahip olduğum geniş, açık, açık bir sinir. Bu yüzden elimden geleni yapıyorum: güvenlik detayları, korumalar, kendini savunma dersleri, onu güvendiğim insanlarla çevreliyorum, tehlikeli olduğunu düşündüğüm insanlarla birlikte olmasını yasaklıyorum. Bu konuda Romeo'nun kendisi tehlikeli değil, sadece birlikte oldukları ve birinin bir şey yapmaya kalkıştığı üçüncü seferden sonra, suikastçılar konusunda bir taşla iki kuş vurdukları ortaya çıktı.

O geceden sonra -hiçbirimizin bahsetmediği o kötü geceden sonra-onları ayırdık, ben ve Carms -çoğunlukla ben-.

Çift olma yolunun yaklaşık üçte ikisi, ama tam değil.

Artık tartışmalı bir konu, biliyorum. Ve onu seviyor. Onun için ölebilir, ki bunu önemsiyorum. Bu da bir şeydir.

Sanırım Christian da öyle, ama Christian'ın henüz bunu bildiğini sanmıyorum.

Christian

9:37 PM

Büyük İtalyan hafta sonunuz nasıl geçiyor?

Güzel

Güzel.

Büy
ük
mü?

Çok
büyük.

Harik
a

Hafta sonun nasıl
geçiyor?

Güz
el.

Güzel.

İyi misin?

Evet, ne.

Nede
n?

Hiçbir
şey.

Ta
ma
m.

Tam
am.

Ne?

Tartışıyor
muyuz?

Korkmuy
oruz.

Hristiyan

Ben ve Henry Harry's Bar'a, Knightsbride'a giriyoruz ve restoranın diğer ucuna baktığımda gülümseyen bir Taura Sax'ın bizi Box Set'in genelinde oturduğu masaya doğru el salladığını görüyorum.

"Merhaba, bu nedir?" Henry'ye bir bakış attım. "En iyi arkadaşın Magnolia Parks, kendi kendine düşman ilan ettiği kişiyle vakit geçirmen konusunda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum." Henry omuzlarını silkti, gözlerini kıstı. "Kardeşim çocuk gelinine aşık olman hakkında ne düşünüyor?"

Ona homurdanıyorum, aynı şeymiş gibi hissetmiyorum.

Bugünlerde daha çok etrafta, Taura. Onu hem Henry ile hem de Jo ile görüyorum.

Magnolia ikisinden birinin onunla vakit geçirdiğini bilse önemserdi ama Henry'yi daha çok önemserdi. Bir şey söylemezdi ama buna üzüleceğini biliyorum.

"Oi." Yanına oturdum. Yanağından öptüm.

Henry, Taura'nın diğer tarafına oturuyor ve ona sarılıyor. Onun kucığında oyalandığını fark ettim, ilginçti.

"Nasılsın?" diye özel olarak Henry'ye sorar.

"Evet." Henry başını sallar. "Ben iyiyim. Üniversite çok yoğun geçti ama ben iyiyim. Gerginliği seviyorum." O da seviyor, şu tuhaf herif. Okuldan beri öyle. Sinir bozucu, doğal yetenekli bir şekilde hepimizin en zekisi.

"Ya sen?" Taura bana başını sallıyor. "Küçük Fuck It hafta sonundan sonra iyileştin mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda küçük bir şey yok-" Çenemi ona doğru sallıyorum. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

"Jonah." Omuz silkiyor.

Henry'nin yüzünde bir kıskançlık ifadesi görüp görmediğimi merak ediyorum.

Ona son zamanlarda birkaç kez Taura'yı sordum, çünkü o sadece

ortaya çıkmaya devam ediyor. Sadece arkadaş olduklarını söylüyor - ve hakkını yemeyelim, aramızda onunla yatmayan tek kişi o - ve sakın bana sataşmayın, garip olduğunu biliyorum.

Yatılı okul ve Londra'nın sosyetesini, bir gece havuzu.

Jo'nun ona biraz düşkün olduğunu sanıyorum ve sanırım bu biraz da karşılıklı.

-Ama şimdi burada bunlarla otururken, Taura'nın da Henry'den hoşlanmadığından tam olarak emin değilim.

"Ne idi." Omuz silkiyorum, bu konuyu açtığı için sinirleniyorum çünkü Taura Prag'dan bahsettiğine göre şu anda tek düşündüğüm Daisy'nin İtalya'da olması, ki bu da -ne, kabul ediyorum, biraz garip ve kesinlikle sinir bozucu ama muhtemelen birlikte çok fazla zaman geçirdiğimizden başka bir anlama da gelmiyor. "Burası Prag, biliyor musun? Her zaman iyidir..." Kaşlarımı çatarak önce restoranın etrafına sonra da onlara bakıyorum. "O zaman neden bir İtalyan restoranına geldik?"

"Ne?" Henry bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"İtalyan yemeği, İtalyan yemeğinden nefret ederim."

Henry'nin kaşları derinleşir. "İtalyan fo-"

"İtalya çok boktan, öyle değil mi? Bütün o eski binalar var. Herkes onları çok büyütüyor ama sanki yeni bir bina inşa etmek gibi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Um." Taura benden Henry'ye, sonra tekrar bana baktı. "Hayır, pek sayılmaz." "Peki neden şu aptalca eğilmiş olanla bu kadar gurur duyuyorlar? "Ve neden o aptal eğik bir adamın başarısızlıkları, bu çok boktan." Henry kaşlarını çatı.

"Tamam..."

"Bir ulus olarak çok abartılıyor. Aptalca. Çok basit, üzerinde üç renk var. ag-"

"Sence bizim ag'ın kaç rengi vardır?" Henry araya giriyor. Onu görmezden geliyorum.

"Peki ya makarna? Sikerim ya! Konuşacak yeni bir şey bul."

"Doğru." Taura başını sallıyor, çenesi elinde, biraz perçinlenmiş. "Peki pizza hakkında ne düşünüyoruz?"

"Pizzanın canı cehenneme," diye homurdanıyorum.

"Tamam." Taura yüzünü
buruşturuyor.

"Neler oluyor?" Henry bana doğru eğildi.

"Bir şey olduğu yok, sadece neden herkesin İtalya'yı bu kadar sevdiğini
anlamıyorum.

Aniden. Aptalca, küçük, tarihsel olarak hiç bu kadar etkileyici bir şey yapmamış. Bana üç etkileyici İtalyan söyleyin-"

"Da Vinci, Galileo, Robert de Niro, Michaelangelo-"

"Isabella Rosellini, Guccio Gucci, Valentino Garavani, Giambattista Valli, Salvatore Ferragamo-" Taura araya giriyor.

"Üç dedim," diye homurdandım. "Ama unutuyorsun, hepsi iyi değil..." Karşımdaki iki salağa dik bir bakış attım.

"Tamam mı?" Taura başını

sallıyor, bekliyor. Omuz

silkiyorum. "Mussolini."

"Elbette." Taura tekrar

başını sallar. "Al Capone-"

"Pardon," diye araya girdi Taura, "Amerikalı değil

miydi?" "Bir *Amerikalı-İtalyan*," diye açıklıyorum.

"Doğru." Başını sallıyor. "Ayrıca, onunla aynı iş kolunda değil misiniz?"

I sco. Evet. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. "O kadar da iyi bir adam değildi, değil mi? Demek istediğim de bu."

Henry kollarını göğsünde kavuşturur ve bir kez başını sallar. "Evet, tamam. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, sadece bu gece neden bir İtalyan restoranına geldiğimizi

bilmiyorum." "Çünkü İtalyan yemeklerini seviyorsun," diyor Henry, her

şeyi açık açık söyleyerek. "Sen

İtalya'yı seviyorum! Bir keresinde Trevi Çeşmesi'ne çöp atan bir adamla fiziksel olarak dövüşmüştünüz."

"Saygısızlık ediyordu," diye kaşlarımı çattım. "İki yüz kırk yaşında ve bir kola kutusunu öylece fırlatacak mı? Benim gözetimimde olmaz, dostum." Anlatmak istediğimin benden uzaklaştığını hissediyorum. "İtalya'dan hâlâ nefret ediyorum ama..."

"Bir buçuk hafta önce bana Como Gölü'nde bir villa kiraladın ve 'Bana birkaç yıl ver, burada emekli olayım' dedin."

"Yapmadım," diye kaşlarımı çattım. Kesinlikle öyle. "Como Gölü'nü sikeyim."

Henry bıkkın bir nefes verir. "Como Gölü'nün nesi var?" Milyarınca kez omuz silkiyorum.

Taura kısıp gözlerle bana bakıyor. "Kız arkadaşın Como Gölü'nde sensiz mi?" diye soruyor o zeki kaltak.

"Kız arkadaşım değil," diyorum, çenemi tutarak.

Bana gözlerini deviriyor. "Ama ondan hoşlanıyorsun." "Hoşlanmıyorum." Omuz

silkiyorum.

"Öyle," diyor Henry ona.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Bazen birlikte uyuyor muyuz? Evet, yatıyoruz. Şu anda İtalya'da mı? Evet. İtalya'dan ayrı olarak nefret ediyor muyum? O da evet."

Henry bana bir bakış attı. "Biraz iç içe geçmiş gibi görünüyor, dostum."

"Lanet yüzünü birbirine geçireceğim." Ona bir bakış attım ve esnedi.

Bundan sonra sadece ailemin yaptıkları bağlamında kim olduğumu bilen insanlarla vakit geçirmeyi bir kenara not ediyorum. En yakın arkadaşşımdan gördüğüm saygısızlığın eşi benzeri yok.

"İtalya'da kendi Fuck It hafta sonunu mu geçiriyor?" Taura soruyor ve ben de neden birlikte yemek yediğimi bilmediğim bu meraklı kıza ters ters bakıyorum. Rahatsız bir yüz ifadesi takınıyor. "Bunu evet olarak kabul et."

"Nasıl istersen öyle kabul et, çünkü umurumda değil. Onu böyle sevmiyorum, ben-"

"Kanıtla." Taura bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ne?"

"Kanıtla," diye fazla bağırıyor.

Henry'nin yüzü gülüyor, bundan çok keyif alıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Nasıl?"

"Birini öp." Henry omuz silkiyor.

Gözlerimi devirerek ona bir bakış attım. "Öylece bir kızı yakalayıp öpecek değilim. Küresel odayı okuyun sizi aptallar, bugün iptal edilmiş gibi hissetmiyorum."

"Öp beni," diyor Taura omuz silkerek. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne?" Bana farklı bir bakış attı. "Daha önce yapmadığımız bir şey değil..."

"Evet, ama-"

"Sen istemediğin sürece," diye araya giriyor.

Henry eğiliyor, ona vurabilmeyi dilediğim bir şekilde gülümsüyor.

"Ama neden istemesin ki? O bekâr, sen bekârsın..."

"Tamamen bağlantısız." Taura başını sallıyor. "Duygusal olarak birine bağlı değil misin?"

"Hayır."

"Doğru." Başını sallıyor. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Gözlerimi deviriyorum ve bu işi bitirmek, onları sırtımdan atmak için sabırsızlanıyorum.

Haklısın, çünkü ben bekarım ve ondan hoşlanmıyorum.

-Taura'yı öpmeliyim. O çok ateşli.

Onu öpmek istemeliyim. Yani istiyorum, o yüzden öpeceğim. Öpeceğim. Şimdi.

Bir kez yutkunuyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum - dürüst olmak gerekirse, bunu yaparken biraz hasta hissediyorum. Bu garip, çünkü daha önce öpüşmüştük. Öpüşmekten de öte aslında ve harikaydı. Güzeldi. Ben de kızları her zaman öperim, uzun zamandır öpmemiştim sanırım. Prag hariç, ki o en iyisiydi, ama değildi çünkü kafam Daisy'ye takılmıştı ve bu Henry'nin suçuydu, çünkü o gece ayarladığım kızların hepsinin Daisy'ye benzediğini söyledi, ama bu benim suçumdu-Daisy sadece Çek Cumhuriyeti'nden kadınlara benziyordu. Henry bunu söylemeseydi onu düşünmeyecektim, ama sonra tek düşündüğüm o oldu ve her şey mahvoldu, ama bunun bir anlamı yoktu, anlıyor musun? Tıpkı bunun benim için hiçbir şey ifade etmemesi gibi. Bu sadece bir öpücük, Taura'yı öpmek zorundayım.

O iyi bir öpücük. Ağzı güzel, gözleri güzel, Daisy'ninkinden biraz daha yeşil,

Renklerini sorsanız, ki sormadınız, biliyorum, her şeyden çok bala benziyorlar. Ağzı da güzel. Yani, ne. Daisy'ninki daha iyi. Poposu daha ağır. Öpmesi daha eğlenceli. Yine de daha fazla eğildim çünkü Henry'yi arkama almaktan mutluyum ve sanki ağzım onunkinin sadece birkaç santimetresinde geziniyor, o kadar bile değil, nefesini üzerimde hissedebiliyorum. Yutkunuyorum. Eğildiğimde ve ağızlarımız birbirine değdiğinde midem bulanıyor ve Daisy'nin onu son gördüğümde bana nasıl baktığını, aptalmışım gibi baktığını düşünüyorum - ve öyleyim - aptal göründüğümü düşünmesi hoşuma gidiyor. Şimdi de aptal olduğumu düşüneneğini hissediyorum, ona karşı bir şey hissetmediğimi kanıtlamak için Taura Sax'ı öpmem hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum - ki hissetmiyorum - ama... hissediyor muyum?

Taura'dan uzaklaşıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Kaşlarını kaldırıp oraya varmamı bekliyor. "Siktir," diyorum, çoğunlukla nefesimin altında. "Kahretsin."

Taura sessizce ellerini çırpıyor ve "Yaşasın!" diye fısıldıyor. "Kahretsin." Henry'ye bakıyorum. "Ondan hoşlanıyorum."

"Evet." Henry başını sallar.

"Hayır." Başımı sallıyorum, ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum.

"Siktir. Kahretsin!"

Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum." Henry omuz silkiyor. "Harika olduğu için mi?" "Kim harika?" Jonah arkamdan söylüyor.

Geleceğini unutmuşum. Her zamanki gibi kötü zamanlama. "Kimse yok," dedim ona.

"Daisy," diyor Taura ona ve ben de ona karanlık bir bakış fırlatıyorum.

"Ah." Jo'nun yüzü biraz bocalıyor. Bana söyleyip söylemeyeceği konusunda kafasında bazı bilgilerin dolaştığını görebiliyorum. Bunu tartıyor. Jo bir pislik olabilir, düşmanca davranabilir, tipik, bok kafalı bir ağabey olabilir, ama umursuyor. Kendince garip bir şekilde. Sanki bana sarılıp merhaba diyecekmiş gibi bana doğru eğiliyor.

"Roma'yla birlikte orada," diye fısıldıyor. Geri çekiliyorum. "Ne?"

Ensesini kaşıyor -gözleri benden Hen'e ve Taura'ya kayıyor- olması gerektiğini düşündüğünden daha yüksek sesle konuşuyorum. Tüm kartlarını göğsüne yakın tutuyor, ama özellikle kalp kartlarını.

"Bambrillas yolculuğa son dakikada çıktı. Carms onların teknede çekilmiş bir fotoğrafını paylaştı-" "Birbirlerine benziyorlar."

Aynı anda omuz silkiyorum. "Ama değiller.

"Şiktir, zamanlama çok boktan." Henry yüzünü buruşturdu.

"Evet, ama bu doğru değil." Onlara söylüyorum, ensem ısınıyor.

"Nereden biliyorsun?" Taura yardımcı olmadan soruyor.

"Çünkü öyle değil," diye homurdanıyorum. Umarım.

Daisy

e Bambrillas, Como'dan Cazzanore'ye kadar İtalyan Gölleri boyunca birkaç bara sahip ve hepsi de "yeraltı dünyasına yakın" olmakla ünlü. Yakışksız bir yanıları olduğu için değil, bir aperatif için sizden aldıkları ücretin -ne yalan söyleyeyim- suça en yakın ücret olduğu için de değil, sadece oraya götürüldüğünüzde ve oraya sadece bu yerlerin var olduğunu bilen insanlar tarafından götürüldüğünüzde ve sadece bizden biriyseniz var olduklarını bildiğiniz türden seçkin, alışılmışın d 1 ş 1 n d a yerler oldukları için.

Evimizden çok da uzakta olmayan, Blevio'nun eteklerindeki eski bir malikânede yer alan barlarından birine giriyoruz .¹¹³

Roma ve ben bu seyahatte tam da düşündüğüm gibi olduk, yani hiç zaman geçmemiş gibi. Öpüşmememiz konusunda kararlıydım ve geceleri aramızdaki yastık bariyeri konusunda daha da kararlıydım .¹¹⁴

Gezgin elleri var ve iş onu geri çevirmeye geldiğinde iradem çok zayıflıyor, özellikle de gerçek şu ki hayır demek istemiyorum - asla hayır demek istemiyorum. Romeo Bambrilla'nın vücudumdaki elleri bana soğuk bir günde sıcak bir duştan sonra kurutucudan çıkan bir havlu gibi geliyor.

Gerekli değil, onsuz da hayatta kalabilirim ama en güzel şeylerden biri.

Yürüyoruz ve bana, ona olduğumuzu söyleyip durduğum arkadaşlarımdan daha yakın duruyor, çocukluğumuzdan beri olduğu gibi bana yakın duruyor - buna ihtiyacı olduğunu bilemeyecek kadar küçüklüğümüzden beri. Her zaman etrafımda dolanırdı. Birbirlerine tutunan, babalarının toplantıları sırasında masaların altına sürünen, birbirlerine veda etmek zorunda kalmamak için dolaplara saklanan, o dolaplarda cesetler bulan ve aile işinin doğasını anlamaya başlayan küçük çocuklar. Her

Dünya hakkında öğrendiğimi düşündüğüm en korkunç şeyi Romeo ile öğrendim. Cesedi bulduğumuzda ağzımı kapatan onun eliydi. Babasının evindeyken, kimse orada olduğumuzu bilmiyorken ve babasının onu hayal kırıklığına uğratan bir adamı öldürdüğünü duyduğumuzda sıkıldığı el benim elimdi. Romeo, ailemin başına gelenlerden sonra Julian dışında konuştuğum tek kişiydi.

Sonunda, o zamanlar benim için kim olduğu, kim olduğunu çok daha kötü hale getirdi.

Omzumun üzerinden Roma'ya bakıyorum ve biraz arkama yaslanıyorum ve o da orada dinlenmeme izin veriyor çünkü çok iyi sınırlarımız yok.¹¹⁵

"Greyhound?" Rome kulağıma gereğinden fazla yaklaşarak fısıldıyor. Başımı sallıyorum ve beni bara doğru götürüyor.

Kardeşlerimiz ve Kayıp Çocuklar dağılıyor, mekânı ele geçiriyor, köşelere ve balkona yayılıyorlar.

Roma'nın elleri belimde, bazen saçlarımda.¹¹⁶

Biraz el ele tutuşuyoruz,¹¹⁷ Bu benim suçum değil çünkü Christian'ı belki seviyorum belki sevmiyorum ama onun da beni sevmediğinden eminim. Ama Romeo seviyor. Ve evet, aramızda aşılamayacak kadar çok boktan şey oldu, bunu biliyorum ama o benim için ölür, benim için öldürür, soğuk gecelerde beni sıcak tutar.

Başımı kaldırıp ona bakarken çenemi göğsüne yaslıyorum ve o da alnımı öperken saçlarımı çekiyor.

Sonra biri odanın diğer tarafından "Romeo Bambrilla!" diye bağırır. Ve o biraz durgunlaşır.

Ses o kadar da tanıdık gelmiyor, verdiği tepki beni her şeyden daha çok etkiliyor. Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmek üzere.

Yüzü buruşuk bir ifadeye bürünüyor.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor Tavie Jukes'un sesi.¹¹⁸ "Bakın burada neyimiz var."

Ailesi Birmingham'ı yönetiyor olsa da tipik bir Batı Midlandlı gibi konuşmuyor. Hepimiz gibi o da Londra'da okula gitti.

Benden büyük, Roma ile aynı yaşta ve aynı yılda. Her zaman onun da benden büyük olduğunu bildiğimden emin oldu. Romeo'nun kendisiyle birlikte olmak için benden ayrıldığı o iki yılı bir gurur nişanı gibi taşıyor, her ne kadar bunu sadece Julian zorladığı için yaptığını söylese de.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum - hiç sormak istemedim - eğer öyleyse kardeşimin bunu yaptığını bilmek istemiyorum.

Zaten çocuktum. "Ayrılmak" çok aptalca bir ifade ama sanırım o zamanlar aptalca gelmiyordu.

Bekaretini onunla kaybetti, benimle değil. Bu kısımdan nefret ediyorum. "Tavs." Romeo başını sallıyor, boğazını temizliyor. "Selam."

"Roma-" Yanağını onunkine bastırıyor ve sonra bana bakıp sıkı bir gülümseme veriyor. "Ve küçük Daisy Haites. Ne güzel bir sürpriz."

Ona sıkılmış bir gülümseme veriyorum. "Öyle mi?"

Tavie odayı dolduran Kayıp Çocuklara belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Görüyorum ki tüm süvarileriniz burada. Kendi başınıza seyahat edememeniz ne kadar üzücü..." Çoğunlukla Roma'ya inen sert bir gülümseme veriyor bana. "Yalnız kalmak senin için çok zor olmalı." Ve bir an için ona benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum. Bizim hakkımızda. Kendimi güvensiz ve biraz da paniklemiş hissediyorum ama akut stres tepkilerim e¹¹⁹ Ben de pembe Everlast eldivenlerimi takı p bir salıncak salladım.

"Biliyorum." İçimi çekiyorum, bu konuda pişmanmış gibi davranıyorum. "Güvenliğe ihtiyaç duyacak kadar önemli olmamak çok rahatlatıcı olmalı."

Gülümsemesi azalıyor ve Romeo sni yanımda kakhaha a t ı y o r . Kendimi onun önünde konumlandırıyorum, onu koruyorum.

Ben iyi bir paylaşımcı değilim. Ama dürüst olmak gerekirse, onunlayken öyle olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum.

"Roma." Tavie ona doğru adım atar. "Hatırlatsana, birbirimizi en son ne zaman görmüştük?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Yatağında, biliyorum."

"Hayır." Başını sallıyor, hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şıklatıyor. "O değil," diyor Romeo'ya bakıp beklerken.

Ona bakıyorum, biraz kaşlarımı çatıyorum ve daha fazlasını bekliyorum. Bunu yapmadığında ve bana verdiği tek şey yüzünü buruşturmak olduğunda, ona geri bakıyorum.

Parmaklarını bir kez daha şıklatıyor ve peşinde olduğu düşünceyi yakalamış gibi onu işaret ediyor. "New York'ta, sen Londra'ya dönmeden birkaç gün önce."

Romeo'ya bakıyorum, gözlerim Tavie Jukes gibi olağanüstü bir fahişenin önünde olması gerekenden biraz daha yuvarlak.

"Gerçekten mi?" Başımı

kaldırıp ona bakıyorum.
"Dais-" diye başladı.

"Geri gelmeni ben istemedim." Ona başımı sallıyorum. "Senden beni özlediğini söylemeni istemedim, İtalya'ya gelmeni bile istemedim. Geri geldin, hayatıma girdin, ben de ne oldum." Elime uzandı ve ben de onu kendimden uzaklaştırdım. "Dokunma bana."

"Dais, bunun hiçbir anlamı yoktu-"

"Bu doğru." Tavie başını sallayarak bana bir bakış attı. "Yine de, bana yarı yolda 'Daisy asla böyle bir şey yapmaz-' dedi."

Sonra da yürüyüp gidiyorum. Bunu yaparken Rome'un adımı söylediğini duyabiliyorum ama yürümeye devam ediyorum, Rome'un yaklaşmayacağını bildiğim kardeşimin yanına gidiyorum çünkü Julian haftanın her günü ona vurmayı göze alırdı.

Declan, Carmelo ve Booker ile bir masada oturuyor ve ben kendimi neredeyse Booker'ın kucağına atıyorum.¹²⁰

Julian'ın yüzü bir an için bocalar, kafası karışmıştır. Barda etrafına bakınıyor ve gözleri Tavie'ye takılıyor ve bir saniye içinde tek bir kelimeye bile gerek duymadan yetişiyor. Gözlerini sinirli sinirli bana çeviriyor ve sonra beni Booker'ın kucağından çekip yanındaki boş sandalyeye oturtuyor.

Julian yanımdan geçerken kaşları düşük. "İyi misin?"

"İyiyim." Omuz silkiyorum.

"Sana bir şey mi söyledi?"

Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve ağzım söylemese de gözlerim "evet" diyor ve o da biliyor. Kollarında neredeyse ölmek üzereyken ve beni on sekiz yaşında tek başına büyütürken değil de, ön koltukta kimin oturacağı konusunda tartışan ya da istediğim bir atıştırmalığı ulaşamayacağım bir yerde tutan sıradan bir kardeş ikilisi olma fırsatımız olsaydı böyle olur muyduk diye merak ediyorum.

Kaşları düşük. "Gitmek istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Ne olduğumu söyledim."

"İyi." Julian omuz silkiyor ve Booker'ı işaret ediyor. "Ama onu öpmeyeceksin." "Çoktan öptüm," diyorum ona, burnum havada.

"Bu gece değilsin."

"Siktir git," diye kaşlarımı çatıyorum. "Bana kimi öpüp öpemeyeceğimi söyleyemezsin!" Kardeşim başını Booker'a doğru sallıyor.¹²¹ "Yine de ona söyleyebilirim."

Küçük bir hırıltı çıkarıyorum ve masadan kalkıp barın diğer tarafına, Roma'nın Tavie'yle birlikte kıpırdamadan durduğu ve üzgün gözlerle beni izlediği yerden uzağa gidiyorum.

Neden hala onunla birlikte aptal gibi durduğunu bilmiyorum. Neden umursadığımı da bilmiyorum, çünkü Christia'yı seviyorum n¹²²-Ama belki bir parçam da her zaman Roma'yı sevmiştir.

Artık değil.

Barın üzerine eğildim, cesur bir ruh bana yaklaşıırken bir içki sipariş ettim.

Uzun boylu, iri yarı. Zeytin rengi tenli, güneş olmasa orada olmayacağını söyleyebileceğiniz bazı çilleri var - spor yapıyor gibi görünüyor.

"Buraya oturabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet, tabii." Ona bakıyorum, zaten biraz sıkılmışım. "Evet."

Yanımdaki tabureye oturuyor ve ben de içkimden büyük bir yudum

alıyorum. "Erkek arkadaşınla kavga mı ediyorsun?" diye soruyor.

Önüne bakıyorum. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Senin kadar güzel olmayan şu kızla konuşan adam kim?"

Adama bakıyorum, sonra Roma'ya, alnı düşük ve tetikte olduğunda nasıl oluyorsa öyle.

"Eski erkek arkadaşım eski kız arkadaşıyla birlikte." Büyük bir içki alıyorum.

Adam kıkırdıyor. "Kulağa karmaşık geliyor." "Hiçbir fikrin yok." Bir yudum daha alıyorum.

"Anlat bakalım," diyor ve ben ona bakmadan önce kuru bir kahkaha atıyorum. "Yabancı erkeklere sırlarımı anlatmam."

"Şey-" Elime dokunuyor. "Daha fazla tanışmanın bir yolunu bulsak nasıl olur?"

Şaşkınlıkla başımı geri çekip ona bakıyorum. "Hayır, teşekkür ederim." Bir kahkaha atıyor, bir kez başını sallıyor ve elini çekiyor.

"Yine de sana bir içki daha ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Dudaklarımı büzüp düşünüyorum, sonra omuz silkiyorum. "Tamam."

Bana bir Greyhound daha, kendisine de sek bir rom söyledi.

"Şerefe." Bardağımı bana doğru kaydırıyor ve yemin ederim, bu çok hızlı bir el çabukluğu ve eğer insanlar hayatınız boyunca sizi öldürmeye çalışmamış olsalardı muhtemelen kaçıracağınız küçük bir plop.

İçkiyi elimde tutup ona bakıyorum.

Bana hızlıca gülümsüyor, yakalanıp yakalanmadığını merak ediyor. Ben bardağa bakıyorum. "Rohypnol muydu o?"

Başını sallayarak gülüyor. "GHB."

"Lanet olsun." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturarak iç çektim. "Bunu

neden yaptın ki?" Başımı sallayarak ona bakıyorum. Tekrar iç çektim.
"Neden?"

Umursamazca omuz silkiyor, sanki komik olduğunu düşünüyor ve bunu bana yaptığı için memnunum. Başka birine yaptığını düşünsene. Onlardansa ben daha iyiyim.

Ve sonra her şey çok çabuk, tahmin edebileceğinden çok daha çabuk oldu.

Taburesini altından tekmeledim ve aşağı inerken kafasını bara çarptım. bu adam bu gece ölecek, bunun başka yolu yok.

Julian'ın seks düşkünlere karşı sert bir tavrı var. Onları hiç düşünmeden oracıkta öldürür, dünyayı çürüttüklerini düşünür.

Julian gürlereyere geldi. "Ne oluyor lan?" "İçkime bir şey koydu," diyorum ona.

Julian, kanayan bir burunla kapının üzerindeki adama bakar e¹²³ Bana dik dik bakıyordu.

"O sürük delirmiş, ben yapmadım, sadece-"

Julian onu gömleğinin yakasından tutup sürüklüyor ve Romeo yanıma geliyor. "Ne oldu?" diye soruyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

Julian adamın kafasını bara çarptı, ¹²⁴ Sonra da kafasını boylu boyunca sürüklüyor.

"Ne oldu?" Romeo bileğimden tutup gözlerime doğru eğilerek soruyor. Sarsılarak ondan uzaklaşıyorum.

Julian adamın suratına bir tane patlatır, sonra da karnına bir tekme atar. Geri geri giderek bir masa dolusu insana çarpıyor.

Ve sonra her şey karmakarışık bir hal alıyor.

Sanırım orada arkadaşları vardı. Çünkü sonra başka biri kardeşimi yakaladı, ona vurmaya çalıştı.

Happy onu çeker ve sonra başka biri Happy'ye saldırır.

Carmelo kardeşimin dikkatini çekmek için iki kez parmaklarını şıklatıyor ve dışarı çıkmasını işaret ediyor.

Julian, Miguel ve Kekoa'nın gözlerini yakalıyor, sonra başını bana doğru sallıyor. "Ne pahasına olursa olsun beni buradan çıkar, eve sağ salim götür.

"Neden beni aramadın?" Romeo dışarı çıkarken bileğimi tutarak soruyor.

"Ellerin doluydu." Ona ters ters baktım.

"Hayır, yapmadım. Sen benden uzaklaştın. Ben sadece orada duruyordum." Rome'un yüzü gerildi. "Sana dokundu mu?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Ben ne."

Romeo, adamın suratını tokatlayan kardeşimi işaret ediyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor.

Başımı salladım. "Sadece bana uyuşturucu vermeye çalıştı." Romeo'nun çenesi geriliyor ve bir kez başını sallıyor. "Rome-" diye arkasından sesleniyorum ama o beni görmezden geliyor, bana saldıracak olana doğru yürüyor ve kardeşimin onu dövdüğü yerden kaldırıp merdivenlerden aşağı fırlatıyor.

"Romeo!" Tekrar sesleniyorum ama Kekoa bana başını sallıyor, kolunu boynuma doluyor ve beni arabaya doğru çekiyor.

"Bunun nasıl gittiğini biliyorsun, bebeğim." Bana üzgün bir gülümseme verdi. "Bunu duymak istemezsin."

Beni arabaya bindiriyor ve duymayayım diye kapıyı olabildiğince hızlı kapatıyor ama duyuyorum. Benim adıma kırılan kemiklerin, dövülen bir bedenin sesi. Bu kısımdan nefret ediyorum.

Bu işin çok fazla değişkeni var, bu işlerin ters gidebileceği çok fazla yol var ve bunu benim onurum için yapıyorlar, ama benim en büyük onurum sevdiğim herkesin güvende ve hayatta kalmasıdır, ama bu buralarda asla kesin bir şey değildir.

"İyi misin?" Kekoa dikiz aynasından bana bakarak soruyor.

"Hiç içtin mi?" Miguel telefonunun ışığını gözlerime tutarak soruyor.

"İçmedim."

"Emin misin?" Miguel kaşlarını çatır.

"Onu koyarken izledim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Bende hiç yoktu, aptal değilim. Ben ne'yim."

"İyi ve huysuz." Miguel bana bir bakış atıyor ve sonra benden uzaklaşmak için ön koltuğa tırmanıyor. Ona gözlerimi deviriyorum ve sonra sanki ben orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar.¹²⁵

Bardan ayrılmamızla çocukların eve dönmesi arasında birkaç saat geçti ve ben bu süre boyunca içimde bir delik açmaya çalıştım.

Garaj yolunda farları gördüm ve pencereden dışarı baktım.

Kardeşim arabadan iniyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Roma'nın peşinden gelmesini bekliyorum ama gelmiyor.

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapatıyorum.

Julian'ın yatağında oturmuş, içeri girmesini bekliyordum.

Yüzünde bir sıyrık, kanlı parmak eklemleri, beyaz Lanvin tişörtünün boynu gerilmiş ve yırtılmıştı.¹²⁶

Birkaç saniye bana baktı, iç geçirdi ve yanıma oturdu.
Kıvrılıp ona yaklaşıyorum ve o da kolunu bana doluyor. "İyi misin?" Başımı ona yaslıyorum.
Sanki önceliklerim tamamen yanlışmış gibi bana başını sallıyor. "Öyle misin?" "Ne'yim."
"Sana dokundu mu Dais?"
"¹²⁷ Başımı sallıyorum. İç çekiyor."
"Roma nerede?" Ona bakıyorum.
Julian ağzını büzüp düşünüyor, sonra bana bakıyor. "Tavie'yi eve bıraktı."
"Oh." tek söylediğim bu.
"Bir şey ifade ettiğini sanmıyorum-" Bir nevi yüzünü buruşturdu. Başımı salladım. "Doğru."
Ayağa kalktım, kapıya doğru yürüdüm.
"İçeri girdiğinde ona sürtük gibi davranma, tamam mı?" Jules bana söylüyor ve ben ona bir bakış atıyorum. "Az önce senin onurun için bir adamı toprağa gömdü Face."
"Ondan bunu istemedim." Ben de karşılık verdim.
Kardeşim omuz silkiyor. "Ve yine de yaptı."
Kardeşim elini kapıya doğru sallayarak gitmemi işaret ediyor. Ona aşağılayıcı bir bakış atıp gözlerimi deviriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.
"Seni seviyorum-" diye sesleniyor sonradan ve ben karşılık vermiyorum çünkü Romeo'ya karşı huysuz ve kızgın hissediyorum.
Odama dönüp yatağıma oturuyorum - artık volta atmıyorum çünkü hepsinin hayatta kaldığını biliyorum, ama neredeyse tam kırk dakika s¹²⁸ yatak odamın kapısı açılıp Romeo içeri girmeden önce.
Dudağı kesik, gömleği kirli ve biraz kan bulaşmış.
"Nerelerdeydin?" diye sordum.
Bana bir bakış attı. "Sana söylediğini biliyorum."
Yere bakarak bir kez başımı sallıyorum. "Sen..." Bunu sorarken ona zar zor bakabiliyorum. "...Biliyor musun?"
Kaşlarını çatı. "Ne oldu? Şimdi-? Tavie ile mi?" Tekrar başımı sallıyorum.
"Hayır, Dais-fuck.
Neyin var senin?"
Ayağa fırlayıp onu göğsünden dürtüyorum. "Benimle mi? Ne oldu?

Senin sorunun ne?" Onu tekrar dürtüyorum. "Londra'ya döndüğünde beni özlediğini söyleyen sendin-"

"Yaptım-"

"Hâlâ eski kız arkadaşınla birlikte olurken mi?" Poke.

"Tek seferlik bir şeydi," diye yüksek sesle bağırıyor.

"Tavie ile beni özlemek adına kaç tane 'tek seferlik şey' yaşadınız?"

Dürt.

"Şey, Dais-" Çenesi gerildi. "Artık seni özlemediğimden emin olabilirsin."

Ona kaşlarını çatarak baktım, duygularım biraz incinmişti.

"Daisy." İç çekiyor, bıkkın. "Birlikte değildik."

"Öyle olmadığımı biliyorum!" Onu tekrar dürtüyorum. "Biz arkadaşız." Bana düzensiz bir bakış atıyor.¹²⁹ "Belli ki."

Ona ters ters bakıyorum ve sonra aniden iki eliyle yüzümü kavıyor ve beni hızla öpüyor.

Romeo'yu öpmekle ilgili başka kimsede olmayan bir şey var ve ben Alice olmasam ve o aynadan düşmesem de, düşünüyorum ve bu zaman ve mekan gibi bir şeyin içinden geçiyor. Elleri bir bütünlük hissi veriyor ve vücudunu benimkine bastırma şekli, bunu yapmak için çok genç olduğumuz zamanlarda bunu yapmaya başladığımızdan beri aynı. Daha büyük olması dışında, elleri daha büyük. Artık boyu da daha uzun. Vücutlarımız eskisinden farklı çünkü ben on altı yaşında büyümeyi bıraktım ve o henüz bırakmadı ama ellerinin üzerimde hissettirdikleri hep aynı. Ağır, bir ısı paketi gibi.

Beni yerden kaldırıyor ve geriye doğru yatağa doğru yürüyor, üzerine düşüyor, beni de kendisiyle birlikte aşağıya indiriyor ve her düşüşümde benim için yaptığı gibi düşüşümü kırıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alarak bana bakıyor, gülümsüyor ve sonra ellerini başının arkasına koyarak gömleğinin düğmelerini açmamı bekliyor

¹³⁰

Acele etmeden, tek tek ilikliyorum, üzerindeki kanın benim için döküldüğünü görmezden geliyorum ve sonra gömlek açılıyor.

Annesinden dolayı hep kahverengiydi ama bugün biraz daha kahverengi çünkü günü gölde geçirdik ve çok çabuk kararıyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Yüzü bocalıyor, biraz eğleniyor.¹³¹

"Sana," diyorum ona cesurca.

"Peki ya ben?"

"Hiçbir şey-" Başımı sallıyorum. "Sen sadece... benim en sevdiğim kazağımsın."

Beni saçlarımdan tutup kendine doğru çekiyor, böylece burun buruna, alın altına geliyoruz.

"Seni özlemekten asla vazgeçmeyeceğim Dais." Ve sonra beni öptü.

+44 7724 771 959

1:09 AM

hey

M
er
h
a
h

Biliyorum. İyi misin?

Bir dakika oldu.

Çocuklarla İtalya'da.

Nerede olduğunu sormadım, iyi olup olmadığını sordum.

Hah.

İyi, evet. Küçük bir sıyrık.

Sen iyi misin?

Evet. Her zaman.

Neden bana hep 'minik scuf es'lerinden sonra mesaj atıyorsun?

Bilmiyorum. Sadece yap.

Şirin
miş.

Ha
yır.

Ne kadar
küçüktü?

Minicik.

Yaralandın mı?

Hayır.

Her
neyse.

Neyin var senin?

Her
zamanki
gibi.

Yeni biriyle görüştüğünü duydum.

Hah. Duymadın mı? Her zaman yeni biriyle görüşüyorum.

Beni ne zaman göreceksin?

İyi geceler Julian.

x

¹¹³ Neye benzediğini bilmiyorsanız, hemen Google'a bakın. Gölün içine düşen ve dağınık binalar ve evlerle düğümlenmiş bu çılgın yeşil tepeler var. Mükemmel bir yer.

¹¹⁴ Çünkü kendime ancak bu kadar güvenebilirim.

¹¹⁵ Yine de bizi gerçekten suçlayabilir misiniz?

¹¹⁶ Çünkü sınırlar.

¹¹⁷ Çok.

¹¹⁸ Tavie Jukes benim yatağında seks yaptığı kız.

¹¹⁹ AKA sağ veya sol yanıtı.

¹²⁰ Bu arada beni orada görmekten memnun oldu. Bana hoş bir gülümseme veriyor, kolunu bana doğru uzatıyor. Bu dansı daha önce de yapmıştık, Romeo döndüğüne göre muhtemelen yine yapacağız.

¹²¹ Who bu üzücü gerçeği sıkı bir gülümsemeyle isteksizce kabul eder.

¹²² Benden hoşlanmayan, ama konumuz bu değil.

¹²³ Benim yarı profesyonel görüşüme göre kesinlikle bozuk.

¹²⁴ Barın üstündeki bir bardağın üzerine aslında, eğer spesifik olacaksak.

¹²⁵ "Romeo şehirdeyken böyle oluyor." "Tavie'nin etrafında nasıl olduğunu bilirsin." "Kestirmeye ihtiyacı var." Sadece en yakınimdaki insanların söyleyecek kadar cesur olabileceği bu gibi inanılmaz kaba şeyler.

¹²⁶ Sana bir kez söylediysem, Daisy, bin kez de söyledim: Onu beyaz alma!

¹²⁷ Bir keresini biliyor. Sanırım o tek sefer onu rahatsız ediyor.

¹²⁸ Kırk beş dakika içinde yapabileceğiniz çok şey var.

¹²⁹ Gözlerinin böyle olması çok kötü, çünkü görmezden gelinemeyecek kadar güzeller.

¹³⁰ Çok küstahça ama sanırım birbirimizle birlikteyiz.

¹³¹ Ve kesinlikle biraz pembe.

Daisy

İki buçuk saat sonra Romeo bana bakıyor, göğsü kabarmış, eli hâlâ saçlarımda.

"Biz berbat arkadaşlarız, değil mi?" Kıkırdıyor.

Ben de çoğunlukla içten olan bir kahkaha atıyorum. "Evet." ¹³²

Yüzünü ona dönmem için çenemi çimdiklerken yüzü biraz ciddileşiyor. "Yine de sen benim en iyi arkadaşımsın, bunu biliyor musun Face?"

Başımı salladım. ¹³³ "Biliyorum."

"Devam et," diye kaşlarını çattı bana. "Sen de söyle, o zaman-"

Sırf sinir bozucu olmak için birkaç saniye ona bakıyorum ve sonra yüzümü göğsüne gömüyorum, böylece itirafın tamamı ortaya çıkıyor. "...Sen de benim en iyi arkadaşımsın."

Saçımı geriye doğru çekiştiriyor, ben de ona bakıyorum. "Jack'ten daha mı iyi?"

Kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Hayır-" Homurdanıyorum ve sonra kabul ediyorum. "Ama evet.

Sanırım. Sırf-" "Biliyorum." Sözünü kesiyor.

Bunu söylemek zorunda olmadığım için mutluyum. Bunu söylemekten nefret ediyorum. ¹³⁴ Başımı sallıyorum, ona bakarken ağlamamaya çalışıyorum. "Başka kimse anlamıyor."

O da bana başıyla karşılık veriyor. "Biliyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kolumu beline dolayarak. "Ne için?"

"Daha önce benim için yaptıkların için."

Bana hüzünlü bir gülümseme bıraktı. "Ne zaman istersen."

¹³² "Gördüğüm en aptal arkadaşlar," diyecekti Miguel bana daha sonra, bir şeyler atıştırmak için aşağıya indiğimde. Ben de "Teknik olarak arkadaş sayılırsınız." diyeceğim. O da bana etkilenmemiş bir bakış atacak.

¹³³ Ciddiyetle. Ve bu ciddi bir şey çünkü birbirimizi bu çok katmanlı şekilde sevmeseydik,

birbirimizi geride bırakmanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

¹³⁴ Neredeyse hatırlamaktan nefret ettiğim kadar.

Julian

İkinci toplantımız için Ezra Brown'ın karşısına oturdum.

Carmelo'nun babasının Islington'daki mekanlarından birindeyiz. Şehirdeki en iyi İtalyan yemeği, içeri giremeyeceğiniz için asla deneyemeyeceğiniz en iyi Il Cardinale.

Bugün Bay Brown, Phillip Plein'den bu moruğa göre fazla yoğun bir garms ve bir çift Yeezys giyiyor - nefret ediyorum, moda olup olmadıkları umurumda değil, lanet olası geriatrik ayakkabılar gibi görünüyorlar - ve çok iddialı bir otuzbirci ve sadece nasıl giyindiği için değil. İstedğin kadar Büyük Kuş gibi giyin, koca oğlan, umurumda değil, ama o hala bir otuzbirci ve ben bunu biliyorum.

Önu araştırdım. Bakmak zorundaydım.

Herkesin bir boku vardır, bunu anlıyorum, ama dinleyin, yaşlandıkça şundan daha çok emin oluyorum: Dünyadaki en tehlikeli insan türleri, gerçekte kim olduklarına dair sağlam bir kavrayışa sahip olmayanlardır. İnsanlar bana kötü biriymişim gibi bakıyor çünkü her şeyim ortada - evet, düşüncesizim, umursamazım, seninle yatarım ve seni geri aramam - seni sözlerimle bıçakla keser gibi kolayca keserim ama bir restoranda yanıma oturmaktan korkmazsın çünkü neyle karşılaşacağını bilirsin. Ben açık bir kitabım.

Yaptığım şeyden utanmanın bir anlamı yok, ben yaptım. Bazı pişmanlıklarım var mı? Elbette var ama kim duymaz ki? Gerçek şu ki, ben zamanın yüzde 100'ünde kendimim, kabul et ya da etme - bu yüzden olduğundan başka bir şeymiş gibi davranan herkesle sorun yaşıyorum.

Örneğin Ezra Brown'ı ele alalım: Google'da arattığınızda evli ve iki çocuk babası, toplumda saygı duyulan bir işadama, çocuklarının mezhepsel olmayan özel okuluna bağışta bulunan ve Fortune 500'de yer alan iki farklı şirketin yönetim kurulunda yer alan biri olduğunu göreceksiniz.

Silikon Kötüleri davaya dahil ettiğinizde işler değişir.

Başarısız bir iş, ancak son derece zengin bir büyükanne ve büyükbabanın ölümünden sonra bir miktar para, boktan bir evlilik, ancak kendini adamış bir baba ve büyük ölçüde sayesinde kara sanat piyasasında gelişen bir ilgi...

"Lyra Iordanou." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve ellerimi masanın üstüne koyuyorum.

Yüzü geriliyor ve boğazını temizliyor. "Pardon?"

"Hanımefendiniz," diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek. "Lyra Iordanou. Harika sevişme." Ona bir bakış attım.

Yüzü bocalıyor. Onu üzdüm. Bonus.

Lyra Iordanou, en son Stavros Onasis ile birlikte olan Yunanlı bir gemicilik kralının kızıdır. Daisy bir dakikalığına bir Onasis ile takılıyordu, sanırım, ama Lyra'nın benim de içine düştüğüm belirli bir erkek demografisine eğilimi var: zengin ve güçlü.

Çıtası nasıl bu kadar düştü de şimdi bu güçsüz puştun metresi oldu, asla bilemeyeceğim ama Tanrı onu korusun ve yolu açık olsun çünkü Lyra Iordanou ele avuca sığmıyor.

"Merak ediyordum da," diye çenemi sallıyorum ona, "adıma nasıl rastladın? Aynı çevrelerde bulunmuyoruz -ya da ben öyle sanıyordum- ama Lyra, yani sen pek öyle bir tip değilsin ihtiyar." Zımni onay için Decks'e baktı. "Para, sanırım."

Brown'ın çenesi gerildi.

"Hey, kardeşim, dinle." Savunmacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Aşk aşktır, sen yaparsın. Kız arkadaşının seninle birlikte olması umurumda değil çünkü büyükbaban öldü ve sana tüm o etik ödülleri kazanan sağlıklı, evde yetiştirilmiş, elle toplanmış çay poşeti şirketini bıraktı ve şimdi çay toplayıcıların pratikte köle işçiler

- "Bu bok vicdanına oturmalı."

Burnundan nefes alıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Demek istediğim, sen bir sanat koleksiyoncusu değilsin."

"Yani?" diyor dişlerini sıkarak. Hakaret edilmekten hoşlanmıyor. Kim sever ki?

"Yani bu metresin için pahalı bir hediye." Ona bir bakış attım.

Brown bir kahkaha atar ve sandalyesine geri oturur. "Yine de bu senin sorunun değil, değil mi?"

"Hayır." Başımı neşeyle sallıyorum. "Sadece bu anlaşmayı yapamazsan senin olacağını bilmeni istedim." Ona bir bakış attım. "Son şansın."

Ezra Brown Amaretto Sour'undan gelişigüzel bir yudum alıyor. "Sen

Bu iş seni bunalttı mı Julian?"

Declan'ın sandalyesinden bir ses geliyor, gözleri kısılıyor ve Brown'ı karşı masadan izliyor. Eğlenerek homurdanıyorum. "Sanırım iyi olacağım."

"Orada gerçekten büyük bir oyundan bahsediyorsun." Brown gülümsüyor. "Ve hiçbir sonuç vermediniz."

Declan ve Kekoa ayağa kalkıyor, ben de onları rahatlatmak için el sallıyorum.

"Çok üzgünüm dostum, sanırım hizmetlerim için 70 milyon sterlinlik peşinatı kaçırdım..."

Brown bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bir şey yaptığında sana ödeme yapacağım." "Sana söylediğimde ödeyeceksin." Öne eğildim, gözlerinin içine baktım.

göz. "Buralarda yeni olduğunu ve adımı bildiğini biliyorum, bu yüzden bana geldin. Söyledikleri kadar iyiyim. Ben bu işin adamı değilim, bu iş için tek adamım. Lanet Belvedere'e girebilecek ekibe ve becerilere sahip tek kişiyim - bunların hepsi benim için doğru, ama şu da doğru: bana karşı gelersen seni öldürürüm. Bana saygısızlık edersen seni ikinci kez öldürürüm."

Yutkunuyor, titriyor ve ben içkimi geri atıp masadan kalkıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Oi." Kapı aralığında durup ona bakıyorum. "Sana vereceğim ücret 5 milyon sterlin daha arttı."

Daisy

Hafta sonunun geri kalanını Romeo ile saçma sapan arkadaşlıklar yaparak geçiriyorum çünkü yaptığımız şey bu .¹³⁵ Bunun belki de yapmamız gereken bir şey olmadığını daha önce hiç düşünmemiştim ve şimdi böyle düşündüğümü bile söylemiyorum - şimdi ne düşündüğümü bilmiyorum ,¹³⁶ Tamamen dürüst olmak gerekirse.

Bekarım, kimseyle çıkmıyorum ve evet, başka birine karşı bir şeyler hissediyor olabilirim ,¹³⁷ ama Romeo'yu hayatım boyunca sevdim.

Romeo'da onu benim için bataklığa benzeten bir şey var. İçine düşmesi kolay, çıkması zor. Belki birini sevmek de böyledir.

-Bilmiyorum. Onun hakkında hissettiklerimi olanlardan ayırmak zor çünkü anılar ve arkasındaki duygular birbirine karıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok - aylarca ortadan kaybolsa da fark etmez ,¹³⁸ Tavie ile yatıp yatmaması benim için önemli değil d¹³⁹ çünkü bir şey yaptığımı düşündü g¹⁴⁰ Değildim, bir zamanlar onu sevmiş olmamın ve onun da beni sevmesinin ve kardeşimin bizi ayırmasının ve sonra Romeo'nun beni bırakıp gitmesinin bir önemi yok. Bunların hepsi doğru ve hiçbirinin önemi yok çünkü Romeo yine de hayatımı üç kez kurtardı s¹⁴¹ korkunç, korkunç şekillerde ve gece uyandığımda o adamın ellerini boğazımda hissettiğimde ,¹⁴² Kardeşim için bağırıyorum, Romeo için bağırıyorum.

Keşke olmasaydım.¹⁴³ Keşke ona bağılıymışım gibi hissetmeseydim. Başımıza gelen kötü şeyler yüzünden birbirimize bağlandık. Keşke Christian'ı arasaydım ,¹⁴⁴ Ama Romeo'yu çağırıyorum ve ayrı olduğumuzda içimde hissettiğim korkunç bir gerilme var, sanki dikişlerimden çekiliyormuşum gibi ve sonra tekrar bir araya geldiğimizde, çekilme duruyor ve rahatsız edici bir gerilme yok ve biliyorum, tamam mı? Bunun ne olduğunu biliyorum. Ben tıp öğrencisiyim ve aptal değilim. Bağlanma sorunlarım ve terk edilme sorunlarım var ve Romeo'nun bir kurtarıcısı var x¹⁴⁵ Bilmiyorum, belki de bilinçaltında sürekli yanlışları düzeltme, farklı şeyler yapma arzusuyla hareket ediyordur.

kararlar almam, beni arkada bırakmamaları, on altı yaşındayken onunla kaçmayacağımı söylediğim için beni unutmaları için tüm Yukarı Doğu Yakası'nı becermemeleri .¹⁴⁶

Bir parçam bir yolda olduğumuzu, birbirimizi bu aptalca şekilde sevdiğimizi, aradaki anlarda birbirimizden nefret ettiğimizi ve sadece... olduğumuz şey olduğumuzu düşünüyor. bağlanmış bir çiftin bozulmuş, uyumsuz versiyonu, ama bağlılık ille de seçimle değil, sadece bir çırpıda daha iyi ve daha kötü hissettiren kırılmaz bir alışkanlık.

Ve eğer bana bunun vazgeçmek istediğim bir alışkanlık olup olmadığını soracak olursanız, aslında cevabımın ne olacağını bilmiyorum. Bırakmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bıraksam bile, başka bir şeye nasıl başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok .¹⁴⁷

Knightsbridge'e geri döndük ,¹⁴⁸ Yatak odamın kapısı çalınıyor ve Christian kafasını içeri uzatıyor. Gözleri masamdaki bana takılıyor ve beni umursamayan bir çocuğun sadece bir bakışıyla kalbimi olması gerekenden daha hızlı çarptıran o çeyrek gülümsemeyi yapıyor.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve aptalca orada durdum.

Bana doğru yürüyor ve gözleri üzerimde geziniyor. "Hey-" Yanağımı öpmek için neredeyse çekingen bir şekilde eğiliyor-çok garip. Biz yanaktan öpüşmeyiz. Biz karanlık koridorlarda, bar ışıklarının altında ve arabaların arkasında öpüşürüz. Öpüşmelerimiz her zaman çaresiz, gezinen ellerle noktalanır, ama bu seferki öyle değil.

Bir tanesi hızlı ve tatlıdır, elim ayağım dolaşmaz, sadece John Varvatos'un kalıcı kokusunu ve kalbimin boğazımda olduğunu hissederim.

Bir adım geri atıyor.

"Bronzlaşmışsın." "Hava güneşliydi." ¹⁴⁹

Yüzünde bir gülümseme **b e l i r i y o r .** "İyi vakit geçirdin mi?" Başımı sallıyorum. Seni çok özledim, demiyorum.

Onu ve Hollandalı kızları düşünmemek için elimden geleni yaptım, Londra'da bensiz neler yaptığını, Magnolia Parks, Taura Sax, Vanna Ripley ve birlikte vakit geçirdiğini bildiğim diğer kızlarla neler yaptığını hayal etmemek için elimden geleni yaptım.

"Bu hafta sonu çok şey yaptın mı?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hayır." Omuz silkiyorum.

"Nasıldı?" diye hoş bir şekilde soruyor .¹⁵⁰

"Peki." Omuz silkiyorum, kaçamak konuştuğumu biliyorum ve belki de

öyleyim. "İyi.

Oldukça sakin. Havuz kenarında takıldık, tekneye bindik, barlara gittik, Sticky Fingers oynadık."

Yüzü bocalıyor. "O da ne?"

"Oh-" Elimi kaydırıyorum. "Romeo'yla çocukken icat ettiğimiz bir oyun. Yer Lavdır gibi bir şey, ama etrafı deviremeyeceğin ya da rahatsız edemeyeceğin bir sürü şeyle çevrili bir şeyi kaldırmaya çalışıyorsun... Sadece aptalca bir oyun. "¹⁵¹

Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Sen yokken bir şey oldu mu?"

Yüzüm merakla biraz geriliyor. "'Herhangi bir şey' derken neyi kastediyorsun?" "Herhangi bir şey-" Omuz silkiyor. "Olaylı bir şey gibi mi? Ya da önemli bir şey?" "Ah," diye başımı sallıyorum, artık soruyu anlamış gibiyim. "Şu adamı duydun mu?"

Bana kim ilaç verdi-"

Yüzü değişiyor. "Bekle, ne?" Kafasını sallıyor. "Ah-"

Duraksıyorum, omuz silkiyorum. "Yok bir şey."

"Hayır, ne?" Başını daha fazla sallıyor ve sonra bileğimi tutup göz hizamıza gelecek şekilde eğiliyor. "Biri sana ilaç mı verdi?"

"Hayır, denedi-" Başımı sallıyorum. "Ben ne."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey-"

Çenesi gerildi. "Adam nerede?"

Ben de ona, bizim dışımızda sadece birkaç kişinin bildiği bir gerçeklikle yüklü şu bakışı atıyorum.

"Oh." Başını sallıyor, ayaklarının üzerinde biraz kayıyor. "İyi, güzel." Bana hayal ettiğimden emin olduğum bir endişeyle gerilmiş küçük bir gülümseme veriyor, ¹⁵² Sonra elini saçlarımın arasından geçiriyor ve bunu yaptığını bilmeden yapıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Yaptığını gördüm, yapmadı, bilirsin-"

Biraz başını sallıyor, sakinleşiyor. Başını sallamaya devam ediyor. "Yani sen oradayken başka bir şey olmadı mı?"

Kaşlarımı biraz çatıyorum. "Yani bu büyük bir olaydı sanırım?"

"Az önce ne olduğunu söyledin-"

"Öyleyim!" Kafamın karıştığını hissederek ona başımı sallıyorum. "Kırılmadım, sadece ne tür başka bir olay bekliyordun?"

"Hayır, yani..." Gözlerini deviriyor. "Seninle aranızda bir şey oldu mu-" Yanaklarına hava üflüyor. "...Kimse yok mu?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ya da herhangi biri ve... sen?" diye soruyor ve kaşlarımı daha da çatıyorum. "...Ya da herhangi biri ve herhangi biri!"

Yüzüm buruştu, kafam karıştı. "Ne?"

"Hiçbir şey-" Başını sallıyor ve tüm yüzü sıkışıyor. "Yani hiçbir şey, o zaman?" Yutkunuyor ve ben ona bakıyorum, ¹⁵³ Bana soruyormuş gibi hissettiğim şeyi gerçekten sorup sormadığını merak ediyordum. "Bana sormak istediğin bir şey varsa, Christian, sadece sor."

İnatla çenesini uzatıyor. "Burada değil."

"Tamam."

Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Tamam." Geriye doğru birkaç adım atıyor ve sonra alt dudağını yalayıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Roma'yı becerdin mi?"

Bana sormaya çalıştığı şeyin bu olup olmadığını merak etmeme rağmen bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

Bir köşelilik, kenarlarında hissettiğim bir keskinlik var. Ağzım biraz açık kalıyor ve ona bakıyorum, aramızdaki birkaç mikrosaniyelik garip sessizliğin içinde birkaç farklı şeyi çözmeye çalışıyorum:

1. Neden adresine soruyor? ¹⁵⁴

2. Neden umursuyor? ¹⁵⁵

3. Neden kötü hissediyorum? ¹⁵⁶

Ve cevapların hiçbirini bilmiyorum.

Dilimi üst dudağıma bastırıyorum. "Evet."

Ve bir an için yüzünün biraz düğüp düğmediğini merak ediyorum. Çok hızlı, göz açıp kapayıncaya kadar olan bir şey ve muhtemelen kafamın içinde çünkü Christian "ın da bağkalarının bedenime dokunduğunu düğündüğünde yüzünün düğmesini istiyorum, ama sonra çenesi düzeliyor ve bağını sallıyor. "Tamam."

Bana neden sorduğuna dair bir ipucu bulmak için yüzünün her tarafına bakıyorum ama hiçbir şey yok, taş duvar yukarıda ve ben onun ötesini göremiyorum. ¹⁵⁷

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece

soruyorum." "Ama

neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü bilmek güzel." "Neyi?"

Doğrudum.

Ağzı omuz silkiyor. "Sen de bunu yapıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona bir bakış attım. "Geçen hafta Amsterdam'a gittin."

"Ne olmuş yani?" der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Evet...?" "Bir milyon kızla yattım." Ona hatırlatıyorum ve o başını sallıyor.

"İki, ama neyse- "158

"Bir sorun mu var?" Yüksek sesle sordum. "Hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Sesi her geçen saniye daha da huysuzlaşıyor. "Kıskandın mı?"

Çenesi düşüyor. "Ben kıskanmam amına koyayım," diye abartılı bir şekilde telaffuz ediyor. Bir kez başımı sallıyorum.

"Tamam."

Christian bana hiç de havalı olmayan bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Senin adına sevindim." Bağımlı geri çekiyorum ve göz kırpyorum.

"Benim adıma sevindin mi?"

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Evet."

"Tamam." Ona zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyorum, sanki kafama darbe almışım gibi biraz sersemlemiş hissediyorum.

Onunla **kavga etmekten** nefret ediyorum - kavga etmesek bile - **kavga** ettiğimizde nefret ediyorum ¹⁵⁹

Christian birkaç saniye kendi kendine bağımlı salladı. "Onunla yatıyorsun," diyor bana, nedenini gerçekten bilmiyorum.

Ona bir bakış attım. "Onunla yatmıyorum. Onunla yattım."

"Anlambilim." Başını sallıyor.

"Hayır." Ben de benimkini sallıyorum.

"Ben başkalarıyla yatıyorum," diyor kaşlarını kaldırarak.

Dilimi ağzımın damağına bastırıp yutkunuyorum ve bunun korkunç düşüncesi karşısında gözlerimin dolmamasına dikkat ediyorum. "Biliyorum, senin-"

"Neden öyle düşündün ki?" Bana pis bir bakış attı, ben de ona karşılık verdim.

"Çünkü sen sensin."

Gülüyor. "Yine mi?" Bana bir bakış attı. "Eski sevgilinle bir gölde sevişirken sen burada bana sürtük mü diyorsun?"

"Dur bakalım." Geri çekildim, kaşlarımı kaldırdım. "Bana sürtük mü diyorsun?" "Siktir-" Ağzı geriliyor ve başını sallıyor. "Hayır, anlıyorum."

geri-"

Kapıyı gösteriyorum. "Çık dışarı."

"Hayır." Bana kaşlarını çatıyor. "Bana her kızdığında 'defol git' demeyi keser misin?"

Birbirimize bakıyoruz -onun kolları göğsünde, benim ellerim kalçalarımnda- sanki altımızda ikimizin de bilmediği koca bir alt metin

varmış gibi hissediyorum.

"Romeo'yla seks yapmamın kötü olmasının bir nedeni var mı?" Ona soruyorum ve sonra orada duruyor, korkunç bir bulut gibi kalın, ama bulut korkunç kısmı değil, kenarını çevreleyen gümüş, orada umutlu ve parlak bir şekilde asılı duruyor ve en küçük bir saniye için cevabın evet olup olmadığını merak ediyorum.

ağzını büzer ve başını sallar. "Hayır."

Ona bakıyorum, bana karşı ne kadar farklı davrandığını görmezden geliyorum, kendime her zaman Romeo'ya sahip olacağımı ve belki de bunun daha iyi olduğunu hatırlatıyorum - daha güvenli, çitle çevrili, öngörülebilir. Biri hakkında böyle hissetmekten hoşlanmıyorum, onu sevmenin bu dizginlenemez, serbest düşüslü, kaygan, kırılğan şey olmasından hoşlanmıyorum çünkü o - tam karşımda duran Christian - beni asla benim onu istediğim gibi istemeyecek. Bazen bir an için öyle hissediyor olsa bile, bu sadece bir numara. Oksitosin konuşuyor ve yüzünde gördüğümü sandığım hiçbir şey gerçek değil, çünkü ona onu seven birinin gözlerinden bakıyorum ve bu gözlere güvenilemez.

O da yapamaz.

Bir kez başımı salladım ve tekrar masama oturup okuduğum dergiye baktım: keratinositler ve monositlerin birlikte kültürüne karşı mono-kültürün önemli cilt hassaslaştırıcıları tarafından indüklenen sitokin yanıtları üzerindeki etkisi.¹⁶⁰

"Daisy-" diye başladı ama ben sadece kapıyı işaret ettim.

İç geçiriyor, birkaç saniye daha orada duruyor ve sonra gidiyor.

Ön kapımın kapandığını duyana kadar bekliyorum ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum.

¹³⁵ Birbirinize.

¹³⁶ at garip bir çift negatifti.

¹³⁷ Understatement.

¹³⁸ Önemli olsa bile.

¹³⁹ Çok önemli olsa bile.

¹⁴⁰ Booker.

¹⁴¹ Bir kez yeterli olabilirdi, ama üç?

¹⁴² Henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim.

¹⁴³ Keşke olmasaydı.

¹⁴⁴ en tekrar, Christian beni hiçbir şeyden kurtarmadı.

¹⁴⁵ Kardeşimden farklı değil.

¹⁴⁶ Bunu merak etmediğimi sanmayın. Neredeyse her gün merak ediyorum.

Sanki bunu başarabilseydik ve sonra nasıl normal olacağımızı çözebilseydik. Gerçek şu ki, Romeo'nun benim istediğim gibi normal istediğini sanmıyorum. Hayatımızda sevdiği çok şey var. Gücü seviyor, parayı seviyor, dramayı seviyor ve belki de eskiden sevmiyordu. Belki de daha önce onunla gitmediğim ve bu yaşam tarzı bağımlılık yapabildiği için artık biliyordur. Pek çok insanı yok ettiğini gördüm. Ya da belki sadece odur. Belki de hep öyleydi ama biz daha küçükken bunu henüz bilmiyorduk. O zamanki gerçek her neyse, şimdi de Romeo'nun normal istemediği gerçeği var.

¹⁴⁷ Miguel, geldiği kasabada benim gibi kızlarla ilgilenen bir kadın olduğunu ve her şeyi ya da herkesi hayatından çıkarabileceğini söylüyor ve beni üç kez ona götürmek istedi. Bir cadı doktoru mu, şifacı mı, terapist mi yoksa sadece lanet olası bir pislik mi bilmiyorum ama korkuyorum ve her seferinde hayır diyorum.

¹⁴⁸ Birkaç gün sonra.

¹⁴⁹ Tabii ki. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Aptalca, gerçekten.

¹⁵⁰ Acaba garip mi davranıyor diye merak ediyorum çünkü aynı sorunun farklı bir versiyonunu yaklaşık dört kez sordu.

¹⁵¹ Aslında değil, dünyadaki en sevdiğim oyun. Romeo ve ben her seferinde herkesi yeniyoruz.

¹⁵² Çünkü neden orada olsun ki?

¹⁵³ Roma'yı biliyor mu?

¹⁵⁴ Peki nereden biliyordu?

¹⁵⁵ Gerçekten umursuyor mu yoksa sadece dik kafalılık ve bölgecilik mi yapıyor?

¹⁵⁶ Çünkü biliyorum. Sanki ona ihanet etmişim gibi, ama etmedim=

¹⁵⁷ Bana izin vermiyor.

¹⁵⁸ Daha önce daha fazla gibi görünmesini sağladı...

¹⁵⁹ Ve bugünlerde daha da fazla öyle görünüyor.

¹⁶⁰ Venkatanaidu Karri, Carola Lidén, Nanna Fyhrquist, Johan Högberg & Hanna L. Karlsson (2021). "Mono-kültür ile keratinosit ve monositlerin birlikte kültürünün önemli cilt hassaslaştırıcılarının neden olduğu sitokin yanıtları üzerindeki etkisi", *Journal of Immunotoxicology*, 18:1, 74-84, DOI: 10.1080/1547691X.2021.1905754

Hristiyan

Ertesi sabah uyandım ve ellerimi yüzüme bastırdım.

Evinden çıkar çıkmaz midem bulandı. İçimde garip bir korku hissettim, sadece berbat biri olduğum için değil, berbat etmişim gibi. Çok, çok kötüydüm ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Eve geldim, bir şişe kırmızı şarap içtim - ne tür olduğunu bilmiyorum, Henry'nindi. Şarabı benden daha çok önemsiyor, alt tonları, sapları ve tüm o boktan şeyleri. Her neyse, sonra yatağımda sızdım, sabaha kadar uyudum ve şimdi burada yatıyorum ve o lanet korku hala burada.

Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma daha da bastırıyorum, inliyorum ve sonra yataktan yuvarlanıyorum.

Koyu gri Les Tien eşofman altından başka bir şey giymeden merdivenlerden iniyorum ve Henry'nin orada Magnolia ile oturmasına belli belirsiz sinirleniyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor, gözleri ıslıl ıslıl.

Henry beni ölçüyor. "Zor bir gece miydi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece koltuğa oturup onlara bakıyorum. Kadın bağdaş kurmuş ona bakıyor, üniversite için kül kartlarını okuyor.

Kucağında Magnolia'nın Amerika'dan sandık sandık getirttiği çikolatalı bademlerden bir paket var, nişan alıp fırlatıyor

kanepenin diğer tarafından açık ağzına soktu.

Şaşırtıcı bir şekilde yakalıyor ve Henry'ye gururla sırtıyor. Başka bir kart okuyor, "Ekonomik büyümenin sınırları nelerdir?"

Cevaplarını sıralamaya başladı.

"Piyasa dışı işlemlerin hariç tutulması. Toplumdaki gelir eşitsizliğinin derecesinin hesaba katılmaması ya da temsil edilmemesi-" Kadın başını sallıyor ve adam devam ediyor. "Bir ülkenin büyüme hızının sürdürülebilir olup olmadığının belirtilmemesi." Tekrar başını sallıyor. "Maliyetlerin hesaba katılmaması

Bir ulusun üretim veya tüketiminden kaynaklanan olumsuz dışsallıkların insan sağlığı ve çevre üzerinde yarattığı etkiler."

"Çok iyi." Henry'ye gururla gülümsüyor ve o da bir tane daha fırlatıyor. Yüzüne çarpıyor ve kahkahayı patlatıyor.

Sadece Henry'ye karşı böyle, Beej'e bile değil. Kardeşine karşı böyle olup da ona karşı böyle olmaması onu çıldırtıyor olmalı. Üzücü ama bence bunun kendi hatası olduğunu, kendisiyle ilgili bir sorun olduğunu ya da BJ'nin onu aldatmasına kapı açan bir şekilde çuvalladığını düşünüyor ve bence Beej'in yanında mükemmel olması gerektiğini, her zaman tamamen toparlanması, tamamen kontrol altında olması gerektiğini ve belki de bunu yapabilirse belki de sonunda yürüyeceklerini düşünüyor, ama yürümeyecekler çünkü senaryolarında berbat olan o değil. Kendisi hakkında bunu bildiğini sanmıyorum.

Bana bakıyor, sabahları herkesin olması gerektiğinden daha güzel ve bana hafif bir gülümseme veriyor. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Ona biraz kaşlarını çatıyorum.

Bugün bana iyi davranacakmış gibi hissetmiyorum.

Henry bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Onunla kısa konuşmam hiç hoşuna gitmiyor. "Akşamdan kalma mısın? Sana bir şeyler ısmarlamamı ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Sana çay yapayım mı?" diye

t e k l i f e t t i . Başımı

salladım.

"Gel hadi." Bana bir bakış attı. "İki şeker koyacağım-"

Gözlerimi deviriyorum ama ona el sallıyorum. Çayına iki şeker atması bir insana yapabileceği en güzel şey. Aynı zamanda nasıl yapıldığını bildiği tek şey.

"Devam et o zaman," diyorum ona.

Bana mutlu bir gülümseme veriyor çünkü kendisine ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyor ve mutfağa gidiyor. Henry bacaklarını çevirip bana bakıyor. "Pekala, ne oldu?"

"Hiçbir şey."

İç çekiyor. "O zaman bu dansı yapacak mıyız?"

"Ne dansı?" Kaşlarını çatıttım.

Henry şimdiden sıkılmış bir halde gözlerini devirir. "Sorun ne?" "Hiçbir şey. "Hayır, anlat bana. "Ben iyiyim dedim. "O zaman neden bu kadar boksansın?" "Ben boktan değilim." "Evet öylesin..."

Ona ters ters baktım. "Ben boktan değilim."
Elini sabırsızca sallıyor. "Bırak onu, git-"
Ona uzun uzun bakıyorum ve sonra sinirli bir şekilde nefes veriyorum.
"Daisy döndü..." "Değil mi?" Başını sallıyor.
"Onunla yattı."
"Kiminle?" diye soruyor, takip etmiyor - salak! Başka neyi takip ediyor ki?
Ekonomik büyümeyi siktir et, önemli olan bu.
"Romeo," diyorum dişlerimi sıkarak.
"Ah." Yüzünü buruşturdu.
"Kahretsin."
Ağır ağır nefes alıyorum. "Peki neden?"
Yine kafası karışmış görünüyor. "Neden ne?"
Öfkeli bir inilti çıkardım. "Romeo Bambrilla'yı neden becerdiğini anlamıyorum-"
"Kim o?" Magnolia bana çayı uzatarak soruyor.
"Hiç kimse," diyorum çabucak.
Daisy'nin benim yerime başkasıyla olmayı tercih edeceğini bilen Parks fikrinden nefret ediyorum. Tarih tekerrürden ibaret.
Henry yine de "Daisy," diyor ve ben ona bir bakış atıyorum.
"Ah." Magnolia'nın yüzü kaşlarını çatı. "İkinizin..." Başımı umursamazca salladım. "Özel olarak değil."
"Ah. Doğru." Başını sallıyor ve kafası karışmış görünüyor. "Peki, o zaman sorun nedir?"
Gözlerimi devirip sco yapıyorum. "Neden onunla yattığını anlamıyorum."
Magnolia nefret ettiğim bir surat ifadesi takındı. "Yani gözlerin var, değil mi?" Henry ile benim aramda bir bakış attı. "O tamamen, tamamen muhteşem-"
"Burada ne işin var senin?" Şak diye söyledim.
Anında geri çekildi, biraz incinmişti ve onu incittiğimden genellikle yaptığım o eski telaşı almayı bekledim ama alamadım.
Magnolia bana bakıyor, geri almamı bekliyor.
"Bugün hep birlikte öğle yemeği yiyeceğimizi söylemiştik," diyor biraz zayıf bir sesle ve incinmiş gibi görünmesine seviniyorum çünkü siktir et onu - o tamamen muhteşem? Gerçekten, siktir et onu... Bu yüzden ona başımı sallıyorum ve bana yaptığı çayı bırakıyorum. Çok tatlı. "Seninle yemeğe çıkmak istemiyorum."
Henry bana bakıyor ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Henry'yi kızdırdığınızda garip oluyor çünkü her zaman bir ağırlığı oluyor. O oldukça

Soğukkanlı, oldukça akli başında, oldukça mantıklı - ancak konu Magnolia olduğunda daha az öyle olsa da. BJ onun koruyucusu olduğunu düşünmekten hoşlanıyor, ama yanılıyor, onun koruyucusu olmak için gerçek bir şansa sahip olamayacak kadar çok onu beceriyor. Bu Henry ve bunun için bana kızgın.

Hiçbir şey söylemiyor ama bunu daha sonra duyacağımı biliyorum. Hen bana ters ters bakıyor, bana uzun uzun bakıyor, sonra Parks'ı koltuktan kaldırıyor.

"Gel bakalım." Parks'a nazik bir gülümseme vererek kapıya doğru başını sallıyor. "Seni öğle yemeğine götüreceğim."

Daisy

Başka bir hayatta ,¹⁶¹ Ben bir sanat tarihçisiyim.

Bir sanat tarihi profesörü ya da belki bir sanat eseri konservatörü, ama olacağım yer burası. Güzel şeylerle, size ilham veren, dünyayı ileriye taşıyan ve insan olmanın ne demek olduğunu anlatan şeylerle çevrili olurum ve kötü hiçbir şey olmazdı, kimse ölmezdi, ölseydi bile iki boyutlu olurdu. Kan olmazdı, sadece kırmızı boya olurdu ve aşk açık olurdu çünkü dünyada çok farklı aşk türleri vardır ve sanat bunların her birinde bir anı yakalar. Ve bu sadece bir an, resmin tamamı değil -bunu biliyorum- ama bunda hoş bir şey var, değil mi...? Tüm dünyanın bakması için anlık bir an, onu resmeden kişinin gördüğü ve hissettiği şekilde donmuş, bizim de aynı şekilde görmeye ve hissetmeye çalışmamız için sonsuza kadar böyle, zamanın yıllıklarında asılı ve ne olacaksa o olacak ve kardeşim gibi biri onu çalana kadar herkes için öyle olmaya devam edecek.

Bu hafta sonu Paris'teyiz. Julian Interpol'e yem atıyor.

Bana Interpol'e yem attığını söylemedi ama ben öyle olduğunu biliyorum.

Belvedere gibi büyük bir iş için onları yanlış yönlendirmesi gerekiyor. Interpol Paris'te bir iş planladığımızı düşünüyorsa, Avusturya'ya bakmıyorlar demektir.

Benim işlere karışmamdan pek hoşlanmaz ama bazen karışmak zorunda kalıyorum. Belki Julian'ınki hariç hepsinden daha iyi bir gözüm var.

Farklı dönemlerde uzmanlaştık. O empresyonizm ve ekspresyonizmi seviyor, ben ise romantizm ve Rönesans'ı seviyorum ve bu durum profesyonel olarak bize iyi geldi, her ne kadar evde hangi parçaların asılması gerektiği konusunda biraz tartışsak da .¹⁶² Julian sanat eğitimime her şeyden daha fazla öncelik verdi. Dünyanın dört bir yanından en iyi küratörlerle özel dersler aldım ve şimdi bunu tutkulu olduğu için mi yoksa bir fırsat gördüğü için mi yaptığını söylemek benim için zor.

Benim hakkımda bunu söyleyebilir misiniz bilmiyorum ama pek çocukluk yaşamadım. Zamanımın çoğunu ders çalışarak geçirdim. Kitap okumak ya da Romeo, bunlar benim iki şeyimdi ve eidetik hafızaya inanır mıyım bilmiyorum, ama inansaydım, bir tane olurdu. İnsanlar zeki olduğumu düşünürler, öyleyimdir, kesinlikle öyleyimdir ama aynı zamanda her şeyi kalın ve muhteşem ayrıntılarla hatırlayabilirim. Babam ve benim olayımız yemek pişirmektir. Bütün gece yemek programlarını izledik ve bir yemeği yapmanın en kolay kısımlarını yapmama izin verirdi ve sonra herkese yaptığımı söylerdi ve ben de çok gurur duyardım. Sanırım bunun gibi, küçükken sanatın Julian'la birlikte yaptığımız bir şey olduğunu düşünürdüm. Dünyanın dört bir yanındaki galerileri ve müzeleri ziyaret ettik, hem önden hem de perde arkasından dinledik ve öğrendik. Yakınında olmamam gereken kalıntıları ve belgeleri elime aldım ve kardeşimin sanat eserlerine, daha önce hiçbir kadına aşık olduğumu görmediğim kadar aşık olmasını izledim. Bence bu onun gerçek aşkı.

Sanırım onun sevme şekli benim onu sevme sebebim .¹⁶³

Burada olduğum için mutluyum, Paris'te olduğum için mutluyum, Christian'la ilgili her ne halt oluyorsa dikkatimi dağıttığım için mutluyum ama aynı zamanda pek de mutlu değilim çünkü Aşk Şehri sevdiğiniz kişiyi düşünmemenizi sağlama konusunda o kadar da iyi değil. Bu yüzden ona olan hislerimin üzerine bir örtü attım ve şimdi o örtü bir köşemde duruyor... sevmeyi reddettiğim ama belli ki sevdiğim bir adamın büyük, şekilsiz bir yumrusu ve her şeyi gölgeliyor w¹⁶⁴ ve bundan nefret ediyorum, onu sevmenin beni dönüştürdüğü bu acınası halimden... Instagram'daki fotoğraflarını kontrol etmeden nasıl geçtiğimi çünkü Magnolia ve tüm aptal, güzel arkadaşlarıyla Yunanistan'da olduğunu bilmek istemiyorum .¹⁶⁵

Kalbimin zihni küçük bir felaket, bu kadarını biliyorum, çünkü havaalanından dönerken arabada Romeo bir tarafta ve Christian diğer tarafta değil ve ben de bunu düşünüyorum. Ve Romeo geceleri Christian'ın olmadığı yatakta beni öptüğünde, bunu düşünüyorum ve bana söylemene gerek yok, bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum.

Miguel bunun bir savunma mekanizması olduğunu çünkü Romeo'nun daha önce beni çok incittiğini söyledi ve ben de "Evet ama Christian şimdi beni incitmiyor" dedim ve Miguel İspanyolca olarak "Biliyorum, sen bir aptalsın" dedi.

Yine de yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ben de her yerde öyleymişim gibi hissediyorum.

Ki bu garip, anlıyorum. Sana göre tüm hayatım yanlış şeyler yapmaktan ibaret.

şey, hem benim kontrolümde olan hem de olmayan, ancak tartışmasız bir şekilde bana bağlı, benim etrafımda ve benim için ve benim tarafımdan yapılan bir dizi yanlış. Elimden geldiğince daha iyi olmaya çalışıyorum. Teraziyi lehimize çevirmeye çalışıyorum. Evsizlere her zaman para veririm. Asla çöp atmam. Bir süre süt ürünlerini bırakmayı denedim ama badem sütünü içemiyorum, üzgünüm, yapamıyorum.¹⁶⁶ Yatağımın yanındaki çekmecemde kardeşimin kaç kişiyi öldürdüğünün kaydını tutmaya çalıştığım küçük bir defterim var, böylece en azından o kadarını kurtarabilirim ve belki bu evrendeki her şeyi biraz dengeler ve yaptığımız her şey için cehenneme gitmeyiz.

Bugün olmaz zaten, bugün Louvre'a gidiyoruz.

Ve ne düşündüğünüzü biliyorum: kim bunların Louvre'a girmesine izin veriyor?

Soleil Cousineau. Musée du Louvre'un yeni atanan müdürü ve uygun bir şekilde, sevgili kardeşimin eski sevgilisi.

Ve itiraf etmeliyim ki Julian'ın birlikte olduğu tüm kızlar arasında Soleil açık ara favorimdi çünkü öncelikle Fransız kızları çok şık. Ayrıca, beni etkilemek gibi bir kaygısı yoktu, bu da onun onayını istememe neden oluyordu. Kardeşimden on yaş daha büyük ve her yönüyle akıllıca bir seçim gibi geldi.

ve bir keresinde gerçek bir Sandro Botticelli getirmişti i¹⁶⁷ Tamir için dışarıdayken bakmam için bana verdi. Bununla beni sonsuza dek kazandı.

"*Mon ange lle!*" Kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de neşeyle kollarına atlıyorum. İki yanağımı da öpüyor ve başını gizlice arkamdaki Romeo'ya doğru sallıyor. "*Que fait le garçon ici? Je pensais que tu avais ni?*"¹⁶⁸

Belirsiz bir hareket yapıyorum. "*Comme ci comme ça.*" Gülüyor ve onu öpüp selamlıyor.

Romeo'nun burada olmasının bahane edebileceğim gerçek bir sebebi yok. Sadece birlikte çok zaman geçiriyoruz, hepsi bu.

Paris'e geliyordum ve o "Paris'e geleceğim" dedi, ben de "Tamam" dedim, aynı anda Julian da "Hayır!" dedi.

Ama biz onu görmezden geldik.

Soleil tüm oğlanları selamlar, Julian'ı en sona saklar ve onu iş yerinin merdivenlerinde muhtemelen öpmemesi gereken bir şekilde öper e¹⁶⁹ ve sonra bizi içeri götürüyor.

Burada bir plan var ve bu plan Johannes Vermeer'in *Dantelci tablosu* .¹⁷⁰ Plan aynı zamanda Soleil. Ona verdiği öpücük, bilmiyorum.

Planın içinde mi yoksa Julian o kadar iyi mi bilmiyorum ama plan o.

Kadınların Julian için ne olduklarını bilip bilmediklerini asla bilemem, bu arada, bu hiçbir şey değil.¹⁷¹ Arzusunun hedefine giden araçlardır.

Bu durumda istediği şey, Interpol'ü Vermeer'i çalmayı planladığına inandırmaktır.

Anladığım kadarıyla bu planın bir parçası da Interpol'ün Louvre'un müdürüyle yeniden ilişkiye girdiğini ve ona yardım edeceğini düşünmesini sağlamak.

Yapar mı bilmiyorum.

Soleil, temel doğası kendini bir gizem olarak sunan insanlardan biri, ancak ayak parmaklarını ne sanat havuzlarına daldıran birçok insan için durum böyle.

e su güzeldir - sizi içine girmeye davet eden bu dünya dışı mavilikler, ancak mağaralar düşündüğünüzden daha derindir ve bizim yaptığımız işi yapan ve başlarını sanatın ayak bastığı suyun üzerinde tutmak için başka birinin gevşek ve cansız bedenini kullanmamış pek fazla insan tanımıyorum.

"İnanılmaz biri." Rome, Soleil'i duvara dayamış olan kardeşime başını sallıyor.¹⁷² Ona bir bakış atıyorum ve o da kolunu bana doluyor. "Hadi gel." Beni uzaklaştırıyor. "Bunun için burada olmamıza gerek yok-"

Ve beni yürüyüşe çıkarıyor. El ele tutuşuyoruz.

Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama onunla dokunmak, onunla birlikte olmak böyle bir şey sanırım.

Yağmur yağdığını fark etmediğinizde olduğu gibi. Ani değildir, gökyüzü maviyken arkanızı döndüğünüzde bardaktan boşanırcasına yağıyormuş gibi hissetmezsiniz ama sanki hava hep kapalıymış gibi gelir, sonra bir damla, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, sonra doymuşsunuzdur ve hangi damlanın sizi doyurduğunu gerçekten anlayamazsınız ama yavaş yavaş olmuştur ve yanınızdan geçip gitmiştir.

Romeo'nun ellerinin üzerimde olması gibi bir şey.

Denon kanadında dolaşıyoruz çünkü orası benim favorim. *Mona Lisa*'yı unutun. O küçük ve zarif değil ve çok uzun zamandır gösteriyi alıyor.¹⁷³

Şimdi, gerekli ilgiyi ya da zamanı pek görmeyen *Bakire ve Çocuk ile Aziz Anne*, işte bu benim ilgilendiğim bir resim. Çünkü tuhaf.

Bebek İsa kuzuyla nasıl boğuşuyor, sanki ikisi de biliyor

ama iki yetişkin bu konuda huzurlu mu? Ölmesi konusunda mı? Bu nasıl bir saçmalık ?¹⁷⁴

Ağzım sağa çekiliyor ve eski erkek arkadaşım beni yakından izliyor.

"Buraya sen geldin," diyor bana bir bakış atarak. "Gelip önünde durmanı ben istemedim."

"Biliyorum-"

"Seni kızdırıyor. "¹⁷⁵

"İsa hikayesi beni hep kızdırır." "İşte başlıyoruz..." Gözlerini deviriyor.

"Ona tuzak kurdunuz," diyorum bininci kez. "Sistem işledi. Kan için eğildi, her zaman birinin ölmesi gerekecekti. Bu adil değil. Tanrı acımasız."

Kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni ve beni birçok kez kurtardı."

Öna uzun uzun baktım. "Beni birçok kez kurtardın."

Romeo iç çeker ve yutkunur, gözleri gözlerimden ağzıma kayar ve sonra beni öpmesi gerekenden daha yumuşak öper ama ben de alışkanlıkla onu aynı şekilde öperim .¹⁷⁶

"Hey," diyor kardeşim, kesinlikle yaslanmaması gereken bir heykele yaslanarak. "O ellere dikkat et."

"Neden?" Roma sırtlıyor, başını Soleil'e doğru sallarken onları aşağı indiriyor. "Sen yapmadın."

"Kulaklarını kanayana kadar sıkacağım, seni küçük pislik-" diyor Julian ona doğru atılırken ve onu (çoğunlukla) şakacı bir şekilde karnına yumruk atarak bir kafa kilidine sokarken.

Romeo gülerek kardeşimden uzaklaşırken Soleil ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

"Hadi," Jules koridorda başını sallarken bana küçük bir gülümseme veriyor. "Gidip arkadaşını görelim."

Hersilia .¹⁷⁷

Onu hep sevdim. Nedenini bilmiyorum. Sadece ona karşı bir yakınlık hissettim, "yakınlığın" ne demek olduğunu bilmediğim zamanlardan beri.

Ne kadar saf, sanki sadece üzerinde bir ışık değil, içinde bir ışık var ve derinlerinde barış getirme görevini hissediyor.

Hayatının iki büyük aşkı olan kocası ve babasının arasında durmaktadır,

ayak bileklerinde savaşılan erkeklerin arasında bebekleriyle - düşündüklerinden daha fazla ortak noktaları olduğuna dair umutlu bir hatırlatma.

Ve işe yarar.

Aşk

kazanır.

Bir çatışma olduğunda ve kadınlar bunu sona erdirmek için kendilerini çatışmanın ortasına atacak kadar cesur olduklarında hoşuma gidiyor.

Aşkın kazanması hoşuma gidiyor.

"Sen ve bu lanet tablo." Romeo gözlerini devirir.

Tek mırıldandığım dalgın bir "Mm", onu görmezden geliyorum ve onun yerine benimle konuşmasına izin veriyorum.

Onda ve iki adamda da sakın bir odaklanma var - diğer herkes acı ya da sıkıntı içinde ama onlar değil ve bunun nedeni o. Onları bağlayan, bir arada tutan şey o. Antik Roma'da ne tür bir kadın bunu yapar?

Roma'nın nasıl inşa edildiğine dair efsanenin bir parçası olduğunu biliyorum ama onu hâlâ seviyorum ve Louvre'daki en önemli kadın olduğunu düşünüyorum. Umarım bir gün ben de onun gibi olabilirim.

"Senin için almamı ister misin?" diye soruyor kardeşim alçak bir fısıltıyla.

Yirmi metrekare büyüklüğündeki yağlıboya tuvale tekrar bakarken ona eğlenen bir bakış atıyorum. Onu çalmak büyük bir hırsızlık olurdu.

"Pekala," diye sııttım ona, "eğer çok fazla sorun olmayacaksa..."

"Tamam-" Başını Soleil'e doğru sallıyor. "Sen Parislinin dikkatini dağıt, ben sadece-" Onu duvardan kaldırıyormuş gibi yapıyor ve sonra bana küçük bir göz kırpmıyor. Eğlenerek gözlerimi deviriyorum.

"Bir sonraki büyük doğum günün için," diyor bana ve acaba yapacak mı diye merak ediyorum. Ne iş ama. Yine de kulağa eğlenceli geliyor.

Güneş batana kadar işimiz bitiyor ve Denon binasının yanından yeniden çıkıyoruz, orada bazı çocuklar arabalarla bizi bekliyor. Dışarı çıktığımızda, en sevdiğim Amerikalı, güçlendirilmiş siyah bir 508 Peugeot Sport'un karşısında duruyor.

Gri tişört, bol mavi kot pantolon ve Converse ¹⁷⁸

Romeo sinirli bir şekilde gözlerini deviriyor, ben de onu sakinleştirmek için bir bakış atıyorum. "Sıra sende Face." Kardeşim beni küçük bir iteklemeyle

En sevdiğim polis.

"Tiller." Ona doğru yürürken şakacı bir gülümseme veriyorum. "Dais."

"Gözlerin Seine Nehri ve diğer şeylerin ışığında ekstra mavi görünmüyor mu?" Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Bugün biraz kirli."

"Tam istediğim gibi." Ona küçük bir bakış attım ve o da gözlerini devirerek güldü.¹⁷⁹ "Ben de seninle dalga geçiyordum," diyorum ona.

"Biliyorum." Bana sahte bir bıkkınlık ifadesiyle bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla küçük randevularımızı uluslararası boyuta taşıyor-"

"Randevu değil, Dais." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Devam eden bir soruşturma için kanıt topluyorum-"

"Tamam." Tırnak işareti kullanıyorum ve o yine gülüyor.

Tiller o görkemli başını kardeşime doğru sallıyor. "Ne zamandır Cousineau ile ilişkisi var?"

Omuzlarımı şakacı bir şekilde silkiyorum.

"İlişkilerinin ne kadarının Louvre'un yeni müdürü olmasıyla ilgisi var?" Yine omuz silkiyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor mu?"

"Herkes onun kim olduğunu biliyor," diye hatırlatıyorum ve o da gözlerini deviriyor. Kızlar ağabeyimin gözleri karşısında akıllarını kaybederler -gece mavisi, gözlerde pek sık rastlanmayan tuhaf bir koyu mavi- ama Tiller'inkiler bambaşka. Suyun içinden kırılan kraliyet mavisi gibi.¹⁸⁰

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor ve ben utanıyorum çünkü baktığımı fark etmemiştim.

"Hiçbir şey." İçimdeki korkuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum ve ellerimi düşünmeden yanaklarıma bastırıyorum - hepsi sıcak.

Yüzü bir dakikalığına değişiyor ve ensemden terler hissediyorum çünkü kardeşimin, Romeo'nun ve tüm çocukların izlediğini biliyorum ve bu yüzden kendimi daha uzun boylu olmaya zorluyorum ve Tiller'in koluna şakacı bir şekilde vurarak durumun kontrolünü yeniden ele geçiriyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, tekrar kontrolü ele aldım. "Bunu daha önce konuşmadığımıza inanamıyorum-" Gözleri beni çimdikliyor. "Bana ayrılığınla ilgili her şeyi anlat."

Bir bakış attı. "Hayır."

"Senin çağrın mı, onun çağrısı mı?" Araştırıyorum. "Şaka yapıyorum-" Onu itiyorum. "Bu suratla senden kim ayrılıyor?"¹⁸¹

Gülümsememeye çalışıyor ve gözlerini deviriyor. "Sen iflah olmazsın." Merakla kendimi gösteriyorum. "İnanılmaz mı?"

Arabasının kapısını açarken burnundan yüksek sesle nefes alıyor.
"Avrupa'nın egzotik yerlerinde beni takip eden sensin." "Pek egzotik sayılmaz-"

"Sadece romantik." Ona küçük bir göz kırpıyorum ve o da tek bir kahkaha atıyor. Çocuklara doğru yürümeye başladım.

"Suçlularla çıkmadığını sanıyordum?" diye arkamdan sesleniyor ve ben de ona dönüp bakıyorum. Romeo'ya doğru başını sallıyor.

Ona sııttım. "Kim çıkmaktan bahsetti ki?"

Arabasının kapısını kapatırken başını sallıyor.

Gözlerimiz camın arkasına takılıyor ve ağzında orada olmaması gereken bir gülümseme var - kardeşimin görebileceği bir yerde değil, genel olarak değil, bu yüzden onu bırakıp uzaklaşıyor.

Arkamı döndüğümde Julian'ın kaşlarını kaldırdığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu görüyorum.

Romeo çoktan gitti e¹⁸²-Nerede olduğunu bilmiyorum. Sanırım diğer arabalardan birinde.

"Ne?" Ağabeyime acımasızca sordum.

Dilini ağzının yanağına bastırarak başını hafifçe sallıyor.

"Berbat durumdasın."

Jack

2:48 PM

Paris şu ana kadar nasıl?

Eski sevgilinle çok mu seks yaptın?

Londra'dan çıkalı 48 saat falan oldu.

Biliyorum ve ikinizi tanıyorum, bu çok fazla zaman.

Yanılıyorsun.

Sadece bir kez uçakta.

Jules'la aranız biraz kötü, değil mi?

Kesinlikle.

Biliyor
muydu?

Umarım değildir.

Nasıl (REDACTED)

Erkek arkadaşı çok iyi giyinmiş.

Ayrıca. Neden ben bu geziye davet
edilmedim.

Çünkü sen bir suçlu değilsin.

Lafı
açılmışke

Impeccable Arse nasıl?

Onun hakkında konuşmak
istemiyorum.

Dais...

g2g. Byeee

¹⁶¹ Mezun olduktan sonra İsveç ya da Nova Scotia'da küçük bir kasabada yaşadığım normal hayatım. İki köpeğim, bir kocam ve arkadaşlarım var, faturalarımızı ödüyoruz, süpermarkete kendim gidiyorum, güvenliğim yok ve gençken başıma gelen şeylerle ilgili kabuslarla uyanmıyorum.

¹⁶² Görmem gereken hiçbir yerde empresyonizm ya da ekspresyonizm olmadığını fark edeceksiniz, onunki hariç, çünkü benim yetki alanım sadece bir yere kadar.

¹⁶³ Ve bunu gerçekten seviyorum.

¹⁶⁴ Arabaya her bindiğimde, saçlarım yüzüme her düştüğünde onu düşünüyorum. Ne zaman bir k a h v e i ç s e m , onun o bardağı sevip sevmeyeceğini anlamaya çalışıyorum. Bir Ziggy Alberts şarkısı duyuyorum ve sevip sevmediğini merak ediyorum. Aklımdan hiç çıkmıyor.

¹⁶⁵ Neden Magnolia ve onların aptal, güzel arkadaşlarıyla Yunanistan'da?

¹⁶⁶ Çok sulu.

- ¹⁶⁷ *Genç Bir Kadının Portresi*. 1480-1485. Ahşap üzerine tempera. 82 cm × 54 cm.
- ¹⁶⁸ "Bu çocuğun burada ne işi var? İşin bitti sanıyordum?"
- ¹⁶⁹ Ama aynı zamanda, adil olmak gerekirse, çok Fransız.
- ¹⁷⁰ 1669-1671. Tuval üzerine yağlıboya. 24,5 cm x 21 cm.
- ¹⁷¹ Soleil tamamen bir hiç olmayabilir ama büyük çoğunluğu öyle.
- ¹⁷² Eller eteğinin içinde, saçında -Julian pek çok konuda uslanmazdır, kadınlar ve sanat bunlardan birkaçıdır- ama bu ikisinin birleşimi? Yüce Tanrım.
- ¹⁷³ Ne söylediysem onu söyledim.
- ¹⁷⁴ Bir sürü saçmalık.
- ¹⁷⁵ Beni çok iyi tanıyor.
- ¹⁷⁶ Ya da belki de en kötüsü olduğum içindir, bilemiyorum.
- ¹⁷⁷ e Jaques-Louis David tarafından *Sabine Kadınlarının Müdahalesi*. 1799. Tuval üzerine yağlıboya. 522 cm x 385 cm.
- ¹⁷⁸ Yakışıklı.
- ¹⁷⁹ Ama yanakları pembeleşir.
- ¹⁸⁰ Aslında içinde boğulabileceğiniz türden gözler.
- ¹⁸¹ Bu arada, onun aramasıydı. Araştırmalarım sonucu ortaya çıktı.
- ¹⁸² Garip.

Hristiyan

Yunanistan'a bir son dakika seyahati yapmaya karar verdik çünkü Parks'ın yaşlı adamının son bilmem kaç yıldır dadısıyla kirli işler çevirdiği ortaya çıktı ve Magnolia bunu beklediğiniz kadar iyi karşılıyor...

Güneşe bahşiş bırakarak çıkışlara kaymasına izin verin. Cehennemde Manolya'nın hor görülmesi gibi bir öfke yoktur, bu kadarını bedavaya söyleyebilirim.

Şuradaki yol uzun ve ben sürekli Daisy'yi düşünüyorum, keşke bu duygular konusunda iyi olsaydım, nasıl özür dileyeceğimi, gerçekten ne düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bilseydim. Yüksek sesle söyleyemiyorum. Bunu riske atamam.

Üç yıldır beni sevmeyen bir kızı seviyorum - duygularımın farkında olmak beni hiçbir yere götürmedi ve daha önce ne -Daisy'den hoşlandığımı bilmeden önce, muhtemelen aylardır farkında olmadığım ondan hoşlanıyordum ve aylarca ne oldum ve sonra lanet Henry bunu yakaladı ve bilincime getirerek mahvetti, o boktan pislik.

Yani Daisy artık sadece düşündüğüm şey, dönüştüğüm kişi. Sürekli Daisy Haites'i düşünüyorum ve bu konuda sürekli kızgıyım.

Ciddiyim. Yol boyunca bunu düşündüm.

Parks ve Beej'in erkek arkadaşının uçağının arka tarafında saklanmaları ve kızın ona farkında bile olmadığı bir şekilde dokunması da yardımcı olmuyor; tamamen bilinçsiz. Kızın eli adamın kucağına düşüyor ve adamın gözleri ondan hiç ayrılmıyor ve bu beni sinirlendiriyor çünkü tam burada oturuyorum ve bu beni neden sinirlendiriyor bilmiyorum ama sinirliyim.

Ona kızgıyım, ona kızgıyım, Daisy'ye kızgıyım, aslında kendime de oldukça kızgıyım.

Yine de otel güzel, Parks'a hak veriyorum.

ey asla iyi değildir, dört yıldızlı bir yerde kalmaktansa elini lanet bir deniz aslanına yedirmeyi tercih eder.

Ama burası çok manyak bir yer. Hotel Kinsterna. Bir dağın eteklerine sıkışmış eski bir köy gibi görünüyor, ama içi cehennem gibi süslü.

Öğleden sonrasının çoğunu odamda geçiriyorum. BJ ve Tom'un arasında Magnolia'yı izlemeye üşeniyorum, ayrıca havuzda telefon çok kötü çekiyor ve Daisy bana mesaj atmış mı diye telefonumu kontrol edip duruyorum.

Bu arada yapmadı.

"Sadece ona kendi mesaj sesini ver." Titreyen telefonuma daldığımda Henry bana sinirli bir bakış atıyor.

"Hayır-" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben zavallı değilim."

Henry bana uzun uzun baktı. "Madem öyle diyorsun. Gel hadi." Kapıya doğru başını salladı. "Akşam yemeğine geç kalacağız."

Akşam yemeği beklediğiniz gibi: Magnolia Show, 9000. bölüm.

Herkes havadan, buna nasıl inanamadıklarından, annesinin nasıl olduğundan, Bushka'nın nasıl olduğundan, biraz Jonah'ın Marsaili'ye olan aşıklığından (otorite figürünü seviyor kardeşim. Başka bir gün anlatırım.), çokça da babasının boktanlığından bahsediyor...

Ve sonunda Paili kollarını göğsünde kavuşturup Magnolia'ya doğru eğiliyor. "Hatırlıyor musun, yaklaşık bir yıl önce bir etkinlikteydik -annen için bir şey- ve tuvalete gitmiştik ve Marsaili engelli odasından **çırılçıplak** çıkmıştı?"

Magnolia iğrenerek geri çekilir. "Aman Tanrım-"

"Ve sen, 'Orgazm olmuş gibi görünüyor' dedin - ve annen babanın nerede olduğunu soruyordu... Bahse girerim tuvalette sevişiyorlardı." Paili kendi kendine başını sallıyor ve BJ garip bir kahkaha atıyor.

Henry ona bir bakış attı. "Sanki sen konuşacak birisin de, engelli tuvaletlerinde o kadar çok orgazm oldun ki."

"Oi. Sadece engelli tuvaletleri değil," dedi. "Tüm tuvaletler, ayrımcılık yapmıyorum."

Magnolia bundan hoşlanmadı, yüzü asıldı. Üzgün görünüyor.

Perry şarap kadehini kaldırıyor. "Daha önce hiç toplum içinde orgazm olmamıştım."

Bütün çocuklar ve ben bir yudum alıyoruz.

Başımı sallayarak Beej'e bakıyorum. "O bardağın tamamını içsen iyi olur dostum."

Ama beni görmezden geliyor çünkü gözleri Magnolia'nın üzerinde, onu kazanmaya çalışıyor.

yaptığı aptalca bir şaka için tekrar onay aldı ve bu beni utandırdı.

"Ve sen," diyorum, yapmamam gerektiği halde. Masanın diğer tarafından Parks'a bakıyorum. "Bir yudum almalıydın."

Başını geri çekiyor, kaşlarını kaldırıyor. "Anlayamadım?"

Ve bunu hemen anlıyorum. Pek çok ayıyı uyandırdım - o anında sinirlendi ama Beej de öyle, Henry de öyle, Tom da öyle ama benim umurumda değil.

Kızgınım. Onu becermek, biriyle kavga etmek istiyorum ki aklım Daisy'de ve onun Roma'daki ellerinde kalmasın.

"Hadi ama-" diyorum ona. "Hepimiz herkesin içinde orgazm olduğunu biliyoruz." BJ bana ters ters baktı.

"Hepimiz biliyor muyuz?" diye tekrarlıyor, bana bakıp öfkeleniyor. "Evet." Başımı salladım.

Henry Vulkan siniriyle masanın altından beni çimdikliyor ve Paili acilen susmamı fısıldıyor ama Parks'ın burnu havada ve bu beni ateşliyor. "Ben yapmadım."

Omuz silktim, farklıydı. "Sen hariç."

Bir kereden fazla. Benimle olan zamanları söylemeyeceğim çünkü bu gece Yunanistan'da ölecek gibi hissetmiyorum, ama yine de Beej'in bana bakma şeklinden dolayı zaten ölebilirim.

"Ben asla-" Magnolia'nın yanakları kızarıyor, panikliyor. Bununla nereye varacağımı bilmiyor. "Bu çok uygunsuz."

"Evet." Ona bir bakış attım. "O zamanlar toplumsal adaba gerçekten odaklanmıştın."

Ve biraz sarhoşum, bunu kabul ediyorum.

Hepsinde sarhoş ve boktanım ve sarhoş olduğumda onun derisinin altına girmeyi seviyorum çünkü bu günlerde altına girdiğim tek şeyi bu.

"Paris'te bir içki dükkânı. Sen ve o-" Beej'e doğru başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum çünkü bakarsam bana vuracağını tahmin ediyorum. Bunun olmasını ister gibiyim... belki bu sefer karşılık verirdim. Ben kazanırdım. Geri çekilirim her zaman kazanırım. "Arka köşe. Onun eli. Masanın altında."

BJ dilini alt dudağına bastırıyor ve Parks onun yanında geriliyor.

"Christian," Paili-Magnolia'nın bu geceki ve her zamanki fino köpeğinden geleni yapıyor onu ezmek için. "Nereden biliyorsun ki?"

Ve Paili'nin söylediği o küçük cümle beni çok rahatsız etti. Parks'ın her ne halt ediyorsak onun gibi ses çıkarmasına çok kızdım.

Magnolia'nın aptal gözlerinin içine bakarak "Çünkü orgazm olurken nasıl görüldüğünü biliyorum" dedim.

Ve biliyorum. Çok iyi biliyorum. Hepsinin fark ettiğinden daha iyi. Henry bana baktı. "Ne oluyor lan?"

Beej başını sallıyor, yorgun bir şekilde nefes veriyor ve ben bir an için kendimi kötü hissediyorum. "Bundan nefret ediyorum-"

Tom kucağındaki ellerine bakıyor. "Ben de hayranı olduğumu söyleyemem-"

Beej bana vurmayı düşünüyor, biliyorum. Kafasında tartıyor. Bence asıl düşündüğü kısım, değerli Parks'ına orgazm yaşattığım iması.

Ona bizim hakkımızda ne söylediğini hiç bilmiyorum, belli ki pek bir şey de söylememiş.

Bazen bunun için kötü hissediyorum, onunla nasıl takıldığımız için, en iyi arkadaşımın sevdiği kızla takıldığım için ne kadar boktan bir arkadaş olduğumu, ama ben de onu seviyorum, o yüzden siktir et. Olan oldu ve sorun o, biz değiliz.

Magnolia masada donup kaldı.

Ağlamak üzere olup olmadığını anlayamıyorum. BJ onu savunmak için araya girecek mi merak ediyorum - eğer gözyaşları varsa girecek, çünkü ağladığında gözleri aptalca güzelleşiyor ve BJ buna bayılıyor. Sanırım ben de. Bu yüzden onu ağlatmayı seviyorum, sırf onu izleyebilmek, sarılabilmek, özür dileyebilmek ve durdurabilmek için.

Beej masadan kalkıyor. "Bir içki alacağım-"

Tom ayağa kalkmadan önce bana karanlık bir bakış attı. "Evet, seninle geleceğim."

Magnolia o yaralı gözlerle bana bakıyor, dudaklarını ısırıyor. "Pislik," diye sesleniyor masanın öbür ucundan.

Henry beni sandalyemden kaldırmadan hemen önce, "Orospu," diye tükürdüm. "Pekâlâ, bu kadar yeter-" Beni çıkışa doğru itti, elini sallayarak

Kafa.

Arkamı dönüp omzumun üzerinden ona ters ters bakarken Parks beni izliyor ve Henry beni tekrar itiyor.

"Yeter!" Beni omzumdan yakaladı ve yüzümü ona çevirdi. "Onunla bu şekilde konuşamazsın-"

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum," diye homurdanıyorum.

"Hayır yapmayacaksın, Chris-" Başını sallıyor. "O benim en iyi arkadaşım ve

-"

"O benim de en iyi arkadaşım," diye araya giriyorum ve Henry geri çekiliyor.

"Oh! Beni kandırabilirdin-" Arkasını işaret ediyor. "En iyi arkadaşlarınla bu şekilde konuşamazsın ve ikinizin arasında bir şeyler olduğunu anlıyorum ve bunu geride bırakmadığınızı da biliyorum, ama öylece-"

Sonra BJ'nin köşeyi dönüp beni itmesiyle kesildi. "Bu da neydi böyle?"

İç çekiyorum, artık tüm bunlardan gerçekten yoruldum ve ona bakıyorum. "Aptal olma, dostum-birlikte olduğumuzu biliyorsun-"

Beej başını yana eğiyor. "Bunu bana tekrar söyle."

Ve ona başımı sallıyorum, bugün bu serserinin egosunu kontrol altında tutmak için yumruklarımı çekecek havada değilim.

"Magnolia'yı benim önümde yemek masasında orgazm ettiğinden bahsedeceksin-" Bir saniye bekletiyor. "Ve onun yeni erkek arkadaşı."

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Ona orgazm yaşatmamla ilgili bir şey söylemedi."

BJ beni itti. "Saçmalama, sen yapmadın-" Onu geri itiyorum.

"Hey!" Henry, BJ'i benden biraz geri çekti. "Sakin ol." "Yalan mı söyledim?" Çenem gergin, ona soruyorum.

"Christian-Bunu sana gerçekten duyacağın ve lanet olası kafandan geçireceğin bir şekilde nasıl anlatabilirim bilmiyorum-" BJ bana bulanık bir bakış attı. "O senin değil. Hiçbir zaman senin olmadı. Asla da olmayacak. Onunla her ne yaşadıysan-" Elini geçmişimin serabına doğru sallıyor. "Benimle ilgiliydi. Seninle ilgili değildi, seni istediği için değildi, beni özlediği, beni istediği ve birlikte olamadığımız içindi, tamam mı?"

TikTok'taki hidrolik presin ezilmesini hayal edebileceğiniz her şeyi ezdiği videoları biliyor musunuz?

Şimdiye kadar çıktıkları her videodaki her bir şey benim. Her top, her su şişesi, her lolipop, her pasta, her mum, hepsi benim.

Düzleştirilmiş.

Söyleyebileceğim bir şey yok.

Yüzüme karşı yüksek sesle söylediği her şey, onunla ilişkimiz bittiğinden beri kafamın içinde sessizce düşündüğüm her şey.

Her korkuyu, her paranoyayı, sanki Powerball'un büyük ikramiyesiymiş gibi ortaya döktü.

Henry kardeşinin göğsüne iki tokat atıyor - ona söylemeden yeter diyor - ve onu uzaklaştırıyor, bunu yaparken de bana bakıyor.

Henry'nin gözleri benim için üzülüyor -insanların benim için üzülmesinden nefret ediyorum- sonra odama dönüyorum.

Sikeyim.

Manolya

12:03 AM

Bunu neden söyledin?

Çünkü bu doğru.

Hangi kısmı?

Hepsini

Sen yaptın, ben de yapıyorum.

Beni incitmeye mi çalışıyorsun?

Hayır.

Onu incitmeye mi çalışıyorsun?

Hangisi, Parks?

Vay canın

Sen ve Daisy kavga mı ediyorsunuz?

Siktir git.

Oh bu çok komik-

Ben çoktan aldığınız izlenimine kapılmıştım.

Daisy

Seine-Village d'Auteuil- Paris'te 16. bölgede bir evimiz var. Koyu renkli arduvaz çatısı ve dışarı fırlayan çatı pencereleri olan beyaz bir şato .¹⁸³ Julian otelleri pek sevmiyor (malum nedenlerden dolayı), hataya çok fazla yer olduğunu düşünüyor (ve tarihsel olarak bunun doğru olduğu kanıtlandı).

Romeo da paylaştığımız odada paylaştığımız yatakta oturuyor - bu sefer ihtiyacımız olduğu için değil, burada yeterince oda var - sadece böyle olmamamız gerektiğinde bile böyle olduğumuz için ve bana bakış şekline belki de olmamamız gerektiği hissine kapılıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Çenesini kapıya doğru sallıyor ve ben de Tiller'dan bahsettiğini varsayıyorum.

"Ne?" Yine de sordum.

Ayağa kalkıyor. "Onunla yatıyor musun?"

"Hayır." Kaşlarını çatıttım, bitti.

"O bir dibble. "¹⁸⁴

"Biliyorum-"

"Ve sen orada lanet bir aptal gibi onu cıvıldıyorsun!"

Biraz geri çekildim. "Sorun nedir?"

Romeo tekrar, "O lanet olası bir coppa," diyor.

"Kıskandın mı?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Neden kıskanıyorsun, biz özel değiliz-"

Biraz şaşırılmış görünüyor. O bitti, belki? "Değil mi? "¹⁸⁵

"Hayır." Saçlarını gözlerimin arkasına sıkıştırıyorum, bunun nereye gideceği konusunda biraz gergin hissediyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Başka insanlarla yatabilir miyim?"

Ona başımı sallıyorum. "Sen her zaman başkalarıyla yatabildin-"

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. "Bu yüzden mi ben Tavie ile yataktayken kafama vazo fırlattın-"

"Benim yatağım!" Onun üzerinden bağırıyorum.

"O zaman onunla yatağımda uyusaydım senin için sorun olmazdı, değil mi?"

"Onunla yatağında yattın-" diyorum yüksek sesle. "Milyonlarca kez."

Ayağa kalkıyor. "Ve sen bunu sorun etmedin mi?"

Yüzüm geriliyor, görmesini istemediğim kadar gergin .¹⁸⁶

Rome elini bana doğru sallıyor. "Aynen yle..."

İçimi çekiyorum ve baçımı ona doğru sallıyorum. "Bunu şu anda yapmak istemiyorum, Rome-"

"Ne var, Dais?" Bağını eğiyor. "Konuşmak mı sevişmek mi? Bugünlerde ikisinde de o kadar iyi değilsin-"

Ağzım açık kalıyor ve ona bakıyorum, Tanrı'dan bunun ne kadar büyük bir tokat olduğunun yüzüme yansımamasını umuyorum - onunla, benimle, seksle ve Tavie'nin onun ilk seferi olmasıyla ve benim daha az seksi ikinci olmamla ve onun bu işte benden daha iyi olmasıyla ve bu yüzden bunca yıl sonra hala etrafta olmasıyla ilgili sahip olduğum tüm güvensizlikler - bunların hiçbiri yüzümün yüzeyinde dans etmiyor, ama sanırım hepsi öyle olmalı çünkü anında zgn görünüyor.

"Kahretsin, Dais-" Bağını sallar. "Demek istediğim bu değildi. Öyle demek istemedim-"

Elimi kapıya doğru salladım. "Sadece git buradan."

Bağını bana doğru salladı ve bileklerimden tuttu. "yle demek istemedim-"

"Tamam."

"Yapmadım, Dais-" Tekrar i çekerek ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Demek istediğim, benimle eskisi gibi konuşmuyorsun ve artık sana sadece ben asılıyorum."

"Bu doğru değil. " Baçımı sallıyorum .¹⁸⁷

"Eskiden benimle yatakta yataırdın ve hiç susmazdın, konuşmayı hiç bırakmazdın. Bana her şeyi anlatırdın, asla bilmek istemediğim her şeyi, bana anlatırdın çünkü sen ve ben ve-" ellerini iki yana sallıyor, "biz. Ve şimdi farklı."

Ona zayıf bir omuz silkme hareketi yaptım.

"Artık her şey farklı." "Neden?" diye soruyor, ağır ağır nefes alarak.

"Bilmiyorum." Bildiğim halde.

"Hemmes," dedi bana.

"Hayır-" Hızlıca söylüyorum ama sözümü kesiyor. "Saçmalık."

"Hayatında hiçbir zaman özel olmamızı istemedin, her zaman birlikte olmak istedin ve şimdi bittin."

"Hayır." Ona doğru uzanırken başımı sallıyorum .¹⁸⁸

"Sadece itiraf et." Başını bana doğru sallıyor. "Gittiğim için beni hiç affetmedin." Bu çok doğru. Affetmedim. Ne ilk gittiğinde, ne son gittiğinde, ne de aradaki zamanların hiçbirinde. Bunu yapmamalıydı.

Her sabah uyanıp hala şehirde olup olmadığını, bu sabah yine gidip gitmeyeceğini merak etmek zorunda kalmamalıyım.

Kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Ve sen de seninle kaçmadığım için beni hiç affetmedin," diyorum ona .¹⁸⁹

"Tabii ki yapmadım Face!" diye bağırıyor. "Farklı olabilirdi - f a r k l ı ı olabilirdik! Çalışabilirdik. Ama bunun yerine her neyse oyuz ve sen başka bir adama aşıksın-"

"Ben- ben-" diye aptalca kekeliyorum ve o üzgün, inanmaz bir kahkaha atıp başını sallıyor.

"Birine aşık olmanın neye benzediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerinde yıllardır görmediğim bir ağırlık var. "Tanrı aşkına Daisy, her gece uyumadan önce zihnimde gördüğüm şey bu."

Ve küçük kalbim bir taş gibi battı.

"Romeo-" Ona uzanıyorum ve beni hüzünlü, vahşi ve çaresiz bir şekilde öpüyor-iki eli de yüzümde, beni duvara götürüyor ve duvara yaslıyor, yüzümü sanki onunmuş gibi tutuyor.¹⁹⁰ Beni ağzımdan boynuma doğru öperken göğsü benimkine çarpıyor - ama sonra, artık beni öpmesi gerektiğinden emin değilim...

Biraz geri çekiliyor. "Ö bir evre, Dais."

Başımı ona doğru salladım .¹⁹¹

"O-sen ve ben- biziz, anlıyor musun? Her zaman o olacağız, her zaman birbirimize geri döneceğiz .¹⁹² Yani evet, başka kızlarla yatabilirim ve evet, New York'ta Tavie ile yattım. Ve biliyorsun, boktan bir şey yaptığında muhtemelen yine yapacağım - ama bu sen ve ben, Dais. Kimse bizim sahip olduklarımıza sahip değil. Kimse bizim yaşadıklarımızı yaşamadı.

içinden. Git-" Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Hemmes'in oğluyla uğraşma. Ben ne olduğumuzu biliyorum."

Ona bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Nedenini tam olarak kestiremiyorum ama tüm nedenlerin korku temelli olduğundan şüpheleniyorum.¹⁹³

"Neyiz o zaman?" Kararsızca soruyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum, o da zaten bir adımla geçiyor. Yanağımdan öpüyor.

"Birbirimizin."

¹⁸³ Bahçeler konusuna hiç girmeyeyim bile!

¹⁸⁴ Bu da bir polis için aşağılayıcı bir argodur.

¹⁸⁵ Kahretsin.

¹⁸⁶ Çünkü, hayır. Binlerce kez hayır. Hayır, asla. Nefret ediyorum. Bu düşünceden nefret ediyorum, kafamı karıştırıyor ama o bunu bilemez çünkü bunu okuyacaktır.

¹⁸⁷ Ama belki de öyledir.

¹⁸⁸ Ve belki de bunu yüksek sesle duymak beni korkutuyor.

¹⁸⁹ Ama bu bir keşif değil. Bunu başından beri biliyordum.

¹⁹⁰ Eskiden olduğu gibi.

¹⁹¹ Bunun hangi kısmı beni daha çok korkutuyor bilmiyorum. Romeo'nun haksız olması mı yoksa Romeo'nun haklı olması mı?

¹⁹² Ve hayatımızın bu noktasına kadar, bu kadarı doğrudu.

¹⁹³ Gittiğimiz yoldan korkmak. Onu sonsuza dek kaybetme korkusu. Christian'a hiç sahip olamama korkusu.

Hristiyan

Beej ile koşumdan sonra koşuya ıktım.

Ödama döndüğümde Daisy'den hâlâ haber alamamıştım, gerçi Magnolia bana mesaj atmıştı, kızgın falan. Bir saat uyumaya çalıştım ama uyuyamadım, ben de koşmaya ıktım.

Ayaklarım kanayana kadar koştum aslında ama iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

BJ'nin söylediği her şey zaten hep düşündüğüm şeylerdi. Her ne kadar öyle olduğunu düşünmesem de doğru olmasından endişelendim - ben ve Parks arasında onun düşündüğünden, onun bilmesine izin verdiğinden daha fazlası vardı.

Hikâyemizin ona anlattığı versiyonu sulandırılmış ve zayıftı. Bunu lanet bir sinsi olduğu için mi yoksa aramızdaki şey onun için bir bok ifade etmediği için mi yaptığını bilmiyorum. Belki ikisi de.

Beni sevdiğini söyledi. Sanırım bunu söylemeye değer, şapkamı asabileceğim bir şey gibi hissediyorum. Onun üzerinde tutabileceğim bir şey. Bildiğini sanmıyorum.

Bunu ona asla söylemez. Ben de ona bunu söylemek istemiyorum çünkü kafamda tüm bu olanlarda ne kadar suçlu olduğumu ve bunun olmasına izin verdiğim için ne kadar boktan bir arkadaş olduğumu düşünüp duruyorum.

Gününe göre değişir, anına göre değişir. Bunun çoğunun ona ve ondaki yerçekimi gibi bir şeye bağlı olduğunu düşünmek istiyorum, erkekler onun için pervane gibiler ve o hesaba katılması gereken bir güç, kovalamaya çalıştığımız bir fırtına. Bu onun hatası değil - gerçekten değil - ama bunu ona söylemeyeceğim. Bunu ona da söylemeyeceğim, çünkü onu sevmek istedim. Bunu yapmak kolaydı, kendime izin verdiğim için mutluydum.

Ve bu halimden nefret ediyorum - bu hale gelmesinden, onu kendim için sevmenin çoğu zaman ondan nefret etmek gibi gelmesinden, ama olduğum yer ve sahip olduğum şey bu.

Bu yüzden Daisy her şeyden uzaklaşmamı sağlıyor, göğsümün her zaman tıkandığını hissettiğim tüm bu boktan şeylerden bir erteleme gibi. Ve

biliyorum ki

Daisy ile aynı değil, onu değil Parks'ı sevdiğimi biliyorum, aynı değil, aynı hissettirmiyor - aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu değil. Daisy ile aşk olmak çok kolay. Yine de güzel. Ve garip, kafam Daisy ile meşgul, ona söyleyeceğim her şeyi, söylemek istediğim her şeyi, onunla konuşmak istediğim her şeyi düşünüyorum ve sonra onunla birlikteyken gerçekten hiçbir şey düşünmüyorum.

Daisy, bir havuzda sırtüstü yüzerken etrafınızda o kadar çok gürültü olur ki kulaklarınızı tıkadığınızda her şeyin sessizleştiğini hissedersiniz ya, işte bana öyle hissettiriyor.

Muhtemelen onunla her şeyi berbat ettim çünkü Romeo ile yatmasının kötü olmasının bir nedeni olduğunu yüzüne karşı söyleyemedim. Onu kimseyle paylaşmak istemediğimi söylemeliydim.

Genel olarak paylaşmaktan nefret ediyorum ama özellikle onu paylaşmaktan nefret ediyorum. Onu paylaşmaktan bıktım. Bunu ona söyleyecek kelimeleri neden bulamadığımı bilmiyorum - keşke burada olsaydı, ama değil ve bana mesaj atmıyor ve ona mesaj atmam gerektiğini biliyorum, tekrar konuşmamız için ilk adımı atan ben olmalıyım, ama yapamıyorum.

Beni istemeyen bir kıza yakın olmaya çalışarak ve onu umursayarak çok uzun yıllar geçirdim. Kendimi onun istediği gibi ortaya koyamam, çünkü birkaç ay sonra dönüp Romeo'yu benden daha çok sevdiğine karar verirse bunun nasıl bir his olacağını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Birkaç iyi ay, sanırım tüm yapabileceğim bu.

Parks için tek yaptığım buydu.

Ertesi sabah yine koşuya çıktım ve kendimi havuzda buldum. Önce Gus'ı görüyorum -kulaklık takmış, sırtüstü yatıyor- sonra da onu. Sıcak pembe üçgen bikinisi ve yeşil altları, gözleri kapalı, tamamen gerilmiş ve hiçbirimiz için iyi olamayacak kadar sıcak.

Ona doğru yürüyorum, ona bakmam gerekenden birkaç saniye daha uzun süre bakıyorum çünkü ben sadece insanım ve o değil ve sonra kısık gözlerinden birini açıp bana dik dik bakıyor.

Onu hafifçe tekmeliyorum ve yanındaki şezlonga başımı sallıyorum. "Buraya oturabilir miyim?"

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Ah, elbette-" Elini umursamazca sallıyor. "Ancak dikkatli olmalısın, çünkü toplum içinde kendiliğinden orgazm olduğum biliniyor-oh bekle, hayır-bunun neye benzediğini biliyorsun. Ne olacaksın."

Sinirli bir nefes verdim. "Kaltaklık yapma."

Yanına oturdum ve gökyüzüne doğru iç çektim.

Bana sert bir bakış attı. "Pardon?" Tekrar iç çektim. "Özür dilerim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sanırım öyle."

Yatağa geri yaslandığımda inliyorum ve onun aptal, büyük gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor sessizce, sanki onu incitmişim gibi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek çenemi sıkıyorum. "Bilmiyorum."

Ama yapıyorum. Çünkü onu sevdiğim kadar ondan nefret ediyorum ve onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum, bu yüzden bizi birbirimize bağlı tutuyorum.

"Eğlenceli-" Omuz silkiyorum, biraz sık kafalı gibi. "Seninle uğraşmak." "Oh." Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Mükemmel."

Burnumdan nefes alıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana ters ters bakıyor. "Hayır Christian, aslında sevmiyorum. İnsanlarla uğraşmayı sevmiyorum."

"Gerçekten mi?" Ben sco. Gerçekten inanılmaz biri. "İnsanlarla sevişmeyi sevmiyor musun? Son iki buçuk yıl içinde -şimdiki şirket hariç- birkaç erkekle çıktın ve onlarla yatmadın mı?" Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Sen benimle takılıyordun."

Üzgün görünüyor. "Hayır, değildim."

"Ne yapıyordun?" Bacaklarımı çevirip ona bakarak, yanıldığımı kanıtlaması için ona meydan okuyarak soruyorum. Yanıldığımı kanıtlamasını çok isterdim.

Gözlerini kıstı. "Ne yaptığımı biliyorsun."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ne yaptığımı biliyorum-" Ona bir bakış atıyorum ve yüzümün çok çiğ olmasından, onu şimdi de o zamanki gibi sevdiğimin çok açık olmasından endişeleniyorum. "Ama sen, Parks, hiçbir fikrim yok."

Yorgun görünüyor, sendeleyerek nefes alıyor. "Bitti mi?"

"Hayır." Bitirmeliyim, yapmamam gereken bir çizgiyi aştığımı hissedebiliyorum, ona kızdığım ve bağırdığım çizgiyi çünkü eskiden farklı şekillerde ateşleyebildiğim ve şimdi elimde kalan tek şey ona bağırarak olan ilişkimizin közü bu. Ona "Tom ne olacak?" diye bakıyorum.

Parks gözlerini devirir. "Peki ya Tom?"

"Onunla birlikte misin, değil misin?"

Bana ters ters bakıyor, çenesi düşük. "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

tokat gibi geldi, benim onunla işimin bitmediği gibi onun da benimle işinin bittiğini üstü kapalı bir şekilde hatırlattı. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Öfkeyle başımı geri çektim. "Bu beni nasıl ilgilendirir?" Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

Gözleri yarıklara dönüşür. "Evet, gerçekten."

"Sen tam bir baş belasısın Parks. Bunu biliyor muydun?" Ayağa kalkıyorum, çenem gergin ve dans ettiğim çizgiyi geçiyorum. Onunla çizgileri aşmaya bayılıyorum. "Komik, sanırım gerçekten beceremediğini düşündüğün tek kişi Beej, ama beceriyorsun. Sen onu beceriyorsun, o da seni beceriyor. O da sadece sikişiyor-"

Gus ayağa kalkarak, "Çekip gitmelisin dostum," dedi - dürüst olmak gerekirse, orada olduğunu unutmuştum...

Ona bakıyorum, biraz sırtıyıyorum, eğleniyorum. "Yapmalı mıyım?"

"Evet." Gus yine soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Kardeşin seni hizada tutmak için burada olmadığında onun hakkında gerçekten büyük bir adamsın."

Gözlerimi kaçırarak gülüyorum, çünkü onunla başa çıkamıyorum. Bu adil bir mücadele değil.

-Bu arada bu tam bir saçmalık. Her odadaki en iyi **d ö v ü ş ç ü** benim ve bunu yapmayacağım çünkü bir kez yaptım ve buna değmedi. Bu en kötü duygu.

-Birinin sizin ellerinizde ölmesi... Vücudun gevşemesi, kafadan akan kan... Kafalar çok fazla kanar.

"Devam et." Gus çenesini sallayarak odama doğru döndü. "Siktir git ve sakinleş."

Magnolia'ya uzun uzun bakıyorum ve gitmek için döndüğümde başımı tekrar ona doğru sallıyorum.

"Bugün Beej ile harika bir randevun var-" diye geri arıyorum. "Yoksa Tom mu? Yoksa Beej mi? Yoksa Tom mu-? Yoksa-"

"Her iki şekilde de, bu sen değilsin-" Gus arıyor. "Sanırım sizin için buradaki çıkarım bu."

Ona ip atıyorum. Bana ayna tutuyor ve ben kaçıyorum.

Günün geri kalanını Hen'le güneşin altında geçiriyorum, bana çok kötü davranıyor ama olan oldu.

Dün gece hakkında hiç konuşmadık. Bundan nefret ediyor, ne yapacağını bilmiyor. Box'taki o gece her şeyi ilk öğrendiğinde çok kızmıştı, biz de ona yalan söylüyorduk. Ben Hen'e pek yalan söylemem,

ama Parks ona asla yalan söylemez, sadece bu olayda söylemek zorunda olduğumuzu hissettik. Ve o da

O kadar kızgın ki, yarısı kardeşi için ama sanırım daha çok kendisi için. Hepimiz çok yakınız. Birbirimize yalan söylemiyoruz ama sonra yalan söylemeye başladık.

Önce ona daha çok kızdı, bunu anlıyorum. Onlar başka bir şey, kendi başlarına kardeşler. Magnolia o gece eve giderken ona bağırdığını söyledi, hayatında ona bağırdığı tek zamandı - ona inanmadığını, BJ'ye bunu nasıl yapabildiğini ve hayır, ayrılmış olmalarını umursamadığını, bunun saçmalık olduğunu ve önemli olmadığını, onu öldürmeye mi çalıştığını, ne düşündüğünü söyledi - ve evine varana kadar hiçbir şey söylemedi. Arabayı ön tarafa çektiler ve kadın ona döndü.

"Başka biriyle yattı, Henry," dedi. " B u yüzden ayrıldık." Sonra arabadan inip içeri koştu.

Ondan sonra döndü.

Beej'e o kadar kızmıştı ki gizlice dolaşmamıza yardım etmeye başladı.

Sanırım bu yüzden şu anda onun için zor çünkü o zamanlar çizdiğimiz çizgilerin içinde artık rahat yaşadığını sanmıyorum.

"Oi." Bana bakıyor ve sangria'sından uzun bir yudum alıyor. "Bugünden sonra tekrar birlikte olmalarına zihinsel olarak hazır mısınız?"

"Evet," diyorum başımı çevirmeden.

Bir randevuya çıktık, Beej ve Parks. Buna randevu demiyoruz ama hepimiz bunun bir randevu olduğunu biliyoruz. Tom bile bunun bir randevu olduğunu biliyor olmalı ve ne halt etmeye çalıştığını bilmiyorum, ama sanırım Magnolia onun için her şeyi yapacak erkekleri bulma konusunda bir burnu var ve BJ ile olmak istediği her şey olmasına izin vermek onun bir numaralı flört kriteri.

"Sanırım şu andan itibaren geri döndüler," diyor Henry, cevap vermem için beni yakından izleyerek.

Başımı salladım.

"Aynen." "Ve sen iyi misin?" Başımı salladım.

Nedense öyleyim. Biraz rahatlamış gibi hissediyorum. Sanki tekrar bir araya gelirlerse, bölüm kapanacakmış gibi, ama gelmedikleri sürece, onlar için açık bir son olduğu sürece, o ve benim için de açık bir son var.

Yani ben hazırım. Hazırlandım ve aşk hikayemizi başka bir adama bağlılığın yakıcı çatalıyla kapatmasını bekliyorum.

Ama işler planlandığı gibi gitmez.
randevuları boka sarar.

Ona kendisini kiminle aldattığını bininci kez sordu,

ve bininci kez ona söylemedi. Taura olmadığına yemin ediyor, o yüzden tahminimce okuldan bir kız, Alexis. Her zaman ona susamıştı, hiç öyle değilmiş gibi davranmadı, o ve Parks birlikteyken bile. ey okulda bir keresinde neredeyse bu yüzden ayrılıyordu, bir gece Beej ve Alexis hakkında çıkan bir dedikodu neredeyse her şeyi yerle bir ediyordu, ama onlar

sonunda hallettim.

Her neyse, Parks'a söylemedi - lanet olası aptal - ve olay oldukça hızlı gelişti.

Otelin restoranının dışında kavga ediyorlar ve bu ikisi yıllarca çılgılık atabilir. Onunla kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Bu ikisi birbirlerini bitirmek için tasarlanmış silahlar.

Aslında böyle yaptıklarında izlemek zor oluyor. Bunun bana bir umut heyecanı vereceğini düşünebilirsiniz ama bu kadar ileri gittiklerinde vermiyor - kız onu itiyor, o da kıza izin veriyor, adam kızın suratına bakıp kükrüyor, kız da öyle bir bağırıyor ki ağladığını bile fark etmiyor ve şunu fark etmelisiniz, yemin ederim ki bu doğru, ona aşık olsam da ikisini de seviyorum.

onların en zehirli halleri. Jo burada olsaydı BJ'i durdururdu çünkü bu gidişle hepimizi ayıracaklar - sabaha bir Box Set olmayacak - ama Beej onun için araya girdiğimi düşünmeden araya girebileceğimi hissetmiyorum, bu yüzden Henry'nin liderliğini bekliyorum, sonunda onu uzaklaştırıyor ve onu yerine geri itmek için lanet İngiltere'ye bir itme veriyorum, ama düşündüğümde daha sağlam ve itme o kadar ileri gitmiyor. Benden de korkmuş gibi görünmüyor, pislik.

Kolunu Magnolia'nın boynuna dolayarak onu uzaklaştırıyor ve ben de arkasından bakıyorum, Daisy'nin geçen gün onu üzdüğümde bana nasıl defolup gitmemi söylediğini ve onu benden uzaklaştıracak kimsenin olmadığını düşünüyorum. İyi olup olmadığını merak ediyorum.

Beej iyi değil ama. Bir dakikalığına odasına işiyor ve sonra otelin barına geri geliyor ve oturur oturmaz bunu üzerinde görebiliyorum.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Neyin var senin?" Bana umursamaz bir bakış attı. "Yok bir şey."

Onu birkaç saniye daha izliyorum, bunun mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Gerçekten yapar mıydı? Yapacağını sanmıyorum, ama sonra bunu onda görebiliyorum. Eğiliyorum, elimle çenesini kavriyorum, onu ışığa doğru kaldırıyorum.

ama onu görmezden geliyorum, aradığım şeyi görene kadar onu daha sıkı tutuyorum. Ve sonra onu gördüm. Nefes veriyorum, yüzünü iterken sinirleniyorum. Şaka yapıyor olmalı.

"Oi, siktir et-" Başımı sallıyorum. "Ben yokum çocuklar." "Ne?" Henry kaşlarını çattı.

"Neden?"

Kardeşini işaret ediyorum. "O bir bokun üzerinde."

Henry deli gibi gülüyor. Sanki hiç gülmeyecekmiş gibi. "Hayır, değil-" Hızla Beej'e bakar. Bunun doğru olmamasını istiyor. "Öyle misin?" Tekrar göz kırpmıyor. "Öyle misin?"

Beej, aynı anda hem suçlu hem de ilgisiz görünmesine neden olan aptalca bir homurtu çıkarıyor.

Ellerimi kaldırarak masadan geri çekiliyorum, sanki işim bitmiş gibi. Her şeyin bu kısmıyla işim bitti. Beej'in uyuşturucu kullanmasından nefret ediyorum. Çok stresli oluyor, kendini idare edemiyor ve tam bir hıyara dönüşüyor.

"Senin çekip gitmenin Magnolia'yla hiçbir ilgisi yokmuş gibi mi davranacağız?" diye sesleniyor arkamdan.

Geri dönmüyorum, ama yürümeye devam ederken ona ip atıyorum.

Yine de haksız değil. Ve bu biraz da onunla ilgili, ama düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil. Henry'nin de onu terk ettiğini bilmemle aynı sebepten, çünkü biz de oradaydık. Bunun olmasını izledik, böyle olduğunda nasıl gittiğini gördük... bir kez Amsterdam'da ve sonra yine o otel odasında Parks olmayan okulumuzdan o kızla neredeyse ölmesini izledik. Parks orada başka biriyle yataktayken vücudunun iflas etmeye başlamasını izliyordu ve kız enkaz halindeydi, o da ağlıyor ve bağıırıyordu, ben ve Jo onu duşa sürükledik ve Magnolia Henry'nin kollarında ağlıyordu ve bunu yüzünden anlayabiliyordunuz, o an öleceğini düşünmüştü. Gözlerinin hali -onu sevdiğimi unutun, benim için olması gerekenden daha fazla bir şey olduğunu unutun- o anda bir yabancının onun gibi baktığını görüp sonsuza kadar değişebilirdim, ama onu öyle görmek -o kadar korkmuş, solgun, bir hayalet kadar beyaz- BJ'in ona kullanmayacağına dair söz verdikten sonra tekrar kullanmaya başlayacağını düşündürüyordu.

O lanet bir aptal.

Julian

Paris'te sona ererken Dais ve Roma arasında garip bir hava var - bu arada bu değerli bir yolculuktu.

Tiller'ın varlığı benim için şüphelendiğim şeyi doğruladı. NCA'da izliyor ve bunlardan birini çekmek için iki iş planlamam gerekecek.

Soleil ile iyi vakit geçirdim, gerçi onunla her zaman iyi vakit geçiririm.

O iyi bir kız. Çoğunlukla. Erkek zevki annesinin en sevdiği şey olmazdı - Fransız soylularından, paradan ve kurallardan sıkılmış.

Sanırım onu aradığımda bunun bir işle ilgili olduğunu biliyordu ama umursamıyor gibiydi.

Geziye hoş bir dokunuş oldu. Hem kişisel hem de profesyonel olarak.

Sanırım benimle görülmek onun için biraz baş ağrısı olacak, ama o büyük bir kız, iyi olacak.

Eve dönmek üzere uçağıma bindiğimde tuhaf bir manzarayla karşılaşıyorum.

Daisy en arka köşede, burnu kitapta; Roma uçağın diğer ucunda, kulaklıklar takılı, telefonla konuşuyor.

Aralarında bakışırken kaşlarımı çatıyorum. Birkaç gün önce ellerini ondan uzak tutamıyordu ve şimdi de bu mu?

Dais'e doğru yürüyorum, bileğini tekmeliyorum, böylece bana bakıyor. "Koltuk dolu mu?" Kafasını sallıyor.

Oturdum. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Pencereden dışarı bakıyor.

"O-" diye dirsek attım. "Yok öyle bir şey. Bana ne olduğunu anlat." Kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

İç çekiyorum, elimi dalgınca ağzıma götürüyorum.

"Face, biraz düşündüm de..." Bana bakıyor, bekliyor. "Eğer Roma'yla birlikte olmak istiyorsan, olabilirsin."

"Ne?" Gözlerini kırptırıyor, nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi biraz arkasına yaslanıyor.

bilgiyi işlemek. "Bunu neden söylüyorsun?" İç çekiyorum.

Bu bir karmaşaydı ve muhtemelen kötü bir karardı - birbirlerine çok aşıklardı - ama üç farklı zamanda birlikte olduklarında insanlar onları öldürmeye çalıştı.

Neredeyse bir miknatıs gibiydiler. Ve sonra bir gece, bir oteldeydiler - otellerden nefret ediyorum ve bu gece hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, midemi bulandırıyor, neredeyse ölüyordu - bu yüzden söyleyeceğim tek şey bu. O zamanlar bu ilişkiyi bitirmek ve onu göndermek en güvenli yol gibi geliyordu. Santi Romeo'yu New York'a gönderdi, okuldaki son birkaç ayını orada geçirmesini sağladı. Daisy mahvolmuştu. Tamamen kendinden geçmişti. Bana kızgındı, ona kızgındı, ikimiz tarafından da ihanete uğramıştı. Kısa bir süre önce Daisy'ye birlikte kaçmayı teklif ettiğini ve Daisy'nin hayır dediğini öğrendim. Benim yüzümden. Kaçıp gitmek ve beni terk etmek istemedi ve bunun için üzgün müyüm yoksa minnettar mıyım bilmiyorum.

Onunla garip bir ilişkimiz olduğunu biliyorum; kız kardeşim, çocuğum ve en iyi arkadaşım arasında bir yerde. Yukarıdakilerin hepsi olabilir, ama benim için olduğu her şey içinde o kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde benim eve dönüş yolum... Doğruyu yanıştan, iyiyi kötünden ayırabilmemin bir yolu - Daisy birinden hoşlanıyorsa, o zaman zaman ayırmaya değer; hoşlanmıyorsa, lanet olası bir yürüyüşe çıkabilir. İçgüdüleri delice ve bunun doğuştan geldiğini söylemek istiyorum ama insanların onu öldürmeye ya da kaçırmaya çalıştığı onca zamandan sonra öğrenilmiş ve keskinleştirilmiş olabilir.

Bu yüzden onunla kaçmadı, onun yerine benimle evde kaldı.

Gerçi bir ay kadar benimle konuşmadı, genç kızların yaptığı gibi bana bunun bedelini çok ağır ödedi. Bir süre eseus Onasis ile takılmaya başladı, ta ki ben onu da bırakana kadar. Hoşuma gitmedi, kız on altı, adam on dokuz yaşındaydı. Hayranı değildim.

Sonra gidip Declan'la yattı. Onu bu şekilde bulduk. Yalan söyledi, 21 yaşında olduğunu söyledi. Adam yirmi dört yaşındaydı. Neredeyse onu oracıkta öldürüyordum. Hiçbir fikri yoktu. Sonunda benim için çalışmaya başladı.

Sanırım onun için her şeyi berbat ettim ve sanırım onları kendi hallerine bıraksaydım, muhtemelen daha mutlu olurdu ve bundan nefret ediyorum.

Onu dürtüyorum. "Çünkü." Omuz silkiyorum. "Artık benim için sorun yok." Kaşlarını çatıyor. "Neden

şimdi?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi deviriyorum. Lanet olsun, kızlar çok sinir bozucu. "Çünkü aradan biraz zaman geçti. Şu anda kimsenin sana bir şey yapmaya çalıştığını sanmıyorum-"

Bana bir bakış attı.

"Senin mutlu olmanı istiyorum Dais."

İç çekiyor, başını kaşıyor. "Anks," diyor ama sesi çok uzaklardan geliyor. "Oi." Ona bir bakış atıyorum, benimle daha fazla ilgilenmediği için biraz sinirleniyorum.

jest. "Dört yıl önce ayrıldığınızdan beri onunla birlikte olmak istiyorsun ve ben şimdi burada oturmuş sana olabileceğini söylüyorum ve sen bomboşsun-" Kız kardeşime bakıyorum, bir ipucu bekliyorum. "Neler oluyor?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, biraz **geriniyor**. Vücudunu bana bakacak şekilde kaydırıyor ve bilmiyorum, yüzünde garip bir şey var. Korkmuş muydu?

"Sanırım Christian'a aşık oldum," diye fısıldıyor bana.

Şaşırmış bir halde arkama yaslanıyorum. "Ne?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Siktir." Nefes veriyorum. "Siktir. Ne kadar sürecek?"

Umutsuzmuş gibi omuz silkerken yutkunuyor. "Birkaç ay,"

"Birkaç ay mı?" Gözlerimi kocaman açarak tekrarlıyorum. Bunu kaçırdığıma inanamıyorum, görmeliydim. Öndan söylediğinden daha çok hoşlandığını biliyordum, ama aşk? Aşık olmak bizim gibi insanlar için kanser gibidir. Size tüm dünyanın görebileceği bir zayıflık verir... Tüm lanet dünyaya size karşı kullanabilecekleri bir şey verir.

"O biliyor mu?" Ona sordum.

"Hayır." Başını sallıyor.

Başımı Roma'ya doğru sallıyorum. "O biliyor mu?" Bana üzgün bir bakış atıyor.

"Ne dedi?"

Hüzünlü bir gülüşü var. "Bu bir evre."

"Bu bir evre mi?" Bir cevap için onu yakından izleyerek soruyorum.

Kendisi bile bilmeyebilir ama ben bilirim. Onu bir kitap gibi okuyabilirim.

"Um." Dudaklarımı birbirine yapıştırıyor. "Daha önce Roma'dan başka kimseyi sevmedim, o yüzden belki-" Omuz silkiyor.

Başımı salladım. "Belki."

"Onun bir evre olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını öne eğiyor. Üzgün görünüyor.

"Olabilir." Kolumu ona doladığımda omuz silkiyorum. "Ya da hayatının aşkı olabilir."

Pencereden dışarı bakıyor.

Çenemi Romeo'ya doğru sallıyorum. "En iyisi Roma'yla sevişmeye bir süre ara vermek, sanırım."

Bana bir bakış attı. "Söylemiyorsun."

Hristiyan

Çocuklarla kahvaltı. Yunanistan'dan beri ilk kez ve Beej'le hiç konuşmadık.

Gerçi bu konuda biraz iyiyiz - arkadaş grubumuzun köşesinde bangır bangır çalan sirene aldırış etmiyoruz. Yıllardır alarmları görmezden geliyoruz ve Beej masaya uzandığında ve çocukluğumuzdan beri yaptığımız aynı el sıkışmasını yaptığımızda bugün de f a r k l ı değil. Bir hafta önce hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz.

"Pekala, çocuklar." Jo ellerini masaya vurur. "Beni yakalayın. Yunanistan'ın Ross ve Rachel için planladığı gibi gitmediğini biliyorum." Başını gözlerini deviren Beej'e doğru sallıyor.

Henry kardeşine ters ters bakarak, "BJ yine kullanıyor," diye anons eder. BJ kardeşine takdir etmeyen bir bakış fırlatır.

"Öyle mi?" Jo, Beej'e temkinli bir bakış atıyor. "Bunu konuşacağız..." derken bana bakıyor. "Ya sen, dostum? Bebek Haïtes ile aranızda ne var?"

"Hiçbir şey," diye kaşlarımı çatıyorum.

Henry bir kez daha, "Christian Daisy'den hoşlanıyor," diye anons ediyor. Ona bir bakış atıp gözlerimi deviriyorum.

"Öyle mi?" Beej bana bakıyor.

Umursamazca omuz silkiyorum. Neden bilmiyorum.

"Yine de fark etmez," diye açıkladı Jo. "Çok geç kaldı."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Birkaç gün önce Jules'la konuştum, Paris'teler."

"Kim?" Sazerac'ımdan bir yudum alıyorum. "Daisy ve Julian mı?"

Jonah başını sallıyor ve bana bakıyor. "Ve

Romeo." Yüzüm biraz asılıyor, ben de bunu örtbas etmek için omuz silkiyorum.

"Bambrilla?" BJ sandalyesinde ilgiyle oturuyor ve gülümsüyor. "Kahretsin, o çok hasta bir adam-" Ve sonra ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ve o başını sallıyor. "Yani-" Boğazını temizler. "Kafadan hasta, tam bir hıyar."

Beej Jo'ya rahatsız bir yüz ifadesi atıyor. Beni dikkatle izliyor - konu böyle şeylere gelince Jo tam bir baş belası, beni çok kolay okuyabiliyor.

"Sanırım birlikteler," diyor bana dikkatle.

Başımı sallıyorum. İmkânı yok. "Birlikte değiller."

"Nereden biliyorsun?" Henry gözlerini devirir. "Onunla bir haftadır konuşmadın."

En iyi arkadaşşıma umutsuz bir bakış atıyorum çünkü o tam bir baş belası. "Jules ne dedi?"

"Bilmiyorum." Jonah omuz silkiyor. "Tam oraya vardıklarında oldu. Romeo'nun sürekli ona dokunmasıyla ilgili bir şeyler söyledi-"

Mideme ip operasyonu. Hay sikeyim. Cidden mi?

Düşünmeden elimi ağzıma bastırdım ve kendimi ele verdim. "Oi." Beej başını bana doğru sallıyor. "Seninle bir alıp veremediği yok."

Ağzımdan biraz hava üflüyorum ve içkimin kalanını geri atıyorum.

En kötü duygu. En kötü duygu. Ondan hoşlanmak. Ondan hoşlanmak istemiyorum. Kızlardan hoşlanmak asla işe yaramaz, her zaman berbat ederler. Ya da ben mi? Hangisi bilmiyorum ama ikimizden biri her şeyi berbat ediyor. Ama bu duygudan nefret ediyorum, daha ona sahip olmadan onu kaybettiğim duygusundan nefret ediyorum. İki hafta öncesine kadar onu istediğimi bile bilmiyordum. Belki de gezegendeki en bilinçli adam ben değilimdir diye düşünmeye başladım.

"Önu dövme miyim?" Jonah'a soruyorum, o ve Henry gülmekten kırılıyorlar.

"Evet," diye homurdandı Henry. "Neden onun elini almak için onunla dövüşmüyorsun?" Jonah sanki ben bir aptalmışım gibi gülmeye devam ediyor ve bu beni sinirlendiriyor.

"Onları dinleme, yalnız ölecekler." BJ başını sallıyor, teknik olarak burada tavsiye verme yetkisine sahip tek kişi o, çünkü beş dakikadan fazla bir süredir kararlı bir ilişki içinde olan tek kişi o. Ve o zaman bile, n i t e l i k l e r i en iyi ihtimalle boktan. "Sadece söyle ona, dostum."

Daisy

Jack ve ben birkaç gün sonra Jonah'ın kulüplerinden birine gittik.

On Birinci Saat. Oldukça özel bir yer. Çoğunlukla Jonah'ın arkadaşları ve zengin ve ünlüler için bir yer.

Christian'ı görmek istemediğim için neredeyse oraya gitmiyoruz ama gidiyoruz çünkü onu gerçekten görmek istiyorum.¹⁹⁴

Son konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla, herhangi bir şey yapmamızın üzerinden de bir aydan fazla zaman geçti g¹⁹⁵ ve kendimi garip hissediyorum çünkü arkadaş değiliz, gerçekten- yani onu aramak için bir nedenim yok, eskiden yaptığımız şey dışında.¹⁹⁶

David Koma'dan beyaz zincir askılı krep mini elbise ve Bottega Veneta Lido Intrecciato kabartmalı beyaz deri katır.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi!" Henry Ballentine ben yürürken tezahürat yapıyor.

Christian kulübün diğer tarafından kafasını kaldırıp bakıyor - tek başına bir masada milyarlarca kızla birlikte oturuyor ve kalbim sıkışıyor ama yüzüm bunu belli etmiyor.¹⁹⁷

Onunla göz göze gelmem ve sırf ona inat olsun diye en iyi arkadaşına daha sıkı sarılmam.

Henry yanımdan uzanıp Jack'in elini sıkıyor, sonra kendi kendine kıkırdayarak oturuyor.

"O elbisenin içinde hiç zorlanmıyorsun, değil mi?" Bana şakacı bir şekilde bakıyor.

Jack gözlerini devirir. "Tanrım, gerçekten sabahlıkla gitmeyi denemedi önce-

Susturmak için ona bir şaplak attım. Ağzı kapanıyor ve bana özür dileyen bir gülümseme veriyor.

Henry yanındaki kıızı işaret ediyor. "Tausie'yi tanıyor musun?"

Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve elimi sıkmak için eğiliyor.

Taura'yı tanıyorum. Christian ve kardeşimle yattığını biliyorum. İğrenç. Sarı saçları var, Güneydoğu Asyalı gibi görünüyor,¹⁹⁸

Mükemmel çilleri, zeytin rengi teni, badem şeklinde ve renginde açık renk gözleri var. Çok güzel bir kız. Sinir bozucu, gerçekten.

Gözlerim ona takılıyor ve birkaç saniye fazla bekletiyorum, bu yüzden Jack sinirli bir ses çıkarıyor ve yanımdan uzanıyor.

"Güven sorunları var ve bunlar üzerinde çalışıyoruz," diyor ona. "Aslında daha önce tanışmıştık." Taura Sax başıyla beni işaret ediyor.

Gözlerim ondan çocuklara kaydı, etkilenmemiştim. "Jules'la takılıyor."

"Şey." Omuz silkiyor. "Kim yapmadı ki?"^{199,200}

Jack bir kahkaha attı ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Kuru bir kahkaha attım.

Henry ve Jack bize içki getirmek için bara yöneliyor ve Taura bana doğru yaklaşıyor. Bir böceğe yaklaşır gibi yaklaşmasını izliyorum.

Yüzümü gördü ve güldü. "Çocuklar senin pek sıcak biri olmadığın konusunda beni uyarmıştı ama bu başka bir seviye!" Sanki gizemli biriymiş gibi başını bana doğru sallıyor. "Senin derdin ne?"

Ona göz kırpiyorum. "Pardon?"

"Ne?" Omuz silkiyor. "Annen kötü biri miydi?"

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum ve anlaşılmanın verdiği o telaşlı baş dönmesini hissediyorum ki bu biraz heyecan verici biraz da korkutucu. Çoğunlukla bir tür hile gibi geliyor.²⁰¹ "Evet." Şüpheyile bakıyorum. "Çok iyi."

Birkaç saniye agresif bir şekilde yakından izledikten sonra bana "Kötü değilsin," diyor.

"Ben çok kötüyüm," diyorum ona kararlılıkla.

Başını sallıyor. "Değilsin, sadece güvensizsin." Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor ve kaltak olmaya çalıştığını sanmıyorum.

Biraz büyülenmiş bir halde onu izliyorum ama bana bakmıyor bile, kulübün öbür ucundaki Henry'ye bakıyor.

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Jonah ile yattığını sanıyordum?"

"Öyleydim." Ağzını büzüyor. "Öyleydim. Sayılır. Henry hariç hepsiyle yattım-"

"Neden?" Savunmacı bir tavırla ona kaşlarımı çatıyorum.

"Henry mükemmel." "Evet." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Biraz dik oturuyorum, birden ilgimi çekti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet." Alt dudağını ısırtıyor. "Ona kafayı takmış durumdayım. sanırım o... gökyüzündeki her takımyıldızı."²⁰²

" en why haven't you-"

"Çünkü," diye sözümü kesiyor, her ne kadar beni izlemese de, hâlâ Henry'yi izliyor. "Onunla seks yapmadığım için mi, yoksa ona gerçekten aşık olduğum için mi daha büyüleyici görünüyor, bilemiyorum."

"Oh." Nasıl devam edeceğimi ya da yardım edeceğimi bilemediğimden göz kırpiyorum.

Bana bakıyor ve gülüyor. "Son kısım bir sır. Kimseye söyleme."

"Neden bana bir sır verdin?" Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü belki de biraz deli. "Beni hiç tanıımıyorsun."

Omuz silkiyor, umursamıyor. "Senin gibi bir kızın sırlar konusunda oldukça iyi olması gerekir."

"Evet ama seninkini saklamak zorunda değilim," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor. "Evet, ama sen düşündüğün kadar kötü biri değilsin, bu yüzden yapacaksın." Ve sonra uzaklaşıyor .²⁰³

Biraz kafam karışmış bir şekilde ona bakarken BJ Ballentine kafasını çevresel görüş alanıma soktu ve bana sırtıttı .²⁰⁴

"Tuhaf biri, değil mi?" Yanıma doğru ilerliyor. Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Çok tuhaf."

"Bu gece seni buraya getiren nedir, Baby Haites?" Bana o meşhur gülümsemesini veriyor ve bacaklarımın jöle gibi olduğunu hissediyorum, ama bu benim suçum değil, sadece BJ Ballentine'in size sırtıtmasına karşı fizyolojik bir tepki .²⁰⁵

"Burada olacağını duydum." Ona şakacı bir omuz silkme hareketi yaptım.

"O-" Elinin tersiyle bana vurdu. "Benimle dalga geçme, Bebek Haites. **B i r** kütüğe daha ihtiyacımız yok."

Gülüyorum ve o da Christian'a doğru başını sallıyor. "Siz ikinizle nasıl gidiyor?"

"Biz... sadece arkadaşız." Ona gergin bir gülümseme verip omuz silkiyorum. "Eğer öyleyse."

"Şaçmalık," d i y e homurdanıyor ve kesinlikle kafası iyi. Gözbebekleri kocaman, tamamen patlamış .²⁰⁶

"Öyleyiz!" Umutsuzca benim bilmediğim bir şey biliyor olmasını umarken savunmaya geçiyorum.

"Zamanında pek çok 'sadece arkadaşım' oldu, Bebeğim ve sen onun arkadaşı değilsin."

Ona başımı salladım. "O beni öyle görmüyor."

"Ne?" BJ kaşlarını çatır. "Romantik olarak mı?" Başımı sallıyorum. "Seninle yatıyor, değil mi?"²⁰⁷

Ben sco. "Konu sen ve onun gibi oğlanlar olduğunda bunun aslında hiçbir şey ifade etmediğini en iyi senin bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Oh." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Doğru. Bir sır bilmek ister misin?" Başımı sallıyorum. "Son üç yılımı Magnolia Parks olmayan kızlarla yatarak geçirdim çünkü Magnolia Parks'a aşığım."

Kalbim biraz kırılıyor çünkü muhtemelen Christian için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyorum.

"Bu sadece seksle ilgili değil." Ballentine bana hafifçe dirsek attı. "Onun için bundan daha fazlasını ifade ediyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim çok geniş ve umutlu.²⁰⁸

Omuz silkiyor, arkamızdaki sandalyeye yaslanıyor. "Seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu bize hiç anlatmadı."

"Seks mi demek istiyorsun?" Gözlerimi diktim, biraz korkmuştum. Bu olumlu bir şey olamazdı.

BJ ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve omuz silkiyor. "Çocuklarla savaş hikayelerimizi paylaşırız. Onlara asla detaylarını anlatmadığım tek kişi Parks."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü o benim."²⁰⁹ Bana öyle bir gülümsüyor ki, benimle ilgili ya da benim için olmasa da kalbim yine de deli gibi çarpıyor çünkü romantizme bayılıyorum, aşkı seviyorum ve Magnolia Parks, BJ Ballentine'i seçmezse tam bir salak. Ama seçmezse, o zaman harika, belki bir çatlak bulurum çünkü o gülümseme mükemmel.

Aslında bizi izleyen Christian'a bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum - tüm bu kızlar ona yaltaklanıyor, dokunuyor, dikkatini çekmek için tişörtünü çekiştiriyor. Vanna Ripley içlerinde en kötüsü.²¹⁰ Sonra uzanıp gömleğinden bir parça tiftik koparıyor ve bunu hiçbir şey olmamış gibi yapıyor, sanki orada rahatmış gibi, sanki her zaman vücudundan bir şeyler koparıyormuş gibi ve ben ölüyorum. Sanırım ölüyorum. Göğsüm sıkışıyor. Ağlamak istiyorum. Ona dokunmasını izlemekten nefret ediyorum.

"Bir sürü 'sadece arkadaşı' var," diyorum yanlışlıkla yüksek sesle.

BJ bakışlarımı takip ediyor. "Evet, öyle." Bana bir bakış attı. "Ama sen onlardan biri değilsin."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi Christian'dan ayırdım.

onu öpmek için eğilir.

"Yani-" Sarsılmış görünmemeye çalışarak BJ'ye bakıyorum .²¹¹ Kendimi toparlamak için birkaç kez hızlıca nefes alıp veriyorum ve bana bildiğini ve benim için üzüldüğünü düşündüren bir gülümseme veriyor ve bundan nefret ediyorum. "Kız arkadaşın nasıl?"

Bana bir bakış attı. "Kız arkadaşım yok."

Onu görmezden geliyorum. "Kız arkadaşın onsuz kulüplerde kafayı bulman hakkında ne düşünüyor?"

Gözleri kısılırken bana sıkı bir gülümseme veriyor. "O kadar da iyi değil." "O biliyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Kafasını sallıyor. Kolunu dürtüyorum.

"Sen bir aptalsın." Ona söyledim ve sonra arkamda küçük bir çığlık duydum ve biri "Dikkat et, ibne" dedi.

Dönüyorum ve bu adamların konuştuğu kişinin Jack olduğunu görüyorum. "O-" BJ de benimle aynı anda ayağa fırladı.

"Kuku" hakkında konuşmanın, resimler için *Men's Health* alma arzularını bastıracağını düşünen bu iri yarı, cinsel olarak bastırılmış et kafalıları bizden sadece birkaç adım ötedeler.

"Ona ne dedin sen?" BJ bir adım öne çıkarak sorar.

Delikanlı BJ'e bakıyor, onu ölçüp biçiyor. BJ'yi hiç iş başında görmedim ama hakkında çok şey duydum.

"Ona 'ibne' dedim," diyor Mankafa.

Jack'i yanıma çekiyorum.

"Onu geri almanı ve özür dilemeni istiyorum," diyorum Mankafa'ya.

Gülüyor, beni bir aşağı bir yukarı s ü z ü y o r . "Ne istediğimi bilmek ister misin?"

BJ ona vurmak için bir adım atıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Ona bakmadan "Ben hallederim," diyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Meathead, ona bakıyor. "En iyi arkadaşımdan özür dilemeni istiyorum çünkü ona kötü bir söz söyledin."

"Dais-" Jack başını sallar. "Ben ne, önemli değil-"

"Evet, öyle." Jack'e ciddi bir bakış attım. Tekrar Et Kafa'ya bakıyorum.

"Ona üzgün olduğunu söyle."

Bir kahkaha atıyor ve arkadaşına bakıyor. "Çok tatlı bir kız."

Arkadaşı başını sallar. "Ben olsam onu eve götürürdüm."

Ona bir bakış attım. "Sana izin vereceğini sanmıyorum."

"İbneyle eve gitmeyi mi tercih edersin?" Mankafa Jack'e doğru başını sallar ve BJ -o tatlı şey- hazırdır.

"Haftanın her günü." Bir kez başımı salladım. "Şimdi, son şans..."

Mankafa ve Arkadaş birbirlerine eğlenen bakışlar atıyorlar ve ben iç çekip başımı sallıyorum, içimden bugün bir yobazla dövüşmek istemediğimi ama işte burada olduğumuzu mırıldanıyorum. Mankafanın yüzü bana acı verici bir şaşkınlıkla bakarken bocalıyor ve sonra her şeyi sessizce, hızlıca yapıyorum - elimin topuğunu burnuna sokup anında kırıyorum. omuzlarından tutup onu kendime doğru çekerken kasıklarına bir diz atıyorum. Her şey bitmişti ve o

Oda bir nefes kadar bile dalgalanmadan önce. Mankafa bir gümbürtüyle yere düştü ve arkadaşı bana baktı, sersemlemiş gibiydi ve sonra bana doğru hamle yaptı - neden olduğundan emin değilim. Eski sevgilisi olabilir mi? Ben de ona vurmak üzereydim, BJ de öyle, sonra biri bileğimi tuttu, BJ yumruğunu indirdi ve ben vuramadım t²¹²-Sonra Christian beni arkasına çekip Arkadaş'ı itiyor.

"Ona asla dokunmuyorsun," diye bağılıyor yüzüne, gömleğinin yakasından tutarak. "Asla. Bir daha denersen seni kendim öldürürüm."

Miguel şimdi yanımda, silahını çıkardı, Et Kafa'ya nişan aldı.

Miguel bana bakarak, "Söyle," diyor ama Christian ona bağıını sallıyor.

"Ben senin için çalışmıyorum." Miguel ona bir bakış attı. "Sorun yok, Miguel." Silahını itiyorum. "Ben-"

"Bu da neydi böyle?" Christian yüzüme bakarak talepte bulunuyor ve bileğimden tutarak beni kulüpten çıkarıp sokağa fırlatıyor.

"Sakin ol." Miguel arkasından sesleniyor ,²¹³ Christian'ın bana gerçekten zarar verebileceği gibi. En azından insanların gözleriyle görebileceği şekilde.

Christian ona bir bakış atar.

"Daisy, bu da neydi böyle?" Christian yine bağılıyor.

"Hiçbir şey." Ona kaşlarını çatıyorum, gözlerine bakmıyorum.

"O adamla boşuna mı kavga ettin?" O, kızgın. "Jack'e ibne dedi! İki kere!"

"Tamam-" Christian omuzlarını silkti. "O zaman gel beni al, ben de onu haklayayım!"

"Benim için dövüşmene ihtiyacım yok!" Tükürdüm. "Kendim için s a v a ş a b i l i r i m . " "Ama ne için?" Christian yüksek sesle sordu.

"Çünkü Jack'e ibne dedi!" Bağırıyorum .²¹⁴

"Ve bu iğrenç, katılıyorum! Bu iyi değil-"

"Aynen öyle!" Ben araya giriyorum ama o beni görmezden gelip devam ediyor.

"Bunun Jack'in başına gelmesinden nefret ediyorum ama BJ oradaydı.

Ona izin verdin

yoksa gelip beni alırsın."

"Oh tamam-" Çılgınca başımı salladım. "Peki neredeydin?" "Ne?" Geri çekildi.

"Nerede. Neredeydin? Neredeydin? Neredeydin, Christian?" Daha yüksek sesle soruyorum. "Ben BJ ile birlikteyken ve o adam en iyi arkadaşşıma kötü sözler söylerken sen neredeydin? Ne yapıyordun?"

"I-" Kelimeler boğazında düğümleniyor. Ne yaptığını biliyordum. Gözümün ucuyla görebiliyordum.

Ona başımı salladım. "Neden gelip seni alayım ki?" Tersledim.

Biraz şaşırmış görünüyor, üzgün bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

Ve sonra, tam zamanında, Vanna Ripley kulüpten çıkıp sokağa doğru yürüyor, kafasını çevirip bizi tarıyor. Gözleri Christian'a takılıyor ve kollarını göğsünde kavuğturarak kapının yanında biraz rahatsız bir şekilde bekliyor.

Kolumu ona doğru sallıyorum. "Seni bekliyor," diyorum ona, kaşlarım olabildiğince yukarı kalkıyor, umarım beni hissettiğimden daha sert gösteriyordur.

Christian önce ona, sonra bana bakıyor ve yüzünde bir Gey dans ediyor, piçmanlık gibi görünüyor ama neden olsun ki?

"Dais, biz-"

"Senin ve benim ne olduğumuzu biliyorum," diye sözünü kesiyorum.

"Bu yüzden asla 'gelip seni almam'."

Gözlerini kırıştırıyor, incinmişliğin verdiği şaşkınlıkla. "Senin derdin ne lan?"

"Daisy!" Jack yanımda belirdi. "İ ş t e buradasın, seni kaybettim-" Gerginliği hissediyor ve cümlenin ortasında duruyor, Christian ve

I. Kolumu Jack'inkiyle birleştirip onu arabaya doğru çekiyorum. Miguel kapıyı açmış bekliyordu.

Vanna'ya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Bu gece iyi eğlenceler." Christian başını sallayarak bana bakıyor. Beni selamlıyor. "Aferin kızışma," diye başını sallıyor Miguel ön koltuktan.

¹⁹⁴ Ben böyle eğlenceli ve açık sözlü biriyim.

¹⁹⁵ "Herhangi bir şey."

¹⁹⁶ Ve belki de hala öyle? Bilmiyorum.

¹⁹⁷ umarım.

¹⁹⁸ Sanırım annesi Singapurlu.

¹⁹⁹ e gall.

²⁰⁰ Ayrıca, LOL.

²⁰¹ Ayrıca altında yönetilen: Diğer Kadınlara Güvenmiyor.

²⁰² !!!! Çok sevimli.

²⁰³ Az önce bir arkadaş mı edindim?

²⁰⁴ Tanrım, çok yakışıklı.

²⁰⁵ Bunun için kullanılan tıbbi terim şudur: Kadınları macuna çevirir.

²⁰⁶ Uyşturucuyu sevmem. Julian bazen kullanıyor.

²⁰⁷ "Eskisi kadar değil" yüksek sesle söylemediğim bir nokta çünkü utanç verici geliyor.

²⁰⁸ Ve bunu bende görebildiğini biliyorum.

²⁰⁹ ölürüm.

²¹⁰ Ve öyle de olacaktı. e Nickelodeon Nymphomaniac, gazeteler bazen ona böyle diyor.

²¹¹ Ve sarsılmış görünüyorum, biliyorum.

²¹² Ki bu hiç adil değil, gerçekten.

²¹³ Ve kesinlikle Miguel'in Christian için zihninde tuttuğu görünmez çetelede bu tür davranışlar için puanlar düşüyor.

²¹⁴ Ve ayağımı yere vururum.

Hristiyan

Jo'nun kulübüne girdiğini gördüğümde ona söylemedim. Söylemek istedim ama o zamana kadar beni kızların olduğu masada görmüş, incinmiş görünüyordu ve hızla Taura'yla konuşmakla meşguldü. Ona söylemek istedim, düşündüm, hatta belki söylemek üzereydim ama sonra Beej ile konuşmaya başladı ve ben de sinirlendim. Göğsümde ve derimin altında bir sıcaklık hissettim. Herkesle konuşulur mu? BJ MI? Benimle dalga mı geçiyorsun?

Bildiğinden değil ama- Neyse,
sonra dikkatim dağıldı. Vanna
beni öptü.

Ona izin verdim.

Ona izin vermemeliydim. Daisy'yi kıskandırmak, ona benden Roma'dan daha çok hoşlandığını hatırlatmak istedim ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ve zaten işe yaramadı çünkü şimdi elimde sadece yapışkan, sürtük, eski bir Nickelodean yıldızı var ve aramızda bir şey olmadığını düşünüyor ve ben de hoşlandığım kızı kızdırdım.

Hoşlandığım kız tam bir aptal. Tek başına bir devle mi dövüşüyor? Ve çok kızgınım, çünkü ya bir şey olsaydı? O lanet bir aptal.

Vanna Ripley'i daireme geri götürürken düşündüğüm şey buydu. Eli bacağımın üzerinde ve ovalıyor - eli gittikçe yükseliyor ve sonra hiç düşünmeden elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Nerede yaşıyorsun?" Eğlenerek gülüyor.

"New York mu?" "Nerede kalıyorsun o zaman?"

Arkamdan daireme bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. Başımı sallıyorum. "Bu gece olmaz."

Elini geri çeker. "Affedersiniz?"

"Sizi otelinize bırakacağım, nerede kalıyorsunuz?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Göz kırıyor.

Ona bakıyorum, önümdeki bu delicesine ateşli, ünlü kıza. Herhangi bir erkek onunla eve gitmek için can atardı ve ben onu aldım, o benimle evde, olağanüstü ateşli bir gece olacağından emin olduğum şeyden on beş adım uzaktayız ve ben yokum. Bunu istemiyorum, onu istemiyorum.

O aptal iri kahverengi gözlerin bana dik dik bakmasını istiyorum, kaşlarını çatıyor çünkü onu kızdırdım çünkü ben bir hıyarım ama yine de benden hoşlanıyor. Elimin saçına takılmasını istiyorum çünkü çok fazla saç var ve takılan bir yüzük takıyorum ve daha önce bunun olmaması için onu çıkarmam gerektiğini düşünmüştüm, ama her seferinde adım söyleme şekli - bu gülme-kıkırdama - durmak istemememe neden oluyor. at muhtemelen işaret olmalıydı... at kelimenin tam anlamıyla ona yapışmaktan hoşlanıyorum, bu bir şey söylüyor

-Ben sadece aptal ve yavaş öğrenen biriyim.

Vanna'yı bırakıyorum - gecenin gelişmelerinden memnun olmadığı kesin, ama umurumda değil - ve sonra doğruca Daisy'nin evine gidiyorum. Dürüst olmak gerekirse, neyle karşılaşacağım konusunda biraz korkuyorum - kulüpten bu yana birkaç saat geçti, İtalyan bir adamı evine çağırıp takılmak için bolca zaman var, eğer istediğin buysa.

Julian kapıyı açıyor ve biraz şaşırılmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"O burada mı?" İçeri girdim.

"Mmhm." Merdivenlere doğru başını sallıyor. "Gerçekten de bu gece kulüpte bir vücut geliştiriciyle k a p ı ş m a y a çalıştı mı?"

Ona bir bakış attım. "Evet."

Sinirli bir şekilde başını sallar. "Tam bir baş belası."

"Evet." Başımı salladım ve sohbet ederek zamanımı boşa harcamadım, sadece koşarak merdivenlerden odasına çıktım.

Kapının önünde bir saniye durup, görebileceğim her şeye karşı kendimi hazırladım.

-Romeo'yla birlikte burada olsaydı Julian'ın bana haber vermesini umardım ama o da hıyarın teki olabiliyor, kim bilir.

Kapıyı bir kez çaldım ve cevap beklemeden açtım.

Yatağında yatıyor ve ben içeri girdiğimde kendini destekliyor. Benim olduğumu görür görmez kaşlarını çatıyor.

Aslında utangaç görünüyor.

Kendine bakıyor, eski siyah Harley Davidson tişörtü, sanırım bu benim aslında? Ve yaktan fırladı. Üzerinde pantolon yok.

Çıplak bacaklarına bakıp biraz
gülümsedim. "Oi." Çenemi ona doğru
sallıyorum.

Kapıyı arkamdan kapat.

Gözleri kısılıyor ve hemen kızgın görünüyor. "Bitti mi?" Dişlerimi
gıcırdatıyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

"Affedersiniz?" Gözlerini kırıştırıyor, başını geriye çekiyor, ben
de hızla ona doğru yürüyorum ve aklımdan çıkaramadığım o
kahverengi gözlerle burun buruna geliyorum.

"Kapa çeneni dedim, Daisy-" İkinci seferde daha iyi gitmiyor, bu
yüzden başımı sallıyorum. "Onunla eve gitmedim."

Yüzü bocalıyor.

"Şey," diye tekrar düşündüm. "Onu eve götürdüm. Onunla
yatmadım." "Neden?" Temkinli bir şekilde soruyor.

"Çünkü onunla yatmıyorum!" Ona bir bakış attım.

Birkaç kez göz kırptı. "Neden?"

"Çünkü ben kimseyle yatmıyorum!" Yüksek sesle bağıriyorum ve o sadece
bana bakıyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum, ellerimi saçlarımdan geçiriyorum ve ondan
birkaç adım uzaklaşıyorum. "Paris'e mi gittin?"

Kıpırdamadan duruyor, kollarını göğsünün üzerinde
kavuşturuyor. "Evet." "Romeo ile mi?" Ona bakıyorum.

Ağzı çekiliyor. "Sayılır."

Ona bir bakış attım. "Gibi
mi?"

Ellerini gözlerine bastırarak iç geçiriyor. "Karmaşık bir durum." "Benim
için karmaşıklık o zaman." Kollarımı göğsümde kavuşturup
bekliyorum,

Bana bakıyor, gözleri şaşkın bir gerginlikle kocaman açılmış.

"Onunla yatıyor musun?" Ben soruyorum.

Burnundan nefes alıyor, alt dudağını yalıyor ve başını sallıyor. "Aynı
zamanda karmaşık."

"Saçmalık bu-" diye bağırdım. "Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Hayır, değil-" Başını sallayarak bana doğru bir adım attı.

Yüzümü ovuşturuyorum, bir şeyler hakkında yüksek sesle konuşmaktan
yorulduğumu hissediyorum. İyi hissettirmiyor. Bok gibi hissettiriyor.

"Paris'teyken onunla yattın mı?" Hiçbir şey söylemiyor ama ağzı üzgün,
suçlu hissediyormuş gibi seğiriyor ve ben

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıp ellerimin topuklarını şakaklarıma bastırıyorum. "Siktir!"

Daisy savunmacı bir tavırla bana bakıyor. "Bunun seninle ne ilgisi var ki?"

"Bu nasıl şimdi?" Birkaç kez göz kırpmıyorum ve ona doğru birkaç adım atıyorum. "Senin başkasıyla yatmanın benimle ne ilgisi var?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Çünkü biz birlikte değiliz-"

"Artık öyleyiz, değil mi?" Yüksek sesle bağıriyorum ve kafasını biraz geriye çekiyor. "Yani onunla uğraşmayı bırak-"

"Ne?" Gözlerini kırpmıştır ama yanakları pembeleşmiş.

"Benden bu kadar-" Ona bir bakış attım. "Diğer kızlarla işim bitti, tamam mı? Sadece seninle olmak istiyorum-"

Göz kırpmıyor. Dört. Her seferinde sayıyorum. Gözlerine kahverengi demek onları küçümsemek olur. Galaxy barın içi gibi. Karamelli olan.

"Gerçek mi oluyorsun?" diye sorar, sesi artık daha kısıktır.

"Evet."

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor ve kendimi bok gibi hissediyorum. "Evet." Omuz silkiyorum. "Ne?"

Bunu yapmak istemiyor musun?"

Bana temkinli bir bakış atıyor ve yutkunuyor. "Bu... nedir?"

"Bilmem ki?" Omuz silkiyorum, yanaklarım pembeleşiyor ve bunu görmesini istemiyorum. "Biz sadece... bilirsin işte, her neyse."

Yüzü yine bocalıyor. "Her neyse?"

"Birlikte." Çok önemli bir şeymiş gibi omuz silkiyorum, oysa bu çok önemli bir şey.

"Birlikte mi?" Küçük bir gülümsemeyle tekrarlıyor, ben de bir ısırık atıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum.

"Artık sadece şıngırdıyorsun," diyorum ve onu belinden tutup kendime doğru çekerken gülüyor.

"Belki de öyleyimdir." Gözlerini dikmiş bana bakıyor ama yine de kollarını belime doluyor.

Yüzüne bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Benimle oyun oynamak zorunda değilsin Dais-" Hafifçe omuz silkiyorum. "Ben varım."

Kendini bana doğru bastırıyor. Parmak uçlarında ve ağzıma zar zor ulaşabiliyor ama beni çabucak öpüyor ve ben de ellerimi kaydırarak birini beline, diğerini saçına koyuyorum. Onu yatağa doğru geriye doğru hareket ettiriyorum, o geri çekilip merakla bana bakıyor.

"Kıskandın mı?"

"Senden mi?" Göz kırptıyorum. "Onunla yatmak mı?" Bir kez başımı salladım. "Evet." Biraz sırtıyor. "Biz kıskançlık yapmayız..."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Artık var."

Daisy
2:02 AM

Ne oldu? Bana her şeyi anlat.

Yanıma gelip beni öptü ve başka kimseyle yatmayacağını söyledi.

Artık o da istemiyor ve bence biz beraberiz....

oh kutsal
gün.

onu övün

çılgınlığa bir son!!!!!!

Ve tüm bunlar birinin size kötü bir kelime söylemesi sayesinde oldu.

Sen iyi misin?

Tamam,
bebeğim.

Aslında şimdi
heyecanlandım.

Kesinlikle o adamın burnunu kırdın.

Güzel.

Teşekkür
ederim.

Her zaman
xx

Julian

Ben, Declan ve Eski Çocuklar Oberndorf, Almanya'dayız çünkü orası silahlar için Avrupa'daki en iyi yer, ne dediğiniz umurunda değil.

e Rus malı iyi, İtalyan ve Avusturyalı üreticiler de iyi iş çıkarıyor, ama Oberndorf'taki çocukları geçemem.

İşi devraldığımdan beri onlarla çalışıyorum ve her zaman sorunsuz oldu.

Yeni cihazları ilk gösterdikleri kişi olarak her zaman bana minnettar oldular.

satacakları ilk kişi, özel gösterimler, vs.

Bu öğleden sonra uçtum.

Declan yeni bir ri e'yi eline alıp denerken bana bakıyor.

"Bu sabah kiminleydin?" diye soruyor bana bakmadan. "Quinn Miller," diyorum elime başka bir silah alırken. Namluyu açtım, baktım etrafta.

Declan bakıyor. "Kim?"

"Greenhouse'dan seksi bir garson."

Decks biraz eğlenerek başını sallar. "Kahretsin, isimler konusunda iyisin..."

"Evet, seks yaptığım insanların isimlerini hatırladığım için gerçek bir prensim. ile."

Yine de isimlerle aram iyidir, hep öyle olmuştur. Kasıtlı olarak. İnsanlar bu tür şeylere iyi tepki verir. Görüldüklerini, onaylandıklarını hissederek. Bu şekilde sizin için daha fazlasını yaparlar.

"Orada mı kaldın?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Otel," diyorum başka bir silahla.

Silahını yere bıraktı, kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü-" Tekrar toparlıyorum. "Daisy ve Christian tam gaz ilerliyorlar ve benim küçük yarı babacan kalbimin kaldırabileceği bir seks sınırı var." Buna gülmüyor, bana en iyi ihtimalle zayıf bir gülümseme veriyor, sanırım Dais'e olan ilgisi hala tüm hızıyla devam ediyor.

"İyi gidiyor o zaman?" diye soruyor gözlerimin içine bakmadan. "Evet." Omuz silkiyorum. "Oldukça mutlu görünüyor."

Başını sallar. "Doğru, her neyse-" Boğazını temizler. "Bu iş için neye ihtiyacımız var?"

Çenemi kaşıyorum. Gerçek şu ki, tam olarak bilmiyorum. Her şey istediğim gibi gitmiyor - İskoçya Yard'ın gözü üzerimde, öylece bir soygun yapamayız. Sanırım bir planım var, ama bir sürü çark dönüyor.

"Sanırım bir yanlış yönlendirme yapacağız-" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ben yapamam

Aksi takdirde onları kıcımdan nasıl çıkaracağımı bulacağım." "Scotland Yard mı?"

"Ve Interpol." Ona bir bakış attım.

"Tiller'da tam bir baş belası." Başımı salladım. "O açık."

Declan bana etkilenmemiş bir bakış atıyor. "Kız kardeşini değiştirdi-" Bunu ondan duymak biraz zenginlik, biliyorum ama haksız da değil.

"Ha-" Gözlerimi kısarak Declan'a bakıyorum, düşünüyorum. "Ne?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım. "Bana bir fikir verdin."

Daisy

Bütün hafta boyunca bundan bahsetti, bu randevudan - gideceğimiz bu uygun randevudan - ve her ne kadar e²¹⁵ Bir haftayı aşkın bir süredir, benim üniversiteye gitmem dışında yollarımız neredeyse hiç ayrılmadı ve bu buluşma hakkında durmadan konuştu.

Dün gece kalmadı - bundan nefret ediyordu - akşam yemeğinden sonra ayrıldı ve randevu başladığında orada olmamasının daha eğlenceli olacağını söyledi. Ne zaman diye sorduğumda, bütün gün dedi.

"Sabah 9'da görüşürüz," dedi ve beni öperek e²¹⁶ gitmeden önce kapıma bıraktı. Ertesi gün sanki Noel'd e y m i ş i m gibi erkenden uyandım.

Hazırlanmak için saatlerimi harcıyorum, ki bunu hiç yapmam. Yüz maskesi yaparım, saçımı yaparım, her zamanki maskaramdan daha fazla makyaj yaparım ve Gucci lipstic k²¹⁷ Ağzımda, yanaklarımda ve gözlerimde kullanıyorum - ve düşünürseniz bunların hepsi saçma, çünkü beni zaten çıplak gördü 900²¹⁸ defalarca. Çözölmüş halimi biliyor, beni defalarca çözdü ama yine de saat 8:45 ve Brandon Maxwell'in siyah, tek omuzlu, yırtmaçlı jarse elbisesini giyiyorum. "Elbise" kelimesini kullanmak belki de yanıltıcı, bir galaya gider gibi değil, belki de hayatımın en önemli randevusu için süper bir yata binmek üzereymişim gibi giyinmişim - çünkü kim bilir, belki de öyleyimdir?

Bir yat ?²¹⁹ Bir yere uçak ?²²⁰ Ei el Tower'da özel bir akşam yemeği ?²²¹ Ne yaptığımızı bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil, onunla birlikte olmak için en sevdiğim kısmı.

Birkaç dakika sonra yatak odamın kapısı çalıyor. Jennifer Meyers'tan aldığım Mini Papatya küpeleri takarken, "İçeri gel," diyorum k a r ş ı m d a k i n e .

"Vay be," diyor Christian arkamdan.

Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum, ama döndüğümde düşündüğüm gibi görünmüyor.

Ksubi'den siyah Chitch Boneyard kot pantolon, Ksubi'den gri bir tişört

Balenciaga ve her zamanki gibi siyah Converse ve o kolye. "Ah,"

diyorum yanlışlıkla kaşlarımı çatarak. Yüzü seğiriyor, eğleniyor.

Bu kadar az para harcadığı için stresli bir üzüntü duyuyorum.

-O her zamanki gibi görünüyor ve ben de ne giydiğimin bilincindeyim. Ort koyuyorum -ki bu bizim bir metaforumuz gibi görünüyor... ort koymaya degecek bir şey olmadığımı, onun benim için hiç çabalamayacağını ve benim onun için çabalarken öleceğimi.

Christian'a bakıp, rahat görünmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Oldukça farklı giysiler içindeyiz."

"Evet." Başını salladı ve bana garip bir şekilde sırtıttı. "Üstünü değiştirmelisin, çok fazla giyinmişsin."

"Oh." Yanaklarım ames'e dönüştü. "Pekâlâ. Ne yapıyoruz?" Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Özel bir şey yok."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sadece normal şeyler."

Omuz silkiyor.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken ağzım açık kalıyor ve onun için bir şaka olup olmadığını merak ediyorum. bana doğru bir adım attı, elimi eline aldı ve parmaklarımızı birbirine düğümledi.²²²

"Bu bir rüya, değil mi?" Başını eğip gözlerime bakıyor. Ben de ona bakıyorum. "Normal hayat, normal insanlar, hepsinin sıradanlığı, olduğumuz şey olmamak mı?"²²³

Gözlerim dönüyor.

"Tamamen normal bir gün." Bana gururla sırtıtıyor. "Bir süpermarket, bir benzin istasyonu düşünüyorum... Ikea, belki?"

"Oraya hiç gitmedim!" Ona hayretle bakıyorum ve o da gülmeye başlıyor, gözleri bana dikilmiş, biraz gülümsüyor.

"Bunu sevdim." Elbisemi vücudumdan çektiirmeden önce çektiyor.

Ayak bileklerimde toplanıyor ve sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor, beni her zaman yaptığından farklı bir şekilde öpüyor -ellerini dolaştırmıyor, sadece beni kendine doğru tutuyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor- ve sonra çekip gidiyor.

"Gel hadi." Başını dolabıma doğru salladı. "Normal ol."

Yatağıma oturup üstümü değiştirmemi izliyor ve bu komik ve heyecan verici bir şey, sanki yaptığım sıradan şey karmaşık bir görevmiş gibi bana bakıyor, Saint Laurent'tan aldığım açık mavi boyfriend jean'i giyerken gözleri vücudumda gezinirken ağır ağır yutkunuyor.

Düz beyaz tişört. Normal. e siyah Gucci kristal süslemeli deri

Chelsea botlar. Normal .²²⁴

"Hadi gidelim." Başını kapıya doğru sallıyor ve bana elini uzatıp gülümsüyor ve ben bunun sözsüz bir vaat gibi hissettirdiği kısmı görmezden geliyorum.

Doğruca benzin istasyonuna gidiyoruz ve bir eli direksiyonda, diğeri dizimde - gerçekten kalbimde - ve çok fazla konuşmuyor ama bana bakıp gülümsemeye devam ediyor. y²²⁵ İkimizi de neredeyse güldüren bir şey. İnsan olmak çok garip, değil mi? Ağzım Christian Hemmes'in vücudunun her yerinde nasıl gezindi, beni tamamen çıplak gördü, beni öfkeli gördü, birbirimize bağıldık, onun önünde hiç ağlamadım çünkü bunu kardeşim dışında kimseye yapmam r²²⁶ ama beni gördü ve tanıyor, sanırım. Doğru düzgün. Birinin sizi nasıl tanımasını istiyorsanız beni öyle tanıyor ve yine de benden hoşlanıyor. Şoför koltuğunda oturuyor, gülümsemesini bastırıyor, alt dudağını yalıyor, tek kelime etmiyor ve ben utangaç mıyım? Ben hiç utangaç değilimdir. Yine de umurumda değil. Yanında oturup hiçbir şey söylememek korseyi çıkarmak gibi geliyor. Büyük bir çözülme, eğer isterseniz, ve o çözecek. Her şekilde.

"Doğru-" Bir BP'ye yanaştı ve bir pompaya doğru sürdü, kontak o . O bana bakıyor. "Hepsi senin, bebeğim." Emniyet kemerimi açarken kaşlarını şakacı bir şekilde çatıyor. "Depoyu nasıl açacağını biliyor musun? "

"Tabii ki depoyu nasıl açacağımı biliyorum, ben lanet olası bir doktorum," diye homurdanıyorum ona, kesinlikle bilmediğim halde. Ellerimi gösterge panelinde gezdirip etrafa bakarak düğmeyi arıyorum. Arabalarla ilgili pek fazla deneyimim yok, anlıyor musun? Ve her biri farklı, öğreniyorum.

Christian'ın ağzı seğiriyor, beni izlerken eğleniyor. Kollarını göğsünde kavuğturarak sandalyesinde biraz geriye oturuyor, gözleri yukarıda.

"Tamam, Doktor-" Boğazını temizliyor. "G Wagon'da düğme yoktur. Sadece yakıt kapağına basarsınız. "²²⁷

Bana sert bir gülümseme veriyor ve ben ona ters ters bakıyorum - ben arabadan inerken gülmeye başlıyor, beni takip ediyor.

Arabaya yaslanmış, soğukkanlılıkla beni izliyor.

"Yardıma ihtiyacım yok." Ona uzun bir bakış attım.

"Hayır, biliyorum." Omuz silkiyor ama bunun komik olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. "Sende bu var." Yakıt seçeneklerine bakıyorum. Yeni gelen biri için çok fazla seçenek var aslında. Dizel. Gaz. Kurşunsuz. E10. Premium Kurşunsuz.

Hepsine bakarken dudaklarımı büzüyorum, kesinlikle yardım istemiyorum çünkü ben lanet olası bir doktorum .²²⁸

Küçük bir kahkaha atıyor ve arkamdan yaklaşıp bir kolunu belime doluyor, sonra diğerini elimin üstüne koyup Premium'a doğru yönlendiriyor.

Benimle birlikte hareket ediyor, ben benzin başlığını tutarken o da elimi tutuyor, beni kendine doğru çekiyor.

Başımın arkasını öpüyor ve ben de ona yaslanıyorum. Her şey olağanüstü derecede sıra dışı ve kendimi bir anlığına benim ben olmadığım, onun da o olmadığı bir hayale bırakıyorum. Korumalar, ölü ebeveynler, ölü kız kardeşler yok. Krav Maga bilmiyorum ve bıçak atma konusunda uzman sayılmam. Ben sadece eve çamaşır yıkamaya giden yirmi yaşında sıradan biriyim.

Sırada liste var: Ikea .²²⁹

Hiç gittiniz mi? Aslında korkunç bir yer. Çok büyük, labirent gibi.

Yine de sevişmek için bir sürü oda var, bunu kabul ediyorum.

"Ve sonra onları kendiniz mi inşa ediyorsunuz?" Christian'a bakıyorum, buranın ne olduğunu açıklarken biraz dehşete kapılıyorum.

Sırıtarak başını sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü bir paket içinde demonte olarak geliyorlar." "Ama neden?"

Ömüz silkiyor. "Bilmiyorum, maliyeti düşük tutmak için mi?"

"Ama zaman paradır? "²³⁰ Ona söyledim ve gülmeye başladı, beni geriye doğru itti ve sahte bir mutfak duvarına yasladı, eli yanağımda, başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve sonra gülümseyerek beni öpüyor ve sonra geri çekiyor.

"Pekâlâ." Kafasını arkamızdaki mutfak barına doğru sallıyor. "Bu konuda ne hissediyoruz?"

"Ne için?" Biraz kaşlarımı çattım.

Yüzü biraz kaşlarını çatıyor. "Hayalimizdeki mutfak..."

Ve bunun bir oyun olduğunu bilsem de, bir yerlerde, bir zaman, bir hayal dünyasında Christian Hemmes ve benim birlikte bir mutfakımız olduğu varsayımı bir an için nefesimi kesiyor.

Gözlerimin hissettiğim kadar büyük olmamasını umarak yutkunuyorum. Burnumdan nefes alıyorum

kendimi sabitlemek için.

"Hayalimizdeki mutfakta hiçbir şey paketten çıkmaz." Ona eşleştiği bir bakış attım.

"Bebek ,²³¹ Artık normaliz." Elimi tutuyor ve beni başka bir mutfağa çekiyor, yanağımdan öpüyor. "Nerede yaşıyoruz? Paddington'da mı? Fitzrovia?"

Başımı sallıyorum, yine utanıyorum. "Londra'da değiliz."

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyor. "Woah."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da bir kez başını salladıktan sonra çam ağacından yapılmış rattan yemek takımını işaret ediyor. "Bu bizim ortamımız mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Kesinlikle öyle değil."

Etrafımızdaki masaları işaret ederek bana bir bakış attı. "Devam et o zaman." "Kolonyal tarzda bir ev," diyorum ona.

Bir kez başını sallıyor. "Onları severim..." "Öyle mi?" Ona

sırıtiyorum.

Saçlarımı kulağımanın arkasına itiyor ve bana gülümsüyor. "Evet."

Bütün gün böyle hissettiriyor. Tamamen, tamamen iyi huylu. Kensington Bahçeleri'nde yavaş bir yürüyüşe çıkıyoruz, beni Kraliçe Anne'in oyuğunun altında hissediyor, ördekleri besliyoruz, salıncaklara biniyoruz, bir süpermarkete gidiyoruz, Nero' s'a gidiyoruz²³² ve güneş batmaya başladığında, bir sh- and-chips aldık ve Chepstowe Place'e yanaştı ve bana bakmadan önce bir saniye orada oturdu, kendisiyle biraz gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Normal bir gününüzde..."

Ona şaşkın bir bakış attım ve o da pencereden dışarıyı gösterdi. Sparkle Çamaşırhanesi ve Kuru Temizleme.

Ağzım biraz açık kalıyor ve o daha çok gülümsüyor. Arabasından atlıyor ve bagajından dev bir çamaşır torbası çıkarıyor, dükkanın önünde durmuş beni bekliyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve elini uzatarak beni içeri çekiyor.

"Herkes nerede?" Boş dükkânın etrafına bakıyorum. Gümüş yıkayıcılar sıraya girmiş

her ikisi de beyaz fayanslı duvarlar, üzerlerinde altın rengi giysi torbaları. zeminde dağınık beyaz sepetler var ve çarşaf ve kurutma kağıdı gibi kokuyor s²³³ ve çalan sessiz müzik Christian'ın dinlediği müziğe benziyor. Sessiz, folky, onun dinleyeceğini düşündüğünüz şeylerden daha sakın.

"Oh." Bana bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Kendimize ait olsun diye kiraladım." Yüzümü buruşturuyorum ve o da elini umursamazca sallıyor. "Çok normal."

Çamaşırlarını ayırmaya başlarken bir kahkaha attım.

"Aslında bunu yapmak zorunda değilsin," diyor bana, biraz bilinçli görünüyor.

Ona biraz kaşlarımı çatıyorum ve etrafımdaki çamaşır makinelerine sevgiyle bakarak ayırmaya devam ediyorum. "Beni ve çamaşırları nereden biliyorsun?"

Alt dudağını yalıyor. "Kardeşin beni sandığından daha çok seviyor."

"Julian mı söyledi?" Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum.

"Evdeki en sevdiğin odanın orası olduğunu söyledi ve ben de onun bir tür cinsiyet ayrımcılığı yaptığını düşündüm ama sonra sen küçükken bozuk paralarla ilgili bir şey söyledi ve anladım ki-"

İstedğim kadar gülümsememek için dudaklarımı büzüyorum ve tüm beyazları tek bir makineye koyup Edith Whisker'ın "Home" versiyonu çalmaya başladığında onu iterek geçiyorum g²³⁴ Christian arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı.

"Normal planınızda ölümcül bir terslik var, biliyorsunuz," diyor bana.

Yüzümü ona dönüyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ama gitmeme izin vermediğinden emin oluyorum. "Neymiş o?"

Kapıyı arkamdan kilitliyor. "Böyle bir yüzün ve beynin var ve asla normal olamayacaksın-" Başını sallıyor. "Denesen de olamazsın."

Sinirle yutkunuyorum, o da öyle.

Elimi tutup diğerini belime koyuyor, beni kendine çekiyor, alnımdan öpüyor ve kaderimin şu anda hayatıma hangi iyi ş a n s ı ördüğünü bilmiyorum, ama kendimi bir çamaşırhanede Christian Hemmes ile yavaş dans ederken buluyorum ve bunun normal bir yanı yok-

Aslında evren alev alev yanıyor. Gezegenler yörüngelerini kaybediyor, kuşlar artık şair ve bundan önce yazılmış ve bundan sonra yazılacak tüm şarkılar bu an hakkında; ayakta durduğumuzda kulağımın tam onun kalbinin olduğu yerde durması, bir elinin belimin yarısını yutması hakkında. Bu güzel hiçlik, hayatımın bugüne kadarki en samimi anı, aslında pek çok samimiyetle bezenmiş bir hayat ve sanırım hiçbir şey onun çenesini başımın üstüne yaslamasını geçemeyecek.

Biraz geri çekiliyorum ve ona bakıyorum.

"Tişörtünde bir şey var." Üzerindeki hiçbir şeyi işaret ediyorum.

Aşağıya bakıyor, gözleri tekrar bana dönüyor ve eğlenerek gülümsüyor.

"Var mı?"

Bir kez başımı salladım. "Evet."

Bir kez yutkunuyor. "Bu konuda bir şey yapacak mısınız?"

Gömleğinin düğmelerine uzanıyorum, her birini yavaşça çözüyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, beni izliyor, beni bekliyor - ve bakışları o kadar çok, o kadar ağır ve yeni bir tür arzuyla dolu ki ona bakamıyorum bile çünkü ben bir kuyu gibiyim ve o bütün bir güneş ve beni solduracak, Bunu yapacağını biliyorum, bu yüzden düğmelere odaklanıyorum, kadavra alıştırma sırasında yaptığım hassasiyetle düğmeleri çözüyorum ve tişört açıldığında, çenemi başparmağıyla kaldırmadan önce bir saniyeliğine göğsünü izliyorum, gözleri tişörtümden aşağıya ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Kollarımı havaya kaldırıp bekliyorum.

O bir kahkaha. Yutkunuyor. Yavaşça yukarı kaldırıyor, ellerini üzerimde gezdiriyor. Tişörtümü yana fırlatıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, bir kolunu belime doluyor ve ağzı ağzımda ve ben yerdeyim, geriye ve yukarı doğru hareket ediyorum ve arkamdaki bir makineye gidiyorum.

Elleri yüzümde, sonra saçlarımda ve bana doğru eğiliyor ve beni öyle bir öpüyor ki sanki bir gemi sisi yarıyor, tatlı su, berrak gökyüzü, pürüzsüz yelken, kuş cıvıltıları... gezegenlerimiz dışarıda hizalanıyor, tıpkı bedenlerimizin burada olduğu gibi ve kotunun üst düğmesini açıyorum ve ağzıma karşı gülümsüyor. Alt dudağını ısıyorum çünkü ısırdığımda daha çok gülümseyeceğini biliyorum. Beline yaslanmam için beni öne doğru çekiyor, kotumu aşağıya ve bacaklarıma doğru çekiyor ve sonra birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Sanırım bir an için birini seviyorsanız neden kötü, acı verici ve üzücü olan her şeyin buna değdiğini anlıyorum, çünkü şu anda bana nasıl baktığını sonsuza dek hatırlayacağım. Gözleri esintili bir günde yapraklar gibi yüzümde geziniyor. Dilini üst dudağına bastırıyor, ağır ağır yutkunuyor. Bir eliyle yüzümü tutuyor ve beni boynumdan aşağı düşünebileceğinden daha nazik öpüyor ve beni makineye yaslıyor, beni her yerimden ve altımdan öpüyor - zaman ayırıyor ve ben onun etrafındaki tenimi seviyorum. Günün başka hiçbir saatinde tenimin farkında değilim, tenimi sadece Christian Hemmes bana dokunduğu ya da dokunmak üzere olduğu için karıncalanırken düğünüyorum ve dokunduğunda, dudakları dudaklarımda, en yorgun günümde yüzüstü bir yastığın üstüne düğünümü gibi hissediyorum. Yağmurun suya çarpması ve birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini görememeniz gibi, ağızlarımız da böyle. Beni geri çekiyor.

elini saçlarımın arasından geçiriyor, sonra kendini içime bastırıyor.

Onu hissetmek dünyadaki en sevdiğim duygu, tüm tarih ve tüm zamanlar için, bunu yazın, şehrin çanını çalın ve kâtiplere söyleyin - onu sevdiğimi sonsuza dek kalbimin kolunda taşıyacağım. Yine de kendimi güvenli bir limandan gittikçe daha uzağa sürüklendiğimi hissedebiliyorum ve kendimi bir yere bağlamam gerekirdi ama yapmadım. Şimdi hissedebiliyorum. Ben ona bağlıyım.

Belimi kavırıyor, ağzı benimkinden ayrılmıyor ve nefesim göğsümde sıkışıyor ve işimiz bittiğinde başını biraz kaydırıyor ve göz göze geliyoruz ve sanki "Don't ink Twice" şarkısını ilk kez duyuyormuş gibi bana bakıyor -bir tür dehşet, bir tür dehşet ve acaba o da bana bağlanmış olabilir mi diye merak ediyorum.

Bana yarım bir gülümseme veriyor ve saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "Şimdi," diyor nefes nefese, alnını silerken bana bakıyor. "Çamaşırhanelerde yeni olduğunu biliyorum ama genelde bu iş için kullanılmazlar."

²¹⁵ "Birlikte." Şu anda evrendeki en sevdiğim terim ve aynı zamanda en geniş terimlerden biri.

²¹⁶ Çok.

²¹⁷ Rouge à Lèvres Voile Şeffaf Ruj, 518 Amy Allık.

²¹⁸ Jüri bu sayının ne kadar olduğunu bilmiyor, ancak ben bu sayının yüzlere yakın olduğundan şüpheleniyorum. Silikon Kötüler'e rakamları inceleteceğim.

²¹⁹ Merak etmeyin, beklentilerim ölçülü.

²²⁰ Hayır, gerçekten. Öyleler.

²²¹ Pekala, o kadar da sinirli değil.

²²² Yüzümde olmayan saçları yine de kulağımın arkasına iter.

²²³ Aman Tanrım.

²²⁴ ...ish.

²²⁵ Çoğunlukla ağzının köşesiyle ve küçük bir dil parçasıyla üst dudağına bastırdı.

²²⁶ Ve Romeo, ama şu anda bu konuya girmeyelim.

²²⁷ Aptal tasarım, gerçekten...

²²⁸ Sayılır.

²²⁹ Çok heyecanlanmayın, çünkü heyecanlandım ve yanıldım.

²³⁰ at Julian'ın her zaman söylediğı şey. Ve Benjamin Franklin, sanırım.

²³¹ Bana bir bakış attı.

²³² Dürüst olmak gerekirse, en iyi k a h v e değil... Neden bu kadar çok var?

²³³ benim için cennet.

²³⁴ Dinle, hemen.

Hristiyan

Bakın. Geçen geceki randevumuzdan beri - ki bu arada olağanüstü iyi geçti - Daisy ve ben, birbirimizin cebindeydik.

Eve pek gitmedim, sadece şuradan buradan bir şeyler almak için. Zaten Henry haklılığını kutlamak için kendisi için bir geçit töreni düzenlemeden evde fazla kalamazdım. Yine de haklıydı. Ona söyleme.

bir yana, onunkini tekmelemek daha kolay.

Miguel, o Yerleşke'deyken tepesinde dolaşmıyor, Julian birkaç saatte bir kontrol etmek için mesaj atmıyor, mutfuğı ve çamaşırhanesi var, ki bunlar onun önemseydiğı şeyler, öğrendim.

Mutfuğımı sevmiyor, bunu da öğrendim.

Dört ocak yeterli değil, mutfak robotum "lanet bir şaka" ve "Sebze spiralin nerede? Ne demek yok, salak mısın sen?" Ve bana havuçlarımı ne şekilde kesmem gerektiğini sorduğunda "Havuç şeklinde mi?" dediğimde bana attığı bakış...

Batonnet, meğer en sevdiğim havuç şekliymiş. Bunu bir hafta önce bilmiyordum ama artık biliyorum.

Onun yatağındayız ve dört sezondur *Great British Bake O'dayız* ve keşke nefret etseydim ama Noel Fielding beni gerçekten etkiliyor.

"Kahretsin-" diye bağıyorum.

"Ne?" Elinde bir yüz beziyle koşarak banyodan çıktı. "Neyin var?"

"Paul az önce o kızın pastasına kusursuz dedi! Paul, o huysuz piç-"

Kaşlarını çatarak televizyona bakıyor. "Ve öyle miydi?"

Omuz silkiyorum. "Bence tasarımı daha iyi olabilirdi."

"Hiç birini öldürdün mü?" diye soruyor birden, göğsüme yaslanarak. Sorarken başını kaldırmıyor, gözlerini televizyondan ayırmıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Evet." Yutkunuyorum. "Sen mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Kaç tane?"

Dudaklarını büzüyor. "Sadece beni öldürmeye çalışan adamlar."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum, onu daha fazla tutabilmek için biraz kaydırıyorum, birinin onu öldürmeye çalışmasından ne kadar nefret ettiğimin havasını üflüyorum.

Sormamasına rağmen ona "K a v g a ettim," dedim. "Aptalcaydı. Aptalcaydı-"

Bana bakmak için geri döndü. "Ve o öldü mü?" "Evet."

"Onu sen mi vurdun?"

Başımı sallıyorum. Döv onu, ona söylemiyorum ama o yine de biliyor, bunu söyleyebilirim. Televizyona dönüyor, burnundan nefes alıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Acaba bunu ona söylemem çok mu boktan bir şeydi? Benim hakkımda farklı mı hissedecek? Çünkü ben kendim hakkında farklı hissediyorum-

Elimi tutuyor ve göğsüne bastırmadan önce arkasından öpüyor, ben de başının arkasından öpüyorum ve bir ilişkimiz olduğunu söylemiyorum, çünkü ne ilişkimiz olduğunu bilmiyorum, ama insanların neden onlarla bu kadar ilgili olduğunu anlıyorum, çok hoşlar ve onunla birlikte olmak çok kolay. Onunlayken mutluyum, karmaşık değil, sadece-

"DAISY!" Declan'ın sesi bir anda gürlür. Daisy iç çeker, sinirlenmiştir.

"DAISY!" diye tekrar bağılıyor.

"Meşgulüm!" diye bağılıyor, kımıldamadan.

"DAİS-" Declan hırlıyor ve sesindeki bir şey onun daha dik oturmasına neden oluyor. "ŞİMDİ."

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve yatağından yuvarlanıyor, sahanlıkta duran benim tişörtümü kapıp kafasına geçiriyor. Onu bunu yaparken izlemek beni mutlu ediyor. John Elliot'tan aldığım siyah Escobar eşofman altımı giyip peşinden koşuyorum.

"Ne?" diye sesleniyor koridorun yarısında. Fuayeye bakar ve donakalır. "Kahretsin." Nefesinin altında fısıldar ve iç çeker.

Bu Julian. Declan'ın omzuna yığılmış, o ve Kekoa tarafından kaldırılıyor.

Her yer kan içinde, yüzü dövülmüş.

"Ne oldu lan?" Merdivenlerden kardeşine doğru koşuyorum ama o sadece başını sallayarak aşağı iniyor.

"Elbette, Dais-" Declan ona sesleniyor. "Acele etme."

Onu görmezden gelir, kardeşinin asılı başının tacını yakalar ve yüzünü görebilmek için saçlarından tutarak geriye doğru çeker.

"Ello!" Gözleri kan çanağı ve yüzü kanlı bir şekilde sırtıyor.

Ona ters ters bakıyor, eliyle çenesini tutuyor ve onu kontrol etmek için yüzünü manevra yapıyor ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Orada durmuş onları izliyorum. Endişeli değil, kızgın.

Parmak uçlarına kalkıyor, elleriyle adamın yanağındaki kanı siliyor ve gözlerini kısarak büyük bir yaraya bakıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Julian sarhoş ve içten bir şekilde.

"Kapa çeneni." Gözlerini Declan'a diktiği için ona kaşlarını çatıyor.

"Onu yemek odasına götür ve seti getir."

Bana döndüğünde üzgün görünüyordu.

Başımı ona doğru salladım. "Ne oluyor lan?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Dövüş gecesi."

Julian yemek masasında uzanmış, yayılmış, gülüyor, zil zurna sarhoş.

Daisy ona "Gömleğini çıkar" der ve o da çıkarır.

Ellerim ağzımda, kaşlarım düşük, hâlâ anlamıyorum.

Kekoa ona dikiş setini uzatırken bana "Kafes savaşı," diyor.

Arkasında geziniyorum, tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum ve birkaç şey hissediyorum... Bu garip. Onun ne kadar akli başında olduğunu çok seviyorum, onu doktor falan olarak izlemek oldukça seksi, insanların yaptıkları işte iyi olmalarının seksi olduğu bir şekilde. Tam doktor olduğunda yüzünde böyle bir ifade oluyor. Kaşları düşük, burnu biraz sıkışmış - kardeşinin kaburgalarını hissediyor.

"Kırılmış," diyor sağ tarafını yoklarken. "Kırık..." Başını biraz sallıyor. "bir-" Onu işaret ediyor. "Bir akciğeri delmiş olabilir."

Julian ona "Ama yapmadım," diyor.

Ona bir bakış atar. "Berbat durumdasın," diyor ona.

Adam omuz silkiyor. "O kadar da kötü değil."

"Tereyağı dikişi." Burnunun üstündeki kesiği işaret ediyor. "Tereyağı dikişi." Yanaklarından birini işaret ediyor, sonra diğerine daha yakından bakıyor, yüzü geriliyor. "Bunun muhtemelen birkaç dikişe ihtiyacı var."

Ona bakmaya devam ediyor, bakarken de iç geçiriyor ve ben artık bu konuda ne hissettiğimi çözdüm: Üzgün hissediyorum. Üzgünüm çünkü artık görebiliyorum, o üzgün.

Uzun bir süre adamın kolundaki oldukça sivri kesige bakar ve burnundan yüksek sesle nefes verir.

Biraz gazlı bez alıp kanı temizliyor.

"Julian," diyor, kesiğin içine bakarak.

"Hı?"

"Bu kesiğinizde neden cam var?" Kimse bir şey söylemiyor.

Beklentiyle başını kaldırıyor, etrafına bakıyor, birinin bir şey söylemesini bekliyor ama hiçbiri bir şey söylemiyor.

"Bu bir kafes **dövüşünden** değildi," diyor özellikle kimseye.

Cımbızını alır ve yarayı **kazmaya** başlar, camı çıkarır-Julian oradadır, hem gülmekte hem de acıdan ağlamaktadır.

"Kazandım," diye homurdanıyor ona, belki onunla gurur duyacakmış gibi. Gözlerini kardeşine dikeyor.

"Yok artık," diyor ve içimden kolumu ona dolamak, onu üst kata çıkarmak ve gece boyunca kimsenin onunla konuşmasına izin vermemek gibi garip bir his geçiyor. Gözleri ağırlaşmış gibi görünüyor. Utanmış gibi belki de? Ne olduğunu çıkaramıyorum ama her halükarda nefret ediyorum.

Julian ona sormamış olmasına rağmen, "Sonra gelip beni şişeledi," diyor.

İç geçiriyor ve kardeşi ile en iyi arkadaşı arasında bir bakış atıyor. "Peki o şimdi nerede?"

Julian elini yüzünde gezdirdi. "Gitti."

Başını bir kez daha sallıyor, küçük bir nefes alıyor, sonra iğnesini ve dikiş ipliğini kapıyor ve hiç uyardıktan onu dikmeye başlıyor.

"Ow!" Julian dişlerini sıkarak homurdanıyor ve ona ters ters bakıyor. İşte o an insanların ona ters ters bakmasından hoşlanmadığımı anlıyorum.

"Bana lanet olası bir yerli getirin!" diyor ona.

"Hayır." Ona sivri bir bakış atıyor.

Ağlamak üzere. Daha önce ağladığını görmemiştim, nasıl fark edeceğimi bilemiyorum. "Bir erkek gibi dövüşmek istiyorsan, dikişlerini bir erkek gibi attırabilirsin."

Ağzından hava üflüyor ve başka tarafa bakıyor.

Onu dikmeyi bitiriyor ve eğilerek yaptığı işi inceliyor.

-Eğer buna inanabiliyorsanız, lanet olası Declan Ellis başını yana eğiyor ve Daisy'nin kışına bakıyor.

Üzerinde hiçbir şey yok, onun gözleri için olmayan küçük bir külot ve benim tişörtüm var ve ben daha ne yaptığımı bile bilmeden onu biraz itiyorum.

"Orada haklı mısın?" Öfkeyle
bağırıyorum. "Oh, lanet olsun, " diye
homurdandı Declan.

Daisy kaşlarını çatarak arkasını döner. "Neler oluyor?"

Kolundan tutup arkama çektim. Declan beni itti. "Onu öyle tutma-"

"Ne oldu?" Daisy'nin kafası karışmış
görünüyor. "Dokunma bana, kardeşim-"

Onu geri ittim.

"Ne oldu?" Daisy bu kez daha yüksek sesle soruyor. Aramıza bakıyor ama Ellis onu görmezden geliyor.

"O zaman beni durduracak mısın, kardeşim?" Omuzlarını geriye doğru atıyor ve ben de geri çekilmeye başlıyorum ama sonra Daisy beni itiyor.

"Kes şunu." Beni tekrar itti. "Christian, dur-" Yüzümü tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum ve gözlerimi yepyeni düşmanımdan uzaklaştırıp artık tamamen içine girdiğimi tahmin ettiğim kıza dikiyorum. "Ne oldu?"

Başımı hafifçe sallıyorum, dilimi üst dudağıma bastırıyorum.

"O... sana bakıyordu-" Şu anda ona karşı olduğumu düşündüğüm bölgeci, kıskanç hıyar gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Tişört ve külot giydiğini unutmuş gibi, gezegendeki en seksi kız olduğunu unutmuş gibi kendine bakıyor. Bu konuda utanmış da görünüyor - tişörtünü aşağıya doğru çekiyor, kendinden utanıyor, arkamda biraz kayıyor ve ben bir metre uzuyorum.

Declan'ı işaret ediyorum. "Eğer ona bir daha öyle bakarsan, seni oracıkta öldürürüm."

Elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

"Christian-" Julian arkamdan sesleniyor.

Ben de ona baktım.

Ve tek yaptığı bana bu gülümsemeyi vermek. aptal, sarhoş, gözleri
kamaşmış

Gülümse.

Onu yatak odasına çekiyorum, kapıyı arkasından kapatıyorum ve başımı eğerek ona bakıyorum. Onu hissetmeye, yüzünü okumaya çalışıyorum - ki bunu yapmak o kadar da zor değil aslında - çünkü her yerinde bu var. Çok üzgün.

"Çok mu oluyor?"

Gözlerini kaçırıyor. Yutkunuyor. "Hangi kısmı?"

Ona bıkkın bir bakış attım. "Lanet olsun, Dais-birini seç."

İstemediğini düşündüğüm sendeleyerek bir nefes veriyor. "Jules kontrolden çıktığını hissettiğinde öfkelenir."

Bir kez başımı salladım.

"Sarhoş musun?" Omuz

silkiyor, başka tarafa

bakıyor. "Peki ya

Declan?"

Duraksıyor. "Peki ya o?" "Sana

karşı çok mu böyle

davranıyor?"

"Yani..." Boynunu kaşıyor. "Çocuklar arasında bana birazcık aşık olduğuna dair sessiz bir varsayım v a r . "

"Oh-" Ona geniş bir bakış attım. "Harika." Gözlerini deviriyor ve ben de boğazımı temizliyorum. "Hey, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem için soruyorum, bu çocuklardan kaçıyla yattın?"

Kaşlarını kaldırıyor, şaşırmış.

"Artık kıskançlık yapıyoruz, unuttun mu?" Ona hatırlatıyorum.

Başını hafifçe sallıyor, kollarını kavuşturuyor ve iç geçiriyor. "Declan'la uzun zaman önce yattık - Romeo'yla ayrıldıktan hemen sonra ve Julian'a çok kızgındım. Ben on yedi yaşındaydım, o yirmi dört-" Başımı geri çekiyorum, şaşıyorum. "Yalan söyledim-" diye araya giriyor. "Ona yirmi bir yaşında olduğumu söyledim. Bana inandı çünkü-" Eliyle göğsünü işaret ediyor ve ben alt dudakımı yalayarak devam etmesini bekliyorum.

"Kardeşim için çalışmaya böyle başladı." Omuz silkiyor. "Ve sonra TK."

Başımı salladım.

"Ve bir çeşit Booker."

"Sayılır mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum.

"Sana bir diyagram çizmemi ister misin?"

Ona etkilenmemiş bir bakış attım.

Omuzlarını dikleştiriyor, savunmacı görünüyor. "Bir sorun mu var?"
Sayılır, ama anlamıyorum.

O şerefsizlerin onu benim gördüğüm gibi gördüğünü düşününce göğsümde garip, gergin bir his beliriyor. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim.

"Hayır." Bana bakması için yüzünü yukarı doğru itiyorum, birkaç saniye ona bakıyorum - umarım gözlerimden bunu umursamadığımı görebilir ama o şekilde değil. Kışkırdığım ve artık kafamda neler olup bittiğini tam olarak anlamadığım bir şekilde, bu yüzden onu benimmiş gibi hissettirecek bir şekilde öpüyorum, sadece.

Kollarını boynuma doluyor ve eli hiç çıkarmadığım kalp etiketli kolyeme takılıyor.

"Bunu her gün giyiyorsun." Yukarı kaldırıyor. Başımı sallıyorum.

"Nereden geldi bu?" Elinde evirip çeviriyor, bakıyor. Üzerinde "Hemmes" yazıyor. "Ti any's?" Omuz silkiyorum.

Bir kez başını sallıyor ve kaşları hafifçe kayıyor ve sanırım bugünlerde onu oldukça iyi tanıyor olmalıyım çünkü o bir kez başını salladığında, kıskançlık ve üzerinde düşündüğü bir soruyla ağırlaşıyor.

"Bunu sana Magnolia mı verdi?" diye soruyor birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ve acaba biliyor mu diye merak ediyorum. Benim ve kirli, berbat sırrım hakkında?

Ama nasıl verebilir ki? Muhtemelen başka kim bana Ti Any's'den bir kalp kolye verir ki?

Başımı sallayıp ona hızlıca gülümsedim. "Evet. Onları hepimize verdi." Gözlerini arıyorum çünkü artık benimkilerle buluşmuyorlar. "Beğendin mi?"

Hâlâ bana bakmıyor ama başını sallıyor.

Sonra ne yapacağımı düşünmüyorum, bir anda oluveriyor. Kolyemi çıkardım, başının üzerinden geçirdim ve ona taktım.

Gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Artık seninim."

Julian

"Hadi ama..." En iyi arkadaşşıma bir bakış attım. "Eğlenceli olacak."

"Bilmiyorum." Carmello yüzünü buruşturarak bana bakıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup masamın karşısındaki sandalyeye yaslandı. "Bundan bizim çıkarımız ne?"

Ağzımdan biraz hava üflüyorum.

"Ne?" Ona bir bakış attım. "Arkadaşlığım bunu kesmeyecek mi?"

Romeo -bir süre önce kardeşinin kanlar içinde bıraktığı şezlonga uzanmış, GQ dergisini karıştırıyor- başını kaldırıp bana *bakıyor*. "Evet, doğru."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"İki Klimt mi çalıyorsun? Bunun değeri ne?" Carm soruyor.

"Sokak değeri, o-" diye başlıyorum, sonra yine kesiliyorum.

"Hayır." Rome başını sallıyor. "*Değer değeri.*"

Gözlerimi deviriyorum, o küçük pislik. "Yaklaşık

70 milyon sterlin." Carms sco s.

"Sana 2 sterlin vereceğim," dedim.

Carmello bana "Bir parça" dedi.

Gözlerimi deviriyorum ama bu adil. Başını salla. El sıkışalım.

"Bize neden ihtiyacınız var ki?" Carms soruyor. "Adam sıkıntınız mı var?" "Bir nevi-" Omuz silkiyorum. "Süvarileri Paris'e gönderiyorum."

"Ne için?" Roma kaşlarını çatıyor ve ben de ona küçük bir bakış atıyorum.

"TBC, dostum," diyorum ona ve sonra kapının açıldığını, kız kardeşimin gevezelik ettiğini duyuyorum. "Hey," diye sesleniyorum ona. İçeri giriyor, Christian da arkasında.

Romeo dirseklerinin üzerinde yükseliyor, kaşlarını indirmiş onlara bakıyor.

"Hey, Rome," diyor, biraz gergin görünüyor.

Soğukkanlılıkla çenesini sallıyor.

"Siz ikiniz nerelerdeydiniz?" Harekete geçmeye hevesli bir şekilde soruyorum. Gerginliği hissedebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

"Seçtim onu yukarı gelen okul," Hemmes diyor ki
öncesavurma bir

Roma'ya doğru etkilenmemiş bir bakış attı. "Nasıldı?" Ona başımı salladım.

"Peki." Omuz silkiyor ve odaya doğru adım atıyor. Kız kardeşimi tanıdığım için söyleyebilirim ki Romeo yüzünden böyle davranıyor. Onun onayı olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyor. Başka bir adamla birlikte olması söz konusu olsa bile buna ihtiyacı var. "Siz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, aramıza bakarak.

"İş." Ona tek söylediğim bu. Onu bu işin dışında tutmayı tercih ederim. "Doğru." O başını sallıyor ve Rome ona bakıyor.

Daisy kollarını kavuşturuyor ve Christian arkasından yaklaşıp kollarını kız kardeşime doluyor, çenesi başının üzerinde, bıçağı Roma'nın kalbinde ve bana vuruyor.

"Kaburgalar nasıl?"

"Biraz ağrım var." Omuz silkiyorum. "Doktorum ağrı kesici ilaçlarımı saklıyor."

Kız kardeşim bana bir bakış attı. "Doktorun dersini alman ve kafes kavgası yapmaman gerektiğini düşünüyor."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Doktorum kendi işine bakmalı."

Uyuşturucuyu bu şekilde alamazsınız," diye fısıldıyor Carmello bana.

"bir şey mi o zaman?" Roma oturuyor, bacaklarını sallıyor ve ayağa kalkıyor. Gözleri kızkardeşimden Christian'a kayıyor. "Gerçekten mi?"

Carmelo ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz, biraz yakından izleyin.

Daisy konuşmak için ağzını açar ama Christian onun sözünü keser.

"Evet." Roma'ya sıkı bir gülümseme veriyor ve Daisy'yi daha sıkı kavırıyor.

"Gerçekten mi?" Biraz eğlenerek onlara göz kırpiyorum -Daisy tekrar Christian'a bakıyor.

"Aslında bu konuşmayı yapmadık-" Ona bakıyor, emin değil.

Ve sonra şu boktan an geliyor: Christian utanmış, Daisy hazırlıksız yakalanmış, Romeo ve Carmelo ise kıs kıs gülüyor. Ben mi? Ben sadece gösterinin tadını çıkarıyorum, kız kardeşimin patlamasını bekliyorum.

"Neye gülüyorsunuz siz? Kapayın çenenizi," diye iki kardeşi tersledikten sonra, kendisini izlerken bunca zamandır kağlarını çatmış olan Christian'a döndü. "Biz özel miyiz?"

Sığ bir kahkaha atıyor, ağzını çekiyor. "Yani, sana bir yüzük vermiyorum-"

"Yüzük istemiyorum." Başını sallıyor.

"Evet-" Christian omuz silkip saçlarını kulağının arkasına itti. "Biz

o cial." "O cial" kelimesini aptalca bir kelimeymiş gibi söylüyor ama aslında tüm bunlar için oldukça heyecanlı olduğunu görebiliyorum.

Birkaç saniye ona bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra ona küçücük bir gülümseme veriyor ve nasıl olduğunu bilmiyorum - belki de onu hayatı boyunca tanıdığım içindir, ama Romeo'nun ezilmesini gerçek zamanlı olarak yanımda hissedebiliyorum. Çok kasvetli ve onun nasıl olduğunu biliyorum, Daisy kaçmadığında nasıl olduğunu hatırlıyorum. Manhattan'daki hazırlık okullarının yarısını sikip atmıştı, annesi çok kızmıştı. Delina oraya gidip oğlunu korkutmam için bana yalvardı ama işe yaramadı. Umurunda bile değildi. Birincisi, ilişkilerinin sona ermesinde büyük bir kıskırtıcı olduğum için, her şeyde benim payım olduğu için beni suçladı. Ama biri kız kardeşinizi erkek arkadaşıyla dışarıdayken öldürmeye çalışsaydı, ne yapardınız? Kaç cinayet teşebbüsü çok fazladır? Bir derdim, ama üç ve sen gülüyorsun, dostum-elim kolum bağlıydı.

Roma onlara bakıyor, kız kardeşime nefret ettiğim ama görmezden geleceğim bir bakış atıyor koşulları ve onun kalbini bir balkabağı gibi oyduğunu düşünürsek.

"Size bir ay süre veriyorum," diyor onlara.

"Oi," diye homurdanıyorum, şimdi biraz sinirlenmişim. Daisy yaralı gözlerle ona bakıyor. "Seni becermem için bir ay vermeme ne dersin?"

Christian ona bakıyor

Daisy'yi arkasına aldı ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum. "Hadi, o zaman-" Romeo ona doğru bir adım atar.

"Hayır." Ona tehditkâr bir Gekilde bir yumruk indiriyorum ve Daisy, Christian "ın kolunu kapıya doğru çekiyor.

"Yapma, bırak gitsin," diyor ona, gözlerini bana dikmiş, endişeli görünüyor.

Ona kızgın bakmamaya çalışın, işler gerçekten kötüye giderse bunun nasıl görüneceğini düşünmemeye çalışın. Romeo kız kardeşimle birlikte olmaya devam ederse sadece en iyi iki arkadaşım değil, aileleri de zor durumda kalır. Araları açılırsa sorun çıkar.

Daisy'ye gitmesini söyleyerek elimi uzattım ve Carmelo küçük kardeşini itti. Nefesinin altından, "*Sei un cretino*," diyor, sonra başını sallıyor. "Kıskanıyorsun diye savaş mı başlatacaksın?"

Romeo ona aceleci bir bakış atar. "Belki."

Carms başını sallar. "Benim gözetimimde olmaz."

Hristiyan

Full Box Set akşam yemeği ama tuhaf bir hava var çünkü Parks Tom'la o tuhaf şekilde birlikte. Tabii bir de Gucci'nin soyunma odasında neredeyse BJ ile sikişiyordu, Jo'nun söylediği buydu.

Ve işte akşam yemeğindeler, tam bir çift gibiler, o ve Beej el ele tutuşuyorlar - belki de eskiden olduklarından bir seviye daha aşağıdalar ve ben bu konuda çok kızgınım. Neden bilmiyorum, her şey beni sinirlendiriyor, çünkü onun boktan biri olduğunu düşünüyorum.

Bütün yemek boyunca bana gözünü bile kırpmadı ve kırmasına da ihtiyacım yok. Kahretsin, artık onu istediğimi bile sanmıyorum. Onu sevmem biraz utanç verici ama yine de seviyorum. Aslında beni de çok etkiliyor. Parks'ı çok uzun zamandır seviyorum ama artık ondan hoşlanmıyorum. Ve Daisy tek düşündüğüm şey. Dokunmak ve tüm zamanımı geçirmek istediğim kişi o. Ondan hoşlanıyorum, kim olduğunu seviyorum ama ona aşık olmadığımı biliyorum çünkü yıllardır Magnolia'ya aşığım ve bu bana aynı şeyi hissettirmiyor.

BJ hesabı ödemeye gittiğinde, o lanet akşam boyunca onunla ilk kez görüşüyorum.

"Şu kazak gibi-" Beni dürtüklüyor. "Bakire yün renkli blok logo detaylı süveter. O-beyaz," diyor, sormamış olmama rağmen.

Ona kaşlarımla etkilenmemiş bir işaret yapıyorum ve bunu yüzünde görüyorum, ona karşı olan ilgimle ilgili bu yuvarlanan kafa karışıklığı bana küçük bir tekme atıyor.

Parks parmak uçlarına kalkıyor ve kazağımın boynundan aşağı bakıyor. Kaşları bir sis gibi çatılıyor. "Kolyen nerede?"

Henry suratını asar, garip bir ses çıkarır.

Umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Onu verdim-" Dürüst olmak gerekirse, verdiğimden beri onu düşünmedim - Daisy'nin onu taktığını gördüğümde taktığı şeyin benim adım olduğunu düşünmem dışında.

"Pardon-ne?" Magnolia birkaç kez göz kırpmıyor. "Onu ele mi verdin?" Başımı sallayarak burnumdan nefes alıyorum.

İki kez göz kırpmıyor. "Kime, sorabilir miyim?" Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Daisy'ye."

Ve sonra yüzü sanki hesaplayamıyormuş gibi bocalıyor. "Ama... Onu sana ben mi verdim?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ve şimdi onu Daisy'ye verdim." Sonuna küçük bir omuz silkme ekledim.

Burnunu çıkarıyor. "Neden?"

Yüzümü ekşittim. "Çünkü hoşuna gitti-" "Yani ona öylece verdin mi?"

"Evet."

"Senin hiç duygusallığın yok mu?" Küçük ayağını yere vuruyor. Çoğunlukla ağzımla omuz silkiyorum. "Seninle değil."

Başını geri çekti ve yaralı bir halde sendeleyerek nefes aldı. Sanki ona tokat atmışım gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve sonra BJ arkasından yaklaşıyor.

"Hey." Beej onun gözlerine bakıyor ve ellerini onunkilerle birleştiriyor, kolunu ona her zaman kalkan olacaktı gibi sarıyor. "Neler oluyor?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

BJ kaşlarını çatarak ondan bana ve tekrar ona baktı. "Üzgün görünüyorsun." Gözlerini bana dikti. Parks başını sallıyor.

"Christian sadece huysuz bir ruh halinde."

Beej bana karanlık bir bakış attı. "Neden, ne yaptı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakıyor. "Hepinize verdiğim kolyeyi o verdi." Suratını asıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum çünkü bu hiç adil değil. Adil oynamıyor. Her zaman onun tarafını tutacak, tutmaması mümkün değil. 'Bana sağ akciğerini vermiyor' da diyebilirdi ve BJ yine de benim bir hıyar olduğumu düşünürdü.

"Kalpli bir tane?" diye soruyor ona, sonra bana bakıyor. "Üzerinde adın yazan mı?"

Başını sallıyor, gözleri bir köpek yavrusu kadar büyük ve BJ bana kaşlarını çatıyor. "Neden?" Magnolia'ya çenemi sallıyorum. "Tom bu gece nerede Parks?"

"Bu da neydi-?" BJ yüzüme bir nger doğrultuyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

"Sen lanet bir aptalsın, Beej."

"Şunu bir daha sallla, koca adam-" Bana bakıyor ve ben de ona bir bakış attıktan sonra ikisine de iç çekiyorum. Siktir git. Uğraşamam.

Henry peşimden koşuyor, kolumdan tutup beni durduruyor ve bana bir bakış atıyor.

"Kardeşim, ne halt ediyorsun?"

Ben sco. "Bunu küçük en iyi arkadaşına sorman gerekmiyor mu?"

"Hayır," diyor bana, çenesi sabit. "Onun ne yaptığını biliyorum. O rahatsız-" Eliyle ona doğru işaret ediyor. "Sevdiği biriyle ilişkisinde dengesiz hissettiğinde her zaman yaptığı şeyi yapıyor ve senin dikkatini çekmek için uğraşıyor ve sen de bunu yalayıp yutuyorsun-"

Ona bir bakış attım. "Değilim."

"Saçmalık." Başını bana doğru sallıyor.

"Ben değilim!" Israr ediyorum, ama belki biraz öyleyim. Henry bana şöyle bir baktı.

"Kes artık, Chris."

"Neyi durdurayım?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum ama sanırım biliyorum.

Henry bana öyle uzun bir bakış atıyor ki, kendimi bir pislik gibi hissediyorum çünkü Henry iyi uzun bakışlar atıyor.

"O üzgün olduğu için mutlusun," diyor bana.

"Hayır, değilim." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Umurumda bile değil."

"Evet, biliyorsun." Omuzlarımı tutuyor ve bana bakıyor. "Bunu görebiliyorum ve bu berbat bir şey, Christian. Ve bu senin düşündüğün anlama gelmiyor."

Çenemi çıkardım. "Peki bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum?"

Henry alt dudağını yalıyor, sanki benim için üzülmüş gibi. "Hala seni istiyor-" Tekrar çığlık atıyorum ama beni görmezden geliyor. "Ve o istemiyor, adamım. Sadece onu istiyor."

"Siktir git." Onu biraz ittim. "Onun beni istemesini istemiyorum." Ve sanırım bu kadarı neredeyse doğru. Beni daha önce istediğim gibi istemesini istemiyorum - onu daha önce hayal ettiğim gibi hayal etmiyorum - ama dikkatimi çekmeye çalışmasında onaylayıcı bir şey var ve onun benim bokumu görmesinden nefret ediyorum. Çünkü boktan bir şey, biliyorum. Bok gibiyim.

"Güzel." Henry biraz gelişigüzel omuz silkti. "Umarım bu doğrudur çünkü Daisy senin boyunu aşar-"

Ona bir göz attım.

Bana bir bakış attı. "Ve bunu berbat etmesen iyi edersin."

Julian

Bu noktada bir sürü f a r k l ı yol denedim, gerçekten denedim. Bu planı ters yüz ettim ve alt üst ettim -bu lanet işi bitirmek için milyonlar harcıyorum- ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama ona ihtiyacım var.

"Daisy," diye
seslendim. Bir şey
yok.

Cevap yok.

e Kayıp Çocuklar'ın hepsi, kız kardeşimin bana gösterdiği ilgiyle biraz eğlenerek yer değiştiriyor.

"Daisy!" Daha yüksek sesle bağıriyorum.

Carmelo ve Rome bakışıyorlar.

YaklaGık otuz saniye sonra, üzerinde ne onun ne de benim olan büyük, siyah bir kapuGonlu tiGörtle kapıda beliriyor -pantolon da olabilir ya da olmayabilir- ve yaklaGık bir buçuk saniye sonra Christian arkasında beliriyor.

Romeo duyulabilir bir hoşnutsuzluk sesi çıkarıyor ve Daisy gözlerini ona d i k i y o r ama ben görmezden geliyorum.

"Ne?" Kollarını göğsünün üzerinde
kavuşturuyor. İçimi çektim ve gözlerimi
kısarak ona baktım.

"Bir iş için sana ihtiyacım var," diyorum ve ardından ne geleceğini biliyorum: yüzü ışııl ışııl oluyor.

"Gerçekten mi?" Işıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten mi?"

Heyecanla alkışlıyor ama Christian arkasından kaşlarını çatıyor. Dais heyecanlı bir çığlık atıyor ve planlara bakmak için yemek masasına doğru koşuyor.

"Ekibinizin en yetenekli üyesi olduğumu herkes bilmesine rağmen beni neredeyse hiç işe almıyorsunuz," diye koro halinde anons ediyor: "Oy!", "Ay-", "Woah, hey-" ve "Sakin ol." Ona bir bakış attım.

"Sen benim takımımnda değilsin." Ayağa kalkarken kollarımı kavuşturuyorum.

"Şey-" Kız kardeşim bana sert bir bakış atıyor. "Öncelikle, bu şekilde moral bulamazsın, Julian- ve dürüst olmak gerekirse, şu anda beni işe almakla akıllılık ediyorsun, çünkü seni tanırıyorsa, sen-"

"Bekle." Christian sözümü kesti, bana bakarak başını salladı. "Bana şaka yaptığını söyle."

Bir kaşımı kaldırdım. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Evet." Bir kez başını sallıyor, yavaşça. "Senin işlerinden birine gitmesine izin mi vereceksin? Sen mi?"

Çenesini bana doğru sallıyor. "Koruması olmadan bir litre süt almak için köseyi dönmesine izin vermeyen sen mi?"

Ben sco, eğlenerek. "Onu tehlikeye atacak bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" "Ben yapmadım." Omuz silkiyor. "Ama belli ki yanlışmışım-"

Declan ayağa kalkar. "Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, dostum."

Christian ona bir bakış fırlatır. "Sence?" O da bana bakıyor. "Sanırım. . . " Oğullarımın onu lime lime edeceğimi düşündüklerini söyleyebilirim ama etmiyorum çünkü ondan hoşlanıyorum. Kız kardeşimi, onun güvenliği için bu kadar öfkelenecek kadar seven biri, benim kitaplarımda oldukça iyidir.

"Pekâlâ." Omuz silktim. "Sen de gel o zaman." Christian kendini işaret ediyor. "Ben mi?" "Hayır," diye inliyor Declan.

Ona sert bir bakış attım. "Bu da neydi, Decks?" Sesini alçalttı ve ben de Christian'a baktım. "Bunun için sana 2 milyon sterlin veririm."

Başını sallıyor ve Daisy kaşlarını çatarak ona bakar.

"Senin parana ihtiyacım yok," diyor Dais'i kendine çekip kollarını ona sararken. Hem Romeo hem de Declan bakışlarını ondan kaçırıyor ve sanırım ufukta beliren belanın kokusunu alabiliyorum ama şu anda bununla uğraşacak zamanım yok.

"Ama evet." Onun başının arkasını öpüyor. "Ben de varım." Omuz silkiyorum. "Benim için yeterince iyi."

Daisy

Bu bir girip çıkma işi, Viyana, ama büyük ölçekli bir plan.

Adamlarımızın hepsini Paris'e gönderdik.

Interpol'ün son zamanlarda kulakları çok fazla yere değiyor, kardeşimin beğenisine göre çok fazla ayarlanmışlar, bu yüzden büyük gitti.

Soleil'in yardımıyla Hôpital Necker'in çocuk bölümü için Louvre'da düzenlenen bir hayır galasına anonim olarak fon sağlandı. Interpol orayı soyacağımızı düşünüyor. Öyle görünmesi için de tüm adamları gönderiyoruz. Eski Çocuklar, Silikon Kötüler, tüm yardımcılar ve uşaklar. Interpol, çocuklar için yapılan büyük bağışın kırmızı bir ringa balığı olduğunu bilmiyor.

e Belvedere Müzesi'nin de bir galası var ve ben de Christian'la birlikte kardeşimin yaklaşan otuzuncu doğum günü için bir tablo satın almak üzere bu galaya katılıyorum.²³⁵ Planın şu anda bilmeniz gereken tek kısmı bu- ve şimdiden hareketli bir başlangıç yaptık.

Tansiyon yüksek. Roma Christian'ın gelmesinden, Christian da Romeo'nun gelmesinden rahatsız ve kardeşim bunların hiçbirini umursamıyor, Romeo'ya benim için özel olarak yapılmış bir Kevlar korse giydirdiğinde bu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Ona uy," dedi.

Romeo başını sallıyor ve ayağa kalkıyorum, eGofman altımı çıkarmam sadece birkaç saniye sürüyor, sonra Christian ayağa kalkıyor, dehGet içinde önümde duruyor ve Romeo "nun elinden korseyi kapıyor.

"Bunu yapacağım-"

Roma onu geri aldı. "Ben iyiyim, dostum." Gözlerimi deviriyorum.

Christian onu geri alır. "Eminim öylesindir kardeşim, yine de yapacağım."

"Ya yanlış yaparsan ve kız ölürse?" Miguel araya giriyor, biraz sıkılmış

Odanın diğer tarafından. Göz göze geliyoruz ve ben gözümü deviriyorum, çünkü tam bir baş belası.

"Ayrılmak için oldukça boktan bir yol..." Carmelo araya giriyor. "Neden bana ateş ediliyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bilmiyorum, baş belası." Kardeşim omuz silkiyor. "Belki de iki bebek çete lideriyle kaotik bir aşk üçgeni içinde olduğun içindir?"²³⁶

"O zaman neden önüne 'bebek' koydun?" Romeo, Christian'ın başını salladığı sırada mırıldanıyor. "Saygısızlık gibi geldi, biraz gereksiz -"

Gözlerimi deviriyorum ve onların yerine konuşuyorum. "Aşk üçgeni falan yok."

"Hayır," diye Miguel tekrar söze girdi. "Polisi de hesaba kattığınızda muhtemelen daha çok bir aşk karesi."^{237,238}

Roma korseyi Christian'dan geri alır. "Onu hesaba katmayalım -" İçine girmem için tutarken başını sallıyor.

Christian başını sallıyor ve gerçekten üzgün olduğunu söyleyebilirim -Rome bana dokunuyor, bunu yaparken Christian'ı izliyor- tek kelime etmiyor ama yine de onu kızdırıyor.

Christian'a bir bakış attım. "Üçgen yok."

Romeo'nun gözleri ağır geliyor e²³⁹ Bir elini sırtıma koyup diğeriyle bağcıkları sıkarken onları daha da görmezden geliyorum.

"Bir böcek kadar rahat," diyerek beni biraz hüzünlendiren küçük bir gülümseme veriyor.

Christian elimi tutup beni kendine doğru çekiyor, kollarını bana doluyor ve eski erkek arkadaşına bakıyor.

Julian aralarında bakışıyor. "Biliyor musun, bir dahaki sefere üzerine i ş e y e b i l i r s i n . Bu boktan daha hızlı olurdu."

"Bu işlerle pek ilgilenmiyorum." Eteğimi yukarı çekerken başımı sallıyorum .²⁴⁰ Christian birkaç saniye bana baktı, saçlarımın bir kısmını arkama itti.

Romeo ve Julian onun beni bu şekilde izlediğini gördükleri için kendimi mahcup hissediyorum, çünkü beni izlemesi onun da beni sevip sevmediğini merak etmeme neden oluyor ve onların bunu görmesi bunun bir şekilde muhtemelen daha az doğru olduğunu hissettiriyor.

"Pekâlâ, aşk kuşları." Kardeşim bana bir bakış attıktan sonra başını kapıya doğru salladı. "İkinizin yetişmesi gereken bir uçak var."

Viyana Londra'dan sadece iki saatlik bir uçuş mesafesinde ve plana göre Christian ve ben Hemmes'in uçağına biniyoruz. Emin olun,

Christian ve ben yalnız geçirdiğimiz zamanı her zaman olduğu gibi değerlendiriyoruz,²⁴¹ ama şimdi hissediyor

Farklı ve kafamda mı yoksa gerçekten mi farklı olduğunu anlayamıyorum. Sanki beni farklı tutuyor, daha uzun süre oyalanıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum, az önce yaptığımız şeyden dolayı yanaklarım biraz kızarmış. Üstüme gelecek şekilde kayıyor, dirseğinin üzerine çıkıyor, gözlerini kapatıyor ve yüzüme dokunmak için uzanıyor. tam olarak sağ üst dudağımın köşesine. biraz yukarı çıkıyor, gözümle ağzımın ortasına dokunuyor. çeneme iniyor, ortasına. diğer yanağıma, ağzımın hemen üstüne.

Gözlerini açtığında birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. "Ben de senin çillerini biliyorum," diyor bana.

e Belveder e²⁴² Dünyada en sevdiğim müzelerden biri çünkü kendisi çok güzel. e koleksiyonu bir yana, burası bir mucize ve koleksiyonu da bir kenara bırakmamak gerek çünkü o da muhteşem.

Ancak saray 18. yüzyılın başlarında Savoy Prensi Eugene için yazlık konut olarak inşa edilmiştir .²⁴³

Christian'la daha önce hiç müzeye gitmemiştim ama onunla birlikte müzeye gitme hissini çok seviyorum; sevdiğim iki şey aynı çatı altında.

Tom Ford'dan siyah yün bir smokin giymiş, beyaz yakalı gömlek, fiyonk ya da kravat yok, düğmeler olması gerekenden biraz daha az yapılmış, altında tespih var. Mekandaki her kızın ona baktığı türden bir yakışıklılığa sahip ve tuttuğu el benim elim olduğu için kendimi biraz kabarcıklı hissediyorum. "Kötü Anneler," diyor Christian, Giovanni'nin eserine bakarak.

Segantini .²⁴⁴ " bir tür berbatlıktır."

"Evet." Başımı salladım. "Kötü anneler genellikle öyledir."

Christian bana bir bakış atıyor, sonra yanağıma bir öpücük kondurup beni yan odaya doğru çekiyor. Tam o sırada onu karğıdan fark ediyorum ve göz göze geliyoruz. Bağımlı çeviriyorum, kulağımdaki neredeyse görünmez telsize dokunuyorum ve ağzımı oynatmadan fısıldıyorum.

"C planı tamamdır."

"Oh, lanet olsun." Tiller gülümseyerek bize yaklaşırken Christian gözlerini deviriyor .²⁴⁵

"Dais." Bana başını salladı ve Christian'a bir bakış attı. "Hemmes."

"Seni burada görmek ne güzel, dostum-" Christian ona bakar. "Kız

arkadaşımı takip etme işini uluslararası boyuta taşıdığınızı fark
etmemiştim."

Tiller bana uzun uzun baktı. "Kız arkadaş mı?"²⁴⁶

Yemi yutmayarak başımı eğiyorum. "Burada ne yapıyorsun, Tils?"

Sonra başını sallıyor. "Asıl soru bu değil Dais."

"Ah, öyle mi?" Göz kırpiyorum. "Ne o zaman?"

"Sen ve uluslararası üne sahip sanat hırsızları kardeşin burada ne arıyorsunuz?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Julian burada değil-" Tiller gözlerini deviriyor. "Evet, burada."

"Hayır, değil." Christian kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Biz kendimiz geldik."

Tiller biraz kaşlarını çatıyor.

"Yakında otuzuncu yaşına girecek." Tiller'a bakıyorum. "Onları *e Cook* almam için ikna etmeye çalışacaktım."²⁴⁷

Kafası karışmış görünüyor ve ben de ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Le Père Paul?" Hâlâ bir şey yok.

"Monet?"

Tiller başını sallıyor.

"Sen SOECC için çalışmıyor musun?" Christian ona kaşlarını çatıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Sanat ve Antika Birimi'nde, daha az değil." Tiller'a ters ters baktım. "Ne kadar utanç verici."

"Kardeşin burada," diyor Tiller, bizi görmezden gelerek. "Az önce gördüm onu." "Burada mı?" Kafam karışmış gibi davranarak göz kırpiyorum.²⁴⁸

Kardeşim köşeyi dönerken Tiller başını sallıyor.

"Ne oluyor lan?" Julian tam zamanında söylüyor. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Burada ne halt ediyorsun?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak sordum.

"Sadece b a k ı y o r u m . " Kardeşim kaşlarını çatıyor, sonra etrafına bakınıyor.

"Miguel nerede?"²⁴⁹

Ona köşeyi gösteriyorum. Julian çenesini bana doğru sallamadan önce ona küçük bir el sallıyor. "Senin hikayen ne?"

"Ne için burada olduğumu sana söylemeyeceğim," diyorum gururla kardeşime. "Oh." Başını sallıyor. "Demek doğum günüm için buradasın."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra onu geçip Carmelo'ya gülümsüyorum.

Kardeşini görmezden geliyorum. "Face-" Rome beni hemen sinirlendiren bir sırıtişla bir aşağı bir yukarı süzüyor
Christian ve Tiller'ın her ikisi de .²⁵⁰

Christian küçük bir inilti çıkartıyor ve beni kendine doğru çekiyor.
"Burada ne halt ediyorsun?"

Romeo ona bir bakış atar. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim-"

"Çocuklar nerede?" Etrafıma bakıyorum.

Julian biraz şakacı bir şekilde gözlerini kısıyor. "Paris."

"Ama Paris'te değilsin." Tiller onu dikkatle izliyor.

"Olmama gerek yok." Kardeşim kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Çok güzel." Rome bana doğru bağıını sallayarak korsemi iÇaret ediyor ve bunu yaparken ellerini üzerimde gezdiriyor. Christian onu tokatlayarak uzaklaştırıyor, anında öfkeleniyor.

"Siktir o -"

Roma geri çekilir, kötü bir şekilde gülümser. "Bana tekrar dokun-"

Ve Christian, normalde o kadar ölçülü, soğukkanlı ve sakın ki, Roma'yı geriye doğru iterken tüm bunlar bir anda pencereden uçup gidiyor. Çok sertti.

Romeo kıkırdar ve onu geri iter.

Christian ilk yumruğu atıyor, ardından Rome bir tane indiriyor, Julian gözlerini deviriyor. Onlara doğru koşuyorum, Christian'ın kolunu tutup onu uzaklaştırıyorum. Her şey çok çabuk oluyor, ama o bana dirsek atıyor -sağ suratıma, dudağım yarılıyor-

Ve bizi izleyen herkesten garip bir yankılanma sesi geliyor. Christian arkasını dönüyor -her şeyden çok yıkılmış görünüyor- ve Romeo'yla aynı anda bana doğru uzanıyor ve ben Christian'ın ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Gözleriyle karşılaşıyorum ama bir dakika dinlenmek için geri çekilirken ikisine de bağıımı sallıyorum. Tiller koşarak yanıma geliyor, başı eğik, ağzıma bakıyor.

"İyi misin?" Bana bir mendil uzattı. Ona ters

ters baktım. "Bu bir kazaydı."

"Biliyorum." Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Çocuklarla çıkınca böyle oluyor."

"Yirmi üç yaşında." Tiller'a bir bakış attım ve o da gözlerini devirdi. "Saat ondan sonra dışarıda kalmasına izin var mı?"

Ona bir kez daha bakıyorum ve o da bana doğru geliyor, beni daha iyi görebilmek için eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. Mendili geri alıyor, ağzıma kendisi sürüyor.²⁵¹ Olması gerekenden daha yakın. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Kokusu hoşuma gidiyor.

Güzel kokuyor. Ve bunu isim olarak "iyi" anlamında söylüyorum. Temiz, su gibi.

Taze ve hafif.

"Ne giyiyorsun?" Düşünmeden sordum. Ağzımı tekrar sildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl kokuyorsun?"

Bana bakıyor, sorudan memnun olduğu belli. Yutkunuyor, tekrar ağzıma bakıyor ve alt dudağını yalıyor.

"İyisin," dedi bana. "Dikiş ihtiyacın yok."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi deviriyorum. "Ben bir tıp öğrencisiyim."

Bana olması gerekenden daha uzun süre bakıyor - özellikle de kardeşim, erkek arkadaşım ve eski erkek arkadaşım izlerken.

"Güzel bir ağzın var," diyor bana, sanki yapmaması gerekiyormuş gibi, gözlerimi de çok uzun süre tutarak. Ve işte o zaman oldu.

Hızlı silah sesleri.

Etrafımızdaki herkes çığlık atmaya başladı ve yaklaşık on maskeli adam köşeyi döndü.

Tepeden tırnağa siyah. Balaklavalılar.

"Pekâlâ," diyor İrlanda aksanıyla. "Bayanlar ve baylar, bu bir soygundur."

Yarı otomatik c²⁵² muhafızlardan birine ateş eder ve onu oracıkta öldürür.

Etrafında döner, kolları havada olan başka bir muhafız bulur ve onu da vurarak öldürür.

Daha fazla çığlık.

Donup kaldım. Kardeşime bakıyorum, o da bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Tiller'in eli yavaşça silahına doğru hareket ediyor

.²⁵³ "Hayır," diyorum ona, başımı sallayarak.

Bana bakıyor, anında şüpheleniyor ve üzerimdeki yargısını hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. "Kim olduklarını biliyor musun?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, ters ters bakarak. Ve bu doğru.

"Şimdi, sakıncası yoksa hepinizi duvarlara yaslayacağız-" Ey silahlarını insanlara doğrultmaya başladı. "Haydi, herkes duvara yaslansın, işte böyle, yüzünüzü dönün. İşte böyle."

Christian duvarın diğer tarafından bana bakıyor, göğsü kabarıyor, gözleri ağırlaşıyor - ve sonra bana doğru atılıyor - kar maskeli adamlardan biri etrafında dönüyor, Christian'a silah doğrultuyor .²⁵⁴

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Christian kollarını kaldırıyor ama bana doğru ilerlemeye devam ediyor. "Hemen şurada, kız arkadaşımın yanında..."

"Ah." Bir başkası devreye giriyor, şimdi her birimizin üzerinde bir silah var.

"Ne kadar tatlı. Öyle değil mi?"

güzel mi?" Christian ona ters ters bakar. "Bugün güzel bir şey için ölmek mi istiyorsun?"

"Herhangi bir gün." Christian gözlerini kırpmıyarak, etkilenmemiye gibi, ama ben panikle mi ve iri gözlerle kardeşime bakıyorum. Julian zar zor başını sallıyor.

"Bunu ayarlayabiliriz." Adam silahı Christian'ın kafasına doğrulttu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Christian sakince sorar.

Silahlı adam omuz silkiyor. "Umurumda değil." ²⁵⁵

"Yine de kim olduğumu önemseyebilirsin." Christian'ın önüne geçiyorum ²⁵⁶

Adam sinirli bir şekilde bana bakıyor. Gözlerini sevmiyorum. Onda görebildiğim tek şey gerçekten de gözleri. Çok mavi, açık mavi ve göz bebekleri çok küçük. Bu benim adıma üstü kapalı bir tehdit çünkü İngiltere'de Julian'dan daha tehlikeli olan tek kişinin kötü bir günümde ben olduğumu bilen herkes bilir. Kardeşimin tüm imparatorluğunun ağırlığı ve desteği tamamen arkamda ve onun kısıtlamasının yaklaşık yarısı var.

Arka **p l a n d a**, diğer adamlar duvardan parçalar koparmaktadır. Önce Judith ve Holofernes, sonra da *Adem ve Havva*. ey bir Waldmüller alır, ²⁵⁷ ve onları ele alış şekilleri - Tanrım, kusabilirim.

Çok sertler. Sanattan anlamayan insanların anlayamayacağı bir şekilde boyanmış, dondurulmuş ve paha biçilmez bu tarih parçalarıyla o kadar hassas ki, ama ben anlıyorum ve kardeşim de anlıyor ve bu biraz işkence gibi hissettiriyor. Her şey çok gürültülü ve çok kaotik ve adamların yarısı insanları duvara doğru itiyor, silahlarını kafalarının arkasından geçiriyor ve diğerleri dördüncü bir tabloya gidiyor - ama Tiller'a odaklanan ve onu işaret eden bir başıboş var.

"Sen bir polissin." Tiller'a bakıyor ve midemde bir bulantı hissediyorum. "Sen polis değil misin?"

Tiller bir şey söylemiyor.

"Bir dedektif," diye düşünüyor adam kendi kendine, bu da bizim çevremizde çalıştıkları anlamına geliyor olmalı. Tiller biraz doğruluyor ve nefes alış veriş değişiyor. Giderek hızlanıyor. Midem bulanıyor ve kardeşimin kaşları düşük - bunların hiçbirinin bir parçası değildi. ²⁵⁸

"Aslında-" Adam tetiği çekti. "Sen ölü bir adamsın."

Ve sonra ne oldu - gerçekten bilinçli bile değil, bir şekilde oldu - adamın koluna vurduğum ve o yanlış res, arkasındaki duvara çarptı ve ben hızlıyım, şimdi hızlı olmak için eğitildim, bu yüzden Tiller veya

Tiller'in arkasına uzandım, Glock'unu aldım ve onu vurmaya çalışan adamı vurdum.

Ölü olarak yere düşer .²⁵⁹

Tiller'in bana şaşkınlıkla baktığı ve benim de öldürdüğüm adama baktığım bir saniyelik korkunç bir sessizlik oldu; adamın düşüş şekli, daha önce açıkta olmayan bileği şimdi açıktaydı. Bir dövme .²⁶⁰ Hemen tanıyorum ve burada ne olduğunu hemen anlıyorum. Bana bakan kardeşime ters ters bakıyorum, gözleri kocaman ve yakalanmış.

Yetkili gibi görünen kar maskeli adam tamamen öfkeli bir şekilde arkasını döndü ve silahını bana doğrulttu. Bunu zincirleme bir reaksiyon izliyor.

Julian silahlarını çıkarır ,²⁶¹ çifte sokma şimdi, sonra Romeo selamdan sonra m²⁶²

-Gözleri vahşi, çünkü beni korumak için yaratılmış. Miguel'in bir gu n²⁶³ ve bir bıçak ,²⁶⁴ Carmelo'nun bir sonraki ,²⁶⁵ ve sonra yanımda, Christian me iki tane çıkardı o²⁶⁶-Ve birdenbire, bu dağınık görünen sanat hırsızları grubu bir çete savaşının namlusunun ucundadır.

Silahımı kaydırıyorum ,²⁶⁷ Elindekini bana doğrultan adama doğrultuyorum, hiç korkmuyorum çünkü hamlesi olmadığını biliyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor ve çok öfkeli. Onun gibi erkekler güçlerinin ellerinden alınmasından hoşlanmazlar, hele de küçük bir kız olarak gördükleri biri tarafından. Ve ben küçük ve bir kız olsam da, onun için tamamen dokunulmaz olduğumu o da benim kadar iyi biliyor, her ne kadar s²⁶⁸ Az önce kardeşini vurdum. Bir an kendimi kötü hissettim, insan öldürmeyi sevmem, bu yüzden doktor oldum, ama bunu düşünmedim bile, sadece yaptım. Tiller'ı bir hiç uğruna öldürmek adil görünmüyordu. B u n u n i ç i n burada değillerdi. Kimsenin ölmemesi gerekiyordu .²⁶⁹ "Sanırım almaya geldiğin şeyi aldın," dedim ona, silahı tekrar doğrultarak.

Bana bakıyor. "Daha bitmedi."

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum, farklı. "Sen öyle diyorsan." Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

Islık çalıyor ve tüm kar maskeli adamlar geri çekilmeye başlıyor; ellerinde resimler, geldikleri kapılardan geri çıkarken silahları hâlâ üzerimizde.

Tiller bana bakıyor ve ben ona bakamıyorum çünkü bunu yapmak tehlikeli geliyor, bu yüzden sadece kardeşime bakıyorum-çenesi sıkı, başını sallıyor

-Ve bana bakmıyor, ki bu kötüye iğaret. Christian'a bakıp bağıını bana

doğru sallıyor.

Christian beni tutup kaçış yoluna doğru çekti.

Bunu yaparken Tiller'ın gözlerine bakıyor, kaşlarını çatıyor, arkamdan bakıyor ve ben bir şey söylemiyorum, o da bir şey söylemiyor ama gözleri teşekkür ediyor.

²³⁵ 30 Ekim.

²³⁶ Ortalama.

²³⁷ "Desteleri de sayarsan belki bir aşk beşgeni bile olabilir." Carmelo çenesini kaşıyor.

²³⁸ Yapmayacağız.

²³⁹ Çünkü belki bir üçgen vardır ve belki de köşesi onu bıçaklıyordur.

²⁴⁰ Terzimize Marchessa'dan aldığım işlemeli fileli hi-low elbiseyi, korse ile kusursuz bir uyum sağlayan büyük ve güzel bir eteğe dönüştürmesini söyledim.

²⁴¹ Her ne kadar yukarıda bahsi geçen korse nedeniyle bazı erişimler kısıtlanmış olsa da.

²⁴² Teknik olarak, Österreichische Galerie Belvedere.

²⁴³ Barok mimar Johann Lucas von Hildebrandt tarafından yapılmıştır.

²⁴⁴ "*Le lussuriose ; L'infanticide*" olarak da bilinir. 1894. 120cm x 225 cm, tuval üzerine yağlıboya.

²⁴⁵ Ve evet, o lacivert takımın içinde çok yakışıklı görünüyor.

²⁴⁶ Ve sanırım bir kıskançlık fısıltısı görüyorum.

²⁴⁷ Claude Monet'nin *Père Paul Portresi* olarak da bilinir. 64,5 cm x 52,1 cm. Tuval üzerine yağlıboya.

²⁴⁸ Rol yapmakta iyiyimdir.

²⁴⁹ Bu arada, bu olaydan benim kadar keyif almadı. Haha. Ve ayrıca üzgünüm, Miguel.

²⁵⁰ Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki hiçbiri fark etmiyor.

²⁵¹ Aslında oldukça centilmen davranıyor

²⁵² Heckler & Koch SL8. .223 Remington kalibre. 10 şarjör kapasiteli.

²⁵³ Belli ki bir Glock 19 çünkü başka ne kullanabilir ki? 9 x 19 mm kalibre. 17 şarjör kapasiteli.

²⁵⁴ Ve kalbim boğazıma düğümlendi.

²⁵⁵ O da öyle yapıyor.

²⁵⁶ Beni arkasına çekmeye çalışıyor ama ben onu sarsıyorum.

²⁵⁷ Ferdinand Georg Waldmüller tarafından Viyana Ormanı'nda erken bahar (ya da Viyana Ormanı'nda menekşe toplayıcıları). 1861. 52 x 66 cm. Ahşap üzerine yağlıboya.

²⁵⁸ Julian'ın yüzünden bu kadarını anlayabiliyorum.

²⁵⁹ Eğer takip ediyorsak, şu ana kadar öldürdüğüm üç kişi var. Ve muhtemelen böyle şeylerin kaydını tutmalıyız.

²⁶⁰ e Kelt yılı.

²⁶¹ Heckler & Kosh. VP9L OR. 9 x 19 mm kalibre. 20 şarjör kapasiteli.

²⁶² Sol el: Beretta Px4 Storm Carry. 9 x 19 mm kalibre. 17 şarjör kapasiteli.

Sağ el: Beretta 92X Performance. 9 mm kalibre. 15 şarjör kapasiteli.

²⁶³ Heckler & Kosh. HK45 Compact Tactical. .45 ACP kalibre. 10 şarjör kapasiteli.

²⁶⁴ Cold Steel Recon 1 Mızrak uçlu bıçak. 5,5 inç bıçak.

²⁶⁵ Beretta Manurhin MR73 Sport. .38SPL/.357MAG kalibre. 6 şarjör kapasiteli.

²⁶⁶ 2 x Sig Sauer P229 Legion Compact Tabanca. 9 mm Luger. 10 şarjör kapasiteli.

²⁶⁷ Bu teknik olarak Tiller'ın silahı ve Glock'lardan gerçekten nefret ediyorum. Beni bilirsiniz, Spring eld Armory EMP4 tabanca (9 mm) gibi daha hafif ve elde daha iyi dengelenmiş bir şeyi tercih ederim.

²⁶⁸ Ortak garip açık mavi gözlerine bakılırsa...

²⁶⁹ Ve eğer öyleyse, Julian'ın kulağı çekilmek üzere.

Julian

Lanet olası bir karmaşa, işte buydu.

Kız kardeşimin işlerde olmasından nefret ediyorum çünkü çok duygusal ve her şeyi anında daha tehlikeli hale getiriyor. Orada olmasının tek nedeni Tiller'in orada olacağını hissetmemdi ve ona karşı o kadar sert ki eğer gelirse dikkatini dağıtacağını biliyordum.

Çıkışta bizi bekleyen arabaya bindik. Daisy'yi neredeyse arabaya fırlatacaktım çünkü ona çok kızgındım. Christian yanımdan geçip Daisy'yi kucağına çekerken beni itiyor.

Başparmağını dirsek attığı dudağının üzerinde gezdiriyor - bu da planın bir parçasıydı - kaçış, dövüş - hepsi planın bir parçasıydı.

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor.

Başını sallıyor, bana bakmadan önce hızla yüzüne dokunuyor. "Ne oluyor lan-"

Ona çılgınca bakıyorum. "Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim-"

Bana ters ters bakıyor, her geçen saniye daha da sinirleniyor. "Roisin MacMathan'ın adamlarını mı tuttun?"

Kahretsin. Bunu bildiğini bilmiyordum. MacMathanlar Daisy'nin yasak bölge listesinde.

Gözlerimi deviriyorum ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Son dakika planıydı-" "Onlarla çalışmıyoruz!" diye bağırıyor bana. "Julian, o bir hain!"

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum, kız kardeşim böyle davrandığında bunu görebiliyorum, kemiği olan bir köpek gibi. Onun kurallarını çiğnedim ve şimdi çok kızgın. "Sadece ikna edici birine ihtiyacım vardı - izini bana kadar süremeyecekleri birine."

Başını sallıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Sana inanamıyorum -"

Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Nereden biliyorsun ki?"

"Bileğinde Kelt yılanı vardı." İç geçiriyor, pencereden dışarı bakıyor.

Pencere.

e MacMathan aile sembolü.

"Ve onu sen öldürdün, Daisy." Ona başımı sallıyorum. "Tam bir baş ağrısı olacak."

"Tiller'ı öldürecek ti!" diyor bana, gözleri kocaman ve dehşet içinde. İşte o anda, burada aşık olan tek kişinin Tiller olmadığını anlıyorum. Lanet olsun, kızların başı ağrıyor, değil mi? Kolunda kaç erkeğe ihtiyacı var?

"Ne olmuş yani?" Rome omuz silkiyor, Daisy'ye bakıyor. "O lanet olası bir polis-" Gözlerini kocaman açarak Roma'ya bakıyor. "Yani ölmeli mi?"

"Evet," diyor Rome, çenesi gergin, daha çok onu kızdırmak için, çünkü benim bildiklerimi onun da bildiğini sanıyorum.

Kız kardeşim Christian'ın kucagında kayıyor, o da kollarını kız kardeşime doluyor, biraz da bilinçsizce kalkan olarak kullanıyor.

Akılsızca başının arkasını öpüyor ve her şey karmakarışık, şimdi çözüldüğünü görebiliyorum. Rome onu hâlâ seviyor, Christian ona aşık oluyor ve Tiller'dan hiç bahsetmiyorum bile-

Kızlar, birinin size aşık olmasını mı istiyorsunuz? Bir Gen4 G19 çıkarın ve lanet hayatını kurtarın, ondan asla kurtulamayacaksınız.

Şakaklarımı ovuyorum, ağzımdan hava üflüyorum.

Christian gözüme çarpıyor, gergin görünüyor. "Başı belada mı?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirip başımı sallıyorum.

Belki mi? Asıl cevap bu. MacMathanlar da Daisy kadar tepkisel. Roisin oğullarına uzun bir tasma veriyor ve kesin bir şey söyleyemem ama Daisy'nin vurarak öldürdüğü kişinin Cian Gilpatrick'in kardeşi Darragh olduğunu tahmin ediyorum. Bağlam açısından bu, birinin Declan'ın kardeşini vurması gibi bir şey.

"Hayır-" Başımı sallıyorum ve Miguel gözüme çarpıyor. O biliyor.

Romeo başını sallayarak, "Saçmalık, değil," diyor. Ona ters ters bakıyor sonra odağını bana çeviriyor. "Onu neden getirdin ki? O lanet olası bir yük, çok duygusal-"

Daisy hem incinmiş hem de kafası karışmış görünüyor. Sanırım incinmiş, çünkü onun önünde onun hakkında duygusuz davranıyor ve istese de istemese de onun hakkındaki fikrini kafasında bir şapka gibi taşıyor ve sonra kafası karışmış, çünkü insanların hayat hakkında nasıl bu kadar kaprisli olabileceğini anlayamıyor. "Onu sebepsiz yere öldüreceklerdi!"

"Kimin umurunda?" Rome ona başını sallar.

"Ben!" Umutsuz bir şekilde omuz silkiyor. "Biz öyle değiliz, yaptığımız şey bu değil- insanların sebepsiz yere ölmesine izin vermeyiz. bu iğrenç-"

Rome ona bir bakış atar. "Sen lanet olası bir aptalsın-"

"Ses tonuna dikkat etsen iyi olur, dostum." Christian ona bakar.

Romeo ona ölçülü bir bakış atıyor. "Hayır, bence iyi gidiyor."

Daisy tekrar kayar, kollarını ona dolayan Christian'a daha çok yaslanır.

"Sen doğru olanı yaptın," diyor ona sessizce. "Eğer sen yapmasaydın, ben yapardım."

Ve bu yeni ışıktaki, ona neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. O daha kötü, ama ikisi de burada olmak istemiyor, ikisi de ailelerimizin durumundan hoşlanmıyor - ama uyum sağlarsınız, bu insan içgüdüdür. Hayatta kalmak için yaptığımız şey bu. Bu yüzden uyum sağladılar, hepimizin olduğu şeyi onlar için çalışır hale getirdiler. Ama yine de içten içe buna içerliyorlar. Sonra aklıma Romeo ve ondan daha tehlikeli bir kombinasyon olabilecekleri geldi. Romeo bizim ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı seviyor, bununla gurur duyuyor, onur ve sadakat için haftanın her günü ölebilecek biri; Daisy ile birlikte olma fikri beni her zaman tedirgin etmiştir. Çünkü Face, her anlamda benim çocuğum, Daisy'yi ben büyüttüm, o da benim gibi. Dürtüsel ve içgüdüsel ama benden farklı olarak tamamen duygusal. Ben doğuştan tepkiselim ama kontrol etmeyi öğrendim, öğrenmek zorundaydım.

Hiç zorunda kalmadı. Onun için yaptığım yastıklı kalede yaşıyor. rahat bir boşluk, verdiği hiçbir kararın sonucu ya da tepkisi yok çünkü hepsini ben omuzluyorum ve bunu da ben omuzlayacağım.

Elimi ağzıma bastırdım, telefonumu çıkardım, Keko'a mesaj attım.

Daisy bir MacMathan vurdu.

Bana şaka yaptığını söyle.

Sanırım biraz sıcak suyun içindeyiz.

Yok artık.

Şimdi geri dönüyorum.

Daisy bana bakıyor ve biraz gergin görünüyor - gergin görünmesinden nefret ediyorum, onu sahilde ailesinin ölümünü izleyen o sekiz yaşındaki çocuk olarak görmemek mümkün değil.

"Sorun yok, Dais." Ona gülümsedim. "Ben hallederim."

Daisy

Yaklaşık bir hafta geçti ve ben tüm bunlar için eve kapandım. Julian yaptığım şey hakkında söylediğinden daha fazla endişeliydi, bunu söyleyebilirim.

Vurduğum adamın bir MacMathan olduğunu bilseydim bunu yapar mıydım? Hayır demek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse bunu düşünmedim bile, sadece vurdum. Tiller'in benim için ne ifade ettiğini bilmiyorum,²⁷⁰ Ama belki de şimdi öyleyim, sanırım o bir şey... Arkadaşım olduğunu sanmıyorum, arkadaş olmamıza izin verildiğini sanmıyorum, ama o zaman ona başka ne diyeceğimi bilmiyorum. O her neyse, ölmesini istemedim.

Christian da biraz gergin, gülümsemesinin köşeleri benim için bir zamanlar kafamda olduğunu düşündüğüm, sadece orada olmasını umduğum ama aslında olmayan bir endişeyle dolu görünüyor ve şimdi her gün onunla yüz yüze uyanıyorum ve beni gerçekten geri istiyor gibi görüldüğü fikrine yavaşça kafamı sarıyorum.²⁷¹

Beni geri istemesinin onun için bir bedeli var, çünkü tek **b a ş ı m a** ev hapsindeyim. Kimse hiçbir yere gidemeyeceğimi söylemedi ama zaten kimse gitmeme izin vermiyor. Sadece üniversite, o zaman bile Miguel, Happy ve bazen de Kekoa var.²⁷² Christian benimle sınıfa kadar yürüyor. Sanırım bunu daha az garip hale getirmeye çalışıyor, ama garip, çünkü ders bittiğinde de orada oluyor ve ne olacağını düşündüklerini bilmiyorum diyeceğim, ama hepimizin ne olacağını düşündüklerini tam olarak bildiğimizden şüpheleniyorum.

Bizim dünyamızdaki insanlar intikam almayı çok severler. MacMathan'ların intikam almak için peşime düşeceklerini düşünüyorum.

Şahsen aşırı tepki verdiklerini düşünüyorum çünkü Roisin'in kendisini öldürmedim, kardeşini bile öldürmedim. Belki de 3IC'sinin kardeşini öldürdüm ve savunmam gerekirse, işe alındığı işten çok farklı davrandı.

Ayrıca, beni öldürmenin tam bir kargaşa yaratacağından bahsetmezsem ihmalkarlık etmiş olurum. Tüm yeraltı dünyası kargaşaya

düſer ve

Kardeşim asla p²⁷³ Eğer bana bir şey olursa. Tam bir katliam olurdu.

Bu yüzden yürüyen bir ölü olduğumu düşünmüyorum, kimsenin 3IC random'un kardeşinin AB'deki tüm suç ailelerinin tam bir kaosa sürüklenmesine değeceğini düşündüğünden şüpheliyim.

Her neyse, Christian'ın mekanlarından birinde büyük bir gece var ve kimse bana gitmememi söylemiyor, ama o omuz silkiyor. "Orada olmak bile istemiyorum, bir dakikalığına girip çıkacağım, hemen geri döneceğim, dürüst olmak gerekirse giyinmene bile değmez" gibi bir his var. Bir zamanlar bunu söylemesi beni onun başka kızlarla takılmaya çalıştığına derinden inandırırđı, şimdi ise benim için endişelendiğinden ve onun benim için endişelenmesinden kaynaklandığını düşünüyorum. s²⁷⁴ En sevdiğim duygulardan biri. Bu onun bana ne kadar değer verdiğinin bir göstergesi ve bu henüz yeni bir şey değil.

Çok geçmeden kapı çaldı.

Cevap vermiyorum çünkü Keko'a'nın sinir krizi geçirmesini istemiyorum, bu yüzden görmezden geliyorum ve alt kattaki oturma odalarından birinde kardeşimin Xbox'ında Tomb Raider oynamaya devam ediyorum. Kapının yanında biri boğazını temizliyor ve ben de arkama bakıyorum.

Killian Tiller Esh'in içinde, kapı çerçevesinin içinde.

Ona bakıyorum, ba ed. "Evimin içindesin." Daha dik oturuyorum.

Başını eğiyor. ²⁷⁵ "Kapıya gelmediniz."

Gözlerimi deviriyorum, kumandayı yere atıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Evet, görünüşe göre MacMathan klanı şimdi beni öldürmeye çalışıyor, yani-" Ona şüpheli bir bakış attım. "Seni kim içeri aldı?"

"Seni her yerde takip eden arkadaşın-" Başını kapının hemen dışında duran Miguel'e doğru eğiyor.

"Buraya gelmen çok cesurca." Ona bir bakış attım.

İç geçiriyor, kollarını göğsünde kavuştururken kaşlarını çatıyor. "Beni kurtardın." "Sanırım." Gözlerimi küçümseyerek deviriyorum. "Biraz."

Dudaklarını yalıyor. "Neden?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek neden?" Ona başımı sallıyorum, biraz incinmiş hissediyorum. "Ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkerek ensesini kaşıyor. "Belki."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, kendimi küskün ve kızgın hissediyordum.

beni gerçekten hiç tanımıyorsun."

Yüzü biraz yumuşuyor. "Düşündüğümde daha az sanırım." Ona ters ters bakıyorum ve o da başını eğip yutkunuyor. "Özür dilerim-" Kaşlarını kaldırıyor ve bana çeyrek bir gülümseme veriyor. "Ve teşekkür ederim."

²⁷⁰ Sanırım bu konu hakkında daha önce hiç tutarlı ve bilinçli bir şekilde düşünmemiştim.

²⁷¹ Eee!

²⁷² r e e ! ree of them! Kim olduğumu sanıyorlar, Obama mı?

²⁷³ Bazen çok uzağa gitmemesi için onun ipi olduğumu düşünüyorum.

²⁷⁴ Üzgünüm, Christian.

²⁷⁵ Biraz utangaç görünüyor.

Daisy

Arabasına biner binmez Christian bana "Planlar değişti," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum, bana verdiği kolyeyi içime bastırıyorum. Muhtemelen onu asla almayacağım.

"Benim mu m ile buluşuyoruz.²⁷⁶ ve Berkeley'deki kardeşim." Bana kocaman, özür dileyen bir sırıtış attı.

"Ne?" Göz kırıyorum. "Hayır-"

Bana doğru uzanıyor ve emniyet kemerimi bağlıyor.

"Evet." "Hayır, bunun için giyinmedim." ²⁷⁷

Yerleşkeden çıkarken bana baktı. "İyi görünüyorsun." "Kot bir elbise giydim s²⁷⁸ ve lastik çizmeler!" ²⁷⁹

"Evet, çok tatlısın bebeğim." Bana kocaman gülümsüyor, beni kazanmaya çalışıyor.

Ona bir bakış attım. "Berkeley için değil."

Omuz silkiyor. "Biz sadece plaj kulübelerine gidiyoruz. Sen ne."

"Bu anne toplantısı kıyafeti değil..." Kendime bakıyorum, yanaklarım k ı z a r m ı ş . "Arkanı dön."

"Hayır-" Başını sallar. "Geç kalamam. Ayrıca kot pantolon giyiyorum." ²⁸⁰

Burnumdan nefes alıyorum, ona bakıyorum, sinirleniyorum.

"Annabel'deki öğle yemeğimize ne oldu?"

"Kaçırıldı."

"Bunu görebiliyorum," diyorum, çenem elimde, pencereden dışarı bakıyorum. "Annem seninle tanışmak istiyor." Omuz silkiyor.

"Neden?" ²⁸¹

"Çünkü artık eve hiç gelmiyorum, anlaşılan-" Bana eğlenen bir bakış attı. "Bunun neden birdenbire sorun olduğunu anlamıyorum. Yaklaşık altı yıldır evde yaşamıyorum."

"Her neyse, onunla tanıştım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ²⁸² "Evet, şey-" Omuz silkiyor. "O f a r k l ı y d ı . " ²⁸³

"Nasıl?" Ben soruyorum. Şimdi huysuzum çünkü anneler beni böyle yapıyor.

Bana bir bakış atıyor çünkü nasıl olduğunu biliyorum ve buna bir bakışla cevap vermesi beni mutlu ediyor çünkü bir bakışla cevap vermek, çiftlerin yaptığı türden bir şey...

Anneler beni geriyor. Sadece onunki değil, Delina hariç hepsi, sadece "benimki bile" değil, özellikle benimki. Sanırım bu onun bana olan mutlak bağlılığından kaynaklanıyordu. Kardeşime olan takıntısını kolayca atlatabilirdim, çünkü anlıyorum - Julian hesaba katılması gereken bir güç ve onda bir şey var, çocukken bile, sadece onayını istediğiniz bir şey.²⁸⁴ Annemi bilmiyorum, tam olarak tutarlı bir şekilde anlatmak zor çünkü onu tanıdığım her şekilde bir çocuğun gözünden tanıyordum. Ona yetişkin gözleriyle bakamadan o sahilde öldü, ama bahse giren bir kadın olsaydım - eğer onu bir anneyi tanımanız gerektiği gibi tanısaydım - sanırım annesinin muhtemelen ona karşı da kaba olduğunu söyledim.²⁸⁵

Annemin etrafında hiç arkadaşı olmadı, büyürken etrafımda hiç kadın olduğunu hatırlamıyorum. Bu biraz da suç örgütlerinin çoğunlukla erkekler tarafından yönetilmesinden kaynaklanıyor olabilir, ama kız arkadaşı yok gibiydi ve Jack'in Eileen Teyzesi ile tanışana kadar bunun garip olduğunu bilmiyordum ve o çok komik ve çok çılgındı ve onun Boks Günü partisinden ayrıldığımızda Jack'e annesine benzemediğine dair bir şeyler söyledim ve o da "Aslında akraba değiliz, o sadece etrafında büyüdüğüm insanlardan biri. Teyze gibi, anlıyor musun?"

Ama bilmiyordum.

Santino babamla futbol maçlarıma gelirdi. Happy ve Smokeshow dans resitallerime gelirdi. Kardeşim gelemediğinde Koa veli-öğretmen görüşmelerime gelirdi. Beni bir köy büyüttü, ama köy erkeklerden oluşuyordu.²⁸⁶

Burnumdan nefes alıp pencereden dışarı bakıyorum.

Christian uzanıp dizimi sıkıyor. "Gergin görünüyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum. "Tarihsel olarak annelerle aram pek iyi değildir..."

Bir yandan bana bakıyor, bir yandan da gözlerini yoldan ayırmıyor. "Delina'nın seni sevdiğini sanıyordum?"

"Öyle." İç çektim. "Benimkini kastetmiştim."

"Oh. Hah." Eğleniyor. "Şey, bu sadece bir anne..." Ona bir bakış attım. "Muhtemelen en önemlisi, değil mi?"²⁸⁷

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, pencereden dışarı bakıyorum, çenemi

el.

"Peki, nasıl biriydi?" Elini benimkinin içine sokarken soruyor. "Onunla tanışmış olabileceğimi biliyorum, sadece onu hatırlayamıyorum."

A ğ z ı m ı karıştırıyorum. "Um... Sel sh... Kendini beğenmiş... Boş, soğuk-" Ona gülümsüyorum. "Anlaşılabacağı üzere benden pek hoşlanmıyor."

Christian kaşlarını çatarken başını sallar. " B u senin kafanda Dais." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Öyle değil."

Alt dudağını yalıyor ve onları isteyen ebeveynlere sahip olan insanların, bir ebeveynin kendi baharlarına karşı olağanüstü bir ilgisizlik besleyebileceği bir dünyayı kavrayamadığını anlayabiliyorum.

Yolun kenarına çekerken bana "Senden hoşlanmamak mümkün değil" diyor.

Etrafıma baktım, henüz Berkeley'de değildik. Arka yoldan gitmiş.

Cadogan Place Park'ın
yakınındayız .²⁸⁸ "Ne
yapıyorsun?" Kaşlarımı
çatıyorum.

"Seninle konuşmak-" Kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor.

"Konuş." "Anlamayacaksın-" Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Anlamayacaksın.

mesele-"

"Anlamayacak mıyım?" Göz kırpmıyor.

"Ailen seni seviyor," diyorum ve bana birkaç kez göz kırpmıyor. "Kız kardeşim öldükten sonra babam gitti."

doğru değil. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Teknik olarak orada-" Başını dönüyor. "Teknik olarak hâlâ birlikteler, ailem. Ama o ayrıldı. Rem öldüğünde, o da öldü. Onu kaybetti ve sonra bizden vazgeçti-" Christian omuz silkiyor ama gözleri ağırlağmığ görünüyor. "Öyleyse devam et, bana neyi anlamayacağımı söyle..."

Ona özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdim ve bir insan hakkında ne kadar çok şey bilersen onu o kadar çok sevebileceğini düşündüm.

"O benim babamdı-" Dudaklarımı büzüyorum. "Başka bir çocuk istiyordu. O istemedi. Adam zorladı ama kadın ne yapacaktı ki? Eğer kadın reddetseydi, adam yine de bunu gerçekleştirmenin başka bir yolunu bulacaktı, anlıyor musun? Babama hayır demedin- "²⁸⁹

Christian başını sallar.

"Yani hamile kaldı." Omuz silkiyorum. "Erkek olması için dua etti-" "Bunu nereden biliyorsun?"

diye araya giriyor, kaşları düşük.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve yutkunuyorum. "Çünkü bana söyledi."

"Siktir." Kulağımın arkasındaki saçlara uzanırken nefes alıyor. "Bu yüzden mi Delina' ya yakınsın?"

Başımı sallıyorum. "İşte bu yüzden. "²⁹⁰

"Ya baban?" diye soruyor, arabadan inip tekrar sürüyor.

"İyiymi, sanırım. Garipti, muhtemelen-" Omuz silkiyorum. "Yaptıklarını benden uzak tutmaya çalıştım ama nasıl sızdığını biliyor musun?" Başını sallıyor. "Kim olduğuna... temel bir şekilde?" "²⁹¹

"Evet." Gözleri, içine doğduğumuz ailelerde doğduğumuz için yaptığımız tüm pisliklerin ağırlığıyla dolu.

"Beni sevdiğini biliyorum... ve bana sahip olmak için savaştı... aksi takdirde göreceğim tuhaf şeylerden beni korumaya çalıştı."

"Öyle mi?" Christian gülümsüyor, başını biraz eğiyor.

"Ne gibi?" Yutkunuyorum. "İnsanların onun

e v i n d e ölmesi gibi."

Ağzı çekiliyor. "Yine de gördün mü?"

Başımı salladım .²⁹²

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve sanırım ne söyleyeceğini düşünüyor .²⁹³

Bizim hayatımız, çoğu zaman anlatılamayacak kadar boktan, o kadar korkunç derecede anormal ki, söyleyebileceği hiçbir şey yok.

"Doğru." Otelin valesine yaşadığımızda bana bakıyor. Christian bir nefes alıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Annem hakkında bilmen gereken birkaç şey var..."

Ona endişeyle bakıyorum. "Tamam..."

Onları **s ı r a l ı y o r** . "Sınırlar konusunda çok kötü."

"Tamam."

Sonraki nger. "İstilacı."

"Harika."

Sıradaki nger. "Hiçbir numarayı kaçırmıyor." "Mükemmel."

Sıradaki. "Üzerinde iyi bir lter yok." "Doğru." Başımı salladım. "Benden hoşlanmayacağını düşünüyorsun..."

Sonra Christian eğlenerek kıkırdayarak ona bakar. "Hayır, bence seni yiyip bitirecek." Bana bir bakış attı. "Ve sen bununla ne yapacağını bilemeyeceksin çünkü diğer kadınlara karGı garip davranıyorsun ve annen yüzünden kadınlara güvenmiyorsun, ama beni dinle, tamam mı-" Kaburgalarımı dürtüyor. "Ona güvenebilirsin."

Valeye anahtarlarını uzatıyor, elini sıkıyor ve 20 sterlin veriyor, sonra da kapımı açıyor. "Ve eğer ona güvenmiyorsan, nasıl olsa zorla içeri girecek, o yüzden sen de girebilirsin." Beni arabadan çekti.

Masaya doğru yürürken ayağa kalkıyor, gözleri bir annenin oğlunu gördüğü filmlerdeki gibi parlıyor.

Christian'ın annesi muhteşem biri. Tabii ki onun gibi oğulları var. Zeytin rengi ten, kahverengi saçlar, ela gözler, tepeden tırnağa kırmızı dudaklar. Yüzü sıcak, bu garip çünkü Rebecca Barne s²⁹⁴ muhtemelen kardeşimden sonra ülkedeki en zorlu kişidir.

"Sevgilim." Christian'a kollarını açar. İki yanağını da öper.

"Barnesy." Christian annesini sıkar ve annesi geri çekilir. yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu renkte çok yakışıklı, sence de öyle değil mi Jo?" Christian'ın yanından bana bakıyor. "Ve sen, sevgilim-" Elime uzanıyor ve gözleri Christian'inkinden benimkine ve Christian'inkine kayıyor, heyecanlı ve büyükler ve onu en iyi sinek kuğu gibi tanımlayabileceğimi hissediyorum. Vızıltılı ve değerli, hızlı hareketler, etrafında olmak büyüleyici. Beni kendine doğru çekiyor, ama Rebecca Barnes'ın çoğu insanı çok az bir çaba ile kendi çekim alanına çekebileceğinden şüpheleniyorum. Ben de ona sarılmıyor değilim ama muhtemelen benim konumumdaki birinin sarılması gerektiği kadar coşkuyla sarılmıyorum. Gezegende sarıldığım ikinci kadın olabilir.

"Jonah, merhaba de, bu kadar kaba olma hayatım." "Merhaba Daisy." Jonah gözlerini devirir.

"Ve sen, sevgili kızım-" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü .²⁹⁵ "Beni hatırlamayabilirsin, uzun zaman oldu-"

Çabucak başımı salladım. "Seni hatırlıyorum."

"Oldukça küçüktün. Küçük Bambrilla'yla koşturup duruyordun."

Jonah rahatsız edici bir ses çıkarır ve Christian peçetesini toplar, ona fırlatıyor.

Rebecca kaşlarını kaldırarak ikisinin arasına bakar. "Ne?"

"Onun eski erkek arkadaşı." Jo başını bana doğru salladı.

"Ah, canım." Yüzünü buruşturdu. "Yeni bir eski sevgili mi?"²⁹⁶

"Anne-" Christian inliyor.

"Çok yeni." ²⁹⁷ Jonah sırtıyor, çünkü o Loki'nin insan versiyonu. "Jo-" Christian inliyor.

"Oh." Rebecca sandalyesine geri oturdu, Christian ve bana baktı

merakla. "Ne kadar yeni?"²⁹⁸

Ve Christian biraz geriliyor - bu benimle yaptığı yeni bir şey, artık kıskanıyoruz. Bu sefer kıskançlık değil ama kıskançlığın ağabeyi koruyucu. Alt dudağını yalıyor ve sinirli bir şekilde Jonah'a bakıyor. Terlediğimi düşünebilirsiniz ama terlemiyorum. Ben bu bok için yaratılmışım.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Romeo ve ben on altı yaşındayken ayrıldık. Birkaç ay önce neredeyse tekrar bir araya geliyorduk ama o Tavie Jukes ile yattı.

-"

Rebecca dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "Hayır-!"²⁹⁹

"Evet." Bir kez başımı salladım, benim flört geçmişimi kabul ettiği için mutluydum. "Hey, Jo, Taura ile aranız nasıl?" Ona kısıp bir gülümseme veriyorum. "Hem senin hem de Henry'nin Taura'ya aşık olmanız senin için çok zor olmalı, biliyorum-" Ona boktan bir sırıtma yapıyorum ve annesi dramatik bir şekilde ona döndüğünde gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Siktir git," diye annesinin bağıının üzerinden bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum, Christian yanımda sırıtıyor.

"Bu doğru mu, Jonah
Isaiah?" "Çok hoş." Ona
sırıtıyorum.

"Teşekkür ederim." İltifatı kabul ederek başını sallar.

"Hayır anne, o sadece deniyor ama bu-" diye inliyor. "Onlar için buradayız-"

Eliyle bize doğru işaret ediyor. "Onları ızgara yap."

Rebecca dönüp Christian'a ve bana baktı, sonra da en büyük oğluna sert bir bakış fırlattı. "Yine de bu konuyu konuşacağız-Henry, senin en eski arkadaşın."³⁰⁰

Jonah, "BJ benim en eski arkadaşım," diye düzeltince Jonah onun koluna vuruyor.

"Ben senin en eski arkadaşın değil miyim?"

Christian sorar. Jonah gözlerini devirir.

"Kardeşim teknik olarak senin en eski arkadaşın değil mi?" Ben söze giriyorum ve Jo (çoğunlukla) şakacı bir bakışla beni işaret ediyor.

"Senden bu kadar yeter, bok
karıştırıcı." Ona gülümsedim.

"Şey, Jonah," annesi ona ölçülü bir bakış atar, "bir kişi için

Birini tanıyorum." Bana eğlenen bir bakış atıyor ve biraz şarap dolduruyor. "Ee, siz ikiniz." Christian'a bakıyor. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

"Evet, Christian," diye araya giriyor Jonah. "Ne kadar zamandır birliktesiniz?" diyor ve bunu gerçekten birlikte olduğumuz hakkında hiçbir şey bilmediğini belli edecek Çekilde söylüyor ve bir an kendimi aptal gibi hissediyorum ve gözlerim biraz düğüyor ve-

Christian boğazını temizler. "Şey, anne, birkaç aydır birlikte yatıyoruz-

"Çok hoş," diyor kuru bir sesle.

"Ama," diye devam ediyor, "biz... ne zamandır birlikteyiz?" Boynunu kaşıyıp omuz silkerek beni ikna etmeye çalışıyor: "Bir hafta falan mı?"

Başımı salladım. "İki."

"Ciddi misin?" Jonah sandalyesine geri oturur. Christian başını sallar.

"Ciddiyim."

Kardeşi kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Siz ikiniz iki haftadır çıkıyorsunuz ve bana söylemediniz mi?"

"Evet, şey..." Christian biraz Şarap içti. "Sen biraz hıyarsın, dostum, yani-"

"Evet ama hıyar olmanın bana bir bok söylemeyeceğin anlamına geldiğini bilmiyordum." Başını sallayarak bize sırtıyor. Şarap kadehini kaldırıp kardeşininkiyle tokuşturuyor. "Aferin sana dostum, işi batırmadın-"

"Her neyse, Daisy." Rebecca yüksek sesle konuşmanın yönünü değiştiriyor. "Ne iş yapıyorsun?"

Ellerimi önümde kavuşturuyorum, derli toplu görünmeye çalışıyorum. "Tıp okuyorum."

"Hayır!" Ellerini birbirine vuruyor. "O zaman oldukça zekisin?"

"O çok zeki," diyor Christian gururla y³⁰¹ Kolunu bana doladığı gibi.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Yirmi."

"Ve sen...?" "İkinci yılım." Başımı salladım.

"Çok zekice." Etkilenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Ortaokulu erken bitirdin o zaman?"

Küçük bir kahkaha attım. "Anne ve babamız öldükten sonra Julian

Oldukça sıkı bir gemi-" Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Pek sosyal bir hayatım olmadı."

"Demek okudun?" Gülümsüyor, eğleniyor.

"Mmhm." BaÇımı sallıyorum ve Christian baÇımın yanını öpüyor.

Birkaç saniye bize bakıyor, sonra gülümsüyor. "Çok iyi."

²⁷⁶ Oh, Tanrım.

²⁷⁷ Ben de değilim, gerçekten değilim. Muhtemelen bir hafta boyunca annesiyle tanışmak için giyeceğim mükemmel kıyafeti bulmaya çalışırdım. Eğer yeterince çaresiz olsaydım, tavsiye almak için Magnolia ruddy Parks ile bile iletişime geçebilirdim...

²⁷⁸ Staud'dan Sur tatlı yakalı denim mini elbise.

²⁷⁹ Chloé'den Betty logo kabartmalı lastik çizme. Siyah.

²⁸⁰ Ki bu doğru, öyle. Ama aynı şey sayılmaz çünkü Christian Hemmes tişört yerine çöp poşeti giyse yine de melek gibi görünürdü.

²⁸¹ Korkuyorum.

²⁸² Şimdiden sinirden terliyorum.

²⁸³ Milyonlarca yönden. Birincisi, ben bir çocuktum.

²⁸⁴ Herkes böyle yapar, onun böyle olmasının ve bizim de böyle olmamızın nedeni budur. Babam yaptığı işte iyiydi ama Julian daha iyi olmaya çalışmadan bile daha iyi. Onda sadece arada bir görebileceğiniz doğal bir eğilim v a r , hayatta bir kez görülebilecek türden bir lider. Başbakanlığa adaylığını koysa muhtemelen kazanırdı.

²⁸⁵ Ama anne tarafından büyükannemle hiç tanışmadım. Ailemin anne tarafı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

²⁸⁶ Delina Bambrilla hariç, benim parlak ve parlayan kadın yıldızım.

²⁸⁷ Evet.

²⁸⁸ Gördüğüm en uzun kesim.

²⁸⁹ Hadrian Haites'e kimse hayır diyemez.

²⁹⁰ Ayrıca, en küçük oğluyla birlikte hayatın karşına çıkarabileceği her türlü arazide yol aldım, ama bu ne burada ne de orada.

²⁹¹ Temelde babam çok iyi, çok sadık ve nazik bir adam olarak doğdu. Ama bu şekilde mi öldü? Dürüst olmak gerekirse artık hatırlamıyorum. Bir şey söyleyemem. Julian'ın zihninde bir kaide üzerinde yaşıyor ama çamaşır makinesindeki bozuk paraları duymama izin verirsem bu zihnimde çatlamaya başlıyor.

²⁹² Bir çete liderinin dolabında saklambaç oynamayın. Özellikle de çöp gününden önce.

²⁹³ Ama ne diyebilirsiniz ki?

²⁹⁴ Barnes, Hemmes değil. Çocuklar babalarının soyadını taşıyor, o kadarını biliyorum.
Rebecca'nın ailesi de suç mirasına sahip olanlar.

²⁹⁵ Muhtemelen bir anneyle tanışmaya uygun giyinmediğim içindir.

²⁹⁶ Kahretsin.

²⁹⁷ Bok x 2.

²⁹⁸ Yardım edin!

²⁹⁹ Bu tepkisinden dolayı onu her geçen saniye daha çok seviyorum.

³⁰⁰ Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallar.

³⁰¹ !!!!!

Hristiyan

Daisy ve benim oldukça farklı hayat tecrübelerimiz oldu. Bazı yönlerden benzer. Madde başlarında oldukça benzeriz sanırım. Aile şirketi, zenginlik ve güç, aramızdaki bazı kayıplar; ama sadece manşetlerde benzeriz. Henry gibi biri, değil mi? Hayatı tamamen normal, değil mi? Anne ve baba, bir erkek kardeş, bir grup kız kardeş, okula gitmiş, trajik bir şey yok, travmatik bir şey yok, çalışkan, çoğu şeyde iyi, sadece normal bir hayat. Daisy'ye bakıyorsunuz ve yelpazenin diğer ucunda; trajediyle dolu, sürekli travma, ebeveynleri yok, bir tür izole edilmiş, erkek kardeşi tarafından büyütülmüş. Anladığımı sanıyordum, bu yüzden bu kadar çok takıldığımızı düşünüyordum, çünkü aynı kumaştan kesildik ve etrafımızda olan garip şeyleri anlıyoruz. Ama onunla birlikte oldukça ikisinin de olmadığını gördüm. Tam ortasıyım.

Annemle babam hâlâ birlikteler. En azından teknik olarak. Üzücü olan da bu.

her şey hakkında, sanırım.

Ey eskiden aşıkty. Asla mantık evliliği yapmadılar, yakınından bile geçmediler. Çocukken birbirlerini sevmenin sakıncalarından bahsettiklerini hatırlıyorum ve bunu bir araya getirmeye çalışmak tüm hayatımı aldı - annem bu konuda hiçbir şey söylemiyor, babam kimseyle konuşmuyor.

Amcam -iyi olan, Callum değil, benim sevdiğim Harvey- iki kızıyla birlikte Avustralya'da yaşıyor. Bu hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemedi - zaten onun olmamalıydı. En büyükleri Beau, ölmek için çok gençken Liverpool maçında vuruldu ve bu yüzden Harv'a gitti. Tüm bunlar onun olmalıydı, Barnes İmparatorluğu, ama o istemedi. Onun yerine AFL oynamak için Avustralya'ya gitti ve bir daha da geri dönmedi.

e tacı anneme düştü (Callum'un dehşetine rağmen).

Onları sık sık ziyaret ediyoruz, Harv ve kızları. Kızlar Jo ve benimle aynı yaştalar. Anneleri öldü.

Her neyse, Harv benim için pek çok boşluğu doldurdu ve işte bildiklerim:

Annemle babam, annem on yedi yaşındayken bir Manchester United maçında tanışmışlar. O zamanlar öğretmen olacaktı. Annem ve babam birbirlerine çabucak aşık oldular. Babam, Jud Hemmes, oldukça standart bir geçmişten geliyor. Küçük kasaba çocuğu, Louth yakınlarındaki Little Cawthorpe'da büyümüş. Babası çiftçiydi. Sanırım annemle tanışana kadar yapmak istediği tek şey buydu ve sonra bu düşüncesi yok oldu.

Annem... güneştir. Herkes onu sever, o odaya girer ve ortalık aydınlanır. Ne söylese ve ne istese anında kabul ederdi ve Man U maçında onunla tanıştığında, onun için oyun bitmişti. O zamanlar mükemmel bir çiftti, bir öğretmen ve küçük bir kasaba çiftçisi.

Harvey Avustralya'da futbol oynamak için İngiltere'den ayrıldığında babam anneme çoktan aşık olmuştu ve artık çok geçti. Annemin artık bir suç örgütünün başı olması babam için önemli değildi, o benim annemdi ve onu seviyordu çünkü onu tanıdıktan sonra sevmemek mümkün değildi.

Yine de bazı sürtüşmelere neden oldu.

Babamın ailesi, onları kesmişler. Küçük kasaba İrlandalıları. Büyükbabam onlarla hiçbir şey yapmak istemedi, bunun iğrenç, aşağılık, kendisine ve oğluna yakışmayan bir şey olduğunu düşündü. Babam, annemin kalması için buna değeceğini düşündü.

Ben ve Jo, büyükbabamla oldukça yakınız zaten. Artık İngiltere'de yaşıyor. Tüm bunlar bir yana, biz doğduğumuzda dedem torunlarını tanımayacak kadar iyi bir adamdı. Sanırım bize ahlaki bir doğruluk duygusu aşılamayı kendine görev edinmişti - gerçek bir tuzu kuru adam. Şimdi bile onu ziyarete gittiğimde telefonumu benden alıyor. Hafta sonu için çekmeceye kilitliyor. Shing'e gideriz, re'nin yanında bulmaca çözeriz, koyunları güderiz, bu tür şeyler yaparız. Onunla geçirdiğim hafta sonlarını seviyorum.

Her neyse, annem ve babam Rem ölene kadar altın gibi, iğrenç bir aşkla, utanç verici bir şekilde birbirlerine aşıktılar. Bu olduğunda on yaşındaydım.

Jo ve Beej onu havuzda boğulmuş halde buldular. Sabahtan beri yukarıda annem ve babamla oynuyordu, hepimize öğle yemeği hazırlamak için onu odasında bıraktık ve her şey on beş dakika içinde olup bitti.

Anlamadığımız çok şey var. Kapalı bir havuzdu, çünkü burası Londra ve kim dışarıda yüzer ki? Havuza açılan iki kapı vardı, ikisi de tuş takımıyla kilitlenmişti. Rem şifreyi bilmiyordu ve ona ulaşacak kadar

uzun değildi.

Ama kazalar olur, sanırım?

Neyse, Jo ve Beej yüzmeye gittiler ve onu yüzüstü yatarken buldular.

BJ daldı, onu dışarı attı. Jo yardım için ılık atmaya başladı. İçeri koştum, keşke koşmasaydım. Maviydi, daha da kötüsü, o kadar gevşekti ki acı verici bir şekilde öldüğü belliydi. O zamana kadar hiç ölü bir beden görmemiştim. Küçük kız kardeşimin ilk olmasını istemedim ama neyse, işte gördünüz.

Ondan sonra her şey boka sardı. Babam annemi suçladı, annem babamı suçladı, çok hızlı bir şekilde artık aile işine dahil olmak istemediği anlaşıldı, ama eski hayatının hangi parçası kalmıştı?

Annem biraz dindardır. Ondan boşanmadı. Babam tamamen ilgisizleşti, annemle evin diğer ucundaki evinde yaşıyor.

Onları Noel'de birlikte görüyorum, bazen doğum günü yemeklerimiz için geliyor, belki Paskalya'da?

Her neyse, Fulham'da No Tales adlı bir kulüpteyiz. Benim ya da kardeşimin olmayan birkaç havalı mekandan biri ama yine de hepimiz oradayız, Bambrillas dahil tüm Haïtes süvarileri - geçen haftadan beri herkes hala oldukça tetikte.

Roma'nın o zaman yaptığı, onu önümde korse ile hissetme numarasını da atlatamadım. Bunu her düşündüğümde hâlâ sinirleniyorum ama sanırım Daisy'nin onun değil de benim yatağında olduğu kısım darbeyi bir nebze olsun yumuşatıyor.

Gecenin ilk bölümünü Daisy'nin etrafında takılarak geçirdim ve bunun ne zaman eskiyeceğini merak ettim. Söylediği her şey en komik, en zekice şeylerdi ve ben sürekli onu öpmeyi, onunla başka şeyler yapmayı düşünüyordum. Okula gitmesinden nefret ediyorum. O gider gitmez sıkılıyorum ve tanışsam nefret edeceğim ve alay edeceğim iğrenç bir adam haline geldiğimi biliyorum ama sanırım ondan hoşlanıyorum.

Odanın diğer tarafında Varley'den yaşlı bir çocuk görüyorum, onunla göz göze gel. Atcher Hendry'yi birkaç aydır görmemiştim. İyi adamdır. Şimdi Lions'ta oynuyor. Yine de buraya gelmiyor ve bunun iyi bir nedeni var, Britanya'nın en kötü şöhretli adamlarının arasında oturuyorum - bu yüzden ona yanağından bir öpücük veriyorum, hemen döneceğimi söylüyorum ve ona doğru ilerliyorum.

"Hemmes, adamım!" Bana sarıldı. "Bir dakika oldu, nasılsın?"

"İyiyim, kardeşim." Başımı salladım. "Takım bu yıl nasıl görünüyor?"

Omuz silkiyor. "Yeni koç, her zaman biraz karmaşa olur." Daisy'ye doğru başını sallıyor. "Bu senin kızın mı?"

Ona dönüp bakıyorum, aptal gibi yüzümde bir gülümseme beliriyor ve ona dönmeden önce bunu örtbas ediyorum. "Evet."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken başımı sallıyorum. "Öyle ya da böyle...?"

Kıkırdıyor, koluma vuruyor. "Başka bir şey söyleme." "Görüştüğün biri var mı?"

"Evet, aslında. V ile görüşmeye yeni başladım-"

Ve sonra yüksek bir ses geliyor ve daha önce duymuş olmama rağmen, tekrar olup insanlar çığlık atmaya başlayana kadar ne olduğunu hemen fark edemiyorum - ve sonra her şey ağır çekime giriyor.

İnsanlar koşuşturmaya başlıyor -bazıları yere atlıyor- odanın öbür ucundan Daisy'ye bakıyorum ve o da bana bakıyor, gözleri kocaman ve donmuş bir şekilde ve kendime bir söz veriyorum, eğer ona ulaşabilirsem onu bir daha yalnız bırakmayacağım.

Bir silah sesi daha duyuldu ve insanlar çıkışa doğru koşuşturmaya başladı. Bağırıyorlar.

Işıklar yanıyor. Işıklar açıkken bir kulübün bu kadar iğrenç görünmesi garip, öyle değil mi? Ona ulaşmak için kalabalığın arasından ilerliyorum, ama o şimdi Kayıp Çocuklar'ın arasında kaybolmuş. Julian'ın protokolünü duymuştum, bir şey olursa ya Daisy ya da baskın. Ne pahasına olursa olsun Daisy. Onu koru ya da denerken öl, önemli olan o. Eskiden bunun biraz fazla olduğunu, onun psikopat bir ağabey olduğunu düşünürdüm, ama şimdi burada elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona ulaşmaya çalışıyorum, keşke onun bedenini kendiminkiyle koruyan ben olsaydım-

Yaklaşıyorum ve aramızda hâlâ bir insan seli var ama onu şimdi görebiliyorum, s a h a n l ı k t a . Kan var, hasta olacağım.

"Daisy!" Sesleniyorum ama beni duyamıyor. Ağlıyor. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

"Daisy!" Tekrar sesleniyorum. Çılgınca ve aceleyle etrafına bakınıyor, bağırıyor

-Ama ne olduğunu duyamıyorum. Ellerini havada sallıyor. Her yeri kan içinde. Coğunlukla elleri. Declan'a bağırdığını görebiliyorum, Declan ona kafasını sallıyor ve o da Declan'a bağırmaya devam ediyor. Declan gömleğini çıkarıp kıza doğru fırlatıyor ve odanın zemininde bir kız olduğunu fark ediyorum -bir dakika önce onun yanında oturan kız- ve

kızın her yeri kan içinde. Bir dakika önce

Her yerde. Sonra Julian Daisy'yi kucağına alıyor ve Daisy onunla boğuşuyor, kollarında çırpınıyor, onu tırmalıyor, ölmekte olan kıza geri dönmeye çalışıyor ve onu oracıkta öldürmek istememe neden olacak şekilde sarsıyor ve tam Romeo Jules'u itip Daisy'yi kardeşinden kopardığında, eliyle çenesini kavradığında ve ona odaklanmasını sağladığında bunu yapmak üzereyim.

Ona tanıdık bir otoriteyle, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi dokunmasını izlemek beni bir an için sarsıyor. Hatta benden bile fazla. Romeo'nun ona "...senin içindi Daisy. O kurşunlar seni hedef alıyordu." dediğini duymak için tam zamanında onlara doğru ilerliyorum.

Kekoa havada benim dışımda herkesin bildiği bir el işareti yapıyor ve Daisy hariç hepsi hareket etmeye başlıyor.

Yüzü hiç görmediğim gibi görünüyor. Gözleri geniş ve odaklanmamış, hiçbir şey izlemiyor. Donmuş ama titriyor gibi.

Gözlerim bulanıklaşıyor.

"Artık gitmeliyiz." Julian onu insan seline karşı kimsenin bilmediği bir arka çıkışa doğru itiyor. Romeo onun elini tutup kendisiyle birlikte çekiyor ve bu onu harekete geçiriyor. Ben de Declan beni itip merdivenlerden inip kapıdan çıkana kadar aptal aptal orada öylece duruyorum ve sonra sokaktayım. Her şey atlayan bir CD gibi geliyor ve Daisy'ye ulaşmaya çalışmak istiyorum ama o artık beni aramıyor bile.

Eli Romeo'nun elindedir ve Romeo'nun gözleri etrafı tarayıp tehlikeye karşı tetikte olsa da, Romeo'nun gözleri onun üzerindedir. Büyük, yuvarlak, korkunç ve bir tür huşu içinde.

"Haydi. Gitmeliyiz-" Miguel beni kendi arabalarının arkasındaki arabaya doğru itiyor ama ben sokakta öylece durup Romeo'nun Haite'lerin kurşun geçirmez arabalarından birinin kapısını açmasını izliyorum.

"Christian," diyor Miguel tekrar.

"Ben-" Onlara bakıyorum, ağzım kurumuş. Başımı biraz salladım. "Ben sadece-" Yutkunuyorum. "Ben gidiyorum."

Miguel omzunun üzerinden Daisy'ye bakıyor ve benim gördüğümü onun da görmesini sağlıyor. Romeo'nun eli Daisy'nin yüzünde, üzgün ve üzgün gibi tutuyor ve Daisy'nin Julian gibi bana hiç bakmadığını söylemenin önemli olduğunu hissediyorum.

onu arabaya itiyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

Miguel biraz yüzünü buruşturarak bana baktı. Başını sallıyor, benim için üzülüyor.

"Bu bir eski sevgili," diyor bana.
Dilimi üst dudağıma bastırıyorum ve yavaşça başımı
sallıyorum. "Doğru." Başımı sallıyorum. "Bir eski
sevgili."
Yine de dönüp gidiyorum.

+44 7724 771 959

2:13 AM

hey

Bu gece dışarda
mısın?

Hayır. Sadece evde-

Nasıl olur?

Tamam
, güzel.

Ne?

hiçbir
şey

Bu normalden daha garip bir mesaj.

hah.

İyi misin?

Ev
et

Gerçekt
en mi?

Evet
x

xx

Daisy

Çok çabuk oldu. Ben böyle değilim... Böyle bir şey olduğunda başka zamanlar da oldu, ama bir kez bile kendimi kapatmadım. Belki ailemin yanındayken yapmışımdır?³⁰² Ama bu gece donup kaldım. İlk başta değil, benim için olduğunu fark etmediğimde değil, ama her zaman benim için ve nedenini asla bilemeyeceğim.

Bu hayattan nefret ediyorum. Bildiğim tek şey bu ve bundan nefret ediyorum. avantajları ve artıları var ve şefkatli anlar var, ama kardeşim tarafından sevilme, sadece onun orbi'sinde var olmak t³⁰³ bir ölüm cezası olmuştur.

Dürüst olmak gerekirse bu gece ne olduğunu hatırlamıyorum. Silah sesleri vardı ve yanımda bir kız vardı. Aslında denesem de ona yardım edemezdim.

İki kez vuruldu, biri sağ deltoid ve infraspinatus arasında neredeyse kare şeklinde, diğeri de boynundan. Şüphesiz şah damarını hedef almışlardı. Her yeri kanıyordu ve ameliyat masasında bile onu kurtaramazdım. Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı. e merdivenler, Romeo'nun beni merdivenlerden aşağı çekmesi, her zaman yaptığı gibi beni güvende tutması .³⁰⁴ Kardeşim arkamdaydı ve beni arabaya itiyordu. Ortaya oturdum, camları indirdiler .³⁰⁵ Ortası daha güvenli. Ve Ğimdi burada, Yerleğke'nin fuayesindeyim ve tüm Kayıp Çocuklar kapılardan içeri doluyor ve Christian'ı o zamandan beri görmediğimi fark ediyorum... Emin değilim. Ateş edildiğinde

İlk kırmızı, belki? Kulüpte ayrılmış olmalıyız.

Çocukların etrafına bakıyorum.

"Christian nerede?" Özellikle kimseye sormuyorum. Declan bana baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Miguel yutkunuyor, yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "O gitti." "Gitti mi?" Yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Ne?" Julian kaşlarını çatarak öne doğru bir adım attı .³⁰⁶ "Ne demek istiyorsun? Neden?" Miguel kardeşimin yanından bana doğru bakıyor ve

bana küçük bir

Romeo'nun her iki kolunu da bana doladığını ve beni kendine doğru çektiğini ancak o zaman fark ediyorum. Ne kadar zamandır böyleyiz? Hiçbir fikrim yok. Kollarına ve Roma'ya bakıyorum ve o da anın içine girmeden önce göz kırpmıyor, aramızdaki tuhaflığa uyanıyor.³⁰⁷ Kucağından beceriksizce iniyorum ve o da bana izin veriyor -tüm çocuklar aramızdaki bu garip şeyin her zaman olduğu ve olacağı gibi çözülmesini izliyor ve herkes nedenini biliyor ve kimse bir şey söylemiyor.

"Az önce gitti mi?" Miguel'e göz kırpmıyorum. Aslında biraz baygın hissediyorum.

Miguel başını eğiyor, nefes veriyor, çaresizce omuz silkiyor - diğer çocuklar odayı boşaltmaya başlıyor. Ne Julian, ne Romeo.

"Ona ne yaptırırdın?" Miguel kaşlarını çatarak bana ve Roma'ya doğru eliyle işaret ederek soruyor.³⁰⁸

"Gitmemeye ne dersin?" Rome teklif eder ve Miguel ona etkilenmemiş bir bakış fırlatır.

"Onunla konuşmam gerek." Başımı sallayıp kapıya doğru yürüyorum.

"Anlamıyor - kötü görünüyordu, ama bu-"

"Hayır." Kardeşim bileğimi tuttu.

Ondan uzaklaşıyorum. "Onu görmem gerek-"

"Deli misin sen?" Kardeşim göz kırpmıyor. Kapıya doğru itmeye çalışıyorum ama Julian beni tutup gözlerinde öfkeyle birkaç metre geriye götürüyor. Beni yere fırlattıktan sonra yüzüme bakıyor. "Bu gece biri seni öldürmeye çalıştı-"

"Bunu bilemezsin." Başımı salladım.³⁰⁹

"Evet, biliyoruz." Kardeşim başını sallıyor.

"Aptal olma Dais," diye araya giriyor Rome. "Seni öldürmeye çalışmasalar bile, en azından sana bir mesaj göndermeye çalışıyorlardı."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki bu ne mesajı olabilir?"

Kardeşim bana uzun uzun bakıyor.³¹⁰ "Sana ulaşabildiklerinde."

midemi bulandırıyor. Ya da belki Christian 'dan yeni ayrıldığı için böyle hissediyorumdur?³¹¹

"Umurumda değil." Başımı sallıyorum.

"Bunu görebiliyorum Dais." Jules başını sallıyor. "Bu gece senin için hayatlarını ortaya koymaya hazır on beş kişi var, istemeden bir kız öldü bile ve sen lanet olası erkek arkadaşınla konuşabilmek için havlu atmaya hazırsın."

"Yolumdan çekil-" diye homurdanıyorum ve kardeşimi itiyorum, ama bu hiçbir işe yaramıyor. Julian dik bir çeneyle bana bakıyor.

Onu tekrar ve tekrar ittim ve tekrar n³¹² ve kardeşimin kıpırdamaması beni ağlatıyor ve bunun hep böyle olacağından korkmama neden **o l u y o r** - biraz daha hayatta kalabilmek için sevdiğim insanları kaybediyorum.

Ama "canlı" tamamen göreceli, değil mi?

Kapı çalınır ve üç çocuk, Julian, Rome ve Miguel, silahlarını çıkarıp kapıya doğrulturlar.

Kardeşim beni arkasına çekiyor ve ben de endişeyle arkasından bakıyorum.

Kapı çatırdayarak
açılır. Julian tetiği
çekiyor.

"Woah." Christian birkaç kez göz kırptı, olduğu yerde donup kaldı.
"En sıcak karGılamam değil."

Julian boğazının arkasından bir ses çıkarır ve gözlerini devirir. Silahını şimdi saklıyor. "Buralarda asker kaçaklarını pek sevmem."

"Kapa çenenı," diye homurdanıyorum Julian'ın yanından geçerken.

Romeo iç çeker, ellerini saçlarının arasından geçirir. Başını bir kez salladıktan sonra odadan çıkar .³¹³

"Konuşabilir miyiz?" Christian yüzümdeki saçları iterek soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Nereye gidebiliriz?" diye soruyor kardeşime.

Julian odasına doğru baGını sallıyor ve Christian elimi tutup beni oraya çekiyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve ben ona doğru atılıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, onu öyle sert öpüyorum ki kapıya doğru geri düGüyor.

Yüzümü ellerinin arasında tutuyor, beni kaybediyormuş gibi hissettiğinizde insanlar arasında meydana gelen o hüznü aciliyetle öpüyor.

Biraz geri çekiliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır-" Kaşlarımı çattım.

"Roma'yla aranızdakileri çözene kadar zaman mı kolluyorsun?" "Ne?" Göz kırıyorum. "Hayır! Ben-"

Başını bana doğru sallıyor. "Bu dansı bir daha yapmayacağım Dais. Beni istiyorsan, istersin."

Başımı sallıyorum, alt dudağım biraz titriyor. "Seni istiyorum."

Başını bana doğru sallıyor ve kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Bu da neydi böyle?"

Ellerimi gözlerime bastırıyorum, başımı sallıyorum ve kardeşimin masasına doğru yürüyüp üzerine tünüyorum.

Sanki onu incitmiŸim gibi bana ters ters bakan Christian'a bakıyorum ve sanırım incittim de. Magnolia'nın elinden tutup onu kapıdan çıkardığını ve beni bu riskli durumda yalnız bıraktığını görseydim neler hissedeceğimi hayal etmeye alıŸıyorum. İ ekiyorum. Yüzümü ellerime bırakıyorum.

Olanlar hakkında hiç konuşmadım.

Sonrasında Julian beni bir yıl boyunca terapiye gönderdi ama pek işe yaramadı.

Onunla konuşmam için beni ikna etmeye çalıştı ama ben yapmadım.

Bunu yüksek sesle söylemek çok zor ve ona söylemek istemiyorum çünkü bu zaten içten içe bildiğim ama Christian'ın duymasını hiç istemediğim bir şeyin yüksek sesle itirafı: beni sevmek sadece kötü şeylere yol açar.

Christian bana doğru yürüyor, ellerimi yüzümden çekiyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. Kaşlarını indiriyor, o kadar ciddi ve yakışıklı ki, göğsümün tam ortasını acıtıyor.

Bekliyor.

"Henüz on yedi yaşındayken Romeo'yla Marylebone'da bir oteldeydik. Biz sadece-" Ona bir bakış attım. "Bilirsin işte." Başını salladı.

"Birkaç dakikalığına gitti, şampanya ya da onun gibi bir şey için bir kova buz almaya gitti ve ben de banyo yaptım - büyük bir banyoydu." Sığ bir nefes alıyorum ve o bekliyor. "Hani şu pençeli olanlardan mı? Derin. "³¹⁴

Kaşları derinleşir ama başını sallar.

Gözümü sildim. "Banyoya girdim... müzik çalıyordu. Işıklar açıldı, sadece bir mum yanıyordu sanırım."

"Tamam..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını sallıyor.

"Gözlerim kapalıydı, o yüzden içeri girdiğini duymadım-ve-" sanki bir daha nefes alamayacağımdan korkuyormuşum gibi derin bir nefes alıyorum .³¹⁵ "Bu adam - içeri nasıl girdiğini bilmiyorum, onu duymalıydım -" Ona hızlıca gülümsedim. "Şey, beni boğmaya başladı."

Christian'ın yüzü hareketsizleşir.

"Beni altına itti. Beni biraz boğdu. Tutunmaya çalıştım ama pek işe yaramadı." Omuz silkiyorum. "Benden çok daha iriydi, ben de çıplak ve kaygandım-" Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biraz yokuş yukarı bir savaştı."

Adam dev gibiydi, en azından öyle hissediyordu. Tombul bir yüz, kalın bir boyun. Boynunda gerdanlık olmaması gereken bir kolye vardı.

"Aslında sonunda gırtlığımı ezdi. "³¹⁶ Dalgınca boynuma dokunarak başımı sallıyorum.

Christian'ın nefes alışının değiştiğini, hızının arttığını görebiliyorum.

"Ve ölüyordum, öldüğümü biliyordum. Tek hatırladığım 'Umarım Romeo dönmeden önce beni öldürür' diye düşündüğümdü çünkü o zamana kadar her şeyi çözmüştük. Gerçekten, çoğunlukla, bu benimle ilgiliydi, Roma ile değil. Kardeşime bir mesaj iletmekle ilgiliydi ve Romeo dönmeden önce ölürsem belki onu rahat bırakırlar diye düşündüm ve sonra boğulma durdu ve bilmiyorum, sanırım Rome kafasında bir ayna kırdı, adamı birkaç saniyeliğine sersemletti-"

Romeo beni banyodan çıkardı ve silah almak için odamıza doğru yöneldi ama kapıdan çıkamadan durduruldu. Kollarını kaldırarak yavaşça odaya geri dönmesini izledim.

Roma'ya silah doğrultmuş farklı bir adam oradaydı. Turuncumsu saçlı, gür sakallı ve bakımlıydı. Koyu renk gözleri vardı.

ick Neck kapıdan sendeleyerek çıktı ve beni yakalayıp kendine doğru çekti, şimdi de kafama silah dayamıştı. Üzerimde kıyafet yoktu.

"Kıpırdama," dedi Kara Gözler Romeo'ya doğru tetiği çekerken. Gözleri ortağına kayd ve sonra çenesini bana doğru salladı. "Planın bir parçası değil ama fırsat kapıyı çaldığında..."

ick Neck ellerini vücudumda gezdirdi ve Romeo bana doğru hamle yaptı.

Kara Gözler silahını bana çevirdi .³¹⁷

Sadece alt dudağı titredi ama Roma'nın geri kalanı dondu

.³¹⁸ "Sorun yok." Sözsüz bir şekilde ona seslendim. "Seni seviyorum."

"Çok üzgünüm-" diye karşılık verdi Romeo, Kara Gözler banyonun kenarına oturmuş, silahını, arkadaşının beni ellemesini izleyen erkek arkadaşına doğrultmuştu. Romeo ağlıyordu; o sırada belki de on dokuz yaşındaydı. On sekiz mi? En fazla on dokuz. Bu kişinin bana bu korkunç şeyi yapmaya çalışmasını izlerken çok üzgündü, çok harap olmuştu ama vurulmasına neden olabilecek bir şey yapma riskini almayacağını biliyordum. Benim için ölmeyeceğinden değil, bir saniye içinde öldü, ama benim önümde de ölmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu .³¹⁹

Sonra düşündüm ki, nasıl olsa öleceğim, bari sallanarak gideyim. Bu yüzden taktik değiştirdim ve onunla dövüşmek yerine, ick Neck'in kollarına düştüm ve mucizevi bir şekilde düşündüğüm gibi oldu.

silahı kafama dayayan eli kaydı ve ben onu yakaladım ve banyonun kenarında oturan arkadaşına doğru fırlattı.

Silah Kara Göz'ü ölümcül bir şekilde yaralamamıştı, sadece koluna saplanmıştı ama Romeo'nun ona saldırmaması için yeterince heyecan vermişti. Onu banyoya düşürdü, silahı elinden almaya çalıştı - her zaman iyi bir dövüşçüydü Rome'um.³²⁰ Bu hayatta öyle olmak zorundasınız, ama o özellikle öyle olmak zorundaydı çünkü birlikte yalnızken üçüncü kez biri beni öldürmeye çalışıyordu.

Romeo, Karanlık Gözler'le boğuşuyordu ve ben de ağırlığımı kullanarak Boyun'un dengesini bozmaya çalıştım ama benden çok daha iri olduğu için bu çok zordu. Onu yere düşürmek yerine, kolunu bir şekilde döndürdüm ve ağırlığımı ona verdim - kemiklerini kırdım. Acı içinde haykırdı ve sağlam kolunu bana doğru savurdu, bir kez vurdu ama sonra alçaldım. Her yer cam oldu. Büyük parçalar.

İnsanlar sizi öldürmeye çalışırken hızlı düşünürsünüz. Hayatta kalma içgüdülerimiz gerçekten inanılmaz. Parçalardan birini yakaladım ve baldırına sapladım. Dikkatim dağılmıştı ve acı içinde bağıırıyordum, bir başkasını yakaladım ve karnına sapladım, derisini beni komik hissettirecek şekilde kestim. İfade etmesi zor ama sanki bir bıçağı ıslak kuma saplıyormuşum da o kadar derine giriyormuş gibi hissettim. İki büküm olmuştu, ben de hızla ayağa kalktım ve bulabildiğim en büyük parçayı alıp digastrik kasına soktum.³²¹ Gözleri kocaman açıldı ve yüzünde panik dolu bir ifade belirdi. O bakışı bilirim. Ben de birkaç kez bu bakışı takınmışım. Adam bunu sadece birkaç dakika önce gözlerimde görmüştü. Ölmeden hemen önce gördüğün bir bakış.

ick Neck geriye doğru hareket etti ve benden uzaklaştı, içinden garip, korkunç bir gurultu dökülüyordu ve sonra düşerken gürültülü bir çarpışma oldu. Gerçekten öldüğünden emin olmak için birkaç saniye onu izledim - koşmayı yeni bitirmişim gibi göğsüm kabarıyordu. Silahını aldım ve hâlâ banyoda boğuşan Kara Gözler ve Roma'ya doğru salladım. Ses korkunçtu. Nefes nefese kalmışlardı - bağıırıyorlardı - ikisi de can havliyle boğuşuyordu.

Roma suyun altındaydı ve Kara Göz tüm vücut ağırlığıyla erkek arkadaşımın boğazına bastırıyordu. en Silahı başının arkasına dayadım.

"Fırsat kapıyı çaldığında," diye fısıldadım ona,³²² Sonra tetiği çektim ve her şey sonsuza dek değişti.

Hiç kafası yarılmış birini gördünüz mü?

Dünyanın değişmesinin nedeni bu değil.

"Kötü bir şey olur ve biz sadece..." Christian'a bakarak omuz silkiyorum. "Biz sadece... birbirimize çekiliyoruz. Bu şekilde doğduğumuzu sanmıyorum, sadece yeniden bağlandık."

"Siktir." Christian fısıldıyor, gözleri yuvarlak. Cam gibi aslında.

Ağlamamak için en iyi savunmam olan hızlı bir gülümsemeyle

ona karşılık veriyorum. "Dais-" Başını sallıyor. "Başına gelenler

için çok üzgünüm." Ona omuz silkiyorum. Başka ne

yapabilirdim ki? "Sorun değil."

"Değil."

"Bu gece için özür dilerim - bilerek yapmadım, sadece-"

"Açıklamana gerek yok." Bağıni daha fazla sallarken ağzını çekiyor. Christian iç çekiyor, yüzündeki saçları itiyor, eğiliyor ve dudaklarını dudaklarına değdiriyor. Nefes alıp veriyor. Yutkunuyor. "Gittiğim için özür dilerim."

"Hayır, ben-" Başımı salladım. "Çok fazla olduğunu biliyorum."

"Evet." Başını sallıyor, gitmeme izin vermiyor. "Ama yine de çok fazla değil."

³⁰² Düşündüm de, sekiz yaşımdaydım.

³⁰³ Her gün ama özellikle de ailelerimizin hedef haline geldiği günden beri.

³⁰⁴ Hep öyleydi.

³⁰⁵ Pencere kenarına bayılırım. Onlara girmeme asla izin verilmez.

³⁰⁶ Anında öfkелendi.

³⁰⁷ Ve bunu fark etmemek için birbirimizin yanında ne kadar akılsız olmalıyız.

³⁰⁸ O da Roma'yı pek sevmez.

³⁰⁹ Gerçi haklı olduğundan şüpheleniyorum.

³¹⁰ Endişeli görünüyor. Üzgün. Bundan nefret ediyorum.

³¹¹ Öylece gittiğine inanamıyorum. Romeo asla öylece gitmezdi... Ama belki de tüm sorunların kaynağı budur.

³¹² Üzgün, endişeli ve üzgün görünüyor ve bu hep böyle oldu, beni hayatta tutmak için elinden geleni yapıyor ve nankörlük etmek istemiyorum, yemin ederim, ama bir şekilde her şey adaletsiz geliyor. Başkalarının bedeller ödediğini biliyorum, ama benim tüm hayatım ödenmiş bir bedeldi.

³¹³ Gözlerimi kaçırıyor.

³¹⁴ Deep. at kısmı önemlidir.

³¹⁵ TSSB bunu size yapar.

³¹⁶ Birkaç hafta konuşamadım.

³¹⁷ İşte bu yüzden Julian bir kızı sevmez.

³¹⁸ Onu hayatımda gördüğüm en korkmuş kişiydi ve bir yıl Kutsal Cuma günü bir restoranda silahlı çatışmaya girmiştik ve etrafımızda yirmi üç kişi ölmüştü.

³¹⁹ O bana bunu yapmazdı.

³²⁰ Muhtemelen ona hâlâ böyle hitap etmemeliyim, ama belki de hep öyle kalacak.

³²¹ e Çenenizin alt kısmında, çenenin hemen altında yumuşak bir nokta.

³²² Ama zar zor, çünkü gırtlak. Yine de umarım beni duymuştur, çünkü bu benim için güzel bir tam daire anıydı.

Hristiyan

Daisy ile ilgili her şey, bana anlattığı her şey, kafamda dönüp duruyor. Ne zaman aklıma gelse midem bulanıyor, ne zaman banyo görsem boğazım düğümleniyor. Artık onun etrafında dolanıp durduğumu söylüyor. Bundan mutlu olup olmadığını anlayamıyorum. Hayatı boyunca insanlar etrafında dolanıp durdu ve ben bunun aptalca ve tuhaf olduğunu düşünürdüm ama şimdi anlıyorum. Şimdi onu nasıl tanıdığımı biliyorum - ve bilirsiniz, kurtarılması gereken, gözleri y a ş l ı , başı dertte, masum ve erdemli bir kızın tüm o kadınsı mecazı vardır ve bu öyle değil. O öyle biri değil, yardımına ihtiyacı yok, onu kurtarmama ihtiyacı yok ama yine de deneyeceğim. Artık bildiklerimi bildiğime göre, yanlış bir ailede doğmuş olması dışında hiçbir gerçek neden yokken bir yabancıнын onu boğması hakkında hala nasıl düşündüğünü gördüğüme göre...

"Oi." BJ koluma vurdu. "Kafan nerede, dostum? Sen tamamen dışında."

"Özür dilerim." Göz kırpıyorum. Biraz sörf yapmak için Newquay'e gidiyorduk. Fırtına sonrası Kelt Denizi'nden gelen büyük dalgalar. Buraya sadece büyük dalgalar için geliriz. Yolculuğumuza değenler için. Sadece çocuklar. Böylesi daha iyi. Zaten şu anda Parks'ı görmek istemezdim. Beni kızdırıyor. Kolye olayından sonra zaten ona çok kızmıştım, ama burada oturuyoruz ve Beej bize ikisiyle de nasıl çıktığını anlatıyor - o ve Tom.

Pastasını sadece yemenin değil, aynı zamanda sürmenin de kraliçesi.

Jo ona "Bu biraz zor dostum," diyor ve Henry susuyor çünkü yakalanmış hissediyor, sanki bunun berbat bir şey olduğunu biliyor ama onun da beynini yıkamış, bu yüzden onun hakkında kötü bir şey söyleyemiyor.

BJ omuz silkiyor. "Her şeyi berbat ettim. Artık bana güvenmiyor."

Ben şahsen bunun onun için bir mazeret olduğunu düşünmüyorum.

Söyleyebileceğim hiçbir şey başımı belaya sokmaz. Eğer onun tarafını tutarsam, onun hakkında kötü konuşmak zorunda kalacağım ve o insanların onun hakkında kötü konuşmasını istemiyor, sadece onun hakkında kötü konuşabileceği insanlar istiyor. Onun tarafını tutmazsam, o zaman onun tarafındayım ve sadece olanlar yüzünden onun tarafındayım ve o zaman ben de boktanım. Kazanmak yok. Ama onlarla asla olmaz.

Ve aslında, bugünlerde Magnolia hakkında düşündükçe -ve aslında birçok açıdan onu çok daha az düşünüyorum- belki de sadece bir çöp olduğunu düşünüyorum.

Onu nasıl bu kadar uzun süre sevebildiğimi bilmiyorum, nasıl tek düşündüğüm, baktığım her yerde o olduğunu anlamıyorum, o kadar uzun süre benim her şeyimdi ve şimdi sadece... değil. Alanı başka biriyle paylaşıyor - daha iyi biriyle, hoşlandığım ve birlikte olmak istediğim, birlikte olduğum biriyle. Ve Daisy'den ne kadar hoşlandığımı, kafamı ne kadar hafiflettiğinin, yatağında yanımda uyurken kendimi ne kadar iyi hissettiğimin bir önemi yok gibi görünüyor - çünkü Magnolia'nın adını duyuyorum ve bu beni yeniden ağırlaştırıyor. Bacağımın sıkıştığı bir ayı kapanı gibi. Açmaya çalışabilirim ama çok fazla kan var ve çok acıyor. Bilmiyorum. Sanırım çok uzun zaman oldu. Mikrop kapmış. Loving Parks, benim için artık enfeksiyon kaptı.

İkisiyle de mi çıkıyor? Siktir et onu. Gerçekten.

Beej burada dışarıdan yumruklarla yuvarlanıyor, ama onu tanıyorum- kız onun her şeyi. Ve evet, o berbat biri. Ve evet, sıçıp batırdı. ama o daha kötü. Bundan eminim.

"Her neyse-" Beej içkisini geri atıyor. "Baby ile aranız nasıl?"

"Evet, güzel." Başımı salladım.

Henry onlara "Artık hiç eve gelmiyor," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sadece onun evinde olmak daha kolay, bilirsin işte-" Bunu açıklamak için kendimi gerçekten rahatsız hissetmiyorum.

Jonah gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yatağında uyumamaktan nefret ediyorsun."

Aslında doğru. Bugünlerde birdenbire buna değer gibi görünmeye başladı. Omuz silkiyorum. "Yatağı oldukça iyi."

Kardeşim sürücü koltuğundan yüksek sesle ötüyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Şu haline bak, kardeşim." BJ arkasını dönerken kıkırdar. "Bir ilişki içinde ve

bok."

Bir kahkaha attım ve enseme kaşıdım. "Evet, sanırım." Bir kez başını salladı, bana çeyrek bir gülümseme verdi. "Sana yakışıyor."

Julian

Çocuklarla birlikte içkili mekandayız ve Carmelo'nun geçen hafta yanlışlıkla nefret ettiği kıyafetlere 45.000 sterlin harcamasına gülüyoruz çünkü tezgahhtar kızla yatmaya çalışıyordu ama sonunda kız eşcinsel çıktı. Bunun gibi zekice şeyler onun başına sürekli geliyor çünkü tüm dünyayı romantik bir olasılık olarak gören İtalyan gözlerine sahip ve yanından geçtiği her güzel kız o kız olabilir. Yemin ederim, onun tanıdığım "o" kızlarının sayısı Elizabeth Taylor kadar.

Birkaç gündür ilk kez evden dışarı çıktım. Olayların yatışmasını bekliyorum. Kekoa vurulma olayından sonra alarmda. Henüz gerçek bir ipucu yok ama bariz bir ipucu var. Doğrudan onların adamlarından biriyle ilişkilendiremiyoruz, bu onu endişelendiriyor. Koa iz sürmeyi sever, düşmanlarımızı tanımayı sever. Onlardan çok var ve hepsi de kız kardeşimin zırhımdaki çatlak olduğunu biliyor.

Vurulma olayının Daisy'yi kıl payı kaçırmaktan ziyade, bana ulaşmak isterlerse bunu yapabileceklerine dair bir mesaj olduğunu düşünüyoruz.

Dais iyi gidiyor gibi görünüyor, Christian zaten bugünlerde neredeyse onun gölgesi, ama bu iyi bir zamanlama gibi geliyor. Daha önce hiç fark etmemiştim, eskiden bir tane taşıdığını sanmıyordum ama şimdi üzerinde her zaman bir Nighthawk VIP var, bu aslında güzel bir parça.

Kız kardeşimi takip etmesi darbeyi yumuşatıyor gibi görünüyor, ama muhtemelen sadece süper özel bir şekilde. Kurşun yarası üzerine yara bandı gibi bir şey, çünkü tarih bize bir şey öğrettiyse, o da bir ilişki içinde olmasının onu tehlikeden uzak tutmadığıdır. Tehlikeye davetiye çıkarır.

Jonah arkasına yaslanıyor, Carmelo'nun hikâyesine çok güldüğü için gözlerini siliyor ve ona bir bakış atıyor. "Oi, Roma nasıl?"

İyi değil, bu kadarını ben de söyleyebilirim. Yine Tavie Jukes ve birkaç Instagram kızıyla takılıyor, her şeyi paylaşıyor. O

Daisy'ye sinirlendiğinde böyle davranıyor ve bu bana her zaman kızların hak ettiklerinden daha fazla sorun çıkardıklarını hatırlatıyor.

Carms, Jonah'a bir bakış fırlattı. "Evet, baksana, oldukça zorlanıyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sanki bilmiyormuşum gibi davranıyorum. İnsanları okumakta iyiyimdir ama insanlar genellikle okunmaktan hoşlanmazlar. "Öyle mi?"

Carmelo omuz silkiyor, onun için üzgün görünüyor. Biz çok yakınız, sadece kardeşler gibi değil, bizim yaptığımız işi yaptığınızda olmanız gereken ekstra bir şekilde.

"Sanırım her zaman sonunda bu işi çözeceklerini düşünüyordu."

"Olabilir," diye omuz silkiyor Jonah. "Christian'ın her şeyi berbat edeceğini sanmıyorum." Ona bakıyorum, "Yapmasa iyi olur."

Declan kaşlarını çatmış bir halde arkasında belirirken Jo çaresizce omuz silkiyor. Çenemi ona doğru salladım. "Ne oldu?"

Boynunu kaşıyor, düşünüyor. "Ödemeyi yapmadı." "Ne?"

Esniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Kim?"

Declan bana bir bakış attı. "Brown."

Daha dik oturuyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Depozitoyu ödedim, başka bir şey yok." "Dalga geçiyorsun."

Başını sallıyor ve ben içi boş bir kahkaha atıyorum.

"Siktir-" Gülüyorum. "Ve tablo zaten onda mı?"

Başını salladı. "Döndüğümüzün ertesi günü teslim etti. Paranın emanette olduğunu söyledi-"

"Ve biz kontrol etmedik mi?"

Yine omuz silkiyor ve ben artık sinirlenmeye başlıyorum. "Kontrol etmedin mi?" Onu işaret ediyorum.

"Benim işim değil." Declan bana bir bakış attı ve ben de ayağa kalkıp yüzüne baktım.

"Benim için çalışıyorsun. Ben ne dersem o olur." Kapıyı gösterdim. "Git lanet paramı getir."

Daisy

Kardeşim hakkında söylenecek çok şey var ve onun hakkında çok şey söyleniyor. Evet, bir ünü var .³²³ Evet, tehlikeli olabilir .³²⁴ Evet, insanlara zarar verdi ,³²⁵ ama aynı zamanda onları da kurtardı. Beni kurtardı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Kendisini istemeyen bir anneden kaynaklanan sorunlar ve karmaşıklıklarla boğuşan kız kardeşine kazara bir nevi baba olduğunda henüz on sekiz yaşındaydı ve tüm bunların üstesinden öyle bir şekilde geldi ki beni asla bir rahatsızlık ya da yükümü gibi hissettirmedi, bunu bilmeme rağmen -bilmenin ötesinde- onun için her ikisi de oldum ve olmaya devam ediyorum .³²⁶

Onun hakkında ne isterseniz söyleyin. Yaptığı kötü şeylere odaklanın - yapmaya devam edeceği kötü şeylere- ama o herkes gibi değil ve herkesin kurallarına uymuyor. Ben mi? Hayatımın her günü onun köşesinde mutlu ve gururlu bir şekilde oturacağım, ani davranışları için özür dileyeceğim, kuşkuları için bahaneler uyduracağım, gülmemem gereken şeylere güleceğim ama çoğunlukla sadece ona minnettar olacağım.

Bu sabah odasına girdiğimde, yatağında uyuyan rastgele bir kız olmadığı için mutluyum ,³²⁷ Sadece o. İrtı bugün, kişisel gelişimden olmalı.

Julian'a hediye almak korkunçtur. Sence bu gezegende kardeşim istese kendine alamayacağı bir şey var mıdır? O imkansız biri. Her şeyi var. Bazen sanat. Yatak odasında asılı duran Holofernes'e bakınca, Gölün Hanımı'nın ta kendisi gibi. Koa ve ben, yirmi beşinci doğum gününde, Titanik'in battığı gece çaldığı Wallace Hartley kemanını almak için anlaştık. -Bunu sevmişti. Geçen yıl Noel için ona bir Seymchan Meteorit levhası almıştım. Her neyse, doğum gününde yaptığımız tek şey günü birlikte geçirmek. Bir oturuşta bütün bir film serisini izlemek, vücut ağırlığımız kadar Galaxy Minstrels yemek.

Geleneklere göre ona yatakta kahvaltı hazırlamam gerekir.

On yaşımdan beri her yıl aynı şey ve bunun nedeni on yaşımdayken nasıl yapılacağını bildiğim tek kahvaltıydı.

Mısırlı biftek. Şimdi o zamankinden daha iyi.

Eskiden patatesleri haşlardım, sonra kızartırdım ama bu yanlış - küçük olmalılar ve kızartılmalılar. Bunu yapmanın tek yolu bu.

Kahverengi ve mor soğan, önce sarımsakla ve et suyunda sotelenir. Kıyılmış sığır eti, doğranmamış, kenarları gevrekleşene kadar kızartılmış. Biraz rendelenmiş İsviçre peyniri. Yumurtalar 63°C'nin hemen altında haşlanır, tam olması gerektiği gibi.³²⁸

Yatağının kenarına oturup uyanmasını bekliyorum, bu da büyük bir esnemeyle oluyor.

"Mutlu yıllar." Gülümsüyorum.

Oturuyor, gözlerini kırıştırıyor ve bana yorgun bir gülümseme veriyor.

Christian'ı kapıda görür ve çenesini ona doğru sallar.³²⁹

"Mutlu yıllar dostum," diyor Christian kapının çerçevesinden. Gururlu bir gülümsemeyle Jules'e kahvaltı tepsisini uzatıyorum.

Christian, "Sabahın beşinden beri o patatesleri kızartıyor," deyince Julian kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, burnum havada. "Muhtemelen şimdiye kadarki en iyisi."

Ağızına biraz kürekle atıyor. "Anlaştık." Ellerini çırpıyor. "Bugünkü plan nedir?"

"Peki." Ayağa kalktım. "Çocuklarla öğle yemeğine gideceğiz. Declan bu sabah araba alışverişine gitmek isteyebileceğinizi söyledi. Öğleden sonra da birkaç Batman'i araya sıkıştırabiliriz diye düşünüyordum. *Batman Başlıyor'u* atla-"³³⁰

"Doğal olarak," diye araya giriyor kardeşim.

"Bu akşam Bambrillas'larla yemeğimiz var." Christian'a özür dileyen bir bakış attım ama çok da özür dileyen bir bakış değildi çünkü artık birlikteyiz ve o da gelmek zorunda.

"En iyi davranış-" Julian onu işaret ediyor.

Christian başını sallar. "Oi, ben sorun olma eğiliminde değilim." Omuz silkiyor.

"Yarın gece de Jonah'ın evindeki partin var." Başımı salladım. "Çok büyük olacaktı. Şimdi sadece 200 kişi var."

"Sadece küçük bir toplantı o zaman-" Christian sırtıyor.

"Ko güvenlik konusunda çılgına döndü - kimlik, kimlikle eşleşen fiziksel davetiye, tek giriş, tek çıkış - çanta aramaları, üst aramaları, metal dedektörleri..."

"Tanrım." Julian gözlerini kırptırıyor ama başını sallıyor. Bana bakıyor ve yüzünde hüzünlü bir şey esiyor. "Hayır, bu iyi, bu iyi. Pekâlâ." Ağzına biraz yemek tıktırıyor. "Git giyin, 1965 model küçük bir Aston Martin DB5'te gözüm var."

³²³ Hayır, o kadar da kötü değil.

³²⁴ Ama bir aslan, bir orka ve bir kaplan da öyle; kimse onların doğuştan kötü olduğunu söylemiyor.

³²⁵ i savunmak daha zordur.

³²⁶ Bunu bana söylediği için değil, zeki olduğum için biliyorum.

³²⁷ Şükürler olsun.

³²⁸ Ve bu konuda başka bir şey duymayacağım!

³²⁹ Birlikte uyuduğumuzu hatırlatmanın otuzuncu yaşı için en iyi uyanış olduğundan emin değilim.

³³⁰ Awful.

Hristiyan

Dün gece Julian'ın yemeğinde Daisy'nin Romeo ile benim aramda oturması kimin şakasıydı bilmiyorum ama Jonah öyle olduğunu düşünse de pek komik değildi.

Yine de boktan bir ortamdı. Romeo Bambrilla her geçen saniye daha da pahalılaşıyor ve yumruklaşmaya yaklaşıyoruz, bu da Daisy'yi strese sokuyor, bunu söyleyebilirim. Çocukken yaptıkları şeylerden, çıktıkları tatillerden, Punta del Hidalgo'da hazine avlayarak geçirdikleri bir yazdan bahsediyor. Ve onunla bu konuda sohbet ediyordu ve ben de bunları izliyordum, bu anılar onu mutlu ediyordu ve kendimi bok gibi hissetmemin iki nedeni vardı. Birincisi benden önce başka biriyle bu şekilde mutlu olması (kıskanıyoruz) ve diğeri de onun başka biriyle mutlu olmasının beni bok gibi hissettirmesi. Bunun beni küçük bir insan yaptığını biliyorum ve belki de öyleyim. Tüm bunları benimle dalga geçmek için yaptığını biliyordum çünkü zamanının sadece yarısında Daisy ile konuşuyordu, diğer yarısında ise "Hani şu müzeye gizlice girmiştik de rahibe bizi yakalamıştı-" gibi şeyler söylüyordu ve sonra Daisy ona dirsek atıyordu ve o da gülmeye başlıyordu. Daisy bana özür dileyen bir bakış atıyordu ama bunu ona değil, bana söylüyordu. Her şeyin ne kadar berbat olduğunu göstermek için Tavie Jukes'u da yemeğe getirmişti. Nedenini bilmiyorum. Ailesinin evindeydi, belki de bu yüzden. Danny Jukes da oradaydı, iyi vakit geçiren biri ama hiçbir zaman hayranı olmadım. Olduğundan daha büyük bir adammış gibi davranıyor. Birmingham'da ne olduğu kimin umurunda? Burası Birmingham.

Her şey beni mahvetti. Daisy bu yemeği kardeşi için pişirdi. Günler boyunca gergin bir şekilde oturdu, Roma'yı yatıştırmaya çalıştı, beni dahil etmeye çalıştı, Tavie'yi görmezden gelmeye çalıştı. Dikkatini ben ve Rome arasında eşit olarak paylaştırdı ama bunun nedeninden emin değilim çünkü ben onun erkek arkadaşayım, Rome'un değil.

Her neyse. Bu gece Julian'ın partisi var. Daisy ile geldim, aslında kendimi oldukça uzun hissediyorum. Üzerinde uzun kollu ama çok kısa beyaz bir elbise var. Bacakları dışarıda ve dirseklerine kadar uzanıyor ve içeri girerken el ele tutuşuyoruz - bazı kameralar kül ve onu içeri çekiyorum, yukarı çıkarken merdiven boşluğunda onu öpüyorum.

Jack bir süredir ilgilendiği ve Daisy'nin aklını başından alan bir çocukla birlikte oradadır. Ondan sürekli Ateşli Dom diye bahsediyor. Ona durmasını söylemeye çalışıyorum çünkü bu Jack'in onun hakkındaki hislerini ele veriyor ama o bana herkesin onun seksi olduğunu düşündüğünü, dolayısıyla bunun çok da açıklayıcı olmadığını söylüyor.

Ben şahsen anlamıyorum. Kahverengi gözler, kahverengi saçlar. İyi elmacık kemikleri, sanırım. Gerçi Jack daha yakışıklı. Daisy ve onun Ateşli Dom'la etkileşimlerini izlerken, Daisy'nin bir şekilde durumu tersine çevirdiğini, Jack'in onunla vakit geçirdiği için şanslı olduğunu düşünmesini sağladığını hissediyorum ama öyle değil. Jack daha iyi.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum ona, bize dikkat etmediklerinde.

"Dom?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. Başımı sallıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Jack'i çemberden atlatıyor. Bu saçmalık."

"Şey." Daisy omuz silkerek iç geçirdi. "Jack çok uzun zamandır ona aşıktı."

Ben de omuz silkdim. "Jack'e uzun zamandır aşık olmalıydı."

Bana memnun bir gülümseme veriyor ve beni öpüyor. Ben de onu öpmem gerekenden daha uzun süre öpüyorum. Kardeşimin üst kattaki odasının anahtarının bende olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama yok.

Jo bir süre sonra Henry, Taura, BJ ve -bekle de gör- Magnolia ile birlikte geliyor. Orada olacağını düşünmemiştim. Son zamanlarda onun hakkında pek düşünmedim çünkü ne zaman düşünsem anında sinirleniyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bugünlerde onu sevmek bana yabancı bir nesne gibi geliyor. Eski bir antika gibi - her şey çirkin, modası geçmiş, tozlu. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Çoğunlukla karanlık bir köşede bir rafta duruyor ama o kadar uzun zamandır yanımda ki öylece atamıyorum.

Bir yanım, Parks'ı gördüğümde Daisy'nin ayağa kalktığını hissedip hissetmediğimi ve onun ne bildiğini merak ediyor. Nereden bilebilir ki? Bu konuda açık değilim. Kimse aramızda bir şey olduğunu bilmiyor ve beni ele veren bir belge de yok.

Yine de Daisy'nin yanağını öptüm. Hem ona hem de Magnolia'ya ondan başka kimseyi görmediğimi göstermeye çalışıyorum ve tam o sırada Julian kasılarak yanıma geliyor.

"Ballentine," diye alay ediyor, her iki elinde birer içki. Şimdiden kafası oldukça iyi ama içkilerden birini içiyor ve diğerini göz kırparak Magnolia'ya uzatıyor. BJ'yi kapının kenarından tutup i t i p kakıyor.

"Mutlu yıllar," diyor Jo ve onu omuzlarından tutuyor. Jules yüzünü çırpıyor, sırtıyor ve sonra garip bir şey oluyor.

Julian'ın gözleri Magnolia'nınkilere takılıyor ve beni şaşırtacak bir şekilde ona sırtıyor.

"Magnolia." Ona başıyla selam veriyor.

Gülümsemesini bastırıyor. "Jules."

Jo'yu izliyorum ve onun da neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok, bu yüzden sadece benim olmadığımı biliyorum. Önümüzde her ne oluyorsa herkes için yeni bir şey.

"Ne oluyor lan?" Daisy kaşlarını çatarak fısıldar.

Magnolia'yı izlerken yüzüm buruşuyor, hepimizin kaçırdığı ne olduğunu merak ediyorum.

Beej yüzeysel bir kahkaha atıyor ve yüzü geriliyor. "Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim." Magnolia ve Julian'ın arasına bakar.

Jules kendini beğenmiş bir şekilde "hah" der ve omuz silkmeye başlar. Magnolia'yı işaret eder. "Bunu herkes bilir."

"Doğru-" BJ Parks'a bakıyor, sanırım onun zihni de benimki kadar hızlı hareket ediyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyor. "Şimdi nasıl?"

Jules Parks'a kimsenin endişesini gideremeyecek kadar rahat ve şakacı bir bakış atıyor, kaşlarını kaldırıyor ve Magnolia'nın soruyu onun yerine cevaplamasını bekliyor.

Bakıyor muyum? Sanırım bakıyorum ama başka tarafa bakamıyorum. O bir araba kazası. Korkuyorum-Magnolia dudaklarını yalıyor ve Beej'e geniş bir gülümseme veriyor. "Birlikte bir kitap kulübünde olduğumuzu söylesem bana inanır mısın?"

Etkilenmemiş bir şekilde başını sallıyor.

Dudaklarını büzüp elini BJ'nin arka cebine sokuyor ve ben gözlerimi devirip burnumdan nefes alıyorum. Onun bokunu çoktan aştım.

"Julian... tarihi kadın romanlarına bayılır ve biyografilere de oldukça düşkündür."

Jules gülmeye başlıyor ama Beej gülmüyor ve ben arkadaşım için üzülüyorum.

"Ona bir konuda yardım etmek istedim." Julian Parks'ın gözlerini yakaladı. "Beni hiç kabul etmedi, dikkatini çekerim-" BJ'ye şakacı bir şekilde dirsek atıyor. "Hâlâ aylak aylak dolaşıyor."

Magnolia sert bir bakışla başını ona doğru eğiyor. "Terbiyeli ol," diyor ona ama Julian sırtarak karşılık veriyor.

"Ama gerçekten Parks, eğer gerçek bir kötü çocukla iyi vakit geçirmek istersen - şu aptal *Vogue* kötü çocuklarından biriyle değil - beni ara, evet."

Ve siktir et onu, çünkü çok mutlu olduğunu görebiliyorum. Sadece ilgiyle yıkanmıyor, etrafta yüzüyor ve sırt üstü kulaç atıyor. Ne kadar memnun olduğunu bastırıyor ve ona küçük bir gülümseme veriyor. "Belki de şu an içinde bulunduğum aşk üçgenini atlatmama izin vermelisin? Ve bunu çözdüğümde, sırada sen olacaksın."

Başımı biraz salladım. Gerçekten ona inanamıyorum.

Julian başını sallar. "Evet, adil-" Beej'in koluna bir şaplak atıyor ve uzaklaşıyor.

Onlara bakıyorum ve ne olduğumu bilmiyorum. Biraz paramparça, ama kendim için olduğunu sanmıyorum. Sanırım en iyi arkadaşım için. Tüm hayatını severek geçirdiği kızın, ne bileyim, erkek yiyen bir tren enkazı olduğunu öğrenen kişi için mi?

Derin bir nefes alıyorum ve hava dönmeye başladığına göre bu gecenin daha ne kadar boktan olacağını düşünerek kendimi sabitliyorum.

Ona inanamıyorum.

Sırada Julian mı var? Siktir et onu. Sırada olmak istemiyorum, bu arada, ama o bir pislik. Bu artık benim sorunum değil. En azından olmasını istemiyorum, hala birazcık olsa bile.

Ağzımdan biraz hava üflüyorum, tüm bu saçmalıklardan uzaklaşıyorum, sonra Daisy ayağa kalkıyor ve hiçbir şey söylemeden bara doğru yürüyor. Biraz tuhaf görünüyor ve acaba peşinden gitsem mi diye düşünüyorum ama BJ'ye bakınca dikkatim hemen dağılıyor ve beyninin aşırı hızda çalıştığını görebiliyorum ve böyle olduğunda nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Jo'ya bakıyorum, acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor diye. Gözüme ve burnuma dikkatlice dokunuyorum. Kardeşim bir kez başını sallıyor.

Parklar Jonah ve Carmelo'ya gidene kadar bekliyorum ve sonra Beej'e doğru yürüyorum, bunu yaparken yüzümü çok fazla buruşturmamaya çalışıyorum.

"İyi misin?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor, başını biraz sallıyor. "Bir süre önceydi, değil mi?"

"Evet, sanırım-" Kafasını salladı, dikkati dağılmıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirip Parks'ın Carms'a gevezelik edişine baktı. "Biz ayrıldıktan hemen sonra."

"Doğru." Bir kez başımı salladım. O zaman benden önce. Biraz acıtıyor. Onun nesi var böyle?

"Onlar-"

"Hayır." Bana sert bir bakış atıyor, ben de bir kez başımı sallıyorum ama sonra kaşlarını çatarak yanımdan geçip gidiyor. Çenesini arkama doğru çevirdi. "Orada neler oluyor?"

Gözlerini takip ediyorum ve sonra midem bir tuzak kapısından aşağı düşüyor.

Daisy, Romeo Bambrilla ile burun buruna. Adamın eli kızın belinde.

BJ'nin yanından geçip üç adımda odayı geçiyorum. İçimde bir fırtınanın koptuğunu hissediyorum. Ellerinden tutup aralarına giriyorum ve ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Göğsüm sıkışıyor. Bana bakıyor, birkaç kez göz kırpmıyor.

Bana garip bir gülümseme veriyor, kendimi dengede hissetmemi sağlıyor. "Sen ve ben mi?"

İşimiz bitti."

Ben sco. "Oh, öyle mi? Ne zamandan beri?" "Şimdi," diyor hiç istifini bozmadan.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Elbette." Bana sakın bir gülümseme veriyor. "Senin için ne olduğumu biliyorum, Christian."

"Neymiş o?" Çenem gergin bir şekilde soruyorum.

Sonra da mükemmel bir yüz ifadesiyle şöyle diyor: "Sen en iyi arkadaşının kız arkadaşını düşünürken becerdiğin kız benim."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

Nefes veriyorum. Karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum.

"Daisy, ben-" Kekeliyorum.

"Ah-" Sanki bütün dünyamı alt üst etmiyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Bilmediğimi mi sandın?" Boğazında düğümlenen bir kahkaha atıyor, sesi ağlamaya benziyor ve ben bundan rahatsız oluyorum. Gözünden tek bir damla yaş süzülüyor ve onu silip atıyor. Başını iki yana sallıyor, yutkunuyor, sonra biraz korktuğumu hissettiren gözlerle bana bakıyor. Boğazını temizliyor.

"Gördün mü, beni kendine birazcık saygısı olan biriyle karıştırıyorsun, çünkü senin için ne olduğumu başından beri biliyordum-ve ben ve Roma

- " Elini onun gömleğine sürterek kendisiyle onun arasında bir işaret yapıyor. I

ona bakıyorum. Nefesim daraldı, gözlerim kocaman ve yuvarlak. Aklımdaki tüm düşünceleri kontrol edemiyorum.

"Arkadaş olup olmadığımızı bilmiyorum, ben ve Roma'nın ne olduğunu bilmiyorum, ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki, bu gece onu eve götürdüğümde Magnolia'yı düşünmeyeceğinden eminim, lanet olası Parklar."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Gözlerim kararmış ve geri kalan her şeyim tamamen donmuş durumda.

Vay anasını.

Romeo'ya döner. "Beni eve götürür müsün?"

"Her zaman." Bir kez başını sallıyor, elini onun elinin içine sokuyor ve onu öldürmeliyim. Artık ona benden başka kimsenin dokunamayacağını anlatmalıyım ama onu öldüremiyorum, kıpırdamıyorum bile. Düzgün göremiyorum ama Romeo Bambrilla'nın Daisy'yi kulüpten çıkarıp benden uzaklaştırmasını izleyecek kadar görebiliyorum.

Az önce yürüdüğü yere bakıyorum. Yukarı bakmıyorum, sağa ya da sola bakmıyorum. Kardeşimin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, BJ'nin bana ve Parks'a baktığını hissedebiliyorum, aslında biraz korkmuş gibi görünüyor olabilir.

Daisy'nin arkasından bakıyorum, benim dışımda biriyle eve gidişini izliyorum ve oracıkta ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Ben ağlamam. Ben ağlayan biri değilim. Magnolia onu sevdiğim onca yıl boyunca beni hiç ağlatmadı, onca zaman ve onca gece boyunca onun BJ ile, Tom ile, ayın hangi lanet avour'unu kendi kişisel ack-ceketi olarak kullanıyorsa onunla eve gidişini izledim. Hiç böyle hissetmemiştim ve şimdi, tam şu anda, tam şu saniyede Daisy Haites'e aşık olduğumu fark ediyorum. Ve hemen ardından, tam da bu saniyede, onu kaybettiğimi fark ediyorum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, başımı sallıyorum, bir saniyeliğine nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum, sonra acil çıkışa ulaşmak için çocukları geçiyorum.

Jonah peşime düşüyor çünkü BJ'ye karşı mantıksız davranıyor, sanki Rem'i havuzdan çıkaran o olduğu için ona borçluymuş gibi. Onunla mücadele etmekten rahatsız olamam ama yine de geleceğini biliyorum.

Duvara birkaç kez yumruk atarsam, sevdiğim doktorun bana eklemimi kırdığını söylemesine gerek kalmaz.

"Siktir!" Çıglık atıyorum ve yine de yumruk atıyorum.

"Ne oluyor lan?" Jonah bana tükürüyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona vurmaya hazırım.

Kardeşim kafasını bana doğru sallıyor, göğsümde

Beni tehdit ediyor ama etmiyor çünkü istesem onu yenebilirim.

Jonah kendini sert biri sanıyor çünkü annemin işi bittiğinde sırada ilk o var ama benim gibi dövüşemiyor. Bunu unutuyor çünkü ona karşılık vermeye degeceğini hiç düşünmüyorum ama bu gece degebilir. Aklımdan nasıl geçirirsem geçireyim, kardeşimi ve en iyi arkadaşını dövmek, Daisy'nin bir arabanın arkasında Romeo Bambrilla tarafından okşanmakta olduğu gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için iyi bir yol gibi geliyor.

"Ne sikimden bahsediyor bu?" BJ bana soruyor. Gözleri yorgun görünüyor.

BJ başını eğip gözlerime bakmadan önce bir an Parks'a bakıyorum. "Parks'a bakma, bana bak."

Jo beni itti ve ben de onu sertçe geri ittim. "Bu gece benimle taşak geçme." Ona bir bakış attım.

"Çocuklar-" Henry koşarak yanıma geldi, yanımda durdu. Kollarını yukarı itiyor. Sanırım bu Jo'yu daha çok kızdırıyor, çünkü beni gömleğimin yakasından tutup duvara çarpıyor.

"Jonah!" Parks onun kolunu çeker. "Bırak onu, ne yapıyorsun?"

Kardeşim de ona dönüp ters ters bakıyor.

"Ne halt ediyorsun, Magnolia?" Jonah havlayarak karşılık verir.

Beej bana ve Parks'a bakıyor ve neredeyse geceleyin bir kurdun uluması gibi bir ses çıkarıyor.

"Şaka mı yapıyorsun, Parks?" Vahşi gözlerle ona bakıyor. "İkimiz yeterli değil miyiz?"

"Beej-" Ona doğru uzanıyor, gözleri yaşlı. Ağlamasından nefret ediyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor, bu yüzden başka tarafa bakıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki?

"Biliyor muydun?" BJ ona doğru havlıyor ve yemin ederim yüzü bir anlığına bocalıyor. Sonra başını sallıyor. "Tabii ki bilmiyordum!"

Kafamı duvara vuruyorum, sonra da kardeşimi üstümden itiyorum.

Beej başını sallıyor ve ona inandığını şanmıyorum, ama bu o, bu yüzden yine de kolunu boynuna doluyor. Üzgün ve acınası bir şekilde yanağından öpüyor. Onu benden uzaklaştırıyor. "Hadi gel." Başını ana caddeye doğru sallıyor. "Seni eve götüreceğim."

Kardeşıme bakmadan önce itaatkâr bir şekilde başını sallıyor. "Jonah, ona zarar verme, tamam mı?"

Jo ona homurdanıyor ve o da bana bakıyor. Gözlerimiz kilitlendi ve ben

Bugünlerde onun hakkında hissettiğim her şeyin -iyi, kötü, heyecan verici, çirkin, karmaşık, utanç verici, utanç verici, aptalca, anlamsız- etrafını saran bu garip adrenalin dalgası, onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hissettirdi. Göz göze geldik ve sonra, muhtemelen ilk kez, gözlerini kaçırın ilk kişi ben oldum.

"Neyin var senin?" Jonah başını bana doğru sallayarak soruyor.

Henry bir adım öne çıkıp başını sallıyor. "Bu gece olmaz, Jo."

"Ben bu gece diyorsam bu gecedir," diyor kardeşim ona, biraz öne çıkarak ve bunun benimle ilgili olmaktan çok onlarla ve Taura'yla ilgili olduğunu biliyorum.

Ama Henry metanetini koruyor ve kardeşime etkilenmemiş bir bakış atıyor. "Bu gece olmaz."

Hen beni ana caddeye doğru hafifçe itti. "Hadi gidelim."

Eve dönüş yolunda ilk birkaç dakika sessizce oturduk, sonra Hen yüzünü biraz buruşturarak bize baktı.

"İyi misin?"

Yüzümü ovuşturuyorum, ağır nefes alıyorum. "Ona aşığım, adamım-"

Henry bana şöyle bir baktı. "Biliyorum kardeşim ve üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak. Asla sen olmayacaksın. O her zaman Beej'i seçecek-"

"Yok artık." Ona bakarak başımı sallıyorum. "Magnolia olmaz, hayır. Seviyorum-" Başımı sallıyorum. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. "Daisy'ye aşığım."

"Oh." Göz kırıyor.

"Kahretsin." "Evet."

"Ama o senin Magnolia'ya aşık olduğunu düşünüyor." "Evet." Bir kez başımı salladım.

"Siktir." Bana dik bir bakış attı. "Öyle misin?"

"Ben-evet." Başımı sallıyorum. "Belki mi?"

Öyleydim." "Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum-" Başımı sallıyorum. Ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Ben-" diye iç geçiriyorum, çünkü artık Magnolia hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Birkaç derin nefes alıyorum, kafamda geceyi gözden geçiriyorum, anlamadığım pek çok şey var.

"Daisy biliyordu. Nereden biliyordu?"

"Herkes tahmin edebilir." Omuz silkiyor, kafası karışmış. "Gidip onunla konuşacak mısınız?"

Ona bir bakış attım. "Hayır-" Başımı salladım. "Roma'yla birlikte gitti-" "Yani?" Kaşlarını çatıyor.

"Yani?" Ona bakıyorum. "Yani, bunu bana nasıl yapabildi?" Diyorum ama bunu yüksek sesle söylerken bile kendimi aptal gibi hissediyorum, bu yüzden omuz silkmeye çalışıyorum. Kendimi lanet olası bir kese kağıdı gibi hissediyorum, boş ve buruşuk. Ona böyle mi hissettirdim? Sanki ağzıma bir elektrik süpürgesi dayamış ve çalıştırmış gibi hissediyorum. Romeo mu? Herkesin içinde, neden Romeo?

Hayatında rekabet edemeyeceğim tek erkek. Birlikte büyüdüğü, hayatını kurtaran, tehlikede olduğunda içgüdüsel olarak başvurduğu çocuk. Belki de tehlikede olduğunu düşünüyordu.

Belki de öyleydi.

"Christian-" Henry bana bir bakış attı. "Kardeşim, sen bütün ilişkini başka birine aşık olarak geçirdin."

Bir bakıma doğru, bir bakıma değil. Bunu ben seçmedim, bunun olmasını ben istemedim, sadece orada sıkışıp kaldım, hepsi bu. Ben de ona kafamı salladım.

"Beej konusunda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, Hen." Pencereden dışarı bakıyorum, yorgunum. Aslında umurumda da değil. Umursamaktan bıktım. Çünkü bu lanet dansı daha önce de yapmıştım ve buraya nasıl döndüğümü bilmiyorum - hayatımda ikinci kez bir kıza kendi iyiliğim için çok geç aşık oldum ve o da bu yüzden başka biriyle yatıyor.

Daisy

Christian içeri girdiği anda tuhaflaştı.

Bir an için belki de onunla yaşadığı her şeyi geride bıraktığını düşündüm - belki de şimdi gördüğü şey bendim - ama bu doğru değildi. Çünkü Magnolia onunla ve kardeşimle ilgili aptalca bir şaka yaptığında r³³¹ Sıradaki olmak ya da akıl almaz derecede önemsiz bir şey... Ve onu gördüğünde yüzünün nasıl değiştiğini unutun, tüm bu kanlı karmaşa ortaya çıkarken lanet bir moron gibi baktığını unutun - Christian'ın çıkardığı, benden başka kimsenin duymadığı o çığlıktı beni uçurumun kenarına iten.

Beni tam olarak neden böyle ezdiğini bilmiyorum. g adresinde denediğim iskambil kağıtlarından evi havaya uçuran küçük bir hava.³³² onunla birlikte inşa etmek için.

Aşırı tepki vermiyordum - nefes alışını biliyordum, son birkaç ayda öğrendim, o uyurken meditasyon yaptım. Neredeyse bu konuda doktora yaptım. Bunu yapmasının ne anlama geldiğini biliyorum ve bu, onun için her zaman endişelendiğim şey olduğum anlamına geliyor.

Daha fazla olabileceğimi düşünmüştüm. Değilim.

Yani o ve ben mi? Tepki vermedim. Hareketsiz kaldım. Onu duyduğumu bildiğini sanmıyorum ama ben duydum ve kalbim **b i r** anda yerinden fırladı, hem de iyi anlamda değil, güneşin içindeki vampir anlamında .³³³

Bu yüzden ayağa kalktım ve kayıplarımı azalttım, ki bunların sayısı çoktu. Bir plan yap, arkana bakma. Dikkatini hayatta kalmaya ve yüzünü kurtarmaya ver.

Hayatım boyunca aklım için gelen insanlar oldu ama adresinden önce kalbim için gelen biri hiç olmamıştı,³³⁴ ama işte buradayız. Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmak söz konusu olduğunda çok fazla şey var. Beynimizin henüz duygusal acı ile fiziksel acı arasındaki farkı ayırt edebilecek şekilde adapte olmadığını biliyor muydunuz? İkincil somatosensoriyel korteksimiz ve dorsal posterior insulamız, fiziksel ya da duygusal acı çekiyor olmanızdan bağımsız olarak aynı şekilde çalışır. Beynimiz f a r k ı anlayamaz. Sadece bilir ki

Bir şey bizi incitıyor. Beynimin bildiği kadarıyla, kalbimden bıçaklandım. Christian bana zarar vermek mi istiyor? Siktir et onu. Onu daha çok inciteceğim ve bütün yollar Roma'ya çıkacak.

Barın öbür ucuna doğru yürüdüm ve bütün gece peşimde olan çiftle göz göze geldim, gelmemeleri gerektiği halde. Onlara ve uygunsuzluklarına karşı yeni bir minnettarlık dalgası yaşadım.

"Tavie nerede?" Romeo'nun yanına atımı eyerlerken sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Dün gece pek de hoş karşılanmadı."³³⁵

Ona bir bakış attım. "Nedenini merak ediyorum." Bana çeyrek bir gülümseme attı.

"Siz ikiniz geri mi döndünüz?" Ona baktım.

Omuz silkti. Omuz silkmesi beni yemlemek içindi.³³⁶ "Belki." Ona doğru bir adım daha yaklaştım.

"Belki de değil?"

Gözleri yüzüme dikildi ve kaşları düştü. "Ne yapıyorsun?"

"Haklıydın." Ona sıkı bir gülümseme attım.³³⁷

Biraz kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Bir aydan az dayandık."

Romeo'nun yüzü asıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Daha yirmi dakika önce onu öptüğünü gördüm."

Başımı salladım, ağzımdan yogadaki gibi uzun ve alçak nefes aldım. Kendimi dengede tuttum, kontrol altında tuttum. "Ve şimdi işimiz bitti." Bunu söylerken sesim titremedi.

Koluma dokundu. "Ne oldu?"

Başımı tekrar salladım ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bir hata yaptım, hepsi bu."

"Öyle mi?" Kaşları biraz çatıldı. "Peki neydi o?"

Ağzına baktım, gözlerimi gözlerine diktim ve tekrar ağzına döndüm.

Alt dudağını ısırdı, bana şüpheyile baktı ama yine de elini belime doladı çünkü elinde değil ve ben bunu biliyorum. "Neler oluyor Dais?"

Ve sonra ne olduğunu biliyorsunuz.

Christian gördü.

Muhtemelen Magnolia'nın önünde rezil olduğu için utanmıştır ya da onun gibi bir şey. en Sırrını dünyaya açıklıyorum, ki bunu neredeyse hissediyorum

çünkü-sanırım onun istediğini düşünmeye başladım... onu değil .³³⁸ Onunla birlikte olmayı ben istemedim. Romeo'yla görüşmeyi bırakmamı sağladı ve o gece bana gelen oydu.

Romeo'yla barda, kendimi aptal ve ellerimin içinde sıcak hissediyorum. Boğazım düğümleniyor ve bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum, bu yüzden asla hayır demeyeceğini bildiğim gözlerle Romeo'ya bakıyorum. "Beni eve götürür müsün?"

Bir kez başını salladı. "Her zaman." Elini benimkinin içine sokuyor ve beni kapıdan dışarı çekiyor.

"İyi misin?" Arabaya bindiğimizde Rome bana soruyor. "İyiyim," diyorum pencereye, hâlâ elini tutarak.

Yakın zamanda gitmesine izin vermeyeceğim.

"Özür dilerim Dais," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum çünkü bu şekilde programlanmışız-diğerimiz acı çektiğinde acı çekmek için.

Boğulduğumu daha az hissetmemi sağlamak için gözlerime bakmaya başlıyor ama onları bula m ı y o r . Onun yerine dümdüz ileriye bakıyor ve ben de kapıma kadar sokak lambalarını sayıyorum.

Eve vardığımızda Romeo'nun kaşları düşüktü. Erkeklerin kırılğan bir kadının yanındayken yüzlerinde oluşan ifadeyi takınıyor; ne yapmaları gerektiğini, nasıl dikkatli davranacaklarını düşünüyorlarmış gibi. Sanki senden faydalanmaktan korkuyorlarmış gibi. Ama ya ben faydalanılmak istiyorsam? Ya tedbiri elden bırakmak istersem?

Başka birine aşıkken başka biriyle hiç seks yapmadım.

Bilinçli olarak değil, her neyse .³³⁹ Christian'ı sevdiğimi anladığımda Roma ile ilişkiimi kestim. Bu gece sadece 'u okuyacağım.³⁴⁰

Garip aslında. Gerçeküstü. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibi. Kendimi kopmuş ve gizemli bir dehşet içinde kendimi i z l i y o r m u ş u m gibi hissediyorum.

Odama döndüğümüzde, eğer bu işi bitirmezsem, yapmamak için bir neden bulacağımı biliyorum.

Yatak odam yapmamak için sebeplerle dolu. Tamamen, iğrenç bir şekilde onlarla dolu.

Christian'ın tişörtü yastığımın üzerine atılmıştı .³⁴¹ Yan masasındaki su bardağı.

Köşede bir çift ayakkabısı var.

Çekmecemde onun prezervatiflerinden bir paket var, sırf ona inat Roma'da kullanacağım.

Birkaç saat önce odamdan çıktığımızda, hiçbir parçam

Christian ve benim daha sonra buraya birlikte döneceğimizi düşünmemiştim, bu yüzden oda kelimenin tam anlamıyla bunun yanlış olduğuna dair nedenlerle dolu,³⁴² Ama odam aynı zamanda bana her zaman yanlış olduğımı kanıtlayan nedenlerle dolu.

Ona asla aşık olmamalıydım.³⁴³

Roma'yla yatmamam için öne sürülen tüm nedenler şimdi yatmam için birer nedene dönüşüyor ve o anda seksle ilgili zihniyetimi bir sevgi uygulaması olmaktan çıkarıp kendi kendimi düzeltme sopasına dönüştürmek için elimden geleni yapıyorum.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, bu onu daha az tuhaf yapmıyor.

Ellerimi gömleğinin altından geçirerek Roma'ya doğru ilerlediğimde bileklerimi kavıyor ve bana ihtiyatlı bir gülümseme veriyor. "Dais, sence de biz-"

"Roma," diye araya giriyorum. "Düşünmek istemiyorum."

"Ondan daha yeni ayrıldın. Sadece bir dakika vermemiz gerektiğini düşünüyorum-"

"Ona bir dakika bile vermek istemiyorum," diyorum, kelimeler kastettiğimden daha keskin. "Düşünmeyi bırakmanı, konuşmayı bırakmanı ve lanet olası kıyafetlerini ç ı k a r m a n ı istiyorum."

"Ama sen üzgünsün." Kaşlarını çatıyor ve yüzünde bir şey biz okuldayken olduğu gibi görünüyor l³⁴⁴ ve göğsüm farklı bir şekilde ağrımaya başlıyor. Çok seviyeli acı.³⁴⁵ Ben bir gül yatağında çift süren bir biçerdöverim.

Yutkunuyorum. Kendimi oyunun sonuna yeniden odaklıyorum. Buradaki oyunun sonu hayatta kalmak.³⁴⁶

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağla, Rome," diyorum ona, hiç istifimi bozmadan.

Sonra yüzünde bir ifade belirdi. Gözleri yüzümden ağzıma doğru iniyor ve sonra iki eliyle yüzümü kavrayıp beni yatağa doğru geri götürüyor.

Tökezliyorum, beni yakalıyor ve geriye doğru fırlatıyor ve rahatlıyorum. Korkakça davranmadığı için rahatladım. Dikkatimi dağıttığı için rahatladım.

Ellerinin üzerimde olması beni rahatlattı çünkü sanki vücudumun her yerinde kanımın aktığı binlerce yırtık var ve onun gezinen elleri kan kaybından ölmemi engelliyor.

Çabucak soyunuyorum ve Romeo'ya minnettarım s³⁴⁷ olağanüstü bir öpücüydü. Ama bu noktadan sonra, bitene kadar gözlerimi bir kez bile açmadım. Ve o iyi. Yaptığımız işte iyi yani. Her zaman öyleydi, özellikle

de benimle, çünkü beni tanıyor, beni nasıl elde edeceğini, nerede

Bana dokunmak, beni nerede öpmek, bana nasıl sarılmak herkes için en iyi sonucu verecektir.

Ayrıca, erkekler iyi olduklarında bunun bir tür sürtük ya da en azından deneyimli oldukları anlamına geldiğini nasıl söyleyebileceğinizi bilirsiniz.

Bir virgi ile yattım n³⁴⁸ Rome'la ayrıldıktan sonra bir kez oldu ve gerçekten kötüydü. Görünüşe göre ben ondan ayrıldıktan sonra öyle bir seks alemine dalmış ki artık gerçek bir profesyonel olmuş, o yüzden rica ederim, dünya .³⁴⁹ Romeo hiç öyle biri değildi. O zamanlar bile iyi öpüşen çocuklardan biriydi. Yatak odasının yolunu bilen türden bir çocuk çünkü birçok yatak odasında bulundular.

Christian yatak odasının yolunu biliyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi, bir köprünün altında saklanan bir canavar gibi kalbimin bileğini kavıyor, ama onu tekmeliyorum.

Çabuk bitmez. Romeo'nun dayanıklılığı var. Tüm doğru yerlere vuruyor çünkü onları ezber biliyor ve eğer kalbim bir çift Magnolia Park Aquazzuras'ın altında ezilmeseydi belki bundan zevk alabilirdim ama alamıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sanırım Roma zevk aldığım için kapalı olduklarını düşünüyor ve belki de o ana kendimi kaptırmışımdır ama kapalılar çünkü eğer gözlerimi açarsam ve Christian Hemmes'i değil de Romeo Bambrilla'yı görürsem yemin ederim ikiye ayrılırım .³⁵⁰

Zihnim dakikada bir milyon düşünceyle kalbimi vuruyor.

Christian iyi mi? Ona zarar verdiler mi ?³⁵¹ Magnolia ile birlikte mi? Kardeşim ona zarar verdi mi? Christian benden hiç hoşlandı mı yoksa her zaman sadece seks için miydi? O zaman neden birlikte olmamızı bu kadar abarttı? Romeo bu işte çok iyi. Bu berbat bir şey mi ?³⁵² Şu anda yanlış bir şey mi yapıyorum ?^{353,354} Kime göre yanlış ?³⁵⁵ Bana göre yanlış, evet, kesinlikle. Romeo için yanlış mı? Bilemiyorum. Dün gece Tavie ile birlikteydi - ki bunu sadece beni incitmek için yapıyor - bu yüzden belki de berbat bir durum ama belki de sorun değil çünkü belki de Romeo ve ben böyleyiz. Belki ben ve tüm erkekler böyleyizdir. Bir babaya sahip olmamak insana bunu yapabilir. Buna duygusal aktarım deniyor. Sürtük bir genç çete reisi tarafından büyütüldüm. Sıradan seks onun ekmek teknesi, ilişkiye girmiyor .³⁵⁶ Onunla tanıştığımda Christian'ın da yoktu. Ben onun için bu muydum? Ekmek ve tereyağı mı? Neden evime geldi ve bana birlikte olduğumuzu söyledi? Neden kıskançlık yapmaya başladı? Hepsi yalan mıydı? Tamamen saçmalık mı?

Kafam hep burada kalıyor.

Bunu ikinci kez yapmak istemiyorum, ama Roma çekilir çekilmez

yakıcı bir acıyla sarmalandı. İç organ ağrısı. Her yerde hissediyorum. Her yerimde, her santimde.

Hani elinizi yaktıktan sonra soğuk suyun altına tutarsınız da, elinizi çıkardıktan sonra iki saniyeliğine iyi olur ve sonra yanma tekrar başlar ya? Sanki biri acınızın sesini açmış gibi? Stereo acı.

Vücudum böyle hissediyor.

Christian'ın yokluğu her yanıma sarmış durumda ve Romeo bana dokunduğunda daha az acı çektiğimi fark ediyorum, bu yüzden onun bana daha çok dokunmasına ihtiyacım var. Romeo'nun bana dokunmayı asla bırakmamasını istiyorum. Onun durmasından korkuyorum çünkü o durduğunda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum çünkü Christian Hemmes'e şimdiye kadar bittiğini bile bilmediğim bir şekilde dayanılmaz bir şekilde aşığım - ve bittiğimize inansanız iyi edersiniz. Onu asla affetmeyeceğim, asla geri dönmeyeceğim. Bir daha ona bakmayacağım, onunla konuşmayacağım. Her şeyim olmasına rağmen benim için hiçbir şey olmayacak. Onu karşılıksız sevmem için beni kandırmasını hayatının sonuna kadar ona ödeteceğim.

Üçüncü raunt, gözlerimi açık tutmak için kendimi zorluyorum.

Kendimi Roma'nın gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. Bu hoşuna gidiyor ve kendimi boktan hissetmeme neden oluyor. Yüzümdeki saçları tarıyor ve beni seviyormuş gibi bakıyor e³⁵⁷ ve ben onun yüzünü yansıtıyorum e³⁵⁸ çünkü umurunda değil, siktir et, buradan canlı çıkabileceğim anlamına geliyorsa burayı yakıp kül ederim.

Roma'nın gözlerinin içine bakıyorum, yanağına dokunuyorum. Avucumun içini öpüyor ve bana söylemene gerek yok, ben lanet bir canavarım.

Buna kalp için elektroşok diyelim.

Buna daldırma terapisi diyelim.

Buna şimdiye kadar yaptığım en kült şey diyelim.

Ama onları kapatmama izin vermezdim.

Ve iyiydi. Hatta şaşırtıcı? İki kez boşaldım. Tüm bu süre boyunca Christian'ı düşündüm, Magnolia'yla ne kadar ileri gittiğini merak ettim. Birlikte yatmışlar mıydı? Ona dokunduğunda nasıldı? Elleri benim üzerimde olduğu gibi onun üzerinde de oyalanıyor muydu? Bana da ona dokunduğu gibi dokundu mu? Ağzı nereye gitti? Nerede kalırdı? Vücudumdaki o yerleri benim oldukları için mi seviyor yoksa onunkilerle aynı oldukları ama artık dokunamadığı için mi ?³⁵⁹ Benimleyken onu görebilmek için gözlerini kapatıyor muydu? Gerçekten hiç fark etmedim .³⁶⁰ Sanırım başlangıçta öyleydi.

Sanırım gözleri eskiden çok kapalıydı ama sonlara doğru bana bakıyormuş gibi hissettim.

Belki de onun için daldırma terapisiydim. Süpernovalar hakkında çok şey biliyor musun ?³⁶¹

İki türü vardır. Birinci tip, yıldızın nükleer bir reaksiyonu ateşleyene kadar komşu bir yıldızdan madde biriktirmesidir. İkinci tip ise yıldızın nükleer yakıtının tükenmesi ve kendi yerçekimi altında çökmesidir.

Kalbim ikinci tip bir süpernova.

Onu çok sevdim, çok çabuk, çok erken ve şimdi bitti ve ben tüm bunların ağırlığı altında çöküyorum. Patlıyorum.

Patlayan kalbimi ve Roma hala içimdeyken ne kadar boş hissettiğimi düşünüyorum ve bu beynimi anlatamayacağım kadar çok rahatsız ediyor.

Kitaplar, filmler ve TV şovları, bir başkasına aşıkken biriyle seks yapmayı, çok fazla endişe, suçluluk ve yüce bir zevk eksikliği olan bir şey olarak tasvir eder, çünkü bunu yapan kişi, nihayetinde, duygularıyla o kadar temas halindedir ve inanılmaz derecede insan olan lanet olası bir pisliktir ki, yarı yolda dururlar ve seksin istedikleri şey olmadığını fark ettikleri bu netlik anı ile kurtarırlar çünkü gerçekten birlikte olmak istedikleri kişiyle yapmıyorlar. Ama ben buna başlarken Romeo Bambrilla'nın aşık olduğum adam olmadığını biliyordum. Onun yerine, vücudunu bir kalkan gibi kendime sımsıkı saracağım. Ve biliyor musunuz, işe yaramayacağını biliyorum, ama siktir et, en azından deniyorum.

Bu noktada bir insan olarak bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama geliyor. Bazı açılardan belki Christian'la seks yaptığım zamankinden bile daha fazla.

Christian için, boşalmak sonun işaretidir. Bu, onunla yaşayabileceğim tek yakınlığın son perdesi. m³⁶² ve sonra samimiyet çekilecek, bir mendilin içine sarılacak ve atılacak. Ama burada, Roma'da, altmış saniye süren ve çoğunlukla zevk gibi hissettiren bir acı geliyor ve kalbim kırılıyor mu yoksa yeniden mi? Kesinlikle öyle, ama bu iyi türden mi yoksa kötü türden mi? Bilemiyorum. Sadece söndürülmesi gerekiyor ve o bir dakika boyunca başka bir şey düşünemiyorum, dünyanın hızla aktığı ve sarsıldığı ve beni umursamayan bir adama nasıl deli gibi aşık olduğumu düşünmediğim o mükemmel dakika boyunca.

-
- ³³¹ Bu arada, bu da ne?
- ³³² Her zaman deniyorum.
- ³³³ Güneşteki Alacakaranlık vampirleri değil, gerçek olanlar. Çıtır çıtır yanmışlar, rüzgarda savruluyorlar.
- ³³⁴ Tavie, belki.
- ³³⁵ Ek olarak, kardeşimin otuzuncu yaş gününe Romeo'yla gelen o kızdaki küstahlığa bakar mısınız? Klas hareket.
- ³³⁶ Buna ihtiyacı olmadığını bilmiyor. Ben zaten varım.
- ³³⁷ Tanrı'ya dua et de acının sızladığını görmesin, görürse de beni kurtarmak için şeytani dürtüsü devreye girer ve beni yine de öper.
- ³³⁸ Ayrıca ben olarak da bilinirim.
- ³³⁹ Geriye dönüp baktığımda bunu kesinlikle yaptım ama bilerek yapmadım. Şimdiye kadar.
- ³⁴⁰ Pun yarı niyetli.
- ³⁴¹ Onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde yatağımın altına atıyorum.
- ³⁴² Hayır, çok fena sikildim.
- ³⁴³ Ben ve aşık... İşe yaramıyor.
- ³⁴⁴ Çok acı verici ve hayal edilemeyecek kadar güzel.
- ³⁴⁵ Christian'ı incitmek, onu incitmek, beni incitmek.
- ³⁴⁶ Benim için her zaman olduğu gibi
- ³⁴⁷ Ve hep öyleydi.
- ³⁴⁸ Angus Breckinridge
- ³⁴⁹ Ve üzgünüm, Angus.
- ³⁵⁰ İki kişiyim.
- ³⁵¹ Geri döndü mü?
- ³⁵² Evet.
- ³⁵³ Hayır.
- ³⁵⁴ Belki.
- ³⁵⁵ kişi.
- ³⁵⁶ Beni büyütürken zaten zamanı yoktu.
- ³⁵⁷ Öyle.
- ³⁵⁸ Bilmesem bile.
- ³⁵⁹ at iğrenç bir düşünce. Ama belki de iğrenç bir adamdır. Umarım öyledir.

bu daha kolay.

³⁶⁰ Keşke fark etseydim.

³⁶¹ Hayır mı? O zaman sadece ben mi?

³⁶² Ve bir daha asla.

Julian

Doğum günümde ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Çocuklar bunu benden saklayarak iyi bir iş çıkardılar - bir bakıma takdir ediyorum, bir bakıma etmiyorum. O benim sorumluluğumda, hepsi bu. Ve her ne olduysa, bu berbat bir şey ve onu da berbat etti, bu konuda çok üzgün ama benimle de bu konuda konuşmuyor.

Ertesi sabaha kadar bir şey olduğunu bile bilmiyordum. kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Romeo'ydu, mutfağında gömleksiz, kutudan süt içiyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ona kaşlarımı çattım.

Bana ukala bir yarım gülümseme verdi. "Sen ve Dais'in arayı kapatmanız gerekiyor-" Sırtıma vurdu. "Mutlu yıllar, kardeşim."

Ben ve çocuklar Ezra Brown'la küçük bir görüşmeye gidiyoruz. İşin üzerinden yaklaşık bir ay geçti ve sadece yarısını ödedi. Ben affedici bir adamım ama o kadar da affedici değilim.

Saçmalık.

Miguel'le birlikte Defender'da oturuyorum ve ona bakıyorum. "Hey, benimle aynı seviyede ol-" Ona çenemi sallıyorum. "Bu ne kadar kötü Yüz mü?"

Dudaklarını birbirine bastırıp düşünüyor. "Evet, oldukça kötü." "Roma'yla ayrıldıkları zamandan daha mı kötü?"

Bir saniye düşünüyor, bir kez başını sallıyor. "Muhtemelen."

Ona başımı salladım. "Onu ortalıkta dolanırken görmedim."

"Çünkü yatak odasından çıkmadılar." Bana etkilenmemiş bir bakış attı. Yüzümü buruşturuyorum. İğrenç. Sanki bunu bilmek istermişim gibi.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Ne oldu?"

Miguel birkaç kez dilini şaklatıyor, ne söyleyeceğini, ne söylemeyeceğini bulmaya çalışıyor; kız kardeşime benden daha sadık. Biraz

Sinir bozucu. Yine de bu konuda onu gerçekten suçlayamam, bir erkekte oldukça dik durma kalitesi.

"Hemmes'in Magnolia Parks'a aşık olduğunu anladı." "Siktir."

Gözlerimi kırptım, şaşırdım. Bilmiyordum.

Miguel başını sallar. "Bunu iyi karşılamıyor."

Ezra Brown'ın evine iki arabayla geldik. Kekoa, Miguel ve ben Defender'da. Happy ve Smokes Escalade'de.

Cobham'daki malikanesinin ön kapısına tırmanmış.

Akıllı adam. Burada ailesiyle bir ev ve Lyra ile Westbourne Green'de bir daire.

Kapıyı iki kez

çaldım. Bekle.

Kapı açıldı ve bir kız geldi. Bilmiyorum, sekiz yaşında mıydı? Dokuz mu? İnsanların çocuk sahibi olmasından nefret ediyorum. Çok insanlaştırıcı.

İnsanların çocuklarının kapıyı açmasına izin vermesinden de hoşlanmıyorum. Lanet olası 2021. Kendine gel, Brown. Bir çete liderine 75 milyon sterlin borcun var, kendi kapına bak, seni korkak.

Beni gördüğünde kızın gözleri biraz gerginleşiyor ve bu hoşuma gitmiyor, ben asla bir çocuğu incitmem.

"Baban burada mı?" Ona sordum.

Sadece yutkunuyor ve sonra arkasında bir kadın beliriyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ezra Brown'ı arıyorum," diyorum ve gözleri benden çocuklara doğru dans ediyor. Eğildi ve çocuğa yukarı çıkmasını söyledi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Kocasının çok tehlikeli bir kalabalıkla yatağa girdiğini bilmiyor.

"Burada mı, değil mi?" Happy huysuz bir şekilde soruyor. En iyi günlerinde bile pek sabırlı değildir, hele ki gündüz sabunlarını bölüp gelip bir adamın hayatını tehdit ettiğim bir günde.

"Kim o, tatlım?" Brown köşeyi dönerken soruyor. Bizi görünce donup kalıyor.

Elimi kaldırıp ona neşeli bir el sallıyorum.

Kaşları çatılır. "Hayatım, gidip öğle yemeğimi hazırlar mısın lütfen?"

Kadın başını sallar ve gider.

Saatimi kontrol ediyorum. Santos de Cartier. Otuzuncu yaşım için Hemmeses'lerden bir hediye. Çok güzel.

"Öğle yemeği için biraz erken, değil mi?" Ona bir bakış attım. Boğazını temizledi ve bizimle birlikte ön tarafa çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Karın bana 75 milyon sterlin borcun olduğunu bilmiyor mu?" Yutkunuyor.

"Senin küçük kız arkadaşından da mı haberi yok?"

Biraz daha dik durur, erkek gibi davranmaya çalışır. "Viyana'dayken ikinci bir sanat eseri edindiğiniz dikkatimi çekti."

Smokes sco s ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Değeri yaklaşık 70 milyon sterlin."

"Şimdi, bu seni nasıl ilgilendirir?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Bana uzun uzun baktı. "Sanırım bu bizi ödeştirir."

Koa, Happy ashes Brown'ın yeleşinin altına gizlediği tabancasıyla gülmeye başlar.

Biraz gülümsüyorum, başımı sallıyorum - dürüst olmak gerekirse, bu adamın taşaklarından oldukça etkilendim.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, dudaklarımı büzüyorum. "Burada güzel bir aileniz var-" "Karınız," diye araya giriyor Smokes. "Güzel bir kadın."

İnsanları okumakta iyiyimdir. Her zaman öyleydim, bu işte ve kız kardeşinizi büyütürken de öyle olmak zorundasınız.

Yüz işaretleri, vücut dili falan iyi.

Korku evrenseldir. Herkes aynı şekilde korkar ve bu lanet olası şakacı, karısı tehdit edildiğinde gözünü bile kırpmıyor.

Bazı erkekler eşleri için yeri göğü inletir. Kadınlarını güvende tutmak için ellerinden geleni ardına koymazlar ama bu adam öyle değil.

Onu umursamıyor, bu da genellikle aşık olmadığı anlamına gelir ama evlilik sözleşmesi var.

Bunu araştıracağım.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Eğer çocuğun şu anda evde olmasaydı, seni bu kapının eşiğinde öldürürdüm."

Tekrar yutkunuyor.

Arabama doğru yürüyorum, ona bakmadan geri sesleniyorum. "Beni göreceksin."

Hristiyan

Partiden sonra büyükbabamın yanına gittim ve haftayı Little Cawthorpe'da geçirdim. Neden orada olduğumu sormadı, sadece bir nedeni olduğunu biliyordu. Her halükarda, zorlayan bir adam değildi, en azından ilk başta.

Salt Eetby'de, Eddlethorpe Kumulları'nda balık avlamaya gittik. İlk bir saat boyunca oldukça sessizdi. Bana uyar. Ben de pek konuşkan biri değilimdir. Çoğu zaman sessizlikten mutlu olurum. İnsanlar bunu babamdan aldığımı söylüyor ama ben babamı hiç tanımıyorum. Ben büyükbabamdan aldığımı söylüyorum.

"Yani." Bir olta daha atıyor. "Başın ne tür bir belada?"

Ona bakıyorum ama o dönüp bakmıyor, sadece suyun üzerinden dışarıyı izlemeye devam ediyor. "Başımın belada olduğunu sana düşündüren nedir?"

Tekrar bakar ve güler. "Çünkü öylesin." Ben de.

"Yüzün-" Kaşlarının arasını işaret eder. "Çok alçaksın. Aklında çok fazla şey var."

Bir kez başımı salladım ve konuşmayı bir kenara bırakmayı düşündüm ama kaybedecek neyim var ki?

"BJ'i hatırlıyor musun? Ballentine?"

Başını sallıyor.

"Kız arkadaşı

mı?" "Güzel

olan mı?"

Başımı sallıyorum, enseme kaşıyorum. "Ona gerçekten uzun zamandır aşığım."

Yavaşça başını sallıyor.

"Belki hâlâ öyleyim-" Başımı sallıyorum. "Ama ben de başka birine aşık oldum. İsteyerek olmadı, bir anda oldu. Ve o da beni sevdi, diğer kız, sanırım- ve sonra Magnolia'yı öğrendi ve, bilmiyorum

Biliyorum... Her şey boka sardı. Benden nefret ediyor-" Başımı sallıyorum. "Herkes bana kızgın."

Okyanusa bakıyor, birkaç kez daha başını sallıyor. "Şu an sevdiğin kız nerede?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Omuz silkiyorum. "Onu aradın mı?"

Ağzımdan biraz hava üflüyorum ve gökyüzüne bakıyorum. "O gece eski erkek arkadaşıyla ayrıldı. O zamandan beri benimle konuşmadı."

"Evet, ama ben onu arayıp aramadığınızı sordum."

"Hayır-" Gururla kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"Ben yaptım." Başını sallıyor, gözlerini kısarak denize bakıyor, sonra tekrar sessizleşiyor. "Çocukluğundan beri bu senin sorunun."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Gururlusun," diyor bana, yaşlı kaşlarını kaldırarak. "Bu senin için iyi değil." "Gurur duymuyorum." Kaşlarımı çatıyorum, sinirleniyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Öylesin. Ve eğer kendin hakkında bunu bilmiyorsan, açıkça körsün de."

Oltamı sarıyorum, tekrar atıyorum. Tek kelime etmiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Arkadaşınla konuş," dedi bana. "Onu yirmi yıldır tanıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Beni görmek istediğini sanmıyorum."

"Belki değil, ama yirmi yıldan sonra kaybedecek çok şey var."

Birkaç gün sonra Londra'ya geri döndüm, en azından Beej ve muhtemelen Parks ile konuşmaktan başka ne yapabileceğimden emin değildim.

Daisy ile konuşmam gerektiğini biliyorum - aslında konuşmak istediğim tek kişi o - ama siktir et onu çünkü onu sevdiğimi anladığım gece Romeo Bambrilla ile eve gittiği geceydi.

Park Lane'deki kapılarını çaldım ve kardeşim açtı.

"Oi." Çenesini bana doğru salladı ve beni içeri almak için kenara çekildi. "Annem Louth'ta olduğunu söyledi?"

"Öyleydim." Başımı salladım.

"Büyükbabam nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Çok gurur duyduğu yeni bir domuzu var."

Kardeşim kıkırdıyor ve bana dik bir bakış atıyor. "Sana akıl mı verdi?"

Ona bir bakış attım ama ne dediğini gerçekten bilmiyorum çünkü

üç dileğe ihtiyacım var. "O burada mı?" Etrafıma bakıyorum.

"Alt katta." Sırtımı sıvazladı.

Bir an için kapalı kapısının önünde durup ne söyleyeceğimi ve nasıl başlayacağımı düşündüm.

İlişkilerle ilgili zor bir şey, değil mi? Ne tür olduğu önemli değil, eğer sürdürmeye degerse, bazen istemediğiniz şeyleri söylemek, kendi ağzınızdan çıkarmak ve eşinizin şu anda inşa ettiği çitin üzerinden atmak zorunda kalırsınız çünkü insanlar onları incittiğinizde böyle yapar - çitler inşa eder, duvarlar yükseltir, hendekler kazar, tuzaklar vb. Eğer uzlaşmak için ilk hamleyi yapan sizseniz, orada öylece durup kafasının çitin diğer tarafından çıkıp çıkmayacağını, topu geri atıp atmayacağını görmeniz gerekir.

Kapıyı bir kez çalışıyorum ve açmadan önce cevap vermesini beklemiyorum. Beej bana bakıyor ve ben de kapının pervazına yaslanıyorum. O da televizyona bakıyor.

"Nereye gittin o zaman?" diye soruyor Man U tekrarına.

Ellerimi ceplerime sokup biraz daha içeri giriyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Yıllardır böyle.

"Ona aşığım, Beej-"

Çenesi geriliyor, sonra küçük bir kahkaha atıyor, başını sallıyor. Kızgın görünüyor ama bana değil.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Son zamanlarda bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Ona doğru yürürken başımı sallıyorum. "Berbat bir durum, Beej." Dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor. "Kafayı yemiş-" Ona söylüyorum, ama bu bir hata çünkü anında hırlıyor ve ben de iç çekiyorum, hepimizi becerebildiği ve kimsenin bu konuda bir bok söyleyemediği için sinirleniyorum.

"Öyle, dostum," diyorum ona. "Herkesin onu sevmesine ihtiyacı var. Senin, benim, Tom'un, Jules'un... Bok gibi. Ve o-"

"Dur." Başını sallıyor. "Ne yapıyorsun, Christian? Bu onunla ilgili değil."

Bence bu çoğunlukla doğru değil. Onun için her şey onunla ilgili. Her zaman

öyleydi, muhtemelen hep öyle olacak.

"Bu senin en iyi arkadaşım olman ve ona aşık olmanla ilgili," diyor.

"Öyle demek istemedim." Ona bir bakış atıyorum ama o b a k ı y o r .

"Onunla çıktın. Hem de arkamdan."

"Beej-" Dalgın bir şekilde başımı arkamdaki duvara vuruyorum. "Bu bir kazaydı. Takılıyorduk, senden çok daha uzun süredir arkadaşız." Bu hoşuna gitmedi, gözleriyle beni uyarmaya çalıştı, ben de omuz silktim. "Onunla sadece takılıyordum, o günden önce milyarlarca kez takıldığım gibi, hayatımız boyunca. Sonra bir gün öpüştük."

"Oh." Bana abartılı bir bakış attı. "Bir gün öpüştünüz!"

"Yağmurluydu, bir telefon kulübesinde..."

"Lanet olsun, Christian-" Başını deli gibi sallamaya başladı. "Lanet olası bir oyun oynamayı istemiyorum."

"Ne soruyorsun?" Biraz bağıriyorum.

"Neden o?" diye bağıriyor.

"Çünkü o lanet olası Magnolia Parks."

Cevap bu. Alacağı tek cevap bu ve ihtiyacı olan tek cevap da bu, gerçekten - çünkü anladığımı biliyorum. O, uğruna her şeyi yapabileceğin, herkes olabileceğin, hayatını mahvedebileceğin, yağmur yağdığı ve onu ilk kaybettiğin yazki gibi koktuğu için sisli bir telefon kulübesinde onunla kırk saniye yalnız kalabilmek için tüm arkadaşlarını ve vicdanını bir kenara atabileceğin kızlardan biri. Magnolia Parks milyonlarca farklı şeydir. Bir sürtük, bir baş belası, bir muamma, lanet olası bir süper kanlı ay - insanlar bu tutulmaları görebilmek için çılgınca şeyler yaparlar. Ben delice bir şey yaptım. O zamandan beri bedelini ödüyorum.

BJ bana ters ters bakıyor ve ben omuz silkiyorum, o zaman olduğu gibi şimdi de tüm bunlara karşı çaresizim.

"O üzgündü ve ben de bunu düzeltmek istedim." Ona bir bakış attım.

"Ama senin yüzünden üzgündü Beej. Çünkü onun için her zaman sen-"

Bana ağırlaşmış bir bakış attı. " B u artık doğru değil."

"Evet, öyle dostum." Gözlerimi deviriyorum. "Bunu nasıl göremiyorsun? Yaptığı her şey senin yüzünden, seninle ilgili ya da sen onu **s i k t i ğ i n** için seni sikmeye çalışıyor."

Yatağına uzanıyor ve gözlerini tavana dikeyor. Ağzından hava üflüyor ve bana bakıyor. "Neden bana söylemedin?"

Onun yanına oturdum. İ çekiyorum. "ünkü o senin. Ve senin olmadığında bile, o hala senin."

BJ tekrar tavana bakıyor ve ben de ellerime bakıyorum.

"Ve ben onu istemiyorum, Beej. Ben sadece-" diye devam ediyorum ve i çekiyorum. "Onu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Burnundan yüksek sesle nefes alıyor.

"Evet, o hissi bilirim."

Onu bir saniye dikkatle izliyorum. "Beej, onunla konuşmam lazım." Dalgınca çenesini gıcırdatıyor. "Ne söyleyeceksin?"

Biliyorsam ne olayım, cevabım bu. Hiçbir fikrim yok.

"Bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ama söylemek zorundayım."

Kaşlarını çatıyor, bir kez başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

Daisy

Ben ve Romeo, karmaşık insanlarız, belli ki. Şu anda yaptığımız şey karmaşık değil, aslında çok şeffaf.

Ama onun benim için bir zamanlar masum ve gür kuyruklu olan anlamı artık karmaşık ve kafa karıştırıcı bir hal aldı.

Banyodaki o gecedен ve beni öldürmeye çalışan o adamlardan beri... Yapamadılar, bizi öldürdüler. Ondan önce neyse, onu değiştirdiler. Her şeyi değiştirdiler.

Erkek arkadaşım üstündeki ölü adamın altından sıyrıldı ve iki silahını da pantolonuna sokarak beni banyodan çıkardı.

Çok titriyordum -soğuktan değil, daha çok şoktan- o da üzerime bir bornoz geçirdi. Gitmeme izin vermedi.

Kısa süre sonra kardeşlerimiz ve ailesi bizi almaya geldi. ey Romeo'yu eve götürmeye çalıştı ama o gitmedi, gitmesine izin vermedi, beni bırakmadı.

bize bir gün verdi.

Ertesi gün öğleden sonra zar zor uyuduğumuz bir gecenin ardından uyandığımızda - boğazım morarmış ve morarmıştı, her yarım saatte bir sallanarak uyandım, hala alamadığımı düşündüğüm uykumda adamlarla savaşıyordum - ailelerimiz bizi oturttu ve ayrılmanızı gerektiğini söylediler. ey birlikte olduğumuzda bu tür şeylerin olmaya devam ettiğini, bu yüzden artık birlikte olamayacağımızı söylediler. ey Romeo'nun son senesini bitirmek için New York'taki okula gideceğini söyledi. Hiçbir şey söyleyemedim, konuşamadım, kendim gibi bile olmayan garip, bodur bir çığlık attım ve Romeo'nun elini bırakmadığım halde onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissettim. O da hayır dedi, karşı koydu, kardeşime vurdu. Jules ona izin verdi. Carmelo onu sürükledi.

Ey bizi fiziksel olarak ayırdı. Julian'ın yüzünde bir yara izi var. Romeo'ya geri dönmeye çalışırken onu pençeledi.

Gece saat ikide Romeo gizlice odama girdi. I

Kekoa'nın ona yardım ettiğini düşünüyorum çünkü asla kendi başına giremezdi. Beni yataktan çekti, deli gibi öptü.

"Benimle kaç" dedi bana. Her şeyi geride bırak, hayatımızı, ailelerimizi, Julian'ı.

Konuşamadım. Başımı salladım.

"Başka kimseye ihtiyacımız yok," dedi bana, bileklerimi tutarak. "Yeni Zelanda ya da Bali ya da bizi yakalayamayacakları uzak bir yer."

Başımı salladım.

"Nereye istersen-" Omuz silkti. "Umurumda değil-"

"Londra'dan ayrılamam," diye zar zor söyledim. Bunu söylemek bana o kadar acı verdi ki, o kadar muhteşem bir zorlamaydı ki sonrasında midem bulandı.

Ama bunun Londra'yla ilgili olmadığını bildiğini biliyordum. Julian'dı.

"Yapabilirsin," dedi bana bir bakış atarak. "Seninle ilgileneceğim-" Başımı salladım.

"Dais, eğer kaçmazsak beni yarın kapı dışarı edecekler - aylarca ayrı kalacağız."

Yüzümü kapattım, yabancı bir çığlık atmaya başladım -ellerimi çekti, tuttu. "Benimle gel. Ona ihtiyacın yok."

Keşke bu doğru olsaydı, çünkü doğru olsaydı gecenin köründe onunla birlikte istediği yere giderdim. Kaçar ve her şeyi arkamda bırakırdım, çünkü bu gerçekten bir rüya ama gerçek değil. Julian'a ihtiyacım var. O benim sadece kardeşim değil, sadece en iyi arkadaşım değil, o benim babam, koruyucum, ailem ve evim ve Romeo benim için dünyalara bedeldi ama kardeşim evrene bedeldi.

Başımı hafifçe salladım ve Roma benden bir adım geri çekilip sendeleyerek nefes aldı.

"Hayır mı?"

"Özür dilerim-" Gerçekten yüksek sesle söylemedim.³⁶³ Romeo hüznü, kuru bir kahkaha attı.

Ona uzandım.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.³⁶⁴ Ve sonra gitti. Ertesi gün New York'a uçtu.

Hafta sonu İngiltere ve Amerika'daki tüm dergilerde aynı berbat reality şovdan iki kızla takıldığı için yer aldı. New York'ta kendini becerdi, o Noel'de eve geldiğinde kalbimi kırdı ve onunla hiç konuşmadım, hatta

ailelerimiz günü birlikte geçirdiğinde. Yılbaşı gecesi ikimiz de sarhoş olduk ve birlikte uyuduk ve böylece başladı, birlikteliğimizin berbat versiyonu doğdu ve hala devam ediyor. Romeo'yu sevmenin nerede bittiğini ve Romeo ile travmatize olmanın nerede başladığını bilemiyorum. Her şey birbirine karıştı.

Nefes nefese çıplak bedenimin üzerine çöktüğünde burası da karıştı. Gözlerindeki şefkatle elini saçlarımın arasından geçiriyor ve eminim ki içinde bulunduğumuz tehlikeli durumu daha da riskli hale getirecek.

Günlerdir bunu yapıyoruz. Hiç durmadan. Sadece yemek yemek ve bazen duş almak için duruyoruz.

Bu tam anlamıyla bir felaket, bunu biliyorum. Ben yürüyen bir tren enkazıyım. Christian'ı bildiğimden çok daha fazla sevdim - ve sevdiğimi biliyordum - ama şimdi buradayım, onun yokluğunun ardından, gerekli olan her yolla kurtulmaya hazır bir insan kabuğuyum.

Romeo bir araçtır ve gerekli olduğunu söylediğinde inanın bana. O benim düştüğüm buzu delen el.

Yılan ısırığından sonra yapılan anti-zehir iğnesi gibi.

O, az önce düştüğüm uçurumun kenarında tutunduğum tırmanma baltasıdır.

Romeo bana doğru yuvarlanıyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Sadece annemi aramalıyım." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Beni günlerdir görmedi. Endişelenmeye başladı."

Başımı sallayıp uzaklara bakıyorum, ne kadar süreceğini merak ediyorum çünkü zihnim kendi haline bırakıldığında gittiği tek bir yer var ve o da artık yasakladığım bir yer.

Kapı zili çaldı.

İçimi çekiyorum, odamdan çıkmak zorunda olduğum için sinirleniyorum ama yine de dikkatimi dağıttığı için sessizce memnun oluyorum.

Romeo'nun tişörtlerinden biri ve dantelli külotuyla aşağıya inip ön kapıyı açıyorum.

Tiller geri çekiliyor. "Woah.

³⁶⁵ Kaba. Yüzümü ekşittim.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama duraklıyor ve bana doğru düzgün bakıyor.

"İyi misin?"

Sığ bir nefes alıyorum. Artık tüm nefeslerim sığ. "Ne istiyorsun,

Tiller?"

"Bu doğru mu?" diye sorar.
Kollarımı göğsümün üzerinde
kavuşturuyorum. "Ne?" "Sen ve Hemmes
ayrıldınız mı?"
Yakıcı acı. Dürüst bir yüz. "Evet."
Aslında benim için biraz üzgün görünüyor. Nefes veriyor, başını sallıyor.
"Bak
-"Daisy, eğer konuşmak istersen ya da bilirsin işte-"
Rome arkamdan, "Öyle değil," diyor, kollarını belime doluyor ve
beni gömleksiz ve belli ki sevişmeden yeni çıkmış bir halde kendisine
doğru çekiyor.
Tiller gözlerimi tutuyor -hâlâ daha üzgün görünüyor- sonra beni
geçip Roma'ya bakıyor. "Seninle konuşmuyordum."
Romeo öne çıkıyor ve beni arkasına çekiyor. "Seni vurmalarına izin
vermeliydim-"
Roma'yı geriye doğru çektim. "Bu senin seçimin değildi Romeo." Ona
ters ters baktım. "Git yukarıda bekle."
Birkaç saniye Tiller'a bakıyor ve sonra beni öyle bir öpüyor ki kendimi
bir çöp gibi hissediyorum çünkü bu gösterişli bir gösteri ve kanıtlamaya
çalıştığı bir nokta ama ne gösterdiğini ve ne demek istediğini
bilmiyorum.
Tiller onun uzaklaşmasını izledikten sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı.
"Tanrım." "Christian Qui'yi geçtin."
"Onun adını söyleme," diyorum çabucak. Alçak sesle,
boğazımın arkasından. Tiller şaşırarak göz kırptı.
"Ya da değil," diyor sessizce, merdivenlerden geri geri inerken.
"Söylediklerimde ciddiydim.
Konuşmak mı istiyorsun-"
Bir kez başımı salladım ama gülümsemedim. Artık nasıl gülümseyeceğimi
bilmiyorum.

³⁶³ Yine de denedim.

³⁶⁴ önceki gecedan kalan her şey kadar canımı yaktı.

³⁶⁵ Ve görünüşüne bakılırsa bunu kibarca söylemediğinden şüpheleniyorum.

Hristiyan

Holland Park'a gidiyorum ve midem bulanıyor.

Beej ile konuşmaktan daha kötü. En kötü ihtimalle, Beej bana yumruk atabilir. Ama Parks, lanet olsun, ruhumu bile söküp atabilir. Aslında birkaç kez söktü. Sanırım bu yüzden şimdi ona gidiyorum. Ondan o parçalarımı geri vermesini isteyeceğim.

Marsaili beni içeri aldı, gözleri kısık ve şüpheliydi. Parks'la birlikte olmamızdan hoşlanmıyordu ama sanırım bu onu sorumlu bir ebeveyn ya da her neyse o yapıyor. Akli başında kim kızının benim gibi biriyle birlikte olmasını ister ki? Sadece bir aptal, gerçekten, bu yüzden onu suçlayamam.

Merdivenleri koşarak çıktım, kapısını iterek açtım çünkü kapanmamıştı. Yatağında oturuyordu. Baş eğik, burnu bir dergide, o kadar güzel ki iğrenç ve hemen neden bu karmaşanın içinde olduğumu hatırlıyorum birinci sırada.

Gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor, başını kaldırıp etrafına bakıyor.

Magnolia bana doğru koşup beni odasına çekerken ve kazağımın kapüşonunu başımdan çekerken gözleri kocaman oluyor.

"Canını yaktılar mı?" diye soruyor küçük bir sesle. Başımı sallıyorum ve o da rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. "Yaptın, ama..." Ona söyledim.

"Ne?" Gözlerini kırıştırıyor.

"Gerçekten Parks, siktir git." Ses tonum istediğimden daha agresif çıkıyor, ama sanırım oldukça kızgınım, bu yüzden yine de devam ediyorum. "Yani, gerçekten, siktir git. Ciddiyim."

"Christian-"

"Sen bir sürtüksün, Parks."

Biri ona tokat gibi çarptı. Bu kelimedenden nefret eder, hep nefret etmiştir. Bana o lanet Bambi gözleriyle bakıyor, kocaman ve yaralı.

"Sana aşığım," diyorum başımı sallayarak. Öylece dökülüverdi

-İzin almadan, önceden düşünmeden, sanki üç yıldır ilk kez bir fırsat yakalamış ve kaçmaya başlamış gibi. Artık her şeyi sineye çekeceğim, çünkü kaybedecek neyim kaldı ki? Elimi beline doladım.

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı, paniklemişti. Onu öptüm.

Ve bu garip bir öpücük. Güzel, önemli - aslında hayatımın en önemli öpücüğü olabilir, çünkü çok açıklayıcı.

Son öpüşmemizden bu yana yıllarca onu öpmeyi düşündüm, onu tekrar öpmeyi Everest'im yaptım ve işte buradayım, Holland Park'ın ortasındaki yatak odasında, elim belinde, onu uzun zamandır istediğim şekilde öpüyorum ve bu istediğim şey değil ve nedenini biliyorum.

"Ve aslında-" Ona ters ters bakıyorum. "Senden nefret ediyorum." Bunun üzerine biraz sarsılmış görünüyor. "Neden?"

"Çünkü bana izin verdin," diye bağıryorum, bitkin bir halde. "Diğer çocuklar yerine bana yönelmenin bir nedeni var-"

Başını hızlıca sallar. "Evet, çünkü biz-" "Yapma."

Ona bakıyorum. "Nedenini biliyorsun."

ve alt dudağı titremeye başlıyor. Dünyadaki herhangi birinin onun y a n ı n d a olmasından hoşlanmıyor, gerçekten ama bizden birinin? Ben mi? Reddedilmeyi kaldıramıyor.

Bana zayıf bir omuz silkme hareketi yaptı. "Diğer ikisi Beej'e sadık. Onun için bana yalan söyleyecekler. Ve biliyorum ki sen-"

"Senin için her şeyi yaparım." Başımı salladım. "Evet, yaparım. Ama bana izin verdiğin için seni sikeyim. Neyin var senin? Bütün dünyanın seni sevmesine mi ihtiyacın var?"

"Christian," diyor ve gözleri yaşıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Ona doğru koğuyorum, bileklerini elime alıyorum ve yüzündeki saçları itiyorum.

Birkaç saniye ona bakıyorum, aklımdan geçenleri beynimden geçiriyorum, ona söyleyeceğim şeyi tam olarak kastettiğimden emin oluyorum. Geri almak yok

-Bu geri dönülmez bir şey.

"Artık bununla işim bitti, tamam mı?" "Christian." İç çekiyor.

"Ve senin de beni rahat bırakmana ihtiyacım var, Parks." Ona bir bakış attım. "Senin üzerinde olmama izin ver."

Başını sallıyor, biraz okulda azarlanmış gibi görünüyor.

Bayan Bain tarafından. O da biraz korkmuş görünüyor. "Artık benim arkadaşım olmayacak mısın?"

"Ben her zaman senin arkadaşın olacağım Parks, ama çok uzun zamandır senin arkadaşın değilim."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor, utanıyor.

"Şu andan itibaren," diyorum gözlerine bakarak, "Jonah'tan yapmasını istemezsen, benden de isteme."

Başını sallıyor, sanırım kendi kendine. "Çok özür dilerim, neyim var bilmiyorum, ben-"

Dilimi üst dudağıma bastırıyorum.

"Sana izin verdim." Zayıfça omuz silkiyorum. "Bu konuşmayı üç yıl önce de yapabilirdik ama yapmadık çünkü ben istemedim." Ona yarım bir gülümseme gönderdim. "Seni sevmek başkasını sevmemek için iyi bir nedendi."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve gözleri daha parlak görünüyor. "Onu seviyor musun o zaman?"

Başımı salladım, yatağına oturdum.

"Evet." O da yanıma oturdu. "Şanslı kız."

"Oi." Gülümsememi bastırarak onu işaret ediyorum, "Bu saçmalıkların hiçbiri yok, Parks."

Artık sadece iş yapıyoruz, sen ve ben."

"O iyi mi?" diye soruyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, konuşmuyoruz."

Yüzü biraz düşüyor ve acaba biraz suçluluk duygusu mu görüyorum diye merak ediyorum. "Seni seviyorum, Christian. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ne yazık ki seni sevdiğim gibi değil." Ağzını büzüyor. "Bir zamanlar sevmiştim."

"Onu nasıl sevdiğini asla." Ona bir bakış at, şakacı bir şekilde dizini sık.

Sona gelmiş gibi hissediyorum. O kadar uzun, o kadar uzun yıllar boyunca bastırılmış, işkence edilmiş boktan duygulardan sonra, onu nasıl sevdiğimin bon re'sini izliyormuşum gibi hissediyorum.

ames ve aslında düşündüğümünden daha az üzgünüm. Daha çok rahatladım.

Yanağından öpüyorum, ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. "Onunla işleri berbat etme Parks-" Başımı ona doğru sallıyorum. "Eğer

yaparsan çok kızarım."

Daisy

Hayatımda Romeo ve benim seks yaptığımızı ve aynı anda bitmediğimizi hatırlayabildiğim tek bir an bile olmadı.³⁶⁶ Bununla bir ilgim olduğunu söylemek isterdim ama yok, o yaptı. Roma beni tanıyor, hep tanıdı. Beni izler ve beklerdi ve şimdi bile bunu yapıyor, burada yatağımda, orada duşumda, alt katta tiyatro salonunda, mutfak tezgahımda, her yerde, her zaman. Bu sürekli ve durmuyoruz çünkü duramıyorum. Eğer yaparsam, her şeyi hissedeceğim, her şey bana geri dönecek ve artık hissetmek istemiyorum. Hissedemem. Kendime izin vermeyeceğim. Bu yüzden bugün üçüncü kez beni yine kendine doğru tutuyor, bedenlerimiz o an içimizden geçip gidene kadar gergin ve sert. Ve tıpkı bundan önceki her seferde olduğu gibi, Romeo başını geriye atıyor ve gözleri kapalı gülümsüyor, bir kahkaha atıyor ve ben, bilinçli bir düşünce olmadan, yüzümü boynuna gömüp öpüyorum. Sadece bir kez. Her zaman yaptığım gibi. Tadı tuzlu, her zaman olduğu gibi.

Ve her zaman olduğu gibi, bu dördüncü tur için bir sinyaldir.³⁶⁷

Kardeşimin doğum gününün üzerinden yaklaşık iki hafta geçti ve biz hiç durmadık. Telefonuma cevap vermiyordum, hatta muhtemelen bakmam gerektiği halde bakmadım bile. Lanet telefonuma bakmış olsaydım muhtemelen bundan sonra olacıklardan kaçınabilirdim, ama bunun yerine Roma tepede ve ben merhaba m'ye bakıyorum.³⁶⁸ yatak odamın kapısı açıldığında.

Romeo omzunun üzerinden geriye bakar, ters ters bakmaktadır ve öfkelenmeye hazırdır, ama onun Jack olduğunu anladığı anda tavrı tamamen değişir.

"Vay, vay." Kapı çerçevesine yaslanır. "Jack!"

"Defol git!" diye homurdandım.

Pencerelerime doğru yürüyüp perdeleri iterek açarken "Hayır," diyor.³⁶⁹ "Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun Dais?"

"Arkadaş olmayı bıraktığımız gün mü?" Örtünmek için üzerime bir çarşaf çekerken hararetle söylüyorum.

Jack bir 'hah' sesi çıkarıyor ve bana sahte bir gülümseme atıyor.

Yatağa oturur ve Roma ayağa kalkarak sırtarak ona bakar.

"Jacky-" Ey, yaklaşık yedi yıl önce onları tanıştırdığım ve sarhoş olup barıştıkları gecedan beri yaptıkları el sıkışmasının aynısını yapıyor.

Jack elini aramızda sallıyor. "Yani siz ikiniz, bu oluyor mu?" ³⁷⁰ Rome çenesini Jack'e doğru uzattı. "Ne düşünüyorsun, Giles?" "Ben mi?" Jack eliyle kendini işaret eder. "Yani, kişisel olarak, bence sen bir

Truva paketi bir müdahaleden uzakta-" Roma

gölmeye başlıyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum.

"Jack-" Ona bir bakış attım. "Bir şeyin tam ortasındayız..." "Evet." Başını eğiyor. "Misyoner! Perçinleyici stu, siz ikiniz."

Romeo elini saçlarının arasından geçirirken daha çok gülüyor. "Yani, bu sabah müthiş bir gösteri yaptık dostum. Görmeliydin, akrobasi gibiydi."

"Bundan hiç şüphem yok-" Jack Romeo'ya uzun uzun bakıyor. "Şu sırta bak Rome, bugünlerde neyi yedekliyoruz?"

Romeo sırtarak bana bakıyor. "Bilmem, kaç kilosun?" ³⁷¹

"Ve, yani, Daisy-" Jack bana bir bakış attı. "Mazel tov."

"Giles." Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor. "Odadaki fili kabul etmemek kabalık olur."

"Jack!" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Kendi şakasına gölmeye başlar.

"Yine de söylemeliyim ki," diye aramızda bakışıyor Jack, "ikinizin tekrar bir araya gelmesi geri kalanımız için başa çıkılması zor bir durum."

Gözlerimi deviriyorum. Ona gerçekten birlikte olmadığımızı, sadece bunu yaptığımızı söylemeye zahmet edemiyorum. ³⁷²

Rome yatağımın başucuna yaslanıp dizlerini yukarı kaldırıyor ve eski dostumuza kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bu nasıl şimdi?"

"İkiniz de çok huysuzsunuz. Bir o, bir bu, bir aşağı, bir yukarı. Cinayet..." Bize bakıyor.

Romeo yüzünü buruşturur. "Cinayete teşebbüs." Jack sıkıca gülümser ve başını sallar. "Çok daha iyi."

Romeo gülüyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Ben gidip bir

duş." Yatağımdan yuvarlanırken üzerini örtmek için bir yastık kapıyor.

Jack yanından geçerken onun kışına şaplak atar ve Romeo eski arkadaşına gülerek başını sallar.

Tüm bunlar bana kendimi yeniden on beş yaşında hissettiriyor, bu ikisi benim dünyadaki tek arkadaşlarımdı ve gerçekten sahip olduğum tek şey onlardı. Sanırım bu şimdi de doğru sayılır. Ve kısa bir an için tüm bunların nostaljisi, Romeo'nun bedeniyle bastırmaya çalıştığım tüm yakıcı acıyı bastırıyor - azalıyor ve sadece bir saniyeliğine serin bir rahatlama yaşıyorum. banyo kapısını kapatıyor ve ses, benden Romeo'ya bağladığım kordonu koparıyor. ikimizin arasındaki hat, tüm niyet ve amaçlar için benim için bir serum damlası çünkü orgazm olduğunuzda harika bir şey oluyor: dopamin ve serotoni n³⁷³ sisteminize salınır, bu da benimki gibi bir kalp için temelde morfindir .³⁷⁴

Ben ve Rome, çok fazla seks yapıyoruz. Belli oluyor.

Ben kendi ağrı yönetimi uzmanım ve Romeo Bambrilla ilaç dispenseri. anksiyözü, o çok gevşek bir t çalıştırır. Kaliteli ürün ve param için çok fazla patlama .³⁷⁵

Yine de karmaşık bir x, çünkü bu noktada, bunu saymak istediğimden daha fazla kez yaptık ,³⁷⁶ Christian'ı hala silmedi. Ne zaman seks yapsak, beynim Roma'nın ondan farklı yaptığı her şeyi not ediyor.

Roma üstte olmayı tercih eder, Christian beni üstte tercih eder.

Tercih edilen .³⁷⁷ Romeo her zaman ellerini kışına koyar, Christian ise Biri belime, diğeri boynuma.

Roma en tepeden başlayıp aşağıya doğru iniyor, Christian bir otlakçıydı.

Onu düşünmek istemiyorum ama sadece onu düşünebiliyorum.

Jack bana uzun uzun bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, hem kırgın hem de ciddi görünüyor. "Hangi cehennemdeydin?"³⁷⁸

"I-"

"Seni aradım, geçen hafta yüzlerce kez mesaj attım. Nereledeydin?"

"Hiçbir yerde!" Omuz silkiyorum, biraz çaresizim.

"Sadece... burada." Yatağıma işaret ediyor. "Bir haftadır burada mısın?" "İki, aslında." Ona burnumu havaya kaldırarak söylüyorum.

Gözlerini kırıştırır ve sonra başını sallar. "Peki ya Christian? O nerede?"

Omuz silkiyorum, onun adı geçince gözlerim yaşıyor. Gözlerimi kırıştırıp aptal halime başımı sallıyorum ve Jack'in yüzü yumuşuyor.

Yatağa oturuyor ve kıvrılarak bana doğru yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Hala ona aşık. "³⁷⁹

Yüzü biraz bocalıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum." Ona ciddiyetle söyledim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra başını banyo kapısına doğru sallıyor. "Peki bu ne o zaman?"

"Bu-" Duraksıyorum. Sanırım ne olduğunu biliyorum, ama en iyi ve en eski arkadaşlarımın bedeniyle ne yaptığımı düşünmek benim için çok çirkin ve acımasız, ama burada ölüyorum ve ölürken beni hep o kurtarıyor.

sadece farklı bir şekilde. "Bilmiyorum. Bunu çözmeye çalışıyoruz."

Jack bana hafifçe başını sallıyor ama kaşları çatık. "Onun için ne olduğunu unutma Dais. "³⁸⁰

"Ben onun için neyim?" Karınca kararınca soruyorum. Bana bir bakış attı. "Her şeyim."

³⁶⁶ Bu kadar bilgi çok mu fazla? Özür dilerim.

³⁶⁷ Yargılayıcı olmayın.

³⁶⁸ Çünkü Christian'ı görmememin tek yolu bu.

³⁶⁹ Romeo da ben de doğrudan güneş ışığının nasıl bir his olduğunu unutmuşuz gibi gözlerimizi şiddetle kırıştırıyoruz.

³⁷⁰ Pek memnun olmuşa benzemiyor.

³⁷¹ Yaklaşık 8,3 taş, çok teşekkür ederim.

³⁷² Roma'nın ne bildiğini de bilmiyorum.

³⁷³ (Ayrıca, bir tıp öğrencisi olarak size oksikontin denen bir şeyin de salındığını söylemek zorunda hissediyorum ama bunu düşünmek istemiyorum çünkü beni bu karmaşaya sokan nöro-hormonun o olduğundan oldukça eminim).

³⁷⁴ Kırık, açıklığa kavuşturmak için.

³⁷⁵ Kelime oyunu kesinlikle amaçlanmıştır.

³⁷⁶. Denesem bile sayabilirim.

³⁷⁷ Hatırlamam için tekrar söyleyeceğim: tercih edildi.

³⁷⁸ Jack'in beni hayal kırıklığına uğratmasından nefret ediyorum.

³⁷⁹ Bunu kuru kuru ağlamadan söylemeyi başarıyorum.

³⁸⁰ Ve her ne ise, bu imadan hoşlanmadığımı biliyorum.

Julian

"Evet, çocuklar." Sandalyemde arkama yaslanıp yemek masamızda toplanan tüm adamlarıma bakıyorum. "Biraz sohbet etmeliyiz."

İç çekiyorum, kız kardeşimin bize hazırladığı yemeğe bakıyorum. On saat yavaş pişmiş kuzu ragu. Bu sohbet için onun gitmesini beklemek zorunda kaldım.

Kekoa ayağa kalkar, kollarını göğsünde kavuşturur. "Brown ödeme yapmayacak." Smokeshow sco, Happy başını sallar.

"Şimdi, bu iki-" Silikon Kötüler'e doğru başımı sallıyorum. "Hesabını boşaltabiliriz. Bize borçlu olduğu her şeyi ondan çekebiliriz, ama-" Başımı sallıyorum, Miguel beni yansıttıyor.

"Bu iş için kötü," diyor Declan ve diğer çocuklara bir bakış atıyor. "İnsanlar bizimle bu boku yapabileceğinizi düşünmemeli."

Kekoa başını sallar.

"Doğru." Ellerimi çırpıyorum. "Yani ödeşiyoruz."

Çocuklar arasında bir mırıltı, çoğunlukla anlaşma. Miguel'in katılması şart değil ama burada deneyeceğimiz her türlü numaraya katılmayacaktır. Oldukça Katolik. Tanrı'yı ben de herkes kadar severim ama bazen yapman gerekeni yapman gerekir.

"Peki ya karısı?" Happy sorar.

"Araştırdık." Koa başını sallıyor. "O pisliğe bir iyilik yapmış oluruz." Boynumu kaşıyorum, düşünüyorum.

"Kız arkadaşı var mı?" Smokes soruyor.

"Evet." Declan başını sallıyor ve ona bir bakış atıyor. "Lyra Iordanou."

"Oh, kahretsin-" Smokes'ın kahkahası. "Yani burası yasak bölge." Ona dokunmak çok fazla insanı kızdırabilirdi.

"Çocuklar mı?" Happy ortaya atıyor ve ben ona bir bakış atıyorum. "Biz çocuklarla uğraşmayız." Başımı sallıyorum.

Decks bana düşünür gibi uzun uzun bakıyor. "Bilmiyorum,

Jules. Sağ ayak öne doğru olabilir."

Başımı tekrar sallıyorum. "Çocuklarla uğraşmayız çocuklar," diyorum yüksek sesle, daha çok Dais'in dinleme ihtimaline karşı. Crucifixion ile uğraşamam.

"Onları öldürmek zorunda değiliz-" TK omuz silkiyor. "Sadece bir dakikalığına onları al.

Ondan biraz daha para kopar." Declan başını sallıyor. "Ona bir ders ver."

İkisinin arasına bakıyorum. "Sekiz yaşında bir çocukla bir buçuk yaşında bir çocuğu kaçırmamı mı istiyorsunuz?"

Declan tek amacı beni sinirlendirmek olan saygısız bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sadece kimsenin senin bir şaka olduğunu düşünmesini istemiyorum, kardeşim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, başımı biraz sallıyorum çünkü bunun beni yemlemek için olduğunu ve işe yaradığını biliyorum.

Gerçek şu ki, bu lanet olası kimsenin bana meydan okuması hissini sevmiyordum. Kimse bana meydan okuyamaz. Kimse bana borcunu ödememeye cesaret edemiyor ve bu yepyeni para babası birdenbire ortaya çıkıyor, ona lanet olası bir Klimt çalmamı istiyor ve sonra bana sadece yarısını ödeyecek kadar taşaklı mı?

Onu sorgusuz sualsiz öldürürdüm, ama ona bir ders vermeyi tercih ederim, hayatının geri kalanında her gün yaşayacağı korkunun, kimsenin bana kazık atıp yanına kâr kalmayacağına dair yaşayan, nefes alan bir reklam panosu görevi görmesine izin veririm.

Çocuklara dik bir bakış attım. "Kimse onlara zarar vermeyecek, değil mi?" Kekoa başını sallıyor. "Asla."

"Tamam." Çenemi çıkarıp başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Hristiyan

Ben ve çocuklar Hollanda'ya gittik. Kimin fikriydi hatırlamıyorum, benim mi BJ'nin mi? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kötü bir fikirdi. Beej ve Parks vahşi bir **k a v g a e t t i l e r**. Gördüklerimin en kötüsüydü; Harrington Caddesi'nde tüm dünyanın gözü önünde birbirlerini parçalıyorlardı. Genelde hepimiz bu tür şeyleri aile içinde, bizden başka kimsenin göremeyeceği bir yerde tutma konusunda oldukça bilinçliyizdir ama bu seferki çok çabuk çığ gibi büyüdü, adam çok ileri gitti ve çok uçtu. Bunu öğrendiğinde tahmin edebileceğiniz kadar yıkılmıştı. Muhtemelen daha fazla.

Sanırım Amsterdam bu nedenle davetkâr geldi. Dürüst olmak gerekirse, oraya gitmeden önce hiçbirimiz doğru düzgün düşünmemiştik. BJ için kaçış uyuşturucu ve seksten ibaret ve biz bu yoldan daha önce de geçtik.

Onunla "ne zaman" diye bir şey yok. Ne zaman diyeceğini bilmez.

Düşündüğünüz kadar kötü ve Parks'ın bilmesine hiçbirimizin izin vermeyeceği kadar berbat durumda. Ben bile, birkaç ay önce muhtemelen ne kadar berbat durumda olduğunu ona söylemeye çalışırdım, muhtemelen burada izlerini biraz örterdim çünkü gerçek çok fazla.

Hepimiz sırayla ona bakıyoruz ve o bunu fark edemeyecek kadar kafayı yemiş durumda. Henry'nin sırası geldi, Jo ve ben bir şeyler atıştırmaya gittik.

Jo ellerinin **t o z u n u a l ı y o r**, Renzo's Delicatessan'daki sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana bakıyor.

"Daisy olayını nasıl hallediyorsun?" "Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Biraz kaşlarını çatıyor. "O ve Rome gibi-"

Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ne olmuş onlara?"

Jo kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatıyor ve o anda içimi bir bok kaplıyor. Midemde dönmeye başlayan alçak gönüllü bir gerginlik gibi. Kardeşim ensesini kaşıyor. "Abi, onlar tamamen geri döndü."

Ona bakıyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır, değil." "

Olamaz. Gece olsaydı, tek seferlik bir şey olurdu. Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Öyle."

"İnsanlar çok saçmalıyor, Jo. **B u** doğru değil."

Kardeşim bana biraz şaşkın baktı. "Christian, onları gördüm."

"Onları ne yaparken gördün?" Omuz silktim.

"Örgü örmek." Bana bir bakış attı. "Birlikteler, kardeşim. Julian hiç ayrılmadıklarını söyledi ve o..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Başım dönüyor gibi hissediyorum. Mide bulantısı ve baş dönmesi. Bunca zamandır ne yaptığını sanıyordum bilmiyorum, sadece beni özlüyordu sanırım. Ben lanet bir aptalım, tabii ki Romeo'ya geri dönecekti. Neden dönmeyeceğini düşünmedim bilmiyorum. Belki de benden sonra onu geri almayacağını düşündüm, ama neden almasın ki? Kim almaz ki?

"İyi misin?" Kardeşim başını eğdi. "Tuhaf görünüyorsun."

"Sence seks mi yapıyorlar?" Ona soruyorum.

Bana garip bir bakış attı. Bir kez başını

salladı. "Çok mu?"

Dilini alt dudağına bastırıyor, kaşlarını çatıyor ve bir kez başını sallıyor. "Tek yaptıklarının bu olduğuna eminim-"

Daisy ile yaptığım onca şey, aslında aklımda hiç durduramadığım onca şey beynimde çığ gibi büyüyor. Bilinçli değildi, sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünerek acınası bir halde falan değildim, ama durmayı hiç düşünmedim - durmayı. Ve son birkaç haftadır durduk, biliyorum, ama durduğumuzu sanıyordum çünkü o gece onunla yatarak bana göre yanlış bir şey yaptı ve birkaç hafta içinde ben sakinleştiğimde ve o gerçekten çuvalladığını ve aşırı tepki verdiğini ve beni sevdiğini fark ettiğinde, tekrar başlayacağımızı ve sonsuza kadar tekrar başlayacağımızı sanıyordum.

Ama odasında onunla birlikte? Şimdi mi? Bassike'den aldığım en sevdiğim eşofman altımı bıraktığım odasında mı? İç çamaşırımın yarısının olduğu? Telefonumun şarj aletinin hala onun duvarına takılı olduğu yerde mi? Yemin ederim, eğer o lanet herif benim telefonumun şarj aletini kullanıyorsa-

Çoraplarım orada. Ya benim çoraplarımı giyiyorsa?

Prezervatif aldım, yatağının benim tarafımdaki çekmeceye bıraktım. Ya onu sikmek için kullanırsa?

Garip bir ses çıkarıp elimi ağzıma bastırıyorum. "Sanırım ben

hasta ol."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Senin derdin ne lan?"

Benim ona dokunduğum gibi o da dokunuyor mu? Beline bayılıyorum, tek elimle tutabilmeme bayılıyorum. Gözünün altındaki çil, onu öpmek için her zaman bir çağrı gibi görünüyor, her seks yaptığımızda üzerinde gezindiğim çenesinin köşesi. Bunu yapıyor mu? Tabii ki yapıyor, yüzünün şekli bunu gerektiriyor.

Başımı kaldırıp kardeşime baktım. Sanırım solgunlaştım.

Başını sallıyor. "Sorun nedir? Sen... sen onu seviyor musun?" Kıkırdıyor.

Sadece ona bakıyorum, nefes alışım hızlandı.

Bitirmeye yaklaştığında nefesi hızlanıyor, bu hızlı, nefesli pantolonlar çok seksi ve bilmiyorum, bunları her yaptığında kendimle çok gurur duydum. Onu nefessiz bırakmayı bir onur nişanı gibi takıyordum, ama sonra merak ettim, acaba onun için mi böyle nefes alıyordu?

Greyhound'umun kalanını geri atıyorum. Bir yudum. Jo'nun viski bardağına bak. Al onu. Bir yudum.

Jo bana bakıyor, bana biraz yabancı gözlerle bakıyor. Jonah insanları sevmez. Ya da sevdiğinde, bunu çok isteksizce yapar.

"Şu anda gerçek misin?" Göz kırıyor. "Ona aşık bir deli misin?"

"BEN-BEN-" Başımı salladım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Jonah."

"öyle." Bana doğru işaret ediyor. "Dallanıp budaklanıyorsun dostum."

Parmak uçlarımı kapalı gözlerime bastırıp başımı sallıyorum. "Ona tam anlamıyla aşığım, Jo."

"Amsterdam'da ne halt ediyorsun?" Adam kafasını sallıyor. "Az önce bana onun lanet bir erkek arkadaşı olduğunu söyledin!"

"Şey, sanırım öyle-" Omuz silkiyor.

Başımı ona doğru sallıyorum. Gözlerimin arasını çimdikliyorum. Kızlardan nefret ediyorum. Hepsi birer canavar.

Gerçekten onun da beni sevdiğini düşünmüştüm. Ama işte buradayız.

Siktir et onu.

Kardeşime baktım. "Çocuklar nerede?" Siktir et.

Tam Beej olacağım.

Daisy

Romeo ve ben akşam yemeği için Annabel'e gitmeye karar verdik ve Julian da bizimle geldi. İkiisiyle birlikte dışarıda olmak beni yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettiriyor ,³⁸¹ Ama o zamanki ben değilim. O zamanlar, bir şekilde ,³⁸² Oldukça umutluydum. Aşka inanıyordum, Roma ve benim sonsuza dek birlikte olacağımızı düşünüyordum, sonsuzluğun sadece kendimizi daha iyi hissetmek için söylediğimiz bir şey değil, bir hedef olduğunu düşünüyordum. On beş yaşında olduğumu ve hiçbir şeyi Roma'yı sevdiğim kadar sevemeyeceğimi hissettiğimi hatırlıyorum. Christian geldi, çitlerden atladı, tereddütlerimi ve çekingenliğimi vurdu ve tam ortamda bir delik açtı. Onu, birini nasıl seveceğimi bilmediğim bir şekilde sevdim. Onu sevmek bir daha kimseyi aynı şekilde sevmeyeceğimden emin olmamı sağladı, çünkü bıraktığı o delik bana bir tıp dergisinde gördüğüm ve Amerikan İç Savaşı'ndaki yaralanmaları belgeleyen bir vaka çalışmasını hatırlattı .³⁸³

149'uncu Pennsylvanian Piyade Birliği'nden bir asker vardı.

Büyük bir mermi parçasıyla yaralanmış ve mermi tam içinden geçmiş - sırt bütünlüğünü parçalamış ve alttaki kasları korkunç bir şekilde yırtmış - ancak omurgasında, hatta kaburgalarında bile herhangi bir yaralanma olmamış. O, tüm niyet ve amaçlar için, temizdi. Sanırım altı ay sonra onu savaşa geri gönderdiler. **H e r** yerinde bir delik vardı. O kitaptaki resimdeki benim. Ortasında delik olan adam benim.

Christian sırf onu sevdiğim için hayatımı paramparça eden bir top mermisi ve sanırım şimdi bu yüzden ondan nefret ediyorum. Onun hayatımdaki yokluğunu, güneşin bir bulutun arkasına kaydığını hissettiğiniz ve yeniden on beş yaşında, aptalca umutlarla dolu, kırılmamış ve düzgün bir şekilde sevebilmeyi dilediğiniz gibi hissediyorum, ama işte buradayız. Ölçülemeyecek kadar berbat durumdayım, dünyadaki en eski arkadaşımı beceriyorum ve aynı anda onu da beceriyorum. Yine de durmayacağım. İstesem bile durabileceğimi sanmıyorum.

Roma, ağabeyimle birlikte "Türkiye" hakkında konuşurken kolunu bana doladı.

Hafta sonu Liverpool / Man U maçı var. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde Noel için pişirmek istediğim şeylerin Pinterest panosunu yapıyorum. Kafamı kaldırdım. Etrafıma bakıyorum .³⁸⁴

Onları fark etmem sadece bir saniye sürüyor ve fark ettiğim anda gözümü kaçırıyorum. Christian Hemmes'in bana böyle bakmaya hiç hakkı yoktu.

Kardeşim ve çocukluk aşkımla burada olarak onun lanet köpeğinin derisini yüzdüm. Hiç. Sıfır hak.

Yarısı yenmiş Midye Marinière tabağıma dikkatle bakıyorum. Lezzetli olmadığı için değil, Istakoz a L'Américaine de aldığım için.

"İyi misin?" Kardeşim çenesini bana doğru sallıyor .³⁸⁵ Zar zor bakıyorum, başımı sallayarak karşılık veriyorum.

Roma kaşlarını çatarak bana bakıyor, aynı anda Christian vals yaparak masamıza geliyor, kafamı kaldırmadan o olduğunu anlayabiliyorum. Yeni ayakkabılar. Siyah J.M. Weston Nubuk Spor Ayakkabılar. Eski siyah kot pantolonu yırtılmış ve sevdiğim bir dizini gösteriyor. Onu ne kadar çok sevdiğimin ağırlığının beni öldürmesine izin vermemeye çalışarak birkaç saniye yere bakıyorum.

Yukarı baktım. "Ne istiyorsun?"

Açılışı böyle yaptığım için biraz üzgün görünüyor, sanırım ve bu beni heyecanlandırıyor. Keşke öyle olmasaydı, keşke böyle olmasaydım, keşke böyle olmasaydık, keşke onun hareketlerini ve göz kırpmalarını inceleyerek en azından bir şekilde benim onu sevdiğim gibi beni sevdiğine dair bir kanıt bulmaya alışkın olmasaydım.

Ama ben böyleyim ve sırtıma sapladığı bıçağı alıp onu dürtmekten başka aramızdaki her şeyin gerçek olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Christian başını sallayarak masadan uzaklaştı. "Konuşabilir miyiz?"

Romeo sandalyesinde arkasına yaslanır, kollarını göğsünde kavuştururken Christian'a Göz kırpmayla bakar.

"Hayır." Gözlerini tutmadan başını sallıyorum. Christian iç geçiriyor. "Dais, hadi ama-"

Romeo ayağa kalkar. "Hayır dedi."

Christian sinirlenmiş bir halde ona bakar. "Ne sikime ayakta duruyorsun? Otur, kimse seninle konuşmuyor."

Roma'nın kafası şaşkınlıkla geri çekilir.

Christian'a başımı sallayarak aralarında ayağa kalkıyorum. "Sadece git-"

"Daisy." Bana çaresiz ve yorgun bir bakış attı. "Lütfen, sadece konuşmak istiyorum-"

Ama Rome etrafımda dolanıp Christian'ı itiyor. "Sana gitmeni söyledi."

Christian'ın içi boğ bir k a h k a h a s ı var ve bu beni geriyor çünkü Roma'nın Christian'dan daha iyi dövüştüğünü düğündüğünü biliyorum çünkü onunla hiç dövüşmedi. Onu sadece Viyana'daki müzede yapılan bir dövüşte görmüş ama Christian'ın nasıl dövüştüğünü biliyorum. Genelde neden yapmadığını da biliyorum.

Christian kendini tutup Roma'yı geri iter ve hemen ardından çenesine çılgın bir yumruk indirir.

Rome bunu beklemiyordu ama kendini toparlaması sadece bir saniye sürdü ve Christian'a saldırarak onu arkasındaki masaya doğru savurdu. Christian Rome'la güreşirken ve onu yumruklamaya başlarken yiyecekler, tabaklar, cam eşyalar etrafa saçılıyor. Rome ara sıra yumruk atsa da pek bir şey yapamıyor ve herkes bakakalıyor.

Dürüst olmak gerekirse biraz sıkılmış görünen kardeşime çılginca bakıyorum .³⁸⁶ Gözlerimin utançtan kocaman olduğunu biliyorum. "Bir şey yapar mısın Julian?" diye bağıyorum.

Homurdanarak masadan kalkar ve Christian'ı ayağa kaldırarak Roma'dan uzaklaştırır ve ona tehditkâr bir yumruk atar.

"Sana gitmeni söyledi, dostum. O yüzden gitsen iyi olur."

Christian bana uzun uzun bakıyor, göğsü kabarıyor -bacakları kanlı, burnu da öyle- sanki ona haksızlık etmişim, sanki beni sevmesi için onu kandıran benmişim, sanki kalbini otobüsün altına atan benmişim gibi bana bakıyor, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz.

Dilini alt dudağına bastırıyor, kanı siliyor ve Roma'ya gidip yüzünü kontrol etmeden önce ona gerçekten bakmam gerekenden bir saniye daha uzun süre bakıyorum. Oraya vardığımda telaşlı ellerimi itiyor, utanmış ve kızgın. Bana bakması için yüzünü tutuyorum, böylece Roma'ya bu şekilde dokunmamı izlemesini sağlayarak Christian'ı bir kez daha incitebiliyorum. Bunun onu incitip incitmeyeceğini bile bilmiyorum, ama bir anlık rahatlama için bu fırsatı değerlendirmeye, bir saniyeliğine bile olsa kendi acımı onunla değiştirmeye hazırım.

³⁸¹ Sanırım bunun hoş bir nostaljisi var...

³⁸² Nasıl olduğunu bilmiyorum.

³⁸³ Sadece eğlence için. Hafif bir okuma, nasıl gittiğini bilirsiniz.

³⁸⁴ Bir ya da iki cinayet teşebbüsünden sonra bu tür şeyler için örümcek hissine sahip oluyorsunuz...

³⁸⁵ Kendime Julian'ın onun kadar dikkatli olmasının sinir bozucu değil, teknik olarak güzel olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum.

³⁸⁶ Hayatımın iki aşkının bu restoranda kavga etmesi gibi.

Julian

Dün gece bir gece daha geçirdim.

Sonu pek iyi bitmedi, en azından kafesteki adam için. Biraz kötü hissettim ama yeraltı dövüşünün riski bu, değil mi?

Onu öldürdüğüm gibi beni de kolayca öldürebilirdi. Sanırım bu da tamamen doğru olmayabilir.

Daisy morlukları fark etmesin diye uzun kollu bir tişört giyiyorum - fark ederse bilecek ve kızacak.

"Oi." Mutfağa girdim, tezgâha oturdum. "Merhaba." Kız kardeşim kafasını kaldırdı, yüzüne bizimki bulaşmıştı.

"Pişiriyor musun?"

"Hayır, sadece şu ünlü yüz bakımlarımızdan birini yaptırıyorum..." Bana bir bakış attı, o küçük pislik.

Mutfak tam bir felaket. Sanki aynı anda sekiz şey pişiriyor. Haftalardır yemek yapmıyor, Hemmes'le aradıklarından beri yapmıyor - onun için garip, hiç yemek yapmazdı. Çocukken bile. Aslında, anne babamız öldüğünde bile yemek yapardı. Konuşmazdı ama yemek yapardı.

Bu onun için bir tarifi takip etmektir. Ölçmek, dökmek, bir plan oluşturmak ve işe yaramak çünkü yemek pişirmek sadece fiziktir. On iki yaşındayken bana söylediği şey buydu. Tarifi takip ederseniz sonuçlar değişmez.

Önu aynı anda birden fazla şey pişirirken hiç görmedim, bu ona sezgisel gelmiyor çünkü bunu yöntem için yapıyor ve burada tezgahdan tezgaha, kaseden kaseye, her yerde kaşıklar, açık bırakılmış brülörler, fırın kapağı açık - ne olsaydı bunu asla yapmazdı, ama sanırım mesele de bu.

O değil.

"Nedir bu?" Elimi karıştırdığı kaseye daldırıyorum.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Yaptığım turta için yaban mersinli lling."

Onun yanından fırına bakıyorum. "Ekler mi yapıyorsun?"

"Ve millefeuilles," diyor başını kaldırmadan. "Tereyağını uzatsana."

Yapıyorum, sonra tezgâha yaslanıyorum, büyüttüğüm kız kardeşimi izliyorum - o istemese de odayı okumaya çalışıyorum, bu yüzden odanın içinde çok hızlı hareket ediyor, konmayan bir sinek kuşu gibi.

"Senin için endişeleniyorum Dais."

Kolunun ön kısmıyla burnunu kaşıyor, bir şekilde daha bizimkilerden çıkıyor. "Olma o zaman." Bana bilmem gereken her şeyi anlatan bir bakış fırlatıyor. "Ben ne."

"Sen ve Roma bir tür rekor kırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Bana ters ters bakıyor. "Çok konuşuyorsun, her gece yatağında başka bir kız var."

"Hep öyleydi gerçi." Omuz silkip onu işaret ediyorum. "Ama sen? Senin gibi değil."

Beni görmezden geliyor.

"Miguel derslere girmediğini söyledi, çamaşırhanede metrelerce sıra varmış."

"Kendin yap." Karıştırdığı kaseye söylüyor.

Başımı salladım. "Mesele çamaşırlar değil Dais, onları göndereceğim. Ama çamaşır yıkamayı seviyorsun, yemek yapmayı seviyorsun, dersi seviyorsun, boks yapmayı seviyorsun, okumayı seviyorsun ve artık bunların hiçbirini yapmıyorsun-"

Birkaç saniye uzaklara bakıyor, sonra yüzünde küçük bir karınca ifadesiyle geri dönüyor. "Belki de artık gerçekten kendim gibi hissetmek istemiyordumdur."

Ona bakıyorum ve biraz korkmuş hissederek başımı sallıyorum. "Sana ne yaptı böyle?"

Omuz silkiyor, lavabodaki bulaşık yığınının odaklanmadan bakıyor. Başımı eğip gözlerini arıyorum.

"Onu öldürmemi ister misin?" Sadece gülmek için soruyorum.

Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Birkaç kez göz kırptı. Sonunda kendi kendine başını sallayarak "Ben bir Huntsman Turtası yapacağım" dedi.

"Peki ya tatlılar?" Yaban mersinli lling'e bakarak soruyorum.

Kaseyi alıyor ve lavaboya döküyor.

"Pastırmam bitmiş," dedi bana. "Gidip bana biraz getirir misin?"

Daisy

Duştan ıkıyorum ve Rome bana bir havlu uzatıyor. Tek gözü kapalı ve bana gülümsüyor, keşke gülümsemese .³⁸⁷ Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ama ben de onu öpüyorum çünkü artık böyle biriyim.

Onun yanından geçip aynada kendime bakıyorum, dışarıdan aynı görünüp içeride kendimi nasıl boktan, berbat bir kabuk gibi hissedebildiğime hayret ediyorum. Dış görünüşler böyle etkileyicidir.

Diş fıramı alıyorum, diş macunumu sürüyorum. Marvis Jasmin Mint. Kendime bakıyorum, tanıdık bir şey aramaya çalışıyorum ama içimde tanıdık hiçbir şey kalmadı, sadece Roma var. Burada olduğu için kendimi berbat hissetsem de burada olduğu için minnettarım. Kendime yalan söylediğim her şeyin doğru olmadığını anlayabiliyorum.

O beni seviyor.

Başka birini
seviyorum. Başkasını
seven birini.

Hepsi ok... Yunan. Ve bu hikayelerin nasıl bittiğini bilirsiniz. Birileri ölür. Her zaman trajedi vardır. Ölüm benim. Trajedi ben olacağım.

Rome arkamdan geliyor, kollarını havluyla kaplı bedenime doluyor ve ağzını boynuma gömüyor.

"Annem bu akşam yemeğe gelmeni istedi-"

"Oh," diyorum. Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkıyor. Romeo'yla aile yemeğine gidemememin milyonlarca nedeni var; bunlardan biri de Delina'nın beni bu halde görmesine izin verememem. Görürse anlar. Sağlıklı mıyım? Hayır. İşlevsel miyim? Zar zor. Oğlunu kullanıyor muyum? Tamamen.

"Um-" Dönüyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum, başımı umursamazca sallıyorum. "Bilmiyorum, gerçekten öyle hissetmiyorum."

"Akşam yemeği gibi mi?" Göz kırıyor .³⁸⁸

"Evet." Omuz silkiyorum. "Sen şimdi git ve sonra geri gel, biz de -her neyse-"

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bir kez yutkunuyor. "Her neyse?" diye tekrarlıyor, kaşlarını indirerek.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun-" Omuz silkiyorum, olanları olabildiğince çabuk geçmeye çalışıyorum.

Başını iki yana sallar. "Aslında bilmiyorum Dais."

"Önemli bir şey değil." Bir omzumu aşağı yukarı kaldırıyorum. "Sen git, onlara sevgilerimi ilet ve sonra geri gel, kaldığımız yerden devam ederiz." Onu öpmek için eğildiğimde geri çekiliyor ve bana bakışları beni korkutuyor. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Sanki bir yabancıymışım gibi, sanki çok iyi tanıdığı bir şeyi gözden kaçırmış gibi .³⁸⁹

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hiçbir şey-"

"Saçmalık." Kaşlarını çatıyor ve benden uzaklaşıyor. Arkasını bana dönerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. Başını sallıyor ve sonra arkasını dönüp elini ağzına bastırıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Daisy, seni seviyorum," diyor bana, yaklaşmadan. Kahretsin .³⁹⁰
"Sana aşığım."

Ben de şöyle dedim: "Roma, bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" dedi.

"Öyle!" Elimi ona belli belirsiz sallıyorum. "Bunu neden yapıyorsun-"

"Ne?" diye araya giriyor .³⁹¹ "Seni sevdiğimi söylemem için mi?"

"Evet!" Ben hu.

Ağzı hareket ediyor ama ses çıkmıyor. Acı verici bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Başını sallıyor ve sonra bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. "Ne yapıyoruz biz?" Bana bakıyor ve gözleri bulanık görünüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ne söyleyebilirim ki?

Daha yüksek sesle sorarken gergin görünüyor, "Benimle ne yapıyorsun Dais?" "Bilmiyorum." Umutsuzca omuz silkiyorum, ellerimi göz çukurlarıma bastırıyorum. "I

-Suyun içindeyim- "³⁹²

Bu doğru, ama bunu söylemek istemezdim d³⁹³ ama yaptığım da bitti. Onu bir kurşun gibi vurdu, tam ortasından. Öldürücü bir atış .³⁹⁴

Yüzü düşüyor, nefesi vücudunu terk ediyor ve ben onu bir saniyeliğine buruşturuyorum, kendimi bildim bileli sevdiğim ama artık aşık olmadığım, benim için savaşıyor ve beni koruyan, benim için öldüren, benim uğruna öldürdüğüm bu çocuğu. Acı çektiğim onca şeyden daha azı için birini öldürebilirim.

Ama şu anda bunların hiçbir önemi yok çünkü hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı .³⁹⁵ Batıyordum, başımı suyun üstünde tutamıyordum ve sonra onu barın karşısında gördüm ve şimdi buradayım, onu daha önce bizi öldürmeye çalıştıklarından farklı bir şekilde öldürüyorum, ama ölmek ölmektir, sanırım ve onunla sadece suda yüzdüğümü söylerken onun biraz öldüğünü görebiliyorum.

"Boğul o zaman," diyor bana .³⁹⁶ "Umurumda değil."

Bana bakıyor, gözleri karanlık, çenesi gergin, burun delikleri açık - ve bunların hepsi doğru, ama yüzünün en gerçek kısmı kırık olan kısmı.

Beni geçip banyo kapısını çarptı. Birkaç saniye sonra yatak odamın kapısı da çarptı.

Sonra nefesim kesiliyor çünkü Romeo'nun bedeniyle bastırđığım sızı, onun yokluğunda yeniden şiddetleniyor.

Anında, yakıcı bir acı.

Banyomdaki çeşitli eşyaları lavaboya ve zemine süpürürken bir yabancının ağlamasına benzeyen bir ses çıkarıyorum.

S a h a n ı n her yerinde cam kırıkları var ve ben birkaç saniye boyunca kırıklara ve parçalara bakıyorum s³⁹⁷ temizlemek için süpürgeyi almadan önce. Romeo hala burada olsaydı, bir şeyi kırıp hemen temizlemenin hayatında gördüğü en agresif davranış olduğunu söylerdi.

Acı, acıdan uzaklaşmak için iyi bir oyalanma yöntemidir, diye düşünüyorum banyo zeminine oturup ayaklarımın tabanlarından cam kırıklarını ayıklarken.

Bunu yavaşça yapıyorum, uzun sürmesini sağlamaya çalışıyorum, hissettiğim duygudan olabildiğince uzaklaşmama izin veriyorum, ama yapamıyorum, çünkü hepimizin sahip olduğu içimdeki o re - Hristiyan'ın ölüme terk ettiğı - Roma'nın az önceye kadar körüklediğı - son közlerine kadar düştü.

Bir şeyler yapmam lazım.

Alt kata inip mutfağı giriyorum. Saat biraz geç olmuştu, akşam 8 civarı.

Declan içeride, sadece o var.

Ve bu sorun değil, hatta tercih edilebilir.

Başını kaldırıp bana bakıyor, çenesini sallayarak tabanlarında bandajlar olan ayaklarıma bakıyor. "Ne oldu?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Cama bastım."

Ayağı kalkıp bana doğru yürüyor, kaşlarını çatarak bir ayağımlı tutuyor ve biraz kuşkuyla bana bakıyor. "Ne kadar cam var Dais?" ³⁹⁸

Onu görmezden geliyorum.

Beni belimden tutup arkamdaki mutfak tezgahına kaldırıyor, ayağımı tekrar kaldırıyor ve bandajlardan birini geri çekiyor. Çok acıyor ama irkilmiyorum bile.

Bana kaşlarını çattı. "Kendine dikiş attın mı?" Bir kez başımı salladım.

"Ne oldu lan?"

"Üst katta bir bardak düşürdüm ve sonra da içine bastım."

"Kazayla mı?" dedi s³⁹⁹ Yüzümü ararken bana bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, onun yanından geçip yarı sarhoş votka şişesine uzanıyorum ve lavabonun yanındaki kirli bardağa biraz döküyorum. Geri atıyorum.

Declan kaşlarını çatarak beni izliyor. Ağzından biraz hava üflüyor ve oturduğu masaya geri dönüyor.

"Julian nerede?" Kendime biraz daha doldurarak soruyorum.

Masaya doğru eğildi ve bana uzun uzun baktı. Nerede olduğunu bildiğimi biliyor. Josette Balaska şehirde. Onun tekrarlayan bir müşterisi.

Bir oteldeyiz. "e Rosewood," Declan yine de bana söyledi.

"Yakında eve dönecek mi?" Kayıtsızca sordum. Bunun cevabını ben de biliyorum .⁴⁰⁰

Göz ucuyla bana bakıyor. "Kahvaltı için evdeyim, dedi."

"Oh." Bir kez başımı sallıyorum, gözlerim mutfakta geziniyor. "Diğer herkes nerede?"

Uzun bir bakış daha. "Miguel odasında. Smokes ve Happy-bilmiyorum. e Kötüler şehirde."

"Doğru." Dudaklarımı büzüyorum. "Peki, ne yapıyorsun o zaman?" "Şimdi mi?"

"Evet." Omuz silkiyorum.

Bana garip bir bakış attı. "Bir şey yok."

Bir kez başımı sallıyorum, o da gülüyor, alt dudağını ısıırıyor ve gazeteyi eline alıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve içimin acıdığını hissediyorum. Declan'ın beni görmezden gelmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden tam karşısındaki mutfak tezgahına tünüyorum ve sadece izliyorum, başını kaldırmasını bekliyorum.

Uzun bir süre yapmaz. En azından bir dakika kadar.

Tam bir dakika beni görmezden geldin. Çok uzun bir süre gibi gelmiyor ama

Declan Ellis'in son dört yılını beni hiç sevmeyerek geçirdiğini hatırladığınızda.

Ama gazeteyi dikkatle okuyor, hatta bunu yaparken yüz ifadeleri yapıyor, arada bir gülüyor.

onu bu fikri ilk düşündüğümde daha çok istememe neden oluyor.

Bu saf olmayan bir istek, bunu kabul ediyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissetmemek için yanıp tutuşan bir arzu, biraz gurur ve çokça şehvetle kirlenmiş ama onu bedenimde istiyorum. Şimdi.

Ben de orada oturdum, bekledim, bacaklarımı tekmeledim, tırnaklarımı karıştırdım, shot üstüne shot içtim - oda sıcaklığında, dikkatinizi çekerim!⁴⁰¹ Declan'ın başını kaldırıp bakmasını bekliyorum, ki nihayet bakıyor!

birkaç kez olur.

Sonunda *Daily Telegraph*'a "Ne yapıyorsunuz?" diye sorar.

"Ben mi?" diye yalandan açıklıyorum. "Hiçbir şey." Duraksadım. "Yapmam gereken bir şey var mı?" Hafifçe soruyorum.

Dilini dudaklarına bastırıp gözlerini kısarak kâğıda bakıyor. "Daisy-"

"Declan." Ses tonunu taklit ediyorum.

Bana bakıyor ve göz göze geliyoruz.

O da beni istiyor. Bu konuda pek bir soru olduğunu düşünmüyordum ama açık olmak gerekirse, birkaç metre öteden bile bana baktığında, beni istediğini biliyorum.

Bunu odada hissedebiliyorum ve vücudunda da okuyabiliyorum. Gözbebekleri büyümüş, elleriyle mermere o kadar sert bastırıyor ki elleri bembeyaz olmuş, nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışıyor.

Ağırlığımı biraz değiştiriyorum, gözlerini düşürmüyorum.

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, gözlerimiz buluşsun diye eğiliyor. "Dur." "Neyi durdurayım?" Masumca göz kırpiyorum.

Durmamı istemediğini biliyorum. O

Geldi ve önümde, bacaklarımın arasında durdu, aramızda birkaç santimden başka bir şey yoktu.

"öyle."

"Ne?" Gözlerimi ona

dikiyorum. "Öyle," diyor

daha net. "Neden?"

Başını zar zor sallıyor. "Neler oluyor?" "Hiçbir şey." Havalı bir şekilde omuz silkiyorum.

"Ben ne-"

Delcan'ın gözleri yüzümde geziniyor. "Roma nerede?"

Kontrollü bir nefes alıyorum. "Sanırım şu anda aramız pek iyi değil.

"⁴⁰²

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Bir kez başını sallar. "Bu yüzden votka." Omuz silkiyorum. "Tabii, sen öyle diyorsan."

Bir atış daha yapıyorum.

Declan bilinçli bir adım atarak benden uzaklaşıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "İyi geceler o zaman-"

"Nereye gidiyorsun?" Surat astım. Bana bir bakış attı.

"Yatmaya."

Yutkunuyorum. "Burada mı yoksa senin evinde mi?"

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "İşte."

Alt dudağımı ısıırıyorum ve ona bakıyorum. "Arkadaş ister misin?"

Bana bir bakış attı. "Daisy-"

"Ne?" Parlak bir şekilde soruyorum.

Başını sallar. "Sarhoş görünüyorsun."

"Sarhoşum." Başımı sallıyorum.

Başını sallar ve biraz daha geri çekilir.

O bunu yaparken içimde bir panik dalgası hissediyorum, sanki içimden kayıyormuş gibi.

İçim dışıma çıkmış gibi hissetmemek için gecemin şanssı.

Bu yüzden farklı bir yöne gitmeye karar verdim.

"Kardeşimden korkuyor musun?" Ona düşmanca soruyorum.

Declan sco "Hayır, kardeşinden korkmuyorum."

"Neden?" diye soruyorum ve o hiçbir şey söylemiyor. "Daha önce yapmadığımız bir şey değil" diyorum ve sesimin umutsuz çıktığını biliyorum. Çaresizim. Bu çok çirkin. Utanmam gerekirdi. Ama utanmıyorum ve umurumda da değil. Bana sürtük ya da orospu ya da ne dersen de, hepsi olacağım, Christian'ı düşünmek zorunda kalmadığım sürece umurumda değil.

Decks bana bir bakış attı. "Biliyorum."

İkinci düşmanca vuruşu yapıyorum. "Nasıl olduğunu unuttun mu?"

"Unutmadığını biliyorum," diyor çok hızlı bir şekilde, ⁴⁰³ Sanki bana kızgınmış gibi. "Wow-" Kuru bir kahkaha attım, ⁴⁰⁴ başını sallayarak.

"Siktir git o zaman."

Banktan atlayıp onu iterek geçiyorum. Bileğimden tutup beni çeviriyor ve şimdi ayağa kalkmışken ellerimin ve ayaklarımın sıcak ve karıncalı hissettiği türden bir sarhoş olduğumu fark ediyorum.

Declan'ın gözleri yüzümde geziniyor ve saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına itiyor.

"Ne kadar sarhoşsun?"

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Çok sarhoş," diye başımı sallıyorum. "Ama çok istekli-"

Başını benden yana çeviriyor, sonra kaşları çatılmış bir şekilde geri bakıyor. Ve sonra orada öylece asılı kalıyor. İkimiz de okul dansındaki çocuklar gibi birbirimize bakıyoruz, birbirimizden çok korkuyoruz ve ilk hamleyi yapamıyoruz.

Mahzene doğru yürüyorum. "Şarap ister misin?"

"Buna ihtiyacın yok." Yine de beni kiler merdivenlerinden aşağıya kadar takip ederken başını hafifçe sallıyor. "Benim de yok," diyor ciddiyetle.

Biraz yutkunuyorum, gerginim ama iyi bir gerginlik, bir uyuşturucu bağımlısının derisi yanarken hissettiği türden bir gerginlik, bir vuruş için çaresiz ve bunun geleceğini biliyorlar. Bir dakika içinde kendimi berbat hissetmeyi bırakacağım.

Orada durup bir hamle yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Bir kaşını kaldırdı. "Eğer bunu benim başlattığımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir." Ve sonra tek yaptığı kollarımı havaya kaldırmak oldu.

Bunu yapar yapmaz Decks üzerime atılıyor, gömleğimi çekiştiriyor, beni basamaktan yukarı kaldırıyor ve arkamızdaki duvara çarpıyor. Duvar kumtaşı ve çıplak omzumu sıyrıyor. Acıyor ama

Bugünlerde ne yok ki?

Birbirimizin kıyafetlerini rekor bir sürede yırtıyoruz, ikimiz de bir saniye bile duraksarsak anın bozulacağından ve durmak zorunda kalacağımızdan çok korkuyoruz. Ben durmak istemiyorum. Onu üzerimde ve içimde istiyorum ve tenin tene değmesini seviyorum. Onun üzerimde olmasını seviyorum - ya da herhangi birinin üzerimde olmasını, sanırım, çünkü bu onu durduruyor.

e donuk ağrı hiçbir şey için kaybolur. Tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, kulağıma ağır ağır nefes alıyor - bunu çok uzun zamandır istiyordu. Dört yıllık arzuyla sarmalanmışım ve Declan'ın bu işte çok iyi olmasının tüm nedenleri bir anda aklıma geldi. Bana karşı hep iyiydi. Bana karşı nazikti. Söz konusu ben olduğumda, işte buradayım, düşüncesiz ve onu kullanıyorum ve beni bu acınası, nefret dolu halime soktuğu için Christian'ın adını nefesimin altında lanetliyorum.

Declan'la yatmak istediğimden daha zor, çünkü bunu yaptığım anda, arkadaşlığımızın dokusunda delikler açtığımı hissedebiliyorum. Bana bakmak için her geri çekildiğinde, bir dikişin patladığını hissediyorum ve acaba birisi şu anda ne kadar acımasız olduğumu 1-10 arasında derecelendirse, 11 olur muydum?⁴⁰⁵

Sonrasında, kilerimizde uzanırken nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor. oor, bana karşı hissetmediğim duygular beslediğini bildiğim bu kişiye bakıyorum,⁴⁰⁶ ve o beni izliyor.

Gözleri komik ve onları okuyamıyorum.

Belki yapabilirim diye düşündüm. Seks yaptıktan sonra onu eskiden olduğu gibi okuyabilirdim.

Seks böyle komiktir. Anında yakınlık ama sadece bir saniyelğine.

Altmış saniyelik saf, katıksız bir samimiyet var ve bir insana asla bundan daha yakın olamayacağınızı hissediyorsunuz, denesenez bile, ama bu bir hile.

Bu anlık bir yakınlıktır.

Geçer.

Declan tişörtünü tutup vücuduna geçiriyor, her ne kadar henüz hazır olduğumdan emin olmasam da.

Kot pantolonunu çekip bana bakıyor ve başını sallıyor. "Julian asla bilemez."

³⁸⁷ Bana ne kadar boktan biri olduğumu hatırlatıyor.

³⁸⁸ Anlamıyorum.

³⁸⁹ Sanırım öyle.

³⁹⁰ Bok. Lanet olsun. Lanet olsun.

³⁹¹ Acaba ağlamak üzere olabilir mi? Gözleri öyle bakıyor.

³⁹² Aman Tanrım.

³⁹³ Aman Tanrım.

³⁹⁴ Ben ne yaptım?

³⁹⁵ Need, belki?

³⁹⁶ Tüm yüzü taşa dönüşüyor.

³⁹⁷ Onlarda kendimi bir aynada gördüğümde daha fazla görüyorum.

³⁹⁸ O endişeli. Gerçi hepimiz endişeliyiz.

³⁹⁹ (Umuyor.)

⁴⁰⁰ Hayır.

⁴⁰¹ Gross.

⁴⁰² En hafif tabirle.

⁴⁰³ Bunu bir süredir saklıyordu, bunu söyleyebilirim...

⁴⁰⁴ Biraz soktu sanırım. Sokabildiğim kadar sokacağım.

⁴⁰⁵ Evet.

⁴⁰⁶ Bir trend, sanırım.

Hristiyan

Henry odama girdi ve yüzüstü yatağıma düştü. Yorgun bir inilti çıkardı. Birkaç gün çok zor geçti.

Masamdan ona bakıyorum. "Onunla konuştun mu?" Başını sallayarak yukarı bakıyor.

"Nerede o?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayağa kalkıyorum.

Her şey boka sardı. Parks ve BJ tekrar bir araya geldiler ve bu aslında iyiydi, gerçekten mutluydular - o çok mutluydu. ey bize her şeyi anlatmak için bizi Rosebery'ye getirdi ve Parks oraya vardığında - nasıl olduğunu bilmiyorum

-Ama Magnolia bir şekilde BJ'nin onu aldattığı kişinin Paili Blythe olduğunu fark etti.

Ben bilmiyordum, Henry de bilmiyordu. Meğer grupta bilmeyen sadece biz üçümüz -Manolya, Hen ve ben- varmışız.

Ve Magnolia, lanet olsun. Muhtemelen onu vurup öldürmeni tercih ederdi.

Berbattı. O kadar üzgündü ki midem bulandı. Ve Beej, kahretsin. Mandarin'in ön merdivenlerinde kardeşimin kollarında ağlıyordu, tam bir felaketti.

Henry iç çekerek oturur. "New York'ta."

"Tom'la mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım şu anda orada. Köprü ilk orada." Henry boynunu kaşıyıp bana baktı. "Geri gelmeyeceğini söylüyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalık. Neredeyse Noel geldi."

"Hayır." Henry başını sallar. "Bütün aile Noel'de burada olacak."

"Ailesi biliyor mu?"

Henry bana bir bakış attı. "Herkes biliyor, kardeşim. Her yerde var. Her gazete, her tabloid, her web sitesi -birisi videoya çekmiş ve gitmiş

viral." Henry yine başını sallar. "Geri dönmeyecek. Ne sikime geri dönecek ki?"

Neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum. Magnolia'sız Londra mı? Ona ihanet etmesinin yanı sıra, bunun utancı onun için çok fazla olurdu. Genel olarak onu aldattığı için çok utanırdı - bunun onun için her zaman bir engel olduğunu biliyorum, bunu yaptı - ama bunu en iyi arkadaşıyla yaptığı için? Ve şimdi yabancılar mı biliyor? Hay sikeyim.

Kardeşine çenemi sallıyorum. "Beej nasıl?"

"Bilmiyorum." Henry omuz silkiyor, gru y.

"Konuşmadınız mı?"

"Hayır." Henry kaşlarını çatı. "Siktir et onu, salağın teki."

"Pails nerede?" Masama yaslanıyorum.

Henry bana bir bakış daha attı. "Ümurumda değil, sürtük."

"Tavuk." Gözlerimi deviriyorum. "Yedi yaşımızdan beri arkadaşımız."

"Doğru." Henry başını sallar. "Peki kim on altı yıldır arkadaş olduğu birine bunu yapar? Benim için ölü." Bu konuda kararlı, lanet bir Labrador kadar sadık. Başını iki yana sallıyor. "Onu bir daha görmezsem ne mutlu bana."

Gelgitlerin nasıl değiştiği komik. Bir hafta önce Paili'ye fahişe deselerdi Henry muhtemelen birinin suratını dağıtırdı ama şimdi-

"Bu hafta sonu New York'a gideceğim, nasıl olduğuna bakacağım," diyor. Başımı sallıyorum ve o da bana bakıp düşünüyor.

"Biz aptal mıyız?" Henry başını sallar. "Bunu görmediğimiz için mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Artık bildiğimize göre işaretler oradaymış gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, hani okuldayken Jo ve BJ bizim evde bir parti vermişlerdi de hepimiz üst katta benim odamda şişe çevirmece oynamıştık ya?"

Henry başını sallıyor.

"Magnolia döndü ve Jo'yu mu aldı? Birlikte olmadan önce. Ve sonra BJ bu konuda ona o kadar kötü davrandı ki Jo bunu telafi etmek için ertesi hafta cennette yedi dakika oyununa hile karıştırdı?"

"Ah evet." Henry belli belirsiz başını sallar.

"Paili Beej'i döndürdü - bu konuda hiç susmadığını hatırlıyor musun? Sonra beni yedi dakikalığına aldı ve tüm zamanını gardıropta geçirdi.

BJ'nin neden Magnolia ile gardıropta on dakika geçirdiğinden şikayet ediyor çünkü oyun böyle işlemiyor-"

"Evet." Henry ağzını büzerek başını sallıyor. "Her zaman ona bakıyor, sanırım."

Biraz omuz silktim. "Çoğu kız."

Henry başını sallar. "Jo'nun bildiğine inanamıyorum."

"Yapabilirim." Yine omuz silktim. " O ikisi tüm pisliklerini göğüslerine yakın tutuyorlar." "Peki ya Perry?"

"Evet, şey." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu da hepsinin olayı örtbas etmesini biraz daha mucizevi kılıyor." Ellerime bakıyorum, Henry'ye dönerken kendimi biraz boktan hissediyorum. "Ben her zaman Taura ve Beej'in yalan söylediğini düşünmüştüm."

"Evet," diye başını sallıyor Hen. "Eskiden..."

Cümleyi tamamlamıyor ama cümlenin sonu şöyle: ondan hoşlanmaya başlayana kadar.

"Haklı çıktığını hissediyor olmalı."

Henry başını sallar. "Aslında öyle biri değil." Ellerini saçlarının arasından geçirir. "Yaklaşık bir yıl önce Paili olduğunu anladığını söyledi. Parks'ın hâlâ o olduğunu düşünmesinin daha iyi olacağına karar verdi çünkü erkek arkadaşını ve en iyi arkadaşını aynı anda kaybetmenin onun için çok üzücü olduğunu düşünüyordu."

Ona bakıyorum ve sonra yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

"Oh, lanet olsun." "Ne?" Kaşlarını çatıyor ve burnumu çimdikliyorum.

"Ondan hoşlanıyorsun." Ağzımdan hava üflüyorum. "Hem de çok." "Sakin ol." Kaşlarını çatıyor. "Düzenli bir miktar."

Ona başımı salladım. " Öyle bir şey yok."

"Her neyse." Henry esniyor, kapıya doğru yürüyor. "Senin kız nasıl?"

"Benim bir kız arkadaşım yok." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Bunu açıkça belirtti." Henry bana bir bakış attı. "Öyle mi?"

Julian

Josette ile oldukça muhteşem bir gece. Bir süredir takılıyorduk. Ne zaman şehre gelse. Annesi Amerikalı, babası buralı. İki kıyılı. Biriyle çıksam belki çıkacağım türden bir kız ama çıkmıyorum.

Yine de her zaman eğlencelidir.

Sabah eve geldim ve Daisy ortalıkta yoktu, yine de sürpriz olmadı.

Bizim için hazırladığı aptalca büyük kahvaltılarını özlüyorum. Şehirdeki büyük şeflerin yarısından daha iyi bir aşçıdır.

Mutfığa girip kendime bir kahve koyuyorum, Declan'ın yanından geçerken saçlarını okşuyorum ve o da bana hızlıca gülümsüyor.

"Dün gece nasıldı?" diye soruyor.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Çok ateşli."

"Balaska mı?" Kekoa soruyor.

Başımı sallıyorum ve o da bana tamam işareti veriyor.

Decks esniyor ve ben de sıyrılan koluna bakarak çenemi sallıyorum. "Ne oldu?" Kaşlarını çatarak kendine bakıyor. "Kilerde kazıdım."

Başımı salladım. "Ne içtin?"

"Oh, uh-" Göz kırpmıyor, başını sallıyor. "Sonuçta hiçbir şey."

Başımı sallıyorum, biraz kafam karışıyor ama bunu soracak kadar umursamıyorum. "Dais nerede?" Etrafıma bakıyorum.

Koa bana bir bakış fırlatıyor. "Romeo ile, şüphesiz-"

Declan yüzünü buruşturur ve başını sallar. "Hayır, hiç sanmıyorum." Ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum. Declan burnunu ovuşturuyor. "Sanırım dün gece aradılar."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Konuşmadıklarını söyledi."

Ko ile bakışlarımızı değiş tokuş ettik ve o da masadan kalktı. "Gidip onu kontrol edeceğim."

Başımı sallıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Bunu ben hallederim."
Kapısını çaldım. Cevap vermedi. Yine de açtım, kafamı içeri uzattım.
"Hey," diye sesleniyorum. "İyi misin?"

Cevap vermiyor ve onu yatağında uyurken görüyorum. İçeri giriyorum ve girer girmez kokusunu alıyorum, aşırı içki içen birinin o bayat alkol kokusunu.

Kafam karışmış bir halde kız kardeşime bakıyorum; pencereyi açıyorum, yatağının yanındaki su bardağını alıyorum ve karıştırıyorum. Sek votka.

Yatağına oturdum. İt onu. "O-"

Gözlerini kırpıştırarak uyandı, birkaç saniye bana baktı, sonra dimdik oturdu. Hızlıca etrafına bakındı.

"İyisin Face-" Koluna dokunuyorum. Onu uyandırdığınızda kolayca irkiliyor. Yatağının başına yaslanıp odasının etrafına bakıyor ve ben de ona biraz daha az emin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "İyi misin?"

"Evet."

"Roma'ya bir şey mi oldu?" Alt
dudağını büzüyor. "Hayır." Yani
evet.

Yine de zorlamayın, çünkü onunla hiçbir yere varamazsınız.

Elinin topuğunu alnına bastırıyor.

"Dün gece ne kadar içtin?"

Gözlerini ovuşturup göz kırpıyor ve bana omuz silkiyor. "Bilmiyorum.
Birazcık."

Çenemi çıkarıp hafifçe başımı sallıyorum. "O votka şişesini aşağıda tek başına mı bitirdin?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Yaptıysam ne olmuş?"

Lanet olsun, bu ergenlik çağında bir çocuğa sahip olmaktan daha kötü. "Bir şey yok." Gülümsemeye zorluyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim," diyor bana, dizlerine sarılacak şekilde kayarak.

Başımı salladım ve kontrol etmek için öne doğru eğildim, ama bunu yaparken omzunun sıyrıldığını gördüm.

Onu tuttum ve daha yakından bakabilmek için hareket ettirdim.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey-" Eliyle üzerini kapatıyor.

"Hayır-" Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Kilerdeydim. Omzumu sıyırdım."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Nasıl?" Omuz silkiyor.

Arkama yaslandım, pamuklaşmaya başladım. "Ne içtin?"

"Ne?" diye soruyor, gözlerini kırıştırarak.

"Kilerden mi?" Ayağa kalkıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Oh, uh-" Boğazını temizliyor. "Aslında hiçbir şey. Votka. Karıştırmak istemedim." Yalancı gülümsemesini kül etti.

Yavaşça başımı sallayıp odadan çıkıyorum. Yüzümden anlamış olmalı ki yataktan fırlıyor.

"Julian-" Bana doğru uzanıyor ama akşamdan kalma olduğu için biraz tökezliyor. Onu yakaladım ve sert bir bakış attım. O kadar kızgınım ki sakın olmakla karıştırılabilirim ama sakın değilim.

Sorumlu yardımcım küçük kız kardeşimi sarhoş edip sikiyor mu? Ona bakıyorum, gözleri panikle daha da büyüyor ve yuvarlaklaşıyor.

"Declan!" Hiç olmadığım kadar yüksek sesle kükrüyorum ve sonra onun odasından dışarı fırlıyorum. "Julian-" diye sesleniyor, peşimden koşuyor, beni merdivenlerden aşağı kovalıyor.

Decks fuayede duruyor, yüzü kıpırtısız. Bildiğimi bildiğini biliyorum, ona bakıyorum.

"Sarhoş kız kardeşimi siktin mi?" Ona soruyorum ve Koa koşarak dışarı çıkıyor. Declan'a bakıyor, kaşlarını çatıyor.

"Evet." Declan bir kez başını sallar ve Daisy donakalır.

"Bok suratlıyken mi?" Yüzüne yaklaşarak soruyorum.

"Julian-" Dais kolumu tutuyor ve ben de kolumu onun elinden çekip alarak dün gece siktiği adamın yüzüne doğrultuyorum.

"Evet mi hayır mı?" Ona sordum.

Declan birkaç kez göz kırpmıyor. "Evet."

Daisy'ye bakıyorum ve durum düşündüğümünden de kötü; çok üzgün, bu durumdan çok etkilenmiş, kendine hiç benzemiyor. O böyle biri değil, bunu yapmıyor, çok fazla içmiyor, kendini daha iyi hissetmek için rastgele erkeklerle yatmıyor, utanmıyor. Bir mermer döşemeye bakarken onu izliyorum ve kirpiklerinin ucunda gözyaşları var. Birbirimize çok bağlı olduğumuz için, onu herkesten daha iyi tanıdığım için, kendini bok gibi hissettiğini hissedebiliyorum. Ve onun böyle hissetmesine yardım etti, bu yüzden ne yaptığımı bile düşünmeden onu gömleğinin boynundan tutup odanın diğer ucuna fırlattım.

Ve sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sanırım onu

masaya, dede saatinin içine fırlatın - Daisy çığlık atıyor, ağlıyor ve benim çocuklarım bu eski arkadaşşıma saldırıyor ve o karşılık vermeye bile çalışmıyor. Önce kaçmaya çalıştı ama sonra durdu, bu beni daha da kızdırdı çünkü bunun yanlış olduğunu bildiği anlamına geldiğini biliyorum. Daisy ağlamaya ve üzerime atlamaya devam ediyor, adımı bağıyor, durmam için yalvarıyor, beni ondan çekmeye çalışıyor ama yapamıyor.

Kekoa ve Miguel beni ondan çekmeye çalışıyorlar ama onlar da başaramıyorlar ve Declan'ın vücudu ben ona vurduğumda hareket etmeyi bırakıyor ve yüzü bir yüz gibi görünmeyi bırakıyor. Yüzünde kendi serçe parmağımı kırdığımı fark edene kadar ona vurmaya devam ediyorum ve sonra onun berbat, kanlı bedenini sahanlığa fırlatıyorum. Üzerine bir kez tükürdüm ve kız kardeşime döndüm.

Korkuyor.

Anında kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor, anında pişmanlık duyuyorum ve ona uzanıyorum ve o içgüdüsel olarak uzaklaşıyor. Ölmek istiyorum.

Ağır ağır yutkunuyorum. Daisy beni itti.

Daisy hâlâ hareket etmeyen arkadaşşıma uzanarak, "Hastaneye gitmesi gerekiyor," diyor.

"Yok artık." Kekoa bana ters ters baktı.

"Dokunma bana-" Declan o bozuk sesiyle ona homurdanıyor ve ben her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Çok ileri gittim.

Ama sarhoştı ve o benim kız kardeşim.

"Sana yardım edebilirim-" Daisy, Declan'ın yüzündeki saçları çekmeye çalışır. "Hayır!" Declan ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama hareket edemiyor ve

Bu yüzden sebat ediyor, ellerini vücudunda gezdiriyor ve onun adına neden olduğum yaraları saymaya çalışıyor. Daisy bir kez başını sallayıp Kekoa'ya bakıyor ve titreyen elini ağzına bastırıyor.

"Kekoa, dinliyor musun?" diye soruyor ve o da başını sallıyor ama Kekoa ona bakmıyor, sadece Declan'a bakıyor, tüm vücudu titriyor. "Merrick'e burnunun kırıldığını, göz çukurunda kırık şüphesi olduğunu ve birkaç kaburgasının kırıldığını söyle." Tişörtünü kaldırıyor ve masadan düşen büyük bir cam parçasının hâlâ saplı olduğu karnındaki yarığı gösteriyor.

Sikeyim.

Daisy bana bakıyor, gözleri yaşlı.

"Yaklaşık 8 cm'lik bir yırtık-" Çok titrediği için kekeliyor. "Yerleştirme bir k-böbreği deliyor olabilir."

Kekoa başını sallar.

Miguel onun kolunu tutuyor. "İyileşecek," diyor ona, sadece ona, bana değil. hepsi bana kızgın.

Daisy zar zor başını sallıyor.

Miguel onunla göz göze gelir. "Hastaneye gidersem iyi olacak mısın?" Ondan bana bakıyor - benimle yalnız kalmasının sorun olup olmadığını sormadan ona soruyor.

Kusabilirim.

Başını sallıyor, kendini toparlamak için elinden geleni yaparken ağzı titriyor.

"Hadi gidelim-" Kekoa kapıya doğru başını sallıyor ve Declan'ı kucaklayıp arabaya taşıyor.

Arkadaşımı kanlar içinde Escalade'imın arkasına yatırmalarını izledim. Arkamı döndüğümde kız kardeşim kaybolmuştu.

Julian

Çok ileri gittiğimi anlamak için dahi olmaya gerek yok. Yaptığımı biliyorum, bunu yaparken hissettim - nasıl duracağımı bilemedim, çünkü bu olmamalıydı. Ertesi sabahki halinden, bir gece önce her ne olduysa, ayıklığından tamamen yoksun olduğunu anlayabiliyordum ve dürüst olmak gerekirse, tamamen ayık olsaydı bunu pek umursamazdım. Ama sarhoş? Hayatta olmaz.

Bizim konumuz bu değil.

Ve sarhoş değildi, o kadarını biliyorum çünkü gözleri akşamdan kalma olduğunda yaptığı şeyi yapmıyordu. Yani kızın suratının bok gibi olduğunu ve adamın öyle olmadığını biliyorum ve adam onun kadar ayık olmayan biriyle yatsa deliye dönerdim, ama kız kardeşim?

Hayır.

Ama hastanede, epey hırpalanmış. Daisy'nin onun hakkında söylediği her şey, delinmiş böbrek dışında, ayrıca yerinden çıkmış bir çene ve sayılamayacak kadar çok dikiş - kötüydü.

Declan Ordnance Hill'de özel bir hastanede, aslında bizim gibi insanlar için bir hastane değil ama öyle. Çocuklar Merrick'i atlayıp onu doğrudan oraya götürdüler.

İki gün oldu ve hala içeride.

İki gün oldu ve özür dilemedim.

Biraz özür dilemekten nefret ettiğim için, biraz da tam olarak üzgün olmadığım için. Biraz da kontrolü kaybettiğimi kabul etmekten hoşlanmadığım için.

Aslında hiç özür dilemem. Tam olarak değil. Daisy'den başkasına değil ama ben Declan'dan özür dileyene kadar benimle konuşmuyor bile. Birkaç kez denedim, odadan çıkıp gitti.

e hastane iyi bir hastanedir, gayri meşru paranın size sağlayabileceği en iyisidir ve size çok şey sağlayabilir. e en iyi doktorlar (görmezden gelmeye istekli olan

kurşun yaralarına ve başkasının kanına bulanmış olmanıza kadar) satın alabilirsiniz. Son teknoloji ekipmanlar ve ilerici prosedürler, otel odası gibi odalar ve faturayı ben ödüyorum, ama aramızda kalsın, muhtemelen ben ödemeliyim çünkü onu oraya ben koydum.

"Oi." Kapının önünde durup ona başımı salladım. Smokes'la göz göze gelip ona odadan çıkmasını söylemeden odadan çıkmasını söylüyorum. "Bize bir dakika verir misin?"

Smokes başını sallıyor ve Declan uzaklara, pencereden dışarı bakıyor. Yanına gittim. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum.

"Her şeyi berbat ettim." Bana baktı. "Ama sen de-" Ona bir bakış attım. O yine başka tarafa bakıyor. "O benim kız kardeşim ve berbat durumda, şu anda berbat durumda olduğunu herkes biliyor -bunu bana kendin söyledin-"

Pencereden dışarı bakmaya geri döndü.

"Onu koruman gerekiyordu ve sen onu sarhoşken mi becerdin?" İnanamayarak ona bakıyorum. Yüzüne bir yastık koyma isteği duydum. Ama karşı koydum. "Sen ve ben, daha azı için insanları öldürdük."

"Jules, bana asıldı," dedi ve ben de ona bir bakış attım.

"Evet, umurumda değil, dostum-ayık olsaydı bunu yapar mıydı?"

"Bu günlerde mi?" Sevmediğim bir yüz ifadesi takındı, biraz omuz silkti. "Evet, muhtemelen."

Başımı geri çekiyorum. "Bunu bir daha söyle, sana meydan okuyorum." Gözleri benimkilerden ayrılıyor.

"Çok ileri gittim," diyorum ona. "Ama sen de öyle yaptın." Ve sonra dışarı çıktım.

Daisy

Yalnız bir kaç gün geçirdim.

O zamandan beri Julian'la konuşmadım, biraz onu cezalandırmak için, biraz da beni korkuttuğu için. O kadar kızgındı ki, o kadar mantıksız bir şekilde kızgındı ki, onu göremediğimde böyle mi olduğunu merak ettim. Bu perdenin arkasına bir bakış mıydı?

Böyle biri mi oldu?

İnanılmaz derecede kontrolünü kaybetmiş biri mi? Çünkü gördüğüm şey kontrolü elinde tutan bir adam değil, kontrolünü kaybetmekten korkan biriydi. Aslında, kontrolünü kaybetmiş biriydi.

Diğer herkes de benimle konuşmuyor. e Kötüler benden korkuyor e⁴⁰⁷ ve sanki onlara yan gözle bakarsam kardeşim onları da dövecekmiş gibi davranıyorlar. Kekoa beni hayal kırıklığına uğrattı ,⁴⁰⁸ Hiçbir şey söylememesine rağmen anlayabiliyorum. Miguel de öyle.

Romeo hala benimle konuşmuyor.

Julian bu yıl Noel için Bambrillas'lara gitmeyeceğimizi söyledi, bu da on üç yaşındayken ayrıldığımız yıl dışında Noel için ailesinin evine gitmediğimiz ilk yıl olacağı anlamına geliyor. Bunun Roma için ne kadar üzücü olduğunu hayal bile edemiyorum.

korkutucu.

Ama hiçbir şey Christian'ı ne kadar özlediğimi hiçbir şeyle uyuşturmadığım için yalnızlığımın büyüteç altında olduğu gerçeğinden daha korkutucu değil. Sadece hissediyorum. Ve bu sürekli.

Sabit. Seni yatakta tutmak, duş almamak, yemek yemeyi unutmak, bütün gün boyunca dokunmadığın yarım bardak su, karanlıkta oturmak, müzik yok, televizyon yok, kitap yok, sadece kulaklarımda 7/24 onu özlemenin ezici uğultusu, sürekli.

Julian sonunda benden özür diledi, ancak bu yersiz bir özür gibi görünüyordu - Declan'la zaten konuştuğunu ve evet, onun da gittiğini söyledi

Ama Declan da öyle. Julian bunu bir kez bile düşünmeden gözünü kırpmadan tekrar yapacağını söyledi.

"Gidip onu görmek istiyorum," dedim ağabeyime.

Bana umutsuz bir bakış attı. "Evet, tamam. Bu sefer kıyafetlerini çıkarma." ⁴⁰⁹

Miguel beni oraya götürüyor. Yol çok sessizdi. Daha önce hiç onun tarafından yargılandığımı hissetmemiştim ama sanırım şimdi hissediyorum.

"Bana kızgınsın," diyorum sonunda, ona bakarak.

Birkaç saniye önüne bakıyor, sonra bana bakıyor. "Bugünlerde seni pek anlayamıyorum..."

İç çekiyorum.

"Bunu neden yaptın?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum-" Pencereden dışarı bakıyorum. "Christian, o asla o değildi, bunu biliyorum. Beni geri istemedi, bu yüzden o olmadığını biliyorum. Ama sanırım öyle olduğunu düşündüm. Öyleymiş gibi hissettim. Ve işimiz bitene kadar onu nasıl sevdiğimi bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum, doğru dürüst bilmiyordum. Yani-" Başımı sallıyorum. "Onu sevdiğimi biliyordum ama-um-" Başımı tekrar sallıyorum. "Onu, onları kaybettiğinde kendini de kaybedeceğin bir şekilde sevdiğimi bilmiyordum."

"Oh." Miguel bir kez başını sallar.

"Daha önce hiç kimseyi böyle sevmemiştim." Dudaklarımı büzüyorum. "Bir daha da sevmeyeceğim." Burnumdan nefes alıyorum.

"Daisy-" Miguel bana bir bakış attı.

"Bir daha yapmayacağım," diyorum ona daha yüksek sesle. İç geçiriyor ve sürmeye devam ediyor.

Declan'ın hastane odasının kapısında durduğum ve onun bana hem boş hem de anlamsız bir şekilde baktığı korkunç bir an var. Kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturduğunda beni göndermek üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Sanırım kardeşin biliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gülümsememeye çalışıyorum çünkü bu uygunsuz görünüyor.

"İyi misin?"

Bana dik bir bakış attı. "Ben daha iyiydim..."

Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. "Çok özür dilerim."

Elini dikkatlice benden uzaklaştırıyor. "Artık bunların hiçbiri yok,

muhtemelen-"

İç çektim. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Yapma-" Başını sallıyor. "Sadece yüzde 20'si senin hatan." "Güverte."

Biraz kaşlarımı çattım. "Sana asıldığımı biliyorum-"

"Evet ve sarhoş olduğumu biliyordum." Omuz silkiyor. "Senden faydalandığımı biliyordum."

"Karşılıklı olarak avantajlıydı." Gözlerim onunkilerden ayrılıyor ve yutkunuyorum. "Belki şimdi senin için daha az-" Yüzümü ekşittim.

Morarmış gözlerinin ardından bana gülümsüyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, kendimi harika hissediyorum."

"Biraz kalabilir miyim?" Yatağına tünedim, misafir fikrine pek de üzülmedim.⁴¹⁰

"Hayır." Declan başını sallıyor. "Yola çıksan iyi olur. Şu anda sadece tek gözümle görebiliyorum, hamle yapmaya kalkarsan geldiğini asla göremem."

Bir kahkaha atıyorum, umarım üzgün olmaktan çok eğlenmiş gibi geliyordur, ama öyle olmadığından şüpheleniyorum. Elini bir kez daha sıkıyorum ve Miguel'in beni beklediği lobiye geri dönüyorum.

Asansörün kapısında durup bekliyorum ve kapı açıldığında içeride bir ceset olduğunu görüyorum. Bol kot pantolon, siyah beyaz converse ayakkabılar, gri tişört, arka kapıya yaslanırken ellerini parmaklıklara dayamış.

"Tiller." İçeri girerken ona meraklı bir bakış attım.

Kapılar kapanıyor. Bana doğru baktı. "Kardeşinin 2IC'si neden hastanede?"

Dilimi iki kez tıkırdatıyorum, doğruyu söylemem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum.

"Çünkü benimle seks yaptı." ^{411,412}

Tiller üst dudağını yalıyor ve bir kez başını sallıyor.

"Bunca yolu bana bunu sormak için mi geldin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Hayır-" Başını sallıyor. "Buraya kardeşinin belki de kontrolden çıkmaya başladığını söylemeye geldim."

Aslında ben de aynı şey için endişelenmeye başlıyorum ama Tiller'ın bunu bilmesini pek istemiyorum, bu yüzden kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Bu nasıl şimdi?"

"Roisin'in adamlarını kiraladığını biliyorum-" Tiller başını sallıyor. "Ben sadece

kanıtla."

"Yapmadı," diye yalan söylüyorum ve Tiller bunu biliyor, gözlerini deviriyor. "Sizin ve Julian'ın kuralları var, değil mi?" "Onları nereden biliyorsun?"

Tiller ellerini ceplerine soktu. "Bana söyledi."

"Kardeşim mi söyledi?" İnanamayarak sordum. Tiller bana doğru bir adım atıyor. "Söyle o zaman, kardeşin Matta Tosel ile ne görüşüyor ¹⁴¹³ ne için?" Donup kaldım. Başımı salladım. "O değil."

"Öyle." Başımı sallıyor.

Çenemi gıcırdatıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yalan söylüyorsun."

Asansör açılır ve Miguel orada durmuş beklemektedir. Tiller'ı görünce şaşırarak başını geri çekti. Asansöre adımını attı ve beni kendisinden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

"Ben ne." Başımı sallıyorum.

Tiller Miguel'e biraz göz devirerek "Evet, o iyi," diyor. "Aslında Daisy'yi eve bırakmaya gidiyorum."

Tiller'a bakıyorum, gözlerim kocaman.

"Sadece sen mi?" Miguel Sco'yla aynı anda "Evet, doğru" diyorum.

"Evet-" Tiller başını sallıyor. "Doğru. Bizi takip edebilirsin," diyor

Miguel'e. "Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Konuşmamız gereken bazı şeyler var," diyor bana değil Miguel'e, ama Miguel sadece başını sallıyor. Tiller gözlerini deviriyor ve elini cebine atıp telefonunu, cüzdanını ve silahının kılıfını çıkarıp her şeyi Miguel'e uzatıyor, o da şaşkın şaşkın elindekilere bakıyor.

"Gerçekten ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Miguel'in yüzü ikircikli görünüyor ve bana bakıyor. "Onunla gitmek ister misin?"

Evet .⁴¹⁴ Bunu söyleyemediğim için omuz silkiyorum. "Arabayla on beş dakika falan."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra Tiller'a bakıyor. "Akasya'dan Finchley'e, oradan da Wellington Yolu'na. A5205 kavşağından sola, sonra Park Road'a dönün. A41'den sağa Gloucester Place'e ve sağa Bryanston Caddesi'ne dönün-"

Tiller başını sallıyor. "Yerleşkeye daha önce de gelmiştim." Miguel'e bir bakış atıyor, o da onu görmezden gelip yoluna devam ediyor.

"Bryanston Caddesi'nden sağa dönün, Marble Arch'tan sola dönün.

A4202'yi takip edin

parkın etrafından dolaşın, o tarafa dönün ve Duke of Wellington Place'i takip edin-"

"Hayatında en çok konuştuğun şey bu mu?" Tiller yine araya giriyor ve ben bir kahkaha atıyorum. Miguel hiç eğlenmiyor.

"Grosvenor Place'den sola," diye devam ediyor. "Brampton Road'dan sola, sonra Hans'tan sola-"

Tiller kaşlarını çatı. "Neden tüm yol boyunca Brampton değil?"

"Onu eve götürmek istiyor musun, istemiyor musun?" Miguel kaşlarını kaldırarak sorar. Tiller gözlerini devirir. "Hans'ın solunda-"

"Walton Caddesi üzerindeki Walton Place, Yeoman's Row'a doğru sağa. Egerton Gardens Mews'ten sola, sonra da terastan sola. Anladınız mı?"

Tiller başını sallıyor.

"Herhangi bir pislik yaparsan, sana verdiğim talimatlardan herhangi bir sapma gösterirsen, seni gördüğüm yerde vururum."

Tiller bana bıkkın bir bakış attı.⁴¹⁵

"Bu Walkabout Rotası, Dais." Miguel bana bakıyor ve güvenliğimi bu kadar ciddiye aldığı için ona karşı bir sevgi dalgası hissediyorum. "Hatırlıyor musun?"

"Evet." Başımı salladım ve Miguel bana Tiller'in silahını verdi. "Yanlış yola saparsa vur onu."

Tiller ağzından biraz hava üflüyor ve beni arabaya götürüyor.

Kapıyı benim için açıyor, arkamdan kapatıyor ve içeri giriyor. "Umarım yolu biliyordursun çünkü talimatların sadece yarısını hatırlıyorum."

Bir kahkaha attım.

"Bütün bunlar da neydi?"

"Oh-" Başımı umursamazca sallıyorum. "Farklı günlerde farklı rotalar izliyoruz, böylece birinin beni öldürmesi daha zor oluyor."

Tiller bana bakıyor ve onları öldürmeye çalışan insanlar olmayan insanların yaptığı gibi kaşlarını çatıyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Ben de kaşlarımı çatıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bana gerçekten bunu mu sormak istiyordun?"

Omuz silkiyor, neredeyse utanmış görünüyor. "Sayılır."

"Daha önce yalan mı söylüyordun?" diye sordum. "Kardeşim ve Matta hakkında-"

Başını sallıyor ve gözlerini önündeki yola dikeyor.

"Kardeşimin her ne yaptığıı düşünüyorsanız, o yapmadı."

Tiller bana şüpheli bir bakış attı ama ben başımı salladım. Olamaz. O yapmaz.

"Klasik Noel Filmleri Geri Sayımının 7. Gününü tamamladık-" doğrudur. Bu kesinlikle bugüne kadarki en kötü Noel filmi maratonumuz oldu çünkü Declan konusunda ona oldukça sert davrandım ve o da bu konuda kendini bok gibi hissetti ama gelenek gelenektir.

"Tamam." Yavaşça başını sallıyor. "İlk on ne o zaman?" "Artan sırada mı yoksa azalan sırada mı?"

"İniyor." Aptalmışım gibi kaşlarını çatıyor.⁴¹⁶

Sanki bilmesi gerekiyormuş gibi gözlerimi deviriyorum. "On, *Zor Ölüm*-" Başını eğip düşünüyor. "Dokuz, *e Grinch*."

"Tamam." Bryanston'a doğru döner.

"Sekiz, *Noel'den Önce Kabus*." "İyi yerleştirme." Başını sallıyor.

"Seven, *It's a Wonderful Life*."

"Beğenmedin mi? Sıradaki."

"Altı, *Elf*."

Başını sallıyor.

"Beş, *Evde Tek*

Başına." "Bir mi iki

mi?" "Bir."

Başını sallıyor. "İlginç."

"Dört, ³⁴. *Cadde'deki Mucize*. Bir, *Noel Baba* - az önce izledik."

"Evet, bu oldukça klasik," diye kabul ediyor. "Senin ilk iki filmin hangisi?"

"İkinci sırada *Evde Tek Başına 2* var."

"Sence iki kişi bir kişiden daha mı iyi?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Ve aksini söyleyenin canına okurum."

Yeoman's Row'a dönerken bana bir bakış attı. "Ben aksini söylüyorum."

"Bana bir yer ve zaman ver." Ona ters ters bakıyorum.

"Cuma sekizde nasıl?"

Gözlerim kocaman oldu. "Bu bir randevu şakası mıydı?"

"Öyleydi." Çıkmaz sokağımıza dönerken gururla sırtıyor.

Kapıdaki korumalar beni Tiller'ın arabasında gördüklerinde neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Onlara neşeli bir el sallıyorum.

Tiller arabayı kenara çekti ve bana baktı. Dilini üst dudağına bastırıyor, çenesini göğsüne dayıyor ve birkaç saniye aşağıya bakıyor.

Oldukça güçlü. Daha önce buna dikkat etmemiştim ama şimdi gözleri dikkatimi dağıtmadan ona baktığımda, fark ettiğimden daha geniş ve daha uzun olduğunu görüyorum.

"Çoğunlukla seni eve bırakmak istedim," diyor, bana bakıyor ve yanaklarında bir parça pembe görüp göremediğimi merak ediyorum.

Bir kahkaha atarken ona şüpheyile bakıyorum. "Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Gerçekten iyi olup olmadığını görebilmek için mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, biraz eğleniyorum.

"İyi miyim peki?"

Kaşlarını çatarak nefes alıyor.

"Bilmiyorum." Dürüst olmak gerekirse, ben de.

"Ama neden?" Kafam biraz karışık, başımı sallıyorum. "Neden umursuyorsun ki?" "Çünkü iyi davranıyorum!"

"Neden?" Göz kırıyorum, ba ed. "Çünkü bir centilmen oluyorum!"

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Ama sen bir polissin!"

"İkisi birden olamaz mıyım?" diye soruyor şaşkın bir kahkahayla.

Başımı iki yana sallayarak bakıyorum. "Bana göre değil."

Alt dudağını yalıyor ve gülümsüyor. "İzle beni."

Sonra gülüyor ve ben az önce olanların ciddi mi yoksa bir şaka mı olduğunu anlayamıyorum. Başını biraz salladı.

"Ne?" Surat astım.

Ve gülüyor. "Araştırdığım çete liderinin kız kardeşiyle arabada tek başıma kalacak kadar nasıl yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum."

"Onu buraya getirmek için kendi yolundan çıktın."

"Biliyorum." Bana şöyle bir baktı .⁴¹⁷ "Sorun da bu." "Neymiş o?" Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Senden bilgi almam gerekirken tek yaptığım seni nasıl öpeceğimi bulmak." Gözlerimi kırıştıtarak geri çekiliyorum ve o da yüzüme gülüyor.

"Seni şaşırtıyor mu?"

"Sayılır."

"Her zaman sevişiyoruz."

"Evet, ama-"

"Hiçbir şey ifade etmiyor." Ve sonra Tiller başını sallar, gözleri aşağıya bakar. "Anladım."

Başımı eğip gözlerine bakıyorum. "Bunun bir anlamı olamaz çünkü sen-bilirsin..."

"Doğru." Bir kez başını sallıyor. "Ve sen..."

"Evet." Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Ayrıca, en son ilişkiye girdiğim kişiyi kardeşim öldüresiye dövmüştü."

"Ah." Bana şakacı bir bakış attı. "Buna değebilir."

Başımı sallayıp gülüyorum. "Değmez."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Olabilirsin."

Ve ben değilim, olmadığımı biliyorum- şimdiye kadar olduğum en kötü halim. Declan'la olanlardan sonra kendime duracağıma, hayatımın ortasındaki Hristiyan şeklindeki dev delikten kaçınmak için insanlarla yatmayacağıma söz verdim, ama burada önümde başka bir seçenek var, bu yakıcı acının durması için başka bir şans. Hayır demek çok zor.

Özellikle de on altı yaşımdan beri öyle ya da böyle birlikte olmayı hayal ettiğim Tiller gibi birine hayır demek çok zor. "Birlikte" her türlü anlama gelebilirdi - İncil'de birlikte, romantik bir şekilde birlikte, normal bir yerde, normal bir kasabada bir randevuda birlikte, sadece birlikte. Ama Tiller ve beni hayal ettiğim tüm şekillerde, bunun başka bir adamı o kadar çok seveceğim için olacağını hiç düşünmemiştim ki, olduğumuzu düşündüğüm şeyin serabında kendimi o kadar çok kaybedecektim ki, onun yerine etrafımdaki diğer tüm erkeklerde kendimi arayacaktım.

Bunu dünyadaki en eski arkadaşım ile yaptım ama neden seksi bir polisle yapmayayım? Ona bakarken düşünüyorum, beni öpmesi için eğilmem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum ve bir an için kendimi daha iyi hissediyorum-

Başımın arkasındaki cama bir tıklama oldu. Döndüm ve Miguel oradaydı, kaşları havadaydı,

Dudaklarımı birbirine bastırarak Tiller'a bakıyorum. O da gülümsüyor. "Sanırım artık zamanı gelmişti," diyor Miguel, çoğunlukla beni süzerek. Tiller Miguel'e hafifçe başını sallıyor, sonra bana bakıyor.

"Bir numara nedir?"

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "*Love Actually*."

Birkaç kez başını sallıyor. "Siz İngilizler ve o film."

"En iyisi bu!"

"Mutlu Noeller, Dais." Bana, belki de öpeceğiniz ama öpmediğiniz ama öpmeyi dilediğiniz birine yaptığınız gibi bir yüz ifadesi **t a k ı n d ı**.

Arabasından çıktım ve onu tekrar görmek için başımı eğdim.

"Mutlu Noeller."

Devasa garaj yolumuzdan çekiliyor ve ben de dönüp Miguel'in yargılayıcı bakışları ve katlanmış kollarıyla yüzleşiyorum.

"Kendine çeki düzen vermelisin evlat."

⁴⁰⁷ Yoksa vajinamdan mı?

⁴⁰⁸ e en kötüsü.

⁴⁰⁹ e prick.

⁴¹⁰ Ya da dikkat dağıtıcı.

⁴¹¹ Tepkisini yakından izliyorum.

⁴¹² Nedenini bilmiyorum.

⁴¹³ e tra cker, unutmayın.

⁴¹⁴ Evet!!

⁴¹⁵ Bir haftadır ilk kez bir arkadaşım varmış gibi hissettiriyor.

⁴¹⁶ Ve tekrar arkadaşım gibi hissediyor.

⁴¹⁷ Yüklü görünüyor.

Hristiyan

Bilmiyorum, bu utanç verici ama Noel'de beni etkileyen bir şey var. Bu annemin suçu. Her yıl bize o boktan Amerikan romantik komedi Noel filmlerini izletirdi.

Gerçi son zamanlarda Net ix'te biraz canlanma oldu ama *Sex and the City'deki* hatunla Rob Lowe' un Afrika'da oynadığı bir film oldukça iyiydi. Her neyse, bu filmler beni aptallaştırdı ve Noel zamanı her şey güzel olacaktı gibi hissediyorum. Bir yanımda Magnolia ve BJ'in tamamen ne olmasını bekliyor ama olmayacaklar. Onu ikna ettik, Noel arifesinde New York'a gidip onu geri kazanmaya çalışacaktı. Onu görmek bile istemedi. O ve Harley biraz

toz duman içinde. Şimdi geri dönüyor.

Ama ben ve Dais, bir yanımda bunun olabileceği hissiyle uyanıyor. Olabilir. Noel sabahı hepimiz aynı kiliseye gideriz. St Agnes of Perpetual Hope. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü hayatımız boyunca hep aynı kiliseye gittik ve Peder Harry Devlin, Julian'ın kontrolü altında yaşayan Belfast'ın başındaki James Devlin'in kardeşi. Peder Harry hepimizin günahlarını görmezden geliyor.

Bildiğim bir diğer neden de geçen Noel'in onu muhtemelen ilk kez tam anlamıyla ateşli bir yetişkin olarak gördüğüm zaman olması. Erkek kardeşiyle birlikte sıralarda oturuyordu, etrafı erkeklerle çevriliydi, üzerinde tam olarak göremediğim ama kırmızı olan bir elbise vardı ve ben ona bakıyordum, ne kadar seksi olduğunu düşündüğüm için biraz sarsılmıştım çünkü bu bir suç gibi geliyordu. Uzun süre Julian'ın küçük kız kardeşiymi ve ondan kırk yaş büyük de değildim. O zaman belki on dokuz yaşındaydı, ben yirmi iki. Ama Londra'da yaşamının en katı kuralı Daisy Haite'lerle takılmamaktır, bu yüzden o Noel'de onu görene ve artık bir çocuk değil, bir bela olduğunu fark edene kadar aklımın ucundan bile geçmemişti.

Beni koridorun karşısından ona bakarken yakaladı ve o da

Birkaç saniye sonra dilini bana doğru uzattı. Bugün koridorun karşısından bana bakıp dilini çıkarsaydı sana böbreğimi verirdim.

St Agnes'i çok seviyorum, Londra Ruhban Okulu'nun küçük bir versiyonu gibi. Önce kardeşim, sonra annem, sonra da inanır mısınız, bugün evi terk eden babam sıraya giriyor. Tam onun yanına oturmak üzereydim ki gözüme bir şey çarptı. Birkaç sıra aşağıda kırmızı bir kül rengi sıraya doğru kayıyor ve ben pervaneye dönüyorum, hiç düşünmeden yanına oturacak olanın önüne geçiyorum ve sözsüz bir şekilde yanına oturuyorum.

Hemen ayağa kalktı.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ona mümkün olduğunca yakın bir şekilde.

"Merhaba," diyor hızla, gözlerini dikmiş önüne bakarak.

"Mutlu Noeller," diye tekrar fısıldıyorum, gözlerini arıyorum.

Yüzünü çeviriyor ama bana bakmıyor. "Mutlu Noeller."

Servis başladı. Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve onun parfümü burnuma çarptığında kendimi çelikleştiriyorum. Nefes veriyorum -kendimi yeniden toparlıyorum- Noel ilahilerini söylüyorum

-"Come ou Fount of Every Blessing", "Hark the Herald Angels Sing", "Adeste Fideles"-tüm iyi olanlar ve ben dalga geçmiyorum. Ona yaklaşmak için elime geçen her fırsatı değerlendiriyorum. "Adeste Fideles "in son nakaratında kol kola giriyoruz ve kalbim ona tekrar dokunmak için çarpıyor, bu aptalca şekilde olsa bile - bir kol sıyrığı mı? Kol sıyrığı kimin umurunda? Görünüşe göre ben, çünkü ona tekrar dokunduğum için mutlu ölebilirim. Tek istediğim bu. Onun yakınında ve etrafında olmak, kolumu ona dayamak, tüm benliğimi ona dayamak ve o Noel büyüsünü hissetmeye başlıyorum çünkü kolunu çekmiyor, dümdüz karşıya bakıyor.

Ve sonra şarkı bitiyor. Benden biraz uzaklaştı.

Önündeki sıraya tutunarak öne doğru eğildiğinde biraz darbe aldı.

Derin bir nefes alıyor. Ben de öyle yapıyorum.

Öne doğru eğiliyor, elleri önündeki sırayı benim onu kavradığım gibi kavlıyor. Bana bakmak zorunda kalmamak için gözlerini tavana dikeyiyor ve bu kadar kontrollü olması beni de umutlandırıyor, bu yüzden ellerimi hareket ettiriyorum, p a r m a k l a r ı m ı o n u n k i l e r e d e ğ d i r i y o r u m ve yine -kıpırdamadan duruyor- onları orada tutuyorum. O da öyle. Hareket etmemesini zımni bir davet olarak kabul ediyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve buna inanamıyorum - bu bir Noel mucizesi.

e duaları kabul olmuştur, Agnes umutlu olmakta haklıdır-ve sonra Daisy elini çeker.

"Dur," diye fısıldıyor vahşice.

"Daisy-" diye başlıyorum, sesimden kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını duymasına izin vermemeye çalışarak.

Kardeşinin ve Miguel'in yanından geçip koridora çıkıyor ve hızlı adımlarla kilisenin dışına doğru yürüyor.

Bir saniye sonra peşindeyim, olay çıkarıyoruz ya da ben çıkarıyorum sanırım. Ve umurumda değil. Belki de Noel'in büyüğü budur? Belki de bu, filmde herkesin bıyık altından küfrettiği ama sonra sorun olmadığı, birlikte oldukları bölümdür. Kilisenin merdivenlerinden aşağı doğru koşuyor ve ben de arkasından olabildiğince hızlı koşuyorum - gerçi o da oldukça hızlı. Sonunda yetişiyorum, bileğini tutuyorum ve yüzüme bakması için onu döndürüyorum.

"Daisy, bekle!"

Declan, Miguel, Kekoa ve Kayıp Çocuklar'ın geri kalanı arkamda toplanmış beni izlerken "Ne istiyorsun?" diye bağıyor.

Başımı sallıyorum, kendimi gergin hissediyorum. Herkesin siktir olup gitmesini ve bana onunla bir dakika vermesini istiyorum.

"Sadece seninle konuşmam gerek Daisy. Lütfen." Elini tutmaya çalışıyorum ama o beni itiyor ve kardeşinin çocuklarına doğru bir adım geri atıyor.

Sevdiğim kıza bakıyorum, arkasında Londra'nın En Tehlikeli Adamları var.

"Bana tekrar dokun," diye meydan okuyor ve aslında bu beni biraz korkutuyor çünkü yüzünde hiçbir duygu yok.

"Daisy-" Başımı sallıyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve sonra gözlerim onun arkasında Declan'ınkilere takılıyor. Berbat durumda. Gerçekten bok gibi görünüyor, sanki bir çöp öğütücüsünden geçmiş gibi. O kadar kötü görünüyor ki, Noel mucizem olacağını düşündüğüm şeyin ortasında durup ona bakıyorum. "Sana ne oldu böyle?"

Garip bir şey oluyor. Daisy'nin yüzü biraz değişiyor, gözlerini kaçırarak Declan'a baktığında üzgün görünüyor, o ise hiç kıpırdamıyor, hareket etmiyor, tek kelime bile etmiyor. en Daisy ağır ağır yutkunuyor ve sanki bir dalgaya çarpmışım gibi hissediyorum - hani dikkat etmezsiniz ve büyük bir dalgadır ve sizi altına alacak kadar büyük bir dalgaya çarparsınız ve dip akıntısı o kadar güçlüdür ki sizi çeker ve sarsar

Etrafta dolanmak, seni kuma vurmak, üzerinde sürüklemek - onunla yattığını fark ettiğimde böyle hissediyorum.

Ona doğru bir adım daha atıyorum ve bunu söylerken sesimin nasıl çıktığını kastetmiyorum - sanki bu beni mahvetti, ki mahvetti, sanki bu benim için Noe'l'i mahvetti, ki mahvedecek, sanki vücuduna benden başka birinin, özellikle de onun dokunması düşüncesi elimi duvara sokma isteği uyandırıyor - ama sesim yukarıdakilerin bir kombinasyonu gibi çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

Ve en kötü şey olur. Mükemmel ağzı titremeye başlıyor ve bağırıyor. Sanki içinde bir baraj patlamış gibi garip, panik bir çığlık atıyor. "Seni unutuyorum!" diye bağırıyor ve gözyaşlarını yüzüne bastırıyor.

Sesimi alçaltıyorum, bu konuşmanın St Agnes'in tüm meraklı cemaatine değil, sadece bize ait olmasını istiyorum. "Dais, sadece konuşabilir miyiz?"

"Hayır!" Beni itti. Büyük bir itiş. Aslında sert bir itiş, sanki Noel sabahı kilisenin ön merdivenlerinde benimle bir şeyler başlatmaya çalışıyormuş gibi.

Sonra Julian öne çıkıyor, kız kardeşinin arkasında duruyor. Yüzünü tam olarak okuyamıyorum ama sanırım benim için üzülüyor. Belki de bizim için. Ama biz diye bir şey yok, bundan deli gibi emin.

Jo koşarak kiliseden çıktı ve merdivenlerden bana doğru indi, elini göğsüme koydu ve sessiz ve sakin bir şekilde, "Christian, arabaya bin," dedi.

Ama gözlerim Daisy'ninkilerden ayrılmıyor. "Lütfen, Dais-"

Jonah bana daha sert bir şekilde, "Bin şu lanet arabaya, Christian," diyor. Ona bakarken başımı sallıyorum, onu ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar incittiğimi ve tüm bunların toplamı olarak, ona yanıldığımı ve ona aşık olduğumu söylemem için bana yirmi saniye bile veremeyecek kadar berbat durumda olduğunu düşünerek kendimi hasta hissediyorum.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, sendeleyerek nefes alıyorum, başımı eğiyorum ve gidiyorum.

Daisy

Kilisede Christian'ın elini elimde hissettiğimde bunu medial temporal lobuma yakıyorum. Noel gününün geri kalanını ve sonraki birkaç günü içerek geçirdim.

Baştan savma içki içmek değil, sadece güzel, istikrarlı bir içki içmek. Her zaman iyi bir ruh hali içinde içmek.

Julian'ın Yılbaşı partisi her yıl *Harper's Bazaar*'ın en iyi partiler listesinde yer almaktadır.

Davetli listesi sıkı, kardeşim tarafından seçildi.

Asla bir tema yoktur. Asla bir kıyafet kuralı yoktur. Asla bir artı bir yoktur. Ya davetlisinizdir ya da değilsinizdir.⁴¹⁸

Herkes telefonunu kapıda güvenliğe teslim ediyor, içeride kamerayla yakalanırsanız dışarı atılıyorsunuz.

Bir sürü ünlü geliyor ama sadece havalı olanlar çünkü korkak olanlar kardeşimden korkuyor.

Geçen yıl Chance the Rapper partide DJ'lik yapmıştı.

sanırım Kygo'nun olduğu yıl. Gece yarısı öpücüğüm için ona bir şans verebilirim çünkü bu yeni yılı getirmek için oldukça iyi bir yol.⁴¹⁹

Saat 9:30 sularında yatak odamdan aşağıya iniyorum, geç bir giriş yapmaktan memnunum ve ayrıca Jack ve ben Antoni Porowski'nin bu gece ortaya çıkacağı varsayımsal durumda ne yapmamız gerektiği konusunda mini bir tartışmaya girdik,⁴²⁰ kimin onunla eve gideceğini. Her zamanki gibi Jack, ikisi de eşcinsel olduğu için onu söyledi, sanırım bu yeterince adil, ama "Evet, ama Antoni henüz benimle tanışmadı-" diyemedim.

Jack gözlerini devirdi ve sinirlendi ve sonra beni dondurmayı bırakması için *Pearl Harbor* Ben A eck'in ilk haklarımı ona takas etmek zorunda kaldım. Yine de şaka yapıyor, çünkü takasta 1997 David Duchovny'yi aldım, ki onu hep istemiştim.

Her neyse, aşağıya indik ve bir buçuk dakikamı aldı.

Christian Hemmes'in kanepemize tünediğini fark ettim. Neden burada olduğunu bilmiyorum. Aslında burada olduğuna inanamıyorum.

Elinde gevşekçe bir bira tutuyor ve gülüyor. Henry, Jonah, BJ ve Taura da oradalar. BJ beni tedirgin edecek şekilde sarhoş görünüyor. Kötü bir şöhreti olan bir modelle konuşuyor ve Magnolia ile aralarında ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama onu en yakın arkadaşıyla aldattığını duydum. O kadar berbat görünüyor ki onun için üzülüyorum - dürüst olmak gerekirse Magnolia için üzülüyorum ^{.421} Sanki onu çoktan kaybetmiş gibi bir hali var, o yüzden siktir et, onu da kaybedecek.

Christian beni fark ediyor - fark ettiğini biliyorum, çünkü gözleri parlıyor - ama gözlerini yakalamaya fırsat bulamadan bırakıyorum. Sadece çok fazla irade gücüm var.

Yüzümün solduğunu ve aynı anda kızardığımı hissediyorum.

Odanın diğer tarafında kardeşimi görüyorum ve dört nala merdivenlerden iniyorum.

"Ne! E ! Siktir!" Konuştuğu kızı yolumdan çekiyorum.

Julian kıkırdamadan önce bana umutsuz bir bakış atıyor ve ittiğim kıza bakıyor. "Özür dilerim-" Başını sallıyor. "Kız kardeşimin hiç terbiyesi yok. Onu ben yetiştirdim, ^{"422} ona söyler. Kadınları yatağa atmak için yaptığı numaralardan biri. Numaralara ihtiyacı yok. Yine de kullanıyor. "Kendim f⁴²³-" Devam ediyor. "Çocuk sayılırdım. Gerçekten çok zordu. ^{"424}

"Julian!" Ayağımı yere vuruyorum. "Christian'ın burada ne işi var?"

Soruyu düşünerek başını eğdi. "Zamanı geldi gibi hissettim."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne zamanı?" "İkinizin sohbet etmesi için-"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bu gerçekten senin seçimin değil, değil mi?" Omuz silkiyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Sen tam bir pisliksin."

"Belki," diye kabul ediyor. "Ama sen korkaksın." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

Anında kaşlarımı çattım. "Siktir git! Ben değilim!" "Git ve onunla konuş o zaman."

"Hayır!"

Julian bana muzaffer bir bakış attı.

"Neden?" "Çünkü istemiyorum."

"Tavuk boku." Gülümsüyor.

Kardeşime çok ciddi bir şekilde bakıyorum. "Bir şey yapmak istememek

canımı yakacak olması beni korkak yapmaz."

"Sen benim kız kardeşimsin-" Bana bir bakış attı. "Zor şeylerden çekinmiyorsun, seni inciten şeylerden korkmuyorsun; onların gözlerinin içine bakıyorsun ve dizlerinin üzerine çöküp tam olarak yapmalarını istediğin şeyi yapana kadar onlara dik dik bakıyorsun."

Napolyon konuşmalarından birini dinleyecek havada değilim, o yüzden sadece iç çekiyorum ve yüzü yumuşuyor.

"Dais, sana zarar verme ihtimali olduğunu düşünsem bile sana bir şey yapmanı söyleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Başını sallar ve sonra uzaklaşır.

Cristal aramak için mutfığa daldım. Açtım ama bir bardak **b u l a m a d ı m .** Romeo içeri girdi ve ben donakaldım. O zamandan beri konuşmadık.

Bir dakika boyunca bana bakıyor, yüzünde bir şeyler esiyor. "İyi misin?"

"Julian'ın sorunu ne lan?" Homurdanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Jules'un yaptığı her şey senin için en iyisi olduğunu düşündüğü şeydir." Ona şüpheci bir bakış attım, o da omuz silkti. "Bu harika bir çalışma, hakkını vermeliyim."

"Yani yine benimle mi konuşuyorsun?" Bana bir bakış fırlattı. "Şimdilik."

"Beni gece yarısı öpmek istediğin için mi?" Biraz umutlu bir şekilde soruyorum. **G ı r t l a ğ ı n ı** göstererek gülüyor. "Siktir git."

"Şaka yapıyordum!" Masumca omuz silkiyorum ve o da bana bakıyor.

"Sen-" Romeo başını sallar. "Sorun da bu zaten." Şampanyayı benden alıyor ve büyük bir yudum alıyor. "Kontrolü elinde tutmak için seksi kullanıyorsun."⁴²⁵

"Hayır, istemiyorum!"⁴²⁶ Kaşlarımı çatıyorum, savunmaya geçiyorum.

"Siktir git!"

"Zaten yaptın Dais." Yapmacık bakış. "Ve evet, biliyorsun." Çok rahat bir şekilde başını sallıyor. "Her zaman değil- bu eğlenceli, yeni bir gelişme." Omuz silke r k e n kaşlarımı çatıyorum. "Hristiyanlık sonrası. Önceden yoktu ama şimdi var."

"Bilmiyorum."

"Bu bir kontrol meselesi. Bence muhtemelen size her şeyi kontrol ettiğinizi hissettiriyor -ve belki bir dakikalığına ediyorsunuz- ama kontrol etmesini istediğiniz şeyi kontrol etmiyor."

Bu konuşmadan nefret ediyorum. Hem de çok. Rome de antly'ye

bakıyorum. "Peki o zaman neyi kontrol etmek istiyorum?"

Bana bir bakış attı. "Sen aşık oldun Dais. Ve o senin kalbini kırdı. Hiçbir kapanışın yok." Elini umutsuzca sallıyor. "Bunu söylemenin bana ne kadar acı verdiğini gerçekten tahmin edebiliyorum ama onunla konuşmalısın Dais." Başını iki yana sallıyor. "Bu boku aşmanın tek yolu bu."

Büyük, korkmuş gözlerle ona bakıyorum.

Alnımdan öpüyor. "İyi olacaksın Face."

Partiye geri dönüyorum. Christian, Romeo'yla mutfaktan birlikte çıktığımızı görünce kağlarını çatıyor, ama ben aldırmayıp doğruca ona doğru yürüyorum.

"Bebek Haïtes!" Jonah diyor ki ,⁴²⁷ Bana bir öpücük vermek için eğildi ama ben onu uzaklaştırdım.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum.

Henry bir kahkaha attı .⁴²⁸

"Benimle konuşmak mı istiyorsun?" Christian'a dikkatle bakıyorum. Hızla başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"İyi şanslar." Jonah yüzünü buruşturur.

Christian Hemmes'i sözsüz olarak yukarı çıkarıyorum.

Onu kaç kez bu merdivenlerden sözsüz olarak çıkardım?

Aceleci eller ve nefeslerimiz birbirine karışıyor, yeterince hızlı tırmanamıyoruz, tırmanırken ayağımız takılıyor, o beni tırabzanlara öyle bir bastırıyor ki canım yanıyor. Ama şimdi sessizlik içinde yürüyoruz.

Yatak odama gidiyoruz ve ben yatağıma oturuyorum. Kapıyı arkamızdan kapattı

⁴²⁹

Bileklerimi kavuşturuyorum, ellerimi kucağıma koyuyorum. "Benimle konuşmaya çalışıp duruyorsun," diyorum ona mümkün olan en az duygusal ses tonuyla. "Neden?"

Kafasını kasıtlı olarak yatağımın direklerinden birine dayarken tek bir kahkaha atıyor. Bana doğru bakıyor. "Nasılsın?"

Ona kaşlarını çatıyorum, kafam karışıyor. "Bu yüzden mi benimle konuşmaya çalışıyorsun? Nasıl olduğumu sormak için mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ben-" "Ben ne!" Ona yüksek sesle söylüyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyor sessizce.

"Hayır!" Bıkkınlıkla bağıyorum. "Ne istiyorsun?"

Önümde diz çöktü. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki..."

Başımı salladım. "Hayır!" Onu itip ayağa kalkıyorum ve uzaklaşıyorum. "Sana söyleyecek bir şeyim yok!"

"Ama sana söyleyeceklerim var."

"Onları duymak istemiyorum!"

"Seni asla incitmem-"

"Evet, yaparsın!" Bağırıyorum, biraz çılgınca, gözlerim yaşıyor.
"Zaten yaptın! Yaptın."

"Bilerek değil," diyor bana üzülerək. Kafası karışmış bir halde başını sallıyor. "Ben ne yaptım Dais? Ne yaptığımı bilmiyorum. Biliyorum, başladığımızda Parks'la olan tüm o saçmalıklara hâlâ kapılmıştım, ama benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptım?"

Beni ele veren gözlerimi siliyorum. "Beni sensiz aşık ettin."

Christian ÇağırımıÇ gibi bakar, bağıını hafifçe sallır. "Böyle mi düğünüyorsun?" Duraksıyor, üzgün olduğu kadar ba ed görünüyor.

"Daisy, sen benim en iyi arkadaşımısın."

"Evet, aynı!" İnanılmaz bir şekilde başımı sallıyorum. "Ve hâlâ seni tek başıma sevmeme izin veriyorsun."

"Dais-I lo-"

"Hayır!" Çığlık atıyorum ,⁴³⁰ ve kendi bedenimin dışından gelen sesler. Tanımıyorum. "Yapma. Lütfen yapma."

En tuhafı da Christian'ın sesten korkmuş gibi görünmemesi.

Aslında yüzü baştan aşağı yumuşuyor, gözleri irileşiyor, ağzı açık kalıyor. "Bebeğim-" Başını sallıyor.

"Bana öyle deme."

"Sana açıklamam gerek-"

"Lütfen dur," dedim.

Beni görmezden geliyor. "Birine aşık olduğum tek zaman Magnolia'ydı ve hissettiğim her şey, o zamanlar aşık olmakla ilişkilendirdiğim her şey suçluluk ve pişmanlıktı. Utanıyordum ve kendimi sürekli bok gibi hissediyordum. Onu sevdiğim için çok kızgındım ve bu yüzden seninle tanıştığımda ve her şey iyi hissettirdiğinde, sana aşık olduğumu bilmiyordum."

Ağlamamı engelleyeceğini umarak çenelerimi göz çukurlarıma bastırıyorum. "Konuşmayı kesmeni istiyorum."

"Neden?" Bana bir adım daha yaklaşıyor, eli belimde.

"Çünkü artık her şey boka sardı. "⁴³¹ Onu kendimden uzaklaştırıyorum.
"Roma ile yattım, Declan ile yattım-"

"Umurumda değil." Tekrar bana doğru adım atarken başını sallıyor.

"Umurumda!" Yüzümü siliyorum. "Seni sevmenin bana hissettirdiklerini-" "sevmeyeceğimi söylediğim gibi ağlarken göğsüm kabarıyor."

Yüzüme dokunuyor. "Sorunun beni sevmek olduğunu sanmıyorum." Başını sallıyor. "Seni sevmediğimi düşünmenin sorun olduğuna eminim."

"şunu söylemeyi keser misin!" Bağırıyorum.

"Neden?" diye soruyor sessizce.

Ağlıyorum. "Çünkü sana inanmıyorum."

"Seni seviyorum," diyor bana, gözlerini kırpmadan. Belki de doğruyu söylüyordur? Sendeleyerek nefes alıyorum.

"Miguel!" diye bağırdım. Sesim korkuyla çıkınca, silahını çekmiğ, gözleri vahęi, tehlikeye hazır bir halde odaya daldı. Christian ve benim önümde kısa bir süre durdu, kafası karığmığ görünüyordu.

"Miguel, Christian'a yerleşkeden çıkarken eşlik etmeni istiyorum." "Ne?" Christian'ın yüzü düştü. "Hayır! Dais-"

"Canımı yakıyor," diyorum Miguel'e, yüzümü delicesine silerek, ağlıyormuş gibi görünmemeye çalışarak ama aslında ağlıyorum.

"Miguel-" diye bağlar Christian ve Miguel ona kocaman, ağır gözlerle bakar.

"şimdi, Miguel." Miguel'e ters

ters bakıyorum. "Daisy," dedi

Miguel nazikçe.

Başımı salladım. "Miguel, senin görevin beni korumak. Sana söylüyorum, bana zarar veriyor-" Gözlerimi siliyorum. "Onu göndermeni istiyorum."

Miguel bana araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunu bildiğiniz ama anahtarlarını vermeniz için ısrar eden birine baktığınız gibi uzun uzun baktı.⁴³² Sonra Christian'a başını salladı. "Üzgünüm, dostum."

"Miguel-" diye başlar Christian. "Biliyorsun asla-"

"Hadi gel." Miguel kolundan tutup onu kapıya doğru sürükler.

Christian bana onu paramparça etmiğim gibi bakıyor, belki de etmiğimdir ama... aynı.

Christian gözlerini benimkilerden ayırıp uzaklaşıyor.

Yatak odamın zeminine çöküp yeni yıla ağlayarak giriyorum.

⁴¹⁸ Ama kim olursa olsun herkes öyledir.

⁴¹⁹ Ve çok seksi.

⁴²⁰ Gelmeyecek, davetli listesini üç kez kontrol ettim.

⁴²¹ Yani gerçekten ne kadar berbat göründüğünü bir hayal edin.

⁴²² Oh, işte başlıyoruz...

⁴²³ O iflah olmaz.

⁴²⁴ Hhhhhhhh.

⁴²⁵ Woah.

⁴²⁶ Evet.

⁴²⁷ Onu özlüyorum.

⁴²⁸ Ben de onu özlüyorum.

⁴²⁹ Sakin ol, kızım.

⁴³⁰ Sanırım kulaklarımı bile kapatıyorum.

⁴³¹ Buna tüm kalbimle inanıyorum.

⁴³² Yani benim pislik gibi olmamla onun benim aptal olduğumu düşünmesi arasında bir yerde mi?

Daisy

Belki arar diye düşünmüştüm.

Neden böyle düşündüm bilmiyorum ama düşündüm. Ummak doğru kelime, gerçekten.

Benim hatam. Bunu ummamalıydım. İşlerin böyle yürümediğini biliyorum. Birini uzaklaştırmaya devam edersen, sonunda orada kalacaktır.

Bir yanım aramadığına sevindi, çünkü kendilerine bok gibi davranılmayacak kadar saygı duyan erkekler -ki ben ona böyle davrandım- aptalca seksi oluyorlar. Ama beynimin daha duygusal, daha az mantıklı bir parçası kalbime ulaşmak için gururumu ölümüne o k ş a m a s ı n ı umuyordu.

Yapmayacak ama .⁴³³

Miguel onu sürükleyerek götürdüğünde yüzünde gördüm.
son çivi.

Christian ve benim hayatımızda pek çok çivi çakıldı ama sanırım bu çivi onu kapatan çivi oldu.

Gözleri ne kadar yırtıktı? Gözlerinin yırtık olmasından nefret ediyorum. Çünkü Christian'ın gözleri genel olarak biraz yırtık pırtık görünür, sanki çok şey görmüş gibi. Her zaman bir şeyler onu incitiyormuş gibi görünür. Düşünceli değil. O düşünceli bir adam değil. Gözlerinin ardında çok fazla insanlık var ve demek istediğim, insan olmanın bir ömür boyu hayal kırıklıkları, kalp kırıklıkları, kayıplar, kederler, hatalar ve pişmanlıklar ve bunların ağırlığı olduğu bir şekilde, bunları gözlerinin ardında görebilirsiniz. Neredeyse her zaman dünyanın nasıl işlediğini ve sona erip ermediğini ve nasıl her şeyin içinde.

Bu yüzden gözlerini seviyorum. Onu bu yüzden seviyorum.

Beni sevdiğini söyledi

.⁴³⁴ O beni seviyor.

Ve ne var biliyor musunuz? Aslında ona inanıyorum .⁴³⁵ Bence gerçekten seviyor.

Ben.

Ki bence bu her şeyi çok daha kötü yapıyor-

Kalbim hala bedenime bağlıken çöp öğütücüsünden geçmiş gibi hissediyorum ve hayatımın aşkının yaşadığı yerde zar zor atan bu parçalanmış şeye bakıyorum ve tek düşünebildiğim onu aramak çünkü o beni seviyor ama ben onu arayamıyorum çünkü her şey çok berbat. Berbat durumdayım. Onu öyle bir seviyorum ki bu beni çözüyor, içimin dikişlerini söküyor ve içimden akan her şey çirkin ve berbat, belki de onun için tüm iyiliğimi ortaya koyduğum içindir?

Christian'ın beni sevmesiyle ilgili bir şey, Romeo ve Declan'la yatmış olmamın midemi bulandırmasına neden oluyor, bir şekilde bunu çok daha kötü hale getiriyor.

Araba kullanırken başıboş bir kediye çarpmanın üzücü olması gibi. Ne olursa olsun, bu üzücüdür. Ama araba kullanırken tasmalı bir kediye çarparsanız ve onun birine ait olduğunu bilerseniz ve sonra da iyi bir önlem için iki kez üzerinden geçerseniz, bunun kalp versiyonunu kendime yapmış gibi hissediyorum.^{436,437}

Yılbaşı gününü kardeşimin yatağında ağlayarak geçirdim.

Declan bunun Julian'ın yeni yıla yatakta ağlayarak girmeyi hayal ettiği türden bir şey olmadığından emin olduğuna dair bir şaka yaptı, bu biraz komikti ama çoğunlukla iğrençti, ama cevap veremeyecek kadar çok ağlıyordum. Julian ona bir yastık fırlattı ve dışarı çıkmasını söyledi.

Julian'ın gözü morarmış ve dudağı patlamış. Ne zaman dövüşmeye vakti oldu bilmiyorum ama eklemleri çığ ve bu Declan'dan değil, yani yine dövüştüğünü biliyorum, bu da stresli olduğu anlamına geliyor.

Pek bir şey söylemiyor - zaten ne söyleyeceğini de bilmiyor, daha önce hiç aşık olmamış. Sadece oturuyor. Net ix ne zaman sorsa kumandadaki "Evet, hala buradayım" tuşuna basıp duruyor, böylece arka planda döngü halinde *Friends* çalışıyor. Sanki ben garip bir sokak kedisiymişim gibi yatağının başucuna bir kase M&M bırakıyor.

Çoğunlukla yanımda uzanıp telefonuyla ilgileniyor ama arada sırada bana bakıp hüznü bir gülümsemeyle alnımdan öpüyor.

Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmiyor, biliyorum ama eğer kalp kırıklığım ateş olsaydı, kardeşim alnıma koyacakları serin bir bez olurdu.

⁴³³ O da yapmamalı.

⁴³⁴ Lanet olsun.

⁴³⁵ Sanırım onda bunu görebiliyordum.

⁴³⁶ Bu metafora sürücü mü yoksa kedi mi olduğumu bilmiyorum.

⁴³⁷ İkisi de, belki.

Julian

Muhtemelen bunu itiraf etmemeliyim ama bütün sabah midem bulandı. Bunun gerekli olduğunu biliyorum, Ezra Brown'ın tam bir ahmak olduğunu ve yapmamız gerekeni yapmamız gerektiğini biliyorum, ama çocuklarını almak, yani, lanet olsun.

Eğer Daisy öğrenirse, kesinlikle köpek evinde olurum.

Ben bu işe karışmayayım diye çocuklara yaptırmayı düşündüm ama bu benim ahlak anlayışıma aykırı. Pis işlerimi, hatta en pis işlerimi bile başkalarına yaptırmam, yaptırırsam korkak ve boktan bir lider olurum. Yine de bir valium aldım, kendimi tüm bu lanet şeyden uyuşturdum.

Onları okulda yakaladık, biliyorum ama öyle olmasını istedik. Brown'a bir mesaj vermek istedik. Gerçek cezalara çarptırılmadan bizimle, benimle uğraşamaz. Tehdit içinde tehdit.

Kekoa'nın direksiyonda olduğu plakasız beyaz bir minibüs, Happy ve Smokes keskin nişancı olarak görev yapıyor, ben ve Declan da yakalama işini üstleniyoruz.

Onları görür görmez hemen dışarı fırladık, kar maskelerimizi takmıştık, ikimizde de birer silah vardı ve itaat etmelerini sağlamak için çocuklara doğrulttuk, ikisinin de kafasına yastık kılıfı geçirdik - dadıları tahmin ettiğimizden biraz daha cesurdu. Happy onu vurdu. Öldü mü ölmedi mi bilmiyorum, muhtemelen ölmüştür. Happy ıskalamak için ateş etmez.

Ben kızı tuttum, Declan oğlanı tuttu -kız kollarımda çırpındı- bu duygudan nefret ettim. Bana kız kardeşimi hatırlatmıyor değildi, bundan da nefret ettim.

Onları minibüse taşıdı ve yola koyuldu.

Çok büyük bir avantajımız yoktu, federallerin peşimize düşmesinden sadece bir dakika önce - ama radarda TK vardı, sokakları izliyor ve okuyordu.

Alt geçidi olan bir sokağa saptık ve orada bizi uşaklardan birinin kullandığı farklı bir beyaz minibüs ve siyah bir Escalade bekliyordu - çocukları minibüsten Escalade'e kimse görmeden bindirmek için yirmi

saniyelik bir süremiz vardı. Minibüsümüz hemen yanında durdu

Escalade ile aralarında birkaç santim bile olmayan bir mesafe vardı, çocukları pencereden geçirdi ve peşlerinden tırmandı. Kekoa şoför koltuğuna atladı, bir uşak da minibüse atlayıp onu oradan çıkardı ve polisleri yoldan çıkardı. Çocuklarla birlikte yola devam ettik, polis arabalarının yanımızdan sirenler çalarak geçişini izledik.

Onları Bambrillaların Clayhall'da sahip oldukları boş bir bungalova götürdük. Garaja girdik - çocukları kimse görmeden içeri sokmak için önemli.

Çocuk yol boyunca ağladı. Kız metanetliydi, elini aradı, buldu, tuttu, onu güvende tutacağını söyledi-

Son bir saat içinde milyonuncu kez kendimi yine bok gibi hissettim.

"Ne yemek istersiniz?" İçeri geçtikten sonra onlara soruyorum.

Ev boş. Uyumaları için köşede boktan bir yatak ve şikayet etmesinler diye DVD'li bir televizyon.

Oldukça boktan görünüyor ama Koa onları Shangri La'ya koymamamız gerektiğini söyleyip duruyor, o yüzden sorun değil.

Kız, "Evimizde ailemizin pişirdiği yemekleri yemeyi seviyoruz" diyor ve bu beni güldürüyor.

Kar maskemi çıkarıyorum. "Baban bana pek aşçı gibi gelmedi."

Kızın gözleri kısılr.

"Bana isimlerinizi söyleyin," diyorum ona, zaten bildiğim halde.

"Edie." Ters ters bakıyor. "Ve bu da Philip." Kaşlarını çatı. "Sen neden

bizi aldı mı?"

"Ben Julian." Onlara söyledim ve Declan "Ne oluyor lan?" der gibi baktı. Omuz silkiyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım, çocuk kaçırmıyorum.

"Bizi neden götürdünüz?" diye tekrar sorar.

İç çekiyorum çünkü bu küçük kıza baktığımda tek gördüğüm ailelerimizin öldüğü günkü kız kardeşim ve kendimden nefret ediyorum ama şimdi geri dönemem. Babası yaptığı şeyi yapıp bunun düzeleceğini düşünemez. Düzelemez. Yürüttüğüm tüm model böyle şeylerin düzelmemesi üzerine kurulu.

Ensemi kaşıyorum. "Baban benden bir şey aldı, geri vermeyecek. Onu teşvik ediyorum." Göz ucuyla ona bakıyorum. "'Teşvik etmek' ne demek biliyor musun?"

"Evet, aptal değilim," diyor bana gururla.

"Hayır-" Başımı salladım. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "McDonald's'ı seviyorum," diyor

çocuk sesini yumuşatarak.

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Tamam o zaman-" Declan'a başımı salladım. "Ona ne istediğini söyle, o da gidip getirsin."

"Eve gitmek istiyorum," diyor Edie ve ben de ona bir bakış atıyorum. "Yakında. Ama ne yiyeceğiz?"

"Ne kadar yakında?" diye sorar.

"Ekstra peynirli çizburger, ekstra cips ve kola alacağım-" Edie kardeşine, "Bunlara izin yok," diyor ve bana bakıyor. Omuz silktim.

"Belki bugün bunu es geçebiliriz?"

"Ve nuggetlar," diyor Philip. "Ve cips ama daha fazlası. Ve barbekü sosu." Birkaç kez başımı sallıyorum. "Ya sen?" Edie'ye kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Nuggets, lütfen. Yanında da Fanta."

Yemeklerini yedikten sonra Kekoa yüzünde bir ifadeyle beni kenara çekti. "Jules, gitmelisin-"

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Az önce kaçırdığımız çocuklara duygusal olarak yatırım yaptınız."

"Değilim-" Kaşlarımı çatıyorum. Belki de öyleyimdir. Bana bir bakış atıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "O sadece-"

"Size Daisy'yi hatırlatıyor, biliyorum, ama onları kaçırdık ve çocukları kaçırmamanın en büyük kısmı korkmaları ve öleceklerini düşünmeleri, böylece ailelerinin fidyeyi ödemesi, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Onları korkutmalıyız, Jules."

Kendimi yine bok gibi hissediyorum, pişmanım, buna evet dediğim için pişmanım ama artık buradayım, geri dönemem. Onları öylece bırakıp, lanet olası ihtiyarın cebinde benim 70 milyon poundumla gezmesine izin veremem.

Bir kez başımı salladım, yere baktım ve ön kapıya doğru yöneldim. Happy ve Smokeshow devralıyor. Aralarında en ufak bir sakinleştirici varlık yok. Tren vagonunda yanından uzaklaşacağınız türden adamlara benziyorlar.

ey çocukların odasına girer ve kapıyı arkasından kapatır.

"Julian nerede?" Edie'nin sesini duyuyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Ko beni kapıya doğru itti. Edie adımı söylüyor ve bu sefer sesi korkmuş gibi çıkıyor ama ben yine de dışarı çıkıyorum.

Daisy

Yeni yılda üniversitenin tekrar başlamasından hemen sonraydı. Kapının zili çaldığında oturmuş bir şeyler yapıyordum.

Evde başka kimse yok. Oldukça meşguldüm çünkü son zamanlarda üniversite topunun kaymasına gerçekten izin verdim.⁴³⁸ En zeki olmamayı sevmiyorum,⁴³⁹ Yapacak işlerim var. Çocuklar pek ortalıkta yoklar, sanırım büyük bir bira işi. Beni bu işin dışında tutan neydi bilmiyorum. Roisin'in adamlarından birini vurduktan sonra yakın zamanda tekrar davet alacağımı sanmıyorum.

Ön kapıya gidip, sonuna kadar açtım.

Parlak, açık mavi gözler, etrafta dolaşmayan bir çene hattı ve çok ciddi kaşlar... Genelde onlara eşlik eden yarı alaycı gülümseme ise yok.

"Yeni yılın kutlu olsun, sapık." Killian Tiller'a sırtıyorum.

Bana zoraki bir gülümseme veriyor. "Konuşmamız gerek."

"Tamam." Omuz silkiyorum. "Konuşalım."

"Yalnız."

Ona bir bakış attım. "Yalnızım."

Beni geçip evin içine bakıyor.

"Evde kimse yok," diyorum ona.

"Koruman mı?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Alt kattaki spor salonunda."

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "İçeri gelmek ister misin?" Göz kırkıyorum.

Tiller bileğimi avuçlarının arasına alarak beni evin içine çekiyor. "Seninle konuşmam gerek," diyor bana, garip bir şekilde ciddi görünerek.

"Ne hakkında?" Göz kırkıyorum, bir adım daha yaklaşıyorum.

Kulağına vuruyor ve bana "Bizi kim duyabilir?" der gibi bir bakış atıyor.

Omuz silkiyorum. Burada her yerde kulaklar olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

vardır. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bu güvenli bir varsayım.

Ceketini biraz kaydırıyor ve sakladığı bir dosyayı bana uzatıyor. Bana hoşlanmadığım bir bakış attı. Ağır ve imalı ama neden ağır olduğunu ya da neyi ima ettiğini bilmiyorum .⁴⁴⁰

Elini tutuyorum ve onu yatak odama götürüyorum. Onu banyodaki duşa çekerken gözlerinin odamı taramasını izliyorum. Suyu açıyorum ve hoparlörlerden Spotify'ın Mood Booster çalma listesini açıyorum.

"Neler oluyor?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Ceketinden bir dosya çıkarıp bana uzatıyor. Açtım, sonra hemen kapattım. Dövülmüş ceset. Tiller'a bakıyorum, ters ters.

"Julian yaptı," dedi bana.

"Saçmalık," diye tükürdüm ama bunun doğru olduğunu zaten biliyordum. Bu onun çürüklerini açıklıyor. Sadece **y e r a l t ı n d a n g e l i y o r** ama bazen nasıl duracağını bilemiyor.

"Başkaları da var."

Tiller'a bir bakış attım. "Ne yani, kardeşimin bir seri katil olduğunu mu söylüyorsun?" "Hayır, kardeşinin bir çete lideri olduğunu ve insanların onu."

Ben sco, ama bu da doğru.

Tiller burnumun dibine bir kâğıt parçası sıkıştırıyor ve ben de kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu ne?"

"Bu bir havale kanıtı."

"Kimin arasında?" Soruyorum ama cevabı biliyorum. Okuyabiliyorum.

"Mata Tosell," diyor yüzüne sıçrayan suyu silerken. "Listende o da var, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Evet."

"Ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Ters ters baktım.

Asla üçünden birini yapıyor.

Bir kez başını sallıyor. "Kardeşin az önce ona 3 milyon sterlin gönderdi." "Neden?"

Tiller omuz silkiyor.

"Yalan söylüyorsun." Başımı sallıyorum ama yüzümdeki kan çekiliyor.

Dünyam başıma yıkılırken yüzü yumuşuyor. "Yalan söylemiyorum."

Ve biliyor musunuz - dürüst olmak gerekirse, yetişkin hayatımda Tiller ile duşta olmayı hayal ettiğim birkaç örnek oldu. Jack de aynı hayali kurdu, bunun hakkında konuştuk.

Çünkü adam taşaklarına kadar seksi, onunla ilgili her şey gözlerinizle onu soymanızı sağlıyor ve bu yüzden onu buharlı duşumda gömleksiz hayal etmek hayal gücü için uzak bir sıçrama değil. Ama bir kez bile giyinik olmadık ve bir kez bile evreni cinsel olmayan bir şekilde paramparça etmedi.

"Ne istiyorsun?" Zorlukla, ondan uzağa bakarak söylüyorum. Burnumun dibine bir fotoğraf sokuşturdu.

İki çocuk. Bir kız ve bir oğlan. Oğlan altı, kız sekiz ya da dokuz yaşlarında görünüyor.

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum.

"Bu çocukların kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ama midemde gergin bir his var. Bunun iyi olamayacağını biliyorum. Çocuklarla ilgili hiçbir şey iyi değildir.

"Ezra Brown'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Ve evet, biliyorum, ama bu bir tuzak gibi geliyor, bu yüzden başımı belli belirsiz sallıyorum. "Bir şeyler çağırıştırıyor."

"Kardeşinizin Klimt'i çaldığı adam olduğunu düşünüyoruz."

"Sen de oradaydın." Gözlerimi deviriyorum, çabucak kapatıyorum. "Hiçbir şey çalmadık, bizi gördün."

"Saçmalamayın kes Daisy." Başını sallıyor. "Biliyorum. Kanıtlayamam ama biliyorum, aptal değilim. Brown sadece kardeşine telgraf çekti. Sebepsiz yere 70 milyon pound mu?"

Kaşlarımı çattım. 70 milyon pound üzerinde anlaşılan fiyat değildi, olamazdı da, değerinin yarısı. Ve bu kötü.

Tiller alt dudağını yalıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Bana bakma şekli, aramızdaki hava, ringdeki iki boksörden biri nakavt yumruğunu vurmada önce aralarındaki hava gibi ve ikisi de birinin düşmek üzere olduğunu biliyor.

Tiller bana, "Ne yaptığını biliyorsun," diyor ve ben bunu söylemek zorunda kalmamak için mi söylediğini merak ediyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum başımı sallarken, ama sallarken bile bir yanımda bunun doğru olduğunu biliyor. Kardeşimin bir süredir düşüşte olduğunu hissediyordum. İyi gitmediğini her zaman anlayabiliyorum, kafesler olmadan bile.

"Bu doğru." Başını sallıyor.

"Hayır, öyle değil. Biz bunu yapmayız." Burnumu sildim.

Gözlerim ıslak. "Yapmadığınızı biliyorum," diyor Tiller bana.

"Evet, o da bilmiyor!" Başımı sallıyorum. "Kurallarımız var!"

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Kurallarını biliyorum Dais." Gözlerini benimkilere kilitliyor. "Onları çiğniyor."

"Hepsi mi?" Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. Tiller'in gözleri bana ağır geliyor. "Anladığım kadarıyla ikisi." Yorgun gözlerle ona bakıyorum. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Bana uzandı ama ben onu ittim.

"Bütün bunlar bunun için miydi?" Bağırıyorum. "Aylardır kapımda belirliyorsun, benimle flört ediyorsun, geçen gün arabada beni öpmekten bahsediyorsun - tüm bunlar bu... senin... bu bir numara."⁴⁴¹

"Hayır." Başını sallıyor. "Daisy, aylardır kapına geliyor, seninle oynamak, seni öpmeye çalışmak-" İç çekiyor. "Bunların hepsi bunu yapmamam için birer sebep. Burada olmamalıyım. Ama yardımına ihtiyacım var."

"Ne ile?"

"İki çocuğu kaçırdı."

Başımı salladım. "Yapmazdı."

"Dais." Bana bir bakış attı. "Çoktan yaptı."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve küçük bir çığlık atıyorum. Sendeleyerek nefes alıyormuşum gibi geliyor ama Tiller'in ağladığını görmesini istemiyorum, bu beni zayıf hissettiriyor ve kimsenin kardeşimin beni bir arada tutan tutkal olduğunu bilmesini istemiyorum, çünkü Julian kötüyse ben ne oluyorum?

hayat çamurlu suya doğru bir toprak kaymasıdır.

Sanırım Julian o kadar uzun süredir kayıyor ki, ayağa kalkmaya zahmet etmiyor. Pisliğin içinde yeterince zaman geçirince, ayağa kalkmak artık sağlıklı değil. Sanırım böyle oldu çünkü on sekiz yaşındayken babamdan görevi yeni devraldığını hatırlıyorum - okulu bırakmıştı çünkü bir anlamı olmadığını fark etmişti. Julian olduğu kişi olmak istedi mi? Bunu söylemek zor. Babam hiç istemedi ama sanırım Julian babamızın sahip olduğu gücü hep sevdi. Julian'ın yedek planı profesyonel bir boksör ya da rugby oyuncusu olmaktı ama uzun süre bir yedeğe ihtiyacı olmadı.

Dokuz yaşındaydım, yemek masasında Julian'ın kucağında oturuyordum ve Kekoa ve sanırım ona Nuk diyen bir adam gibi babamızla birlikte çalışmış bazı yaşlı adamlar vardı,⁴⁴² ve Mayweather adında iyi bir adam,⁴⁴³ Onunla gelecek işler ve kayıtlarda olan şeyler hakkında konuşuyorlardı. Julian bana yukarı çıkmamı söyledi çünkü

ama ben gitmezdim çünkü ailemiz öldükten sonra on bir yaşına kadar Julian'ın yanından ayrılmadım.

Bana tekrar sordu ama ben ağlamaya başlayınca omuz silkip Kekoa'ya baktı ve "Daisy'nin önünde konuşamayacağımız hiçbir şeyi artık yapmıyoruz" dedi.

Ben büyüdükçe daha fazla konuşabiliyorlardı, o yüzden daha fazla konuştular.

Ayrıca, ne gariptir ki, kiliseye gittikçe, kilise başladığında, yemek saatinde dua etmeye başladık.

Bu, ebeveynlerimizden öğrendiğimiz bir şey değil, Julian'ın uyguladığı bir şeydi.

Sanırım Julian gitmemizin bizi dengeleyeceğini düşündü ama tek yaptığı beni mahvetmek oldu. Benim bir babam yok ve babama en yakın kişi ağabeyim, ki bence o da kilise açısından pek iyi bir örnek sayılmaz.

Ve eğer dünyevi babaların göksel olanı temsil etmesi gerekiyorsa, o zaman O garip bir adam gibi görünüyor.

On üç yaşımdayken kilisedeki rahibelerden biri bana üzerinde On Emir yazılı bir kağıt verdi. Sanırım kim olduğumu biliyordu, bence çoğu insan kim olduğumu biliyor. Julian asla saklamaya çalışmadı, sadece kötü izlerini örtmekte ve asla yakalanmamakta başarılı.

Her neyse, bana Emirleri verdi ve onları bana ailemizi düzeltereğini düşünerek verip vermediğinden emin değilim. Sanki onları okuyup "Kahretsin, insanları öldürmememiz gerekiyor!" diyecekmişim gibi. Ama okudum. Hâlâ elimde. Şimdi onları okumak eskisinden daha kötü çünkü o zaman olduğumuzdan daha kötüyüz.

Eğer 1'den 10'a kadar gidersek, 1'in en önemlisi olduğunu varsayarsak, Jules bildiğim kadarıyla bu konuda hiç başarısız olmadı. Ben de öyle.

Hiç başka bir tanrım olmadı.

Ben de hiç idol yapmadım. Julian da yapmadı. İşçilik ailemizin güçlü yanı değil.

İki kişi kaldık. Şimdiye kadar çok iyiyiz.

Ama buradan sonrası yokuş aşağı.

Tanrı'nın adını boş yere mi kullandık? Muhtemelen

.⁴⁴⁴ Pazar günü çalıştık mı? Kesinlikle .⁴⁴⁵

Ebeveynlerimizi onurlandırdık mı? Kesinlikle hayır .⁴⁴⁶

Öldürüldü mü?

Evet .⁴⁴⁷ Zina

mı? Evet .⁴⁴⁸

Çalmak mı? Gözlerimiz

kapalıyken .⁴⁴⁹ Yalan mı

söylediniz? Evet .⁴⁵⁰

Göz dikmek mi? Bizim olmayanı mı istiyorsunuz? Haites ailesinin vazgeçilmezi.

Biz diyorum, çoğul zamir gibi, çünkü Julian'ın günahları benim günahlarım, sanırım. Bence döktüğü kan tüm ailemizi lekeliyor. Daha önce bunu düşünmekten hoşlanmadığımı söylediğimi biliyorum - babanın günahlarının çocuklarına düşmesiyle ilgili tüm o şey, ama şimdi aramızda biraz zaman, boşluk ve kaçırılmalar varken, sanırım bunun böyle işlediğini düşünmem gerekiyor, çünkü eğer onun günahları ikimizi de lekeliyorsa, o zaman belki ikimiz için de bunu iptal edebilirim.

Beni endişelendiren de şu: Bu kurallar, insanlık için temel bir "nasıl yapılır" gibidir ve o bu kurallarda başarısız oluyor. Bu da benim onu yüzüstü bıraktığım anlamına geliyor. Ben kardeşimin bekçisiyim ve onu kaybettim.

⁴³⁸ İçki ve seks yüzünden.

⁴³⁹ Hala öyleyim.

⁴⁴⁰ Bunun iyi olamayacağını biliyorum.

⁴⁴¹ Bunun bir numara olması lazım.

⁴⁴² O artık ölü.

⁴⁴³ de öldü.

⁴⁴⁴ Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse ⁴⁴⁵ aptalca görünüyor.

⁴⁴⁶ Whoops.

⁴⁴⁷ İkimiz de.

⁴⁴⁸ O, ben değil.

⁴⁴⁹ ...

⁴⁵⁰ Muhteşem.

Daisy

Söylediği gibi Tiller ile Mossop ve First'ün köşesinde buluşuyorum ve arkada başka bir adam olduğunu fark etmeden önce yolcu koltuğuna geçiyorum. Hemen küçük NAA-22'mi çıkardım S⁴⁵¹ ve doğrudan yabancıya doğrult.

Kısa kesilmiş kahverengi saçları, etkileyici sakalı, güzel gözleri, kollarının üstünde ve altında dövmeleri var.

"Vay, vay-" Başını sallıyor ve benim zaten ters ters baktığım Tiller'a aceleyle bakıyor. Ona kimseyi getirmemesini söylemiştim.

"Bu bir tuzak mı?" Ona alçak sesle soruyorum. Diğer elimle silahın sapına uzanırken Tiller'a "Onu vuracağım," diyorum.

"O benim ortağım!" Tiller hızlıca söylüyor.

"Polis teşkilatında," diyor adam. "Cinsel olarak değil. Ona dönüp aşağılayıcı bir bakış atıyorum.

"Tim Dyson." Elini uzattı. Ben tutmadım. "Bana Dyson diyebilirsiniz."

Dyson'a bakıyorum, sonra tekrar Tiller'a. "O neden burada? Burada olmamalıydı, sadece biz demiştin-"

Tiller başını sallıyor. "Destek olmadan seni bir rehine durumuna sokacağımı düşünüyorsan, çıldırmışsın demektir."

Başımı salladım. "Kardeşime hiçbir şey olmayacağını söylemiştin." "Hiçbir şey olmayacak." Sokağa çıkarken bana bir bakış attı.

Tiller'ı son gördüğümde bana Julian'ın yaptıklarını anlattığından beri hiç uyumadım.

Benden çocukları geri almasına yardım etmemi istedi, ben de edeceğimi söyledim. Çocukları geri almasına yardım etmemin, kardeşimin onları ilk etapta almasını iptal etmesini istiyorum ama bunun böyle olacağını sanmıyorum.

Çocuklardan hiçbiri pek ortalıkta yoktu, bu işi yürütüyorlardı. Kardeşime bunu sorduğumda, yeni bir "satın alma" için keşif yaptıklarını ve çok fazla insan gücüne ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Hiçbirinin etrafta olmaması gözetlemeyi kolaylaştırdı -ama kardeşimin "KAÇIRILAN ÇOCUKLARI NEREDE SAKLIYORUM" yazan bir levhası da yok- bu yüzden dün Keko'dan lavaboya bilerek düşürdüğüm bileziğimi çıkarmasını istedim ve o bakmıyorken telefonundaki Arkadaşlarımı Bul özelliğini açtım. Kırk yaşının üzerinde, yani asla

Bunu nasıl değiştireceğinizi bulun.

Clayhall'da bir yerde. Neresi olduğunu bilmiyorum. Orada hiçbir şeyimiz yok, bildiğim kadarıyla. Sanırım bu işin beni korkutan kısmı da bu, bilmediğim her şey. Her şeyi bildiğimi sanıyordum ama belli ki bilmiyordum.

Artık yapamam. Bırakın Mata Tosell'i, o gece Viyana'da ortaya çıkana kadar MacMathan'larla arasının iyi olduğunu bile bilmiyordum. Declan'ı da öyle dövdü. Başka neyi kaçırıyorum? Hazmedemeyeceğimi bildikleri için benden başka ne saklıyorlar?

Kardeşim buna nasıl dayanıyor? O iyi bir adam, ben de öyle düşünmüştüm.

Öyle olduğunu sanıyordum.

Ve iyi adamlar korkunç şeyler yapabilir, bunu biliyorum. Ama bu genellikle kazayla ve bir kereliğine olur, önceden planlanmış değildir ve davranış tekrarlanmaz. Çete lideri kardeşimin iyi bir adam olmamasına üzüldüğüm için deli gibi göründüğümü biliyorum ama tüm hayatımı dünyayı onun iyi bir adam olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdim,⁴⁵² ve yanılmak istemiyorum. Çünkü eğer öyleysen, eğer o kötüyse ve beni o yetiştirdiyse ve sahip olduğum tek aile oysa, o kötüyse ben de kötüyüm demektir.

Dosdoğru önüme bakıyorum. Sonuma doğru gidiyordum gibi hissediyorum.

Dyson arka koltuktan öne doğru uzanır ve radyoyu açar.

AC/DC'den "Highway to Hell" çalmaya başlar.

Dyson koltuğuna yaslanmadan önce bana "Oyun öncesi şarkımız," diyor. Müziğe bir şaplak atıyorum.

"Hey-" diye inliyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Bildiğim kadarıyla hayatımın sonunun bir film müziğine ihtiyacı yok."

Bunun benim için ne anlama geldiği orada asılı duruyor. İkisi de bunu düşünmedi, artık bunu söyleyebilirim. Onlara göre bu bir iş. Çocukları kurtarmak, doğru olanı yapmak -çoğu insan için doğru olanı yapmak hedektir, doğru karardır, sağlıklı karardır, vermeniz gereken karardır- ama bir yanımda bunu yapmamam gerektiğini hissediyor. İnmeliyim, bir

sonraki ışıhta atlamalıyım ve

Çünkü bu çocuklar için doğru olanı yapmak, ki bu arada gerçek anlamda doğru olanın bu olduğunu biliyorum, ama gerçek anlamda doğru olan şey aynı zamanda hayatımda sevdiğim herkese ihanet etmemi gerektiriyor.

Tiller iç geçiriyor, direksiyonu daha sıkı kavıyor ve bana bakmıyor. "İyi misin?"

"Hayır," diyorum zar zor, pencereden dışarı bakarak.

"Bunu yapmak zorunda değiliz" demesi kibarca olurdu, ama bu bir randevu değil ve seks yapmak üzere değiliz. Kardeşime ihanet etmek üzereyim.⁴⁵³

Önce o sana ihanet etti, kendime bunu söyleyip duruyorum. Julian yapmayacağına söz verdiği şeyleri yaptı, insanlara ihanet eden adamlarla çalışıyor, çocukları kaçırdı, o olduğunu düşündüğüm kişi değil ve artık durması gerekiyor çünkü onu bu tür şeylerden nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. ey dünyada kan gibi iz bırakmayan bu tür günahlar için bir ağartıcı yok çünkü bu tür şeyler ruhunuzda iz bırakır. Bunu temizleyemem.

"Demek sen Daisy'sin," diyor Dyson, gerginliği azaltmaya çalışarak. Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum.

"Tills her zaman senin tam bir geveze olduğunu söylerdi ama-" Tiller ona bir bakış attı.

"Ne?" Dyson kaşlarını çatır. "Güzel gözlerin var." Bana bakıyor ve ben kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum.

"Tiller artık bekar, biliyor muydun?" Dyson hafifçe söylüyor. Tiller başını Dyson'a doğru çevirip ters ters bakıyor. "Biliyordum." Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum.

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm," diye fısıldıyor. "O bekâr, sen bekârsın..."

"Sen öldün," diye homurdanıyor Tiller nefesinin altından. "Ah, Killian," diye kahkahayla gülüyor.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Polis akademisine nasıl girdin?" "Azim," diye fısıldıyor sırtarak ve ben Tiller'a bakıyorum.

"O anahtarı var mı?" Tiller'a sordum.

"Keşke," diyor, gözlerini yoldan ayırmadan. Sessizlik.

Dyson uzun bir ıslık sesi çıkarır. "Buradaki cinsel gerilimi azaltabilirsin

bıçakla."

"Sanırım bu sadece gerginlik," diyorum ona, dümdüz önüme bakarak. "Hayır." Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Bu cinsel bir şey."

Tiller başını sallar ve isteksiz bir kahkaha atar.

"Kötü adamları alt edeceğin için heyecanlı mısın?" Dyson beni kolumdan dürtüklüyor.

Ona dönüp bakmıyorum, sadece alt dudağımı ısırıyorum. "Ben kötü adamım."

Bana rahatsız bir bakış attı.

Evin köşesinde durduk ve bir dakika arabada oturduk.

Kimse bir şey söylemiyor, ben de en bariz soruyu soruyorum. "İçeride kaç kişi olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Tiller başını sallar. "Termal okuma üç yetişkin, iki çocuk olduğunu gösteriyor."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Kardeşin değil ama. Şehirde sevdiği hamamlarda gözümüz onun üzerinde."

"Söz veriyor musun?" Umutlu hissederek soruyorum. O başını sallıyor ve ben de rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum.

Dyson'a baktım. "Sen arabada kalıyorsun."

"Ne?" Kaşlarını çatı.

"Motor çalışırken," dedim ona.

"Arabada kalmak istemiyorum." Surat asıyor.

"Ve ailemin tüm hanedanlığını yıkmak istemiyorum ,⁴⁵⁴ ama işte buradayız."

Tiller bana uzun uzun bakıyor ve üzgün görünüp görünmediğini merak ediyorum. Arabadan inerken Dyson'a "Bunu onun yöntemiyle yapacağız," diyor ve anahtarları ona fırlatıyor.

Tiller'ın önünde yürüyorum - başı eğik, kapüşonu yukarıda. Sokağın köşesini dönerken kalbim hızla çarpıyor ve sanki hayatımın yeni bir bölümünün köşesini dönüyormuşum gibi hissediyorum - uzun zamandır istediğimi düşündüğüm, ama şimdi bunun eşiğindeyim, emin değilim. Sevmediğim bir şeyi yaptıkları için tanıdığım ve sevdiğim herkese karşı çıkmak, gün ışığında çılgınca görünüyor ama bu kötü bir şey. Oldukça kötü bir şey. Kapının koluna uzandım ve Tiller'ın silahını çektiğini duydum.

"Ben söylemedikçe o tetiği çekme-" Bir kez başını sallıyor.

Ön kapıyı açıyorum ve iri yarı, kaslı bir adam ayağa kalkıyor, silahını yüzüme doğrultuyor.

"Daisy?" Ben onları tanımıyorum ama onlar beni tanıyor ve biraz rahatlıyorlar. Julian'ın şubesi o kadar büyük ki, Tiller'in da onun için çalışabileceğini biliyorlar.

Elimden geldiğince sıcak bir şekilde gülümseyip elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ama ben onu hızla kendime doğru çekiyorum, kolumu boynuna doluyorum ve kendimi sırtına atıp onu uyutma pozisyonuna getiriyorum.

Onu sessizce yere indiriyorum.

Tiller bana küçük bir bakış attı, kaşlarını kaldırdı .⁴⁵⁵ "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Kapıyı aralayıp içeri bakıyorum. Koridor boş ama üst kattaki televizyonun sesini duyabiliyorum. Fırçalanmış paslanmaz Colt Mustang'imi çıkarıp merdivenleri sürünerek çıkıyorum. Kapının önünde TK oturuyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum nefesimin altında ve Tiller'a donmasını işaret ediyorum. Merdivenlerden yukarı yürümeye devam ediyorum. Teeks telefonundan başını kaldırıp silahına uzanıyor, ama benim olduğumu görünce duraksıyor.

"Dais?"

"Selam." Gülümsemeye zorladım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Hiçbir şey... Julian beni buraya gönderdi..."

TK şüpheyile başını eğiyor ve ben ona doğru yürümeye devam ediyorum.

"Daisy, buraya ne için geldin?" diye soruyor, onunla baş başa durup kollarımı boynuna doladığımda.

"Dais-" diye başlıyor ama elimdeki şırınganın kapağını açıp ona öldürücü olmayan bir doz propofol enjekte ederken ağzımı onunkine değdiriyorum.

Geri çekiliyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor ve sonra yere yığılıyor.

Yanına diz çöküp nabzını ve solunum yollarını kontrol ettikten sonra onu güvenli bir şekilde duvara yaslıyorum. Tiller'a gelmesini işaret ediyorum ve sonra kapıyı açıyorum.

Elleri arkadan bağlı iki çocuk, 90'ların Çakmaktaşlar filminin oynatıldığı bir televizyona bakıyor ve sonra selam veriyorum m⁴⁵⁶-Romeo Bambrilla corne'da r⁴⁵⁷-Bacaklarını masanın üzerinde sallıyor, elindeki

silahı tembelce çeviriyor.
Bana bakıyor ve ayağı fırlıyor.

"Daisy?" Roma anında kaşlarını çatır. "Nasıl yaptın-" Ve sonra Tiller'ı gördü. Bir an kafası karıştı, sonra silahını kaldırdı ve horozunu çekti.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor bana, gözleri ihanetle kocaman açılmış.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ben de çaresizce ona doğru koşarak Onu. "Biz daha çocuğuz,

Rome!" "Ve o bir

polis!"

"Biz bunu yapmayız, biz bu değiliz."

Çocuklar sanki tenis maçındaymışız gibi bir ileri bir geri bakıyorlar.

"Ben tam olarak buyum Dais-" Başını bana doğru sallıyor. "Ama benim artık kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çocuk kaçırın biri değil." Öna başımı salladım.

"Oh, sadece bir hain o zaman?" Çenesini Tiller'a doğru sallıyor. "Biliyordum amına koyayım.

Şimdi de onu mu

beceriyorsun?" Tiller

silahını doğrultur.

"Hayır Romeo," diyorum gözlerini tutarak ve onu biraz sakinleştirmeye çalışarak. "Kardeşi bazı çocukları kaçırdığı için burada," diyor Tiller.

araya giriyor.

"Benimle konuşma, seni köpek." Roma ona bakıyor. "Burada onunla birlikte olduğuna inanamıyorum Dais. Herkesin içinde onunla mı?" Başını tekrar sallıyor.

"Bırak gitsinler, Rome." İç

çektim. "Hayır." Başını

sallıyor.

"Neden buradasın ki?" Biraz umutsuzca sordum. "Kardeşim için çalışmıyorsun, burada olmak zorunda değilsin, bırak gitsinler." Çocuklara doğru ilerliyorum.

"Burada olmamı o istedi."

"Ne için?" Çılgınca bağıriyorum. "Anlamıyorum, bunu neden yaptın?"

Bana çılgınca hareketler yapıyor. "Neden yapasın ki?"

"Rome, lütfen bırak gitsinler," diye ısrar ediyorum. Romeo yine başını sallıyor ve ben de çocuklara dönüyorum. "Ne olursa olsun, bu adamla gideceksiniz." Tiller'ı gösteriyorum. "O bir polis, ona güvenebilirsiniz," diyorum kızı. Kız daha büyük, korkmuş ama kararlı görünüyor.

Tiller'a bakıyorum. "Ne olursa olsun," diyorum başımı sallayarak.

Bir an kafası karışmış gibi göründü ama sanırım öyle. Planımın özellikleri hakkında hiç konuşmamıştık. Şu ana kadar bir planım yoktu,

İşte bu yüzden. Aktif olarak geliştiriyorum, ancak eski erkek arkadaşımın varlığı nedeniyle gelişim korkunç bir şekilde karmaşıklaştı.

Romeo'ya bakıyorum, silahımı ona doğrultup tetiği çekerken ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

Romeo dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar. "O zaman geldiğimiz nokta bu mu?" diye soruyor, biraz da inanmayarak. Omuz silkiyorum. Silahını bana doğrulturken gözleri sulu sulu bakıyor e⁴⁵⁸ Tiller'a. "Beni vuracak mısın, Dais?" Evet.

"Asla," diyorum ona ciddiyetle ve kaşlarını çatıyor, kafası karışıyor ve sonra silahımı kendime doğru çevirip kendimi vuruyorum. Planım karnıma sıkıydı, umarım başarmışımdır, ama iş biter bitmez bunu söylemek zor. Kurşunun yörüngesini sola ve yukarı doğru çevirmeye çalıştım, ama bir akciğeri delecek ya da bir kaburgaya isabet edecek kadar yukarı değil.

Düşündüğümünden daha gürültülüydü - o büyük, çoğunlukla boş odada yankılanan patlama sesi ve sonra öne doğru yığılıyorum.

Muhtemelen düşündüğüm kadar kötü değil, bir silah sesi. Zaten son zamanlarda hissettiklerimden çok da f a r k l ı gelmiyor, belki biraz daha gerçekçi. **Ö n c e d a h a** kötü, sonra adrenalin devreye giriyor ve Roma ileri atılıp ben yere düşmeden beni yakalıyor.

"Ne yaptın lan sen?" Gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor, ağzını alnıma bastırıyor.

"Kaçın!" Şimdi ayağa kalkmış, gözleri dehşetten kocaman olmuş çocuklara söylüyorum.

Tiller şaşkın şaşkın beni izliyor ve kusacakmış gibi bakıyor. "Daisy-"

"Şimdi!" Bağırmaya çalışıyorum ama enerjimi toparlayamıyorum.

Tiller çocukları alıp kaçıyor ve Rome'un umurunda bile değil, gözlerini benden kaçırmıyor. Kafasını sallıyor. "Ne yaptın sen? Ne yaptın sen?" diye fısıldıyor.

"Üzerine bastırmaya devam et," diyorum ona.

"Deniyorum," diyor, eliyle gözlerini siliyor, kanımı yüzüne bulaştırıyor.

Bir çağrı yaptığını duyuyorum - bunu iyice düşünmediğim kısım ambulans çağırmadığımız kısım. Acaba böyle mi öleceğim?

Çocukluk aşkımın kanamamı durdurmak için yaraya baskı uyguladığı, kendi kendime yaptığım bir yaralanma. Tıpkı eskisi gibi ama artık bir metafor değil.

"Özür dilerim," diyorum kaşlarımı çatarak.
Başını bana doğru sallıyor. "Üzülme Daisy. Beni duyuyor musun? Üzülme."
"

Ve sonra bayılıyorum.

⁴⁵¹ North American Arms Mini Revolver. Piyasadaki en küçük tabanca. 4 x 2.5 inçten daha küçük. Ufacık. El çantaları ve tam olarak güvenmediğiniz polisleri şaşırtmak için harika.

⁴⁵² Öyle.

⁴⁵³ Bir hastalık dalgası beni vurdu.

⁴⁵⁴ Ne yapıyorum ben?

⁴⁵⁵ Etkilendim.

⁴⁵⁶ Aman Tanrım.

⁴⁵⁷ Kalbim sıkışıyor.

⁴⁵⁸ Çünkü bana silah doğrultuyormuş gibi bile yapamıyor.

Julian

o telefonu aldığımda hissettiğim ilk şey korkuydu. Çok yönlü bir korku.

Daisy'ye bir şey olması en azından benim yetişkinlik hayatım boyunca başlıca endişem olmuştur. Yaralanmasıyla ilgili gerçekler ne olursa olsun, fark etmez; o hala yaralı. Daisy'nin yaralanması beni korkutuyor. Beni korkutan bir diğer şey de onun biliyor olması. Ne yaptığımı biliyor, ne yaptığımızı biliyor ve bu konuda bir şeyler yapacak kadar iğreniyor.

Ve sadece bir şey de değil; kaçmalarına yardım etmek için kendini karnından vurdu.

Roma'nın beni çılgınca araması muhtemelen bugüne kadar hayatımda yaptığım en kötü aramaydı. "Vuruldu!" diye bağırdı telefonda.

"Vuruldu ve onu durduramıyorum.

Kanıyor!"

"Kim?" Bildiğim halde sordum. Ses tonundan anlayabiliyordum. Başka hiç kimse onun sesini böyle çıkaramazdı.

"Daisy!" dedi. Sanırım ağlıyordu.

O daha adını söylemeden ayağa kalkmış ve kapıdan çıkmıştı.

"Neredesin sen?" diye sordum.

"Evdeyiz-"

"Ne?" Olduğum yerde kalakaldım.

"Clayhall'da," dedi.

"O nasıl-"

"Bilmiyorum," dedi Rome hızla. "Az önce polisle geldi-" "Siktir-"

Arabama doğru koştum, tüm çocuklar tek kelime etmeden peşimden koştu.

I

Kekoa'ya döndü. "TK'yı ara."

Kekoa başını salladı. "Cevap vermiyor-"

"Julian-" Roma söyledi. Nefes alışının sesi iyi gelmiyordu. "Kanamayı durduramıyorum."

"Basınç, Roma," dedim, arabamı çalıştırmaya çalıştım ama anahtarlarımı karıştırdım.

Pencereme hafifçe dokunduğunda Kekoa bana hareket etmem için

işaret verdi.

Yolcu koltuğu.

Hiç düşünmeden yanına gittim ve hissettiğim kadar korkmuş görünmemeye çalıştım. "Nabızı nasıl?"

"Bayıl-"

"Romeo-" Kekoa yüksek sesle seslendi. "İki adamım geliyor, birkaç dakika içinde orada olurlar, çocukları bırakın."

"Ey çocukları aldı," dedi

Rome. "Ne?"

"Polis çocukları aldı," dedi ve çenem sıkıştı. "Daisy'yi orada mı bıraktı?" Onu öldürebilirdim.

Bir saniye orada asılı kaldı. "Ona yapmasını söyledi."

"Barkingside McDonalds'ın karşısındaki sokakta güvenli bir ev var.

-Biz onu stabil hale getirene kadar onu oraya götürecekler," dedi Koa Rome'a.

"Tamam."

"İyileşecek," dedi Kekoa telefonuyla konuşurken bana bakarak.

Güvenli eve girmesi bir dakika sürdü.

Çok kan kaybetmişti ama Barnsey'in Londra'nın dört bir yanına dağılmış iyi doktorları var ve onlardan biri bizi orada karşıladı. Kanamayı durdurduk, Dais'in nabzını düzelttik ve ameliyat için onu olabildiğince hızlı bir şekilde Ordinance Hill'e taşıdık.

A t l a t t ı . Karnına vurdu. Bunu bilerek yapmış olabilir, biliyorum.

Mideye isabet eden kurşun yaraları neredeyse her zaman şaşırtıcı derecede iyi iyileşir. Bu onu çok yıprattı, bir an için çok zorlandı.

Christian onu ziyarete gelmeye çalıştı ama çocuklar ona izin vermedi.

Aslında bunu ister miydi bilmiyorum ama Daisy'yle hayatımızda ilk kez farklı sayfalarda olduğumuz gibi huzursuz bir his var içimde.

Onunla fuayede karşılaştım; ağlıyordu, sevdiğin kız vurulduğunda nasıl histerik olursan öyle.

"Beni orada isterdi," dedi, ona ulaşmak için beni geçmeye çalışarak.

"Christian-" Onu omuzlarından tuttum. "Seni son gördüğünde, seni evimizden zorla çıkarttırdı."

"Benden korktuğu için, korktuğu için değil-"

"Christian." Ona bir bakış attım. "Onu görmek için kalkmayacaksın. Onu dışarı çıktığında gör, dostum. Kendi kararını verebileceği zaman."

Onu antrede iki büküm, ağlarken bıraktığım için kendimi bok gibi hissettim ama

tüm bu karmaşaya ihtiyacı yoktu. Sadece uyanması gerekiyordu. Sonraki adımlar ondan sonra gelebilirdi.

Gözleri açılana kadar iki günden biraz fazla bir süre bilinci kapalı kaldı.

Bunu yaptığında, hemen solundaki Romeo'nun üzerine düşüyor. Beni hemen fark etmedi.

Daha dik oturuyor, gözleri birbirlerine karşı her zaman besledikleri o hüznü umutla kocaman.

Onun eline uzanıyor.

Kendine geldiğinde kafası karışmış bir halde birkaç kez göz kırpmıyor, hızla doğrulmaya çalışıyor ve paniklemiş görünüyor. Vurulduğu yere, kendisine bakıyor, kendisine ters ters bakan Roma'ya bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Siktir git, Daisy." Elini bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Artık işimiz bitti," diyor ve kapıya doğru yürüyor. "Benimle bir daha asla konuşma."

Beni görene kadar gözleri onu odanın içinde takip ediyor ve donup kalıyor. Ayağa kalktım, kollarımı göğsümde kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Ne yaptın lan sen?" Başımı sallayarak ona sordum.

Gözleri anında yaşla doldu. "Ne yaptın lan sen?"

Korktuğum şey de buydu, bunu benim hatamış gibi gösterecekti - zaten öfkeliyim, bunu denemesine bile inanamıyorum. Biraz korkmuş görünüyor. Yine de iyi, diye düşünüyorum kendi kendime, korkmasını istiyorum. O lanet bir aptal.

Elimi ağzıma bastırıyorum çünkü bu beni duygularımı kontrol ediyormuş gibi gösteriyor ama aslında bunu ellerim titrediği için yapıyorum. "Kendini karnından vurdun." Sesim istediğimden daha üzgün çıkıyor. "Tanımadığın çocuklara yardım etmek için!"

"Çocuktuk!" diye bağırmaya çalışıyor. "Onlar bir işti!"
Daha yüksek sesle
bağırıyorum.

o ağlamaklı gözleri dökülüyor ve daha da korkmuş görünüyor. Ağlamamak için elimden geleni yaparken ağzım seğiriyor.

"Bana söz vermiştin," diye zar zor söyleyebiliyor, ağzı seğiriyor, ağlamamaya çalışıyor. "Asla çocuk-"

Çenemi öne çıkarıp başımı sallıyorum, alt dudağımı yalıyorum, yorgun ve öfkeliyim. "Az önce bana 70 milyon sterlin kaybettirdin."

"Evet ve az önce beni kaybettin!" diyor sesi çatlayarak.

"Saçmalık," diye tükürdüm ona.

"Ciddiyim, Julian-" Başını sallıyor, küçük alt dudağımla titriyor. "Ben yokum. Bu saçmalıkla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Bana vahşi gözlerle bakıyor. "Çocuktuk!"

"Evet, onlar çocuktuk Daisy, anlıyorum! Elbette ideal değil ama babalarının bana 70 milyon sterlin borcu var ve şimdi sayende bunu asla göremeyeceğim!"

"Julian!" diye bağılıyor. "Kendini duymuyor musun? Çocuktuk. Çocuklar! Babam öldüğünde ben de onun yaşındaydım."

Bu kısmın onun dikkatini çekeceğini biliyordum. Biliyordum çünkü benim de dikkatimi çekmişti ama ne yapabiliirdim ki? Artık bitti. Parayı kaybettim, çocukları kaybettim, küçük kız kardeşimin polis gücüyle olan küçük isyanı sayesinde itibar da muhtemelen şimdi delikte. Bunun için ne kadar bok yiyeceğimi hayal bile edemiyorum. İnsanlar bunu bir zayıflık, saflarda bir ayrılık, saldırmak ve yönetimi ele geçirmek için bir fırsat olarak görecekler.

"Bu bir iş, Daisy." Ona sert bir bakış attım. "Ben bir iş yürütüyorum-" "Ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum!" diye bağılıyor. "Ben hastayım. bunun üzerine-"

Sesi çatallaşıyor ve bununla ilgili bir şey gözlerimin ıslanmasına neden oluyor.

"Ben yokum." Başını sallıyor. "Benimle konuşma, beni arama, beni takip etme. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yüzüm biraz geriliyor, bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum ve bazen içimde zehir gibi bir öfke dalgalanıyor. Onunla hiç yaşamadım ama gururumun darbe aldığını ve birinin canımı yakan bir yumruk attığını hissedebiliyorum. Genelde o insanları öldürürüm ama onu öldüremiyorum.

Ona sert bir bakış attım. "Bunlar küçük bir yetim kız için büyük sözler."

Çenesi gerilir ve bir damla gözyaşını siler. "Sana ihtiyacım yok." Göğsü kabarıyor.

"Başka kimsen yok," diye hatırlatıyorum ona ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Gözleri kısılıyor.

"Şu anda olduğun kişi olmaktansa hiç kimse olmamayı tercih ederim," diye tükürüyor. "Pekâlâ." Ona umursamaz bir omuz silme hareketi yapıyorum. "Anladın, Dais."

Hızla başını sallıyor, daha fazla gözyaşı siliyor. "Sana inanamıyorum," diye zar zor fısıldıyor.

Tekrar omuz silkiyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Ne

olduğunu düşündüğümü düşünmeyi bırakırsam, muhtemelen ben de ağlamaya başlayacağım.

"Sen aşağılık birisin," dedi bana.

"Ve sen de bir hainsin," diye karşılık verdim. Bunu hazırlamıştım çünkü doğrudu. Onun için yaptığım onca şeyden, ona verdiğim hayattan, onu korumamdan, güvende tutmamdan, onu sevmemden ve-

"Ciddiyim Julian, seninle işim bitti." Başını salladı. "Korumanı, örtünmeni, zamanını ya da düşüncelerini istemiyorum-"

"Ah-" Ona şimdiye kadar verdiğim en acımasız gülümsemeyi veriyorum. "Endişelenme bile Face. Onlara sahip olamayacaksın." Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum "Bana kalırsa, o kumsalda onlarla birlikte öldün." Ona ters ters bakıyorum. "Sana izin vermeliydim, seni nankör küçük pislik."

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Çık dışarı," diyor bana, sesi titreyerek.

Görmemesini umduğum titreyen ellerimle yanımdaki masadan anahtarlarımı alıyorum. "Memnuniyetle."

Dışarı çıkıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum ve olabildiğince sakın nefes alıyorum. Asansöre bindim, kapının kapanmasını bekledim. Hüzünlü bir hırıltı çıkarıyorum. Benden daha fazlasını hak etmiyor, hak etse bile. Aynada yüzümü yumrukluyorum - dikiş atılması gerekiyor ama attırmayacağım ve sonra sahip olduğum tek aileden ve kendim dışında sevdiğim tek insandan uzaklaşıyorum.

İyi ki kurtuldum, diyorum kendime derin bir nefes alırken. Ama içimdeki tek iyi şeyden kurtulmuş olabileceğim hissinden kurtulamıyorum.

Hristiyan

Olanları duyar duymaz ona ulaşmaya çalıştım ama başaramadım, ortalık karışmıştı. Kardeşim aracılığıyla olanları az çok duydum ama pek bir şey bilmiyordum, sadece yaralandığını biliyordum.

Hastaneye gittim ama Julian beni gönderdi. Neredeyse onunla kavga edecektim ama gözlerinde yapmamam gerektiğini düşündüren vahşi bir şey vardı - köşeye sıkışmış, dişlerini göstermiş bir köpek gibi. Bu yüzden bıraktım, çünkü ben boktan ve zayıf biriyim ve muhtemelen onunla dövüşmeliydim, muhtemelen onu görmeye zorlamalıydim, böylece biliyordu, ama yapmadım çünkü onun için ne olduğumu bilmiyorum. Onun benim için ne olduğunu biliyorum.

Kısacası, her şey.

Uzun, hala her şey.

Bir hafta bekledim - çok da uzun bir haftaydı çünkü onunla konuşamıyordum. Numarası gitmiyordu ve Julian'dan numarasını istediğimde cevap vermedi. Jo, Daisy ve onun büyük bir anlaşmazlık yaşadıklarını söyledi ve sonra tüm bu söylentiler dönmeye başladı ve ben neye inandığımı bilmiyordum - polisle mi birlikte? Tiller'la mı? Yerleşkeden taşındığını duydum, Tiller'la bir ev tuttuğunu duydum - bunun doğru olmamasına ihtiyacım vardı. Kendi başına bir yer tuttuğunu duydum, bu doğrudu, Taura'dan öğrendim. Adresi de ondan aldım.

Maida Vale'deki Warwick Bulvarı'nda bir binaya taşındı.

Oraya gittiğimde gerçekten bir planım yok, sadece onu b i r saniyeliğine görmek, iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum ve yaşadığımız onca boktan şeyden sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum - belki ona onu sevdiğimi, durmayacağımı ve üzgün olduğumu söylerim, kim bilir?

Kapısını çaldım.

Uzun bir duraklama oldu. Kapının arkasında bir ses duyuyorum. Bir uzun duraklama daha.

Kaşlarını çatarak açıyor ama ben de kaşlarımı çatıyorum. "Ne oluyor lan?" Ona bağıriyorum.

Gururla kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben taşındım."

Ona başımı sallıyorum. "Neden bana taşınacağını söylemedin?" Bana karınca bakışıyla bakıyor. "Aramız pek iyi değil..."

"Evet, peki bu kimin suçu?" Onu iterek kendimi içeri davet ediyorum.

Gözlerini bana dikti. "Senin."

"Benim mi?" Ona bir bakış attım ve dairenin etrafına baktım. Minimal bir şey. Bir sürü ahşap. Neredeyse tamamen boş. "Bebeğim, taşınmana yardım ederdim."

"Yardıma ihtiyacım yok," diyor ve ben iç çekiyorum. Kapıya yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Kardeşine ne oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Evet, biliyorum." Ona doğru yürüyorum ve bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. Bu onu nedense ürkütüyor ama geri çekileceği şekilde değil. Donup kalıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Peki ne oldu?"

Alt dudağını yalıyor ve ben bunu kıskanıyorum - başka tarafa bakıyor. "Benim kurallarım-" Bana bakıyor. "Onları hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Evet."

Başka tarafa bakıyor. "Onları kırdı." Oh, kahretsin.

Sikeyim.

Ne bekliyordum bilmiyorum - onu bu kadar uzaklaştırmak için ne tür bir pislik yapardı ama bunlar asla geçeceğini düşünmediğim çizgilerdi.

"Siktir." Göz kırpiyorum.

"Gerçekten mi?" Başını sallıyor.

"Hangisi?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, kaşları düşük, sadece kardeşi için endişelendiğinde takındığı bir ifadeyle.

"Fark eder mi?"

"Dais-" Ona doğru uzandım, elimi onun izni olmadan beline doladım ama daha önce hiç iznine ihtiyacım olmamıştı. "Çok özür dilerim." Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve o da bana izin veriyor, bana bakıyor, gözleri kocaman ve kaçırdığım ama kaçırmamam gereken bir sürü şeyle dolu.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor, ağzını büzüyor, gözleri dolu dolu.

"Seni seviyorum," diyor bana tüm ciddiyetiyle.

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum, ona şaşkınlıkla bakıyorum ve aynı anda heyecanlanıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Parmak uçlarına kalkıyor, kollarını boynuma doluyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

Onu geriye doğru çekip duvara yaslayarak öpüyorum ve acı dolu bir çığlık atıyor.

"Kahretsin-" Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim! Ama beni seviyorsun!"

Ona sırtıyorum. "Belli ki," diyor.

Ona bir bakış attım. "Bunu daha önce birbirimize söylememiştik - biraz büyük bir olay gibi görünüyor-"

"Bu büyük bir mesele." Başını sallıyor ama yüzü yine hüznü. Başını sallıyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Christian, bu saçmalıkla işim bitti-"

"Ne boku?"

"Ben yokum-" diye omuz silkiyor. "O hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve onu bırakmıyorum. "Ama ben o hayatın içindeyim." Dilini üst dudağına bastırıyor ve nefes alışları hızlanıyor.

"Gidebilir miyiz? Sen ve ben? Git bir yerlerde normal ol-"

"Dais..." Gözlerimi kırptıştırarak ona bakıyorum. Nefes alıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Söylediği şeyin tam da istediğim şey olduğu kısmını boş verin, yapamam. Söyleyemem. Başka bir planım yok, planım bu. Ben ve Jo oyunu birlikte yöneteceğiz. Bu şimdiye kadar sahip olduğumuz tek plan, ve bunu bir kenara bırakırsak, anne. Yapamam, ona yapamam.

"Julian kontrolden çıktı-" diyor Daisy, gözleri yaşlı.

Çaresizce omuz silkiyorum, çünkü bunu ben de duymuştum. "Evet ama geri dönecek

_"

"Hayır, Christian." Başını sallıyor. "Yapmaz, yapamaz. Buradan değil -En azından benimle değil." Ona kuşkulu bir bakış attım ama ağlayacak gibi görünüyordu. "Ondan utanıyorum. Ondan hiç utanmadım ve bundan nefret ediyorum, onunla aynı odada değilken yaptıklarını ve kim olduğunu düşünmek beni hasta ediyor ve senin için böyle hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu asla anlamak istemiyorum-"

Elimi tekrar saçlarının arasından geçirip başının arkasına bastırıyorum. "Ben onun gibi değilim-" diyorum ona.

Gözleri biraz yumuşuyor. "Evet, öylesin, bu yüzden senden çok hoşlanıyorum."

Ona bir bakış attım. "Electra kompleksine inanmıyorsun." Onun sözleri, benim değil.

Ama o omuz silkiyor, "Bu sadece cinsellik öncesi programlama." Çünkü o her odadaki en zeki kız. "Küçükken sevginin ne olduğuna dair bilinçsizce bir şema geliştiririz ve bu şema tamamen birincil bakıcılarımız tarafından bize nasıl davranıldığına dayanır-" Dudaklarını eğlenerek büzüyor. "Ve sonra büyüdüğümüzde, bize aynı şekilde hissettiren insanlara ilgi duyuyoruz."

Ona başımı salladım. "Senin kurallarını çiğnemeyeceğim

Dais..." "O da öyle dedi."

"Ama ben ciddiylim-"

Başını sallıyor. "O da öyle."

"Gel benimle yaşa o zaman, Jules'u unut. Tamamen çekip gitmek zorunda değilsin, yapabilirsin-"

"İnsanların beni öldürmeye çalışmasından bıktım-"

Kaşlarımı çattım. "Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ve bana bir bakış attı. "Ama dışarı çıkmam gerektiğini anlamam için neredeyse kaç kez bir şeyler olması gerekiyor?"

Batıyormuşum gibi hissediyorum.

"Daisy, bunu çözebiliriz-"

"Bunu çözdüm, Christian-" diyor bana, inatla. "Ve ben bittim." "Bebeğim, bitiremem. Bu benim tüm hayatım."

"Doğru. Hayır." Hızla başını sallıyor, gözlerinin ardındaki umut kırılıyor. "Tamam. Anlıyorum-" Gözleri benimkilerden ayrılıyor.

"Bu ne-" Başımı eğiyorum, gözlerine bakıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum. "Birlikte olamayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Bilmiyor muyum?" Tekrar bana baktı. "Sanırım."

Birkaç saniye ona baktım. "Ama ben sana aşığım."

"Biliyorum," gözlerini siliyor. "Ben de sana aşığım."

"Bebeğim, lütfen bunu yapma-" Başımı sallıyorum, dalgın bir şekilde elimi ağzıma götürüyorum.

Beni yanağımdan öptü. "Gittiğinde, lütfen bir daha geri gelme." Burnunu kıvrıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Bunu ikinci kez yapamam."

"Daisy-"

"Ciddiyim, Christian. Artık normal olmaya ihtiyacım var. Beyaz bir minibüs yanımdan geçtiğinde ürkmek istemiyorum. Her gün eve farklı yollardan gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Bir koruma istemiyorum. Bir koruma istemiyorum.

her gittiğim restoranda aynı şeyleri sipariş etmek istemiyorum. Yastığımın altında lanet bir 45'likle uyumak istemiyorum-"

"Daisy-"

"Bundan kurtulmak istiyorum Christian, bu yüzden işim bitmeli. Lütfen bitirmeme izin ver."

Sendeleyerek nefes alıyorum, söylediklerini neden söylediğini anlamam daha az acı veriyormuş gibi davranıyorum ama vermiyor -sadece beni lanet bir trenin önüne it, neden yapmıyorsun, ama onun yerine birkaç kez başımı sallıyorum. Birini seviyorsan, bırak gitsin atasözünü bir dene. Onu yeni elde etmiş olsanız bile, ki ben ettim, dünyanın onsuz nasıl hissettirdiğinden nefret etseniz bile - ki ben ediyorum, bunu artık biliyorum. İçimde bir boşluk var, eskiden geceleri göğsümde yattığı yerde, rüzgarlı bir günde yüzünüze çarpan toz ve toprağı hissettiğiniz gibi onun gittiğini hissediyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum, en başta onu sevmek bile istememiştim ama işte buradayız ve seviyorum ve şimdi bunu geri alamam. Alamazdım. Yapabilseydim bile yapamazdım, çünkü onu ölene kadar seveceğim. Ona sahip olsam da olmasam da, beni geri istese de istemese de, o dışarıda olsa bile ben varım.

"Tamam." Zar zor başımı salladım. "İşin bitebilir, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, çenesi sallanıyor.

Dudağının kenarından öptüm, kapısından çıktım ve sonra on ay boyunca konuşmadık.

New York, Mar

Pencereden parka bakıyorum ve etrafındaki binaları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimi kısarsam Kensington Gardens olabilir ama değil.

Beşinci Cadde'deki dairemi evim gibi hissettirmek için elimden geleni yaptım, ancak eviniz büyüdüğünüz evden çok daha fazlası olduğunda ne yapabilirsiniz?

"Hey," diyor arkamdan. Kapı aralığında durup onu içeriye doğru süzüyorum.

"Merhaba." Ona doğru yürürken küçük bir gülümseme veriyorum ve o da kollarını belime doluyor.

Çenemi ona doğru eğiyor ve ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Pilot şapkasını çıkarıp başıma takıyor, gözlerimin üzerinden çekiştiriyor ve beni daha fazla öpüyor.

Londra'ya geldiğimden beri beni daha çok öpüyor.

Rosebery'den doğrudan buraya geldim - havaalanında buldum kendimi - pasaportumu her zaman yanımda taşıyorum çünkü çok fazla hazırlıksız seyahate çıkıyoruz. JFK'ye tek yön, birinci sınıf bir bilet aldım.

Aslında ben geldiğimde ertesi sabaha kadar hava aydınlanmamıştı ama benim için fark etmedi.

Kapıdan geçtim, telefonumu attım, tuvalete kustum, bir saat sonra sıkıldığım için yeni bir telefon aldım, kıyafetlerimi değiştirdim, sonra uçağım gelene kadar salonda saklandım.

Normalde kesinlikle Windsor Lounge'u kullanırdım, ancak açıkçası bunların hiçbirisi planlanmış değildi, bu yüzden BA'nın şu anda sahip olduğu küçük uyku kapsüllerinden birinde uykuya dalmak zorunda kaldım ve bir şeyin yasını tutarken sahip olduğunuz komik uykulardan biriydi - türünü biliyor musunuz? Batakılık gibi hissettiren bir uyku.

Gerçi beyniniz "bunun için uyanık olmak istemiyoruz" diye karar verir ve bilincinizi bileğinizden tutup sizi sessiz bir karanlığa sürükler.

Bir kez bile kıpırdamadım, ağır bir uykuydu... Yüzümde yattığım yerin izleri vardı.

Beni uyandıran bir hostesti.

"Uçağınız kalkıyor hanımefendi," dedi ve kaşlarının çatılışından kim olduğumu bildiğini ve haberleri gördüğünü anladım. Henüz haberlerde olduğunu bile bilmiyordum ama Tanrım, haberlerdeydi.

Her şey olup biterken dışarıda bizi çeken çok sayıda kameralı telefon vardı. Varoluş tarihim boyunca yaşadığım en kötü iki an arasında yer almasına aldırmadan, bildiğim hayatımın kendi üzerine çökmesine aldırmadan, gözle görülür bir şekilde moralimin bozuk olmasına, travma geçirmeme ve ihanete uğramama aldırmadan, yine de haftalarca yayınladılar. İnsanlar bunu yalayıp yuttu, bunun dramını yaşadılar ve çok fazla dram vardı. Varley'den yıllardır konuşmadığımız insanlar ortaya çıkıp başından beri bildiklerini söylediler, diğer kızlar beni okulda, partilerde, dikkatim dağınıkken tuvaletlerde onlarla da aldattığını söylediler. Bu kısımların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Doğru olmaları durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum. Ve manşetler.

"Ballentine'in Parks'ın en iyi arkadaşıyla yaşadığı rezalet."

"Kötü Çocuk Ballentine En İyi Arkadaşıyla
Kirli İşler Yapıyor." "Magnolia Parks: Erkek
Arkadaşı ve En İyi Arkadaşı Tarafından
İhanete Uğradı."

Paparazziler bir süre, belki bir ay kadar beni burada takip etti. Çok zordu. Tom bunu kolaylaştırdı.

Elimde hiçbir şey olmadan geldim. Doğruca Sotheby's'e gittim. Onlara bir ev ya da daire istediğimi söyledim, umurumda değildi, sadece Londra'ya en çok benzeyen herhangi bir şey ve sonra bana buradaki yerimi bulana kadar Central Park Ritz Carlton'da yer ayırttım - 995 Fifth Avenue, en üst kat. İki katlı, her iki katta da parka bakan bahçe terasları var.

Londra'nın yeşili. Yeşile ihtiyacım var.

Otel odama çıkar çıkmaz Bridget'i aradım ve açtığı anda ağladı.

"Neredesin?" diye sordu kendini toparladıktan sonra. "Manhattan."

"Güzel." Derin bir nefes aldı. "Orada kal."

"Kötü mü?" diye sordum. Hiçbir şey söylemedi. "Henry'ye burada olduğumu söyler misin?"

Boş süitime bakarken ona söyledim.

"Tamam." Ağzından biraz hava üfledi. "Peki ya Tom? Ona ne söyleyeceğim?"

"Hiçbir şey." Kaşlarımı çattım. "Biz ayrıldık."

"Otuz altı saat boyunca beni durmadan aradı."

"O zaman ona burada olduğumu da söyleyebilirsin."

Tom ertesi gün beni öptü. Tom'un asansörden bana doğru hareket edişinin sonsuza dek aklımda kalacak bir anı olacağını hissediyorum.

Koluna bir bavul ve bir palto doladı, kollarını bana sarmak için ikisini de bıraktı ve yüzümü göğsüne gömdüm. ağladım, ağladım, sahanlığa çöktüm ve o da benimle birlikte çöktü.

Tekrar uyuyana kadar ağladım. Uyandığımda yanımda yatıyordu, sadece izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Buna nasıl cevap verirsin? Ona nasıl cevap verebilirim? Hayır, iyi değilim. Bir daha asla olmayacağım.

En azından gerçeği söyleyebilirdim ama bunun yerine başımı salladım ve bu onun için yeterliydi. Daha fazla soru sorarsam ipler kopmaya başlayacaktı.

Kafa sallamak özlü bir hareketti, istediği şekilde ilerlemesine zımnen izin veriyordu ve ikimiz için de gerçeği geçiştirmenin orijinal olmayan bir yoluydu.

ve bir daha bu konu hakkında konuşmadık. Sanki hiç olmamış gibi davrandık. Sanki beni en iyi arkadaşımın aldatan adam için onu terk etmemiştim ve kameralar beni takip ediyormuş gibi davrandık.

İlk birkaç hafta Londra'daki eski nedenlerle beni takip ettiler, Tom'la eve dönemememin nedeninin burada Condé Nast'taki işlerle çok meşgul olmam olduğunu ve tüm işlerimin beni başka yerlere çektiğini ve Londra'ya geri dönmenin mantıklı olmadığını iddia ettik, çünkü Londralı insanlar için Londra'da yeni ve rahat olan ne var ki?

Yani Londra yok. Londra asla.

Onun etrafında çalıştık.

Zamanını böldü. Yarısı burada benimle, yarısı orada. Sanırım daha önceki hayatından pek de farklı değil.

Teknik olarak apartmanımın diğer tarafında oturan bir arkadaş edindim.

ve üst öor. A Latin-Amerikan Varis kimin Baba Sahipleri bir telekomünikasyon şirketi.

Burberry'nin defilesindeki kristal süslemeli parka ceketini giyerken lobide bana doğru koştu.

"Aman Tanrım." Beni tuttu ve geri çekilirken ona korkunç bir bakış attım.

"Lütfen bana dokunma-" diye araya girdim. "Hiç param yok."

"Ceketin-" Bana baktı ve ben de kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim.

"Bayıldım. Deneyebilir miyim?" Başımı salladım.

"Hayır."

"Ama her yerde tükendi."

Başımı salladım.

"Biliyorum."

"Peki nasıl aldın?"

Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Christopher Bailey'i tanıyorum."

Bottega Veneta'dan aldığım nane mavisi Point Crochet-Knit Clutch'ımı göğsüme bastırdım ve gözleri benden aşağıya, ayakkabılarıma kaydılar.

"Aquazurra'dan Crystal Twist 105 sandalet," dediğinde ona şüpheli bir bakış attım.

"Evet."

"New York'ta burnu açık bir ayakkabı mı? Aman Tanrım." Bana bir bakış attı. "Yeni olmalısınız. Ben Lucía Nieves-Navarro."

Bana elini uzattı ve ben de temkinli bir şekilde elini sıktım. "Magnolia Parks."

Parson's'da moda okuyor, gürültücü, esrarengiz, gülünç ve güzel - tamamen korkunç sınırlar - ama Tom burada olmadığına ve Bridget ya da Henry ziyarete gelmediğinde, Lu kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

"İyi m i s i n ? " Tom'u banyoya kadar takip ederken ona soruyorum. Başını sallıyor, arkasını dönüp makyaj masasına yaslanıyor.

Pilot ceketinin düğmelerini çözüyorum ve omuzlarından geçiriyorum. "Sana kaç günlüğüne sahibim?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

Burnumu öpüyor. "Korkarım ki bir saat." Başını yatağa doğru sallıyor. "Biraz şarap sipariş etmek ister misin? Erken bir gece geçiririz."

Bir örtmece ama yine de ona bir bakış attım. Ben de ona baktım.
"Öğleden sonra oldu."

"Gün ışığında seks yapabiliriz, Magnolia-"

"Ne kadar kaba!" Ben soluk soluğa kalıyorum ve o gülüyor, kapanan kumandaya uzanıyor.

Evimdeki her panjuru. "Bu nasıl?"

Bana bir bakış attı.

Beni göremese de ona gülümsüyorum. "Daha iyi."

Sonra, yatakta uzanıyoruz ve o televizyona bakıyor çünkü Net ix'te bir program seçmemin çok uzun sürdüğünü düşünüyor ve hepsi çok akılsızca, çünkü bugünlerde ben de öyleyim. Öyle olmak zorundayım.

Bunu başarmak için hiç kendinizi biraz körelttiniz mi? Parlaklığı azalttınız mı, kenarlarınızı kırptınız mı, köşeli delik, yuvarlak delik, yine de zorladınız mı?

"Ah." Televizyona başını sallıyor. "Sonunda iyi bir tane." Televizyona bakıyorum ve gerginleşiyorum.

Geleceğe Dönüş.

"Mmm, hayır," diyorum yaklaşık on saniye sonra, ultra rahat bir şekilde kumandaya uzanırken, ama Tom onu başımın üstünde tutuyor.

"Bu filme bayılıyorum-"

"Hayır." Başımı umursamazca sallıyorum. "Bu çok aptalca." Biraz kaşlarını çatıyor. "En sevdiklerimden biri."

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Şey, nefret ediyorum, yani-" Televizyona doğru işaret ediyorum. "Değiştir onu."

"Ne?" Kaşlarını çatmaya devam ediyor.

"Bu aptal filmi izlemek istemiyorum," diyorum ona yüksek sesle ve benden biraz uzaklaşıp gözlerini dikeyyor.

Yedi saniye boyunca bana bakıyor, kaşlarını çatıyor, parçaları birleştiriyor, inceliyor. İki kez göz kırptı. "Bu BJ ile mi ilgili?"

Onun adını duyunca başım geri çekiliyor ve kalbim balkondan

dışarı fırlıyor.

"Hayır-ben-" Atıldım. "Neden yapasın ki?" Başımı sallıyorum.

Bana bıkkın bir bakış attı. "Çünkü seninle ilgili her şey BJ ile ilgili."

Söyledikleri beni korkutuyor, çünkü her zaman doğru olmasından endişe etmişimdir ve eğer Tom bana bunu söylüyorsa, muhtemelen doğrudur.

Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil," diyorum ona zayıf bir sesle.

"Evet, öyle Magnolia, onu görebiliyorum-" Başını geriye atıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Her yerde. Ne zaman bir gazete bayisinin önünden geçsek, kapakları saklamak için *National Geographics*'i ters çeviriyorsun. Aylardır bir Gucci mağazasına girmedin. Küvete girmiyorsun-

"Banyo yapmaktan her zaman nefret etmişimdir," diye düzeltiyorum ama beni görmezden geliyor.

Başını bana doğru sallıyor. "Lanet bir negroni'ye bile bakamıyorsun. Masada bir tane varsa yüzünü çevirirsin."

"Tom-" Ona uzanıyorum ama geri çekiliyor ve yataktan kalkıyor.

"Bu filmin nesi var?" Televizyonu işaret ediyor. "Dürüst ol." "Bence bu... Christopher Lloyd'un en zayıf işlerinden biri."

Tom'un gözleri hüznlenir. "Ve bunun BJ'in lanet kolundaki DeLorean dövmesiyle hiçbir ilgisi yok mu?"

Gözlerim onunkilerden ayrılıyor ve dilimi ağzımın damağına bastırıyorum. "Bunu yapamam Parks." Tom tekrar başını sallıyor ve bir gömlek kapıp kafasına geçiriyor. "Beni sevmeyen insanlara aşık olmaya devam edemem.

beni doğru düzgün sev."

"İstiyorum!" Peşinden yataktan fırladım. Çenesini bana doğru sallıyor.

"Söyle o zaman."

"Seni seviyorum," diyorum ona kolayca, dilimin ucuna kadar geliyor.

Bu doğru, seviyorum. Bir, iki kez başını sallıyor, ağzını büzüyor.

"Şimdi onu sevmediğini söyle."

Ağzım açık kalıyor ve birkaç kez göz kırpmıyorum, yutkunuyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerim yaşlı ve karınca bakışlı bir şekilde ona bakıyorum. Onu kınamak mı? Her gün görmek istediğim tek şey olmasına rağmen bir daha asla görmek istemediğim bir çocuk şeklinde Atlantik'in ötesinde yaşayan tüm kalbimi kınamak mı? Bunu nasıl yapacağım? Eğer bana söyleyebilirsiniz, yapacağım. Onu sevdiğim gibi sevmenin ötesine geçmenin bir yolu varsa, bunu yapacağım -her şeyi yapacağım- ve Tom her şeyin şemsiyesi altında çok güzel bir şekilde duruyor, ama o bundan çok daha fazlası. O her şey, hatta diyebilirsiniz ki, ve hala burada, önümde duruyor, onu hak ettiği şekilde sevmemi talep ediyor, ki bunu yapamam çünkü Dartmouth'ta bir çocuğa ve bir ağaca bağlıyım ve ondan çok nefret ediyorum ve her gün kimseyi ondan nefret ettiğimden daha fazla sevmeyeceğimden endişeleniyorum.

Tom sığ bir nefes alıp başını bana doğru salladı, gözleri sanki onu sindirdi. Belki de ben yaptım.

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Sana o kadar aşığım ki Magnolia, ama senin umurunda bile değil."

"Tom, tabii ki biliyorum-" Ona tekrar uzanıyorum ama benden

uzaklařıyor, sırt çantasını kapıyor ve içine dűřűncesizce bir řeyler tıkıřtırıyor.
"Sen ne-" Ona bakıyorum ve o da rastgele bir şeyler alıp çantasına atmaya devam ediyor.

"Bunu yapamam." Başını sallıyor.

"Tom." Yüzümü sildim ve bileğini tuttum.

Bana doğru dönüyor ve göz göze gelebilmek için eğiliyor. Alt dudağını yalıyor, çenesi biraz titriyor.

"Bana onu sevmediğini söyle, Magnolia," diyor fısıltıyla. "Söyle ve kalayım." Elinin tersiyle gözlerini siler.

Gözleri çok mavi. Üzgün olduğunda daha mavi. Şu an safır gibiler. Ona ne yapıyorum ben?

"Tom, lütfen-" Küçük bir çığlık attım ve elini benden çekti. "Beni arama.

Bana mesaj atma," diyor. "Gelmeyeceğim, hatta eğer yaparsan."

"Tom-" Ona doğru bakıyorum.

Şimdi ağlıyorum, Carine Gilson'dan aldığım altın Chantilly dantel süslemeli ipek saten kombinezonumla orada duruyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Bana baktı. "Senden uzak duracağım."

Tom düzensiz bir nefes alır, komodinden cüzdanını ve telefonunu alır ve dışarı çıkar.

Çıkıp gittiği kapıya bir canavarmış gibi bakıyorum ve bir daha asla yapmayacağı bir hataymış gibi geri dönmesini bekliyorum.

Ve sonra kapı çarpıyor.

Altı yaşındayken Henry ile okul bahçesinde koşturuyorduk ve orada öylece duran aptal bir bar vardı. Belki de bisikletler içindi ama hepimiz onun üzerinde ips yapardık. Her neyse, bir gün Henry ile oynuyorduk ve ben nereye gittiğime bakmıyordum ve doğruca çubuğa çarptım. Uç kısmı, çubuğun yatay uzanan kısmı değil, dışarı çıkan, ince, metal çubuk - ona çarptım.

Yere düştüm.

Öleceğimi sandım.

O kadar sert çarptım ki kustum.

Henry, beni bırakmadı, bu yüzden başka biri koşup bir öğretmen buldu ve o gün soluk almanın ne demek olduğunu öğrendim.

Ve şimdi buradayım, New York'ta tek başıma evimin kapısında toplanmış, yine tüm benliğimle o direğin ucuna doğru sonsuza dek koşabilmeyi diliyorum.

Hissettiğim bu boktan şeylerden bir nefes al.

Nefesimi tutamayacak kadar ağlıyorum. Onları alıyorum.

Bir milyon tane alıyorum ama hiçbir ciğerlerime ulaşmıyor, başım dönüyor, terliyorum ve panik atak geçirdiğimi biliyorum, daha önce de geçirmiştım ama asla tek başıma, asla B olmadan -adını söylemeyin, aklınıza bile getirmeyin.

Bu zamana kadar böyle hayatta kaldım.

Bana yardım edecek biri olmadan hiç panik atak geçirmediim ve kendime yardım edemiyorum. Nasıl edeceğimi bilmiyorum.

Titreyen ellerim telefonuma uzandı, favorilere bastım, kız kardeşimi aradım.

Hızlıca cevap veriyor ama ben hiçbir şey söylemiyorum; sadece ağlıyor ve nefes almaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" diye bağılıyor. "Tom nerede?" Daha çok ağlıyorum. "Tom gitti mi?" Konuşamıyorum. "Magnolia, Tom nerede?" Sanki nefes almak için boğuluyormuşum gibi geliyor. "Şimdi geliyorum," diyor kız kardeşim.

"Aman Tanrım," diyor biri dairemde. Onlara bakıyorum. Lucía.

Dizlerinin üzerine çöktü, telefonu elimden aldı.

"Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum -şu anda onunla birlikteyim-seni sonra ararım." Kaşlarını çatarak telefonu kapattı. Ellerimi avuçlarının içine alıyor ve başparmaklarıyla sırtlarını ovuşturuyor.

"Sadece nefes al, bebeğim." Bana rahat bir gülümseme veriyor.

"Bunu yapabilirsin." Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum. Ben durana kadar.

Saatler sürmüş olabilir çünkü şu anda dışarısı karanlık.

"Tom nerede?" diye soruyor sonunda. Kelimeleri fazla telaffuz ediyor.

"Gitti," diyorum.

Kızgın. "Gitti de ne demek?" "Gitti."

"Uzakta mı demek istiyorsun?" Omuz silkiyor, anlamıyor. "Ne zaman dönecek?"

Başımı sallıyorum.

"Gitti mi, gitti mi?" Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor.

"Hayır-" Başımı salladım.

"Hayır!" diye bağıırır. "O senin için deli oluyor-o yapmaz, o-"

"Lu!" Bağııyorum. Derin bir nefes alıyorum. "O gitti. Gitti."

"Seni terk mi etti?" Yanaklarını sıkıyor, etkilenmemiş gibi. Başımı sallıyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayır. Kalk." Ayağa kalktı, beni de yanına çekti. "Kalk. Dışarı çıkıyoruz."

Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Hayır."

"Kıçın İngiltere'nin en zengin adamı tarafından daha yeni terk edildi," diyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Benim hatamdı."

Başını iki yana sallar. "Bunu yarın konuşuruz. Bu gece," bana bir bakış atıyor, "içeceğiz."

St Allen's çok sık gittiğimiz bir bar. Girmesi oldukça zor, katı bir telefon yasağı politikası var, bu yüzden çok sayıda ünlü müşteri var.

Dışarıda olmam kötü bir fikir gibi geliyor. Birçok yönden berbat durumdayım.

Birincisi, bu noktada zaten çakırkeyifim. İkincisi, p e t r i d e y i m . Ve sadece petri değil, yalnızım.

En ölümcül kokteyl tarifim - işte burada, artık biliyorsunuz.

Bara girer girmez onu fark ediyorum ve Lu'nun kolunu tutarak onu tokatlıyorum. "Kahretsin! Hayır, gitmemiz gerek."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neden?" "Çünkü Tom'un b-"

Ama artık çok geç, beni fark etti ve bana doğru birkaç adım attı.

"Magnolia Parks." Rush Evans bana hafif soluk bir sırıtışla bakıyor.

Lucía kaburgalarımın sertçe dirsek atıyor - Rush'la daha önce tanışmamış ama oynadığı şu aptal franchise filmine bayılıyor. Adı neydi? Hatırlıyor musun? Kimsenin çenesini kapatmadığı bir gençlik filmi. Her neyse, Lucía bayıldı.

"Peki bu kim?" Lu'nun koluna dokunarak ona hızlıca gülümsüyor.

"is-um." Başımı sallıyorum, kendimi yağlı hissediyorum. "Lucía. Komşum. Lu, bu Rush."

Adam ona elini uzatıyor ve o da iki eliyle birden sıkıyor. "O filmde seni seviyorum," diyor ona tatlı tatlı gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Gülüyor. "Bunu yapmak çok eğlenceliydi. İyi vakit geçirdim." Bana bakmadan önce ona film yıldızı gibi bir gülümseme veriyor. "Peki benim en iyi arkadaşım nerede?" Bana şakacı bir gülümseme verirken kaburgalarımı dürtüyor.

Kaşlarımı cesurca yukarı kaldırıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

"Biz ayrıldık." "Ne?" Yüzü düşüyor, bileğimden tutup beni uzaklaştırıyor.

Lucía'ya dönüp bakıyorum, kocaman gülümsüyor, iki baş parmağını

kaldırıyor ve ben

Başımı ona doğru çılginca sallayıp gelmesini işaret ediyorum ama o sıırtmaya ve başparmağıyla beni işaret etmeye devam ediyor.

"Neden bahsediyorsun?" diyor beni arka taraftaki sessiz bir kabine oturturken. "Ne zaman?"

"Bu gece-şimdi-" Başımı salladım. "Bilmiyorum, az önce."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırtarak bana bakıyor. "Kahretsin."

"Evet."

"Emin misin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet."

Bir kez nefes verir. "Özür dilerim."

"Evet."

Barmene bir el hareketi yapıyor, o da bize ışık hızından daha hızlı bir şekilde bir tur içki getiriyor.

Rush bana bir tane uzattı. "İç."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Gecenin bu noktasında bunun nereye varacağını benim için açık olması gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Başka nereye gidebileceğini düşünebilirdim bilmiyorum... 1996 Leonardo DiCaprio Manhattan'da karanlık bir barın arka kabininde karşımda oturuyor, ben üzgün olduğum için içiyorum, o da berbat biri olduğu için içiyor...

Gittikçe daha çok içiyoruz ve içtikçe birbirimizden daha az uzaklaşıyoruz.

Şimdi kabinin ortasındayız, tam ortada, bacaklarımız birbirine dayalı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, başını kabine yaslayarak.

Çenem elimde, ona bakıyorum. Başımı sallıyorum.

"Her şey boka sardı-" Bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Seni kim terk edecek ki zaten?"

e soru bana garip bir şekilde çarpıyor, sanki göğsümden hava çekilmiş gibi ve çenemi alt dudağıma bastırıyorum. "Herkes." Ona hızlı, yıpranmış bir gülümseme atıyorum. "Öyle ya da böyle."

Son kelimedede sesim çatlıyor ve bir damla gözyaşı süzülüyor, Rush bana doğru eğilip başparmağıyla gözyaşımı siliyor. "Hey-" Başını sallıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum-"

Nefes alıp kendimi toparlıyorum. "Senin gibi erkekler düşünmez."

Alt dudağını emiyor, biraz da eğleniyor. "Bu doğru mu?"

Başımı salladım.

Bunu düşünerek başını öne eğiyor. "Kontrol edildi." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tom'la aranızda ne olduğunu anlat bana."

Başımı sallıyorum. "Yapamam-" Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Sen mi onu terk ettin, o mu seni?"

"Beni terk etti," diyorum çabucak.

Rush kaşlarını çatır. "Sana kızgındı-"

Bir kadeh daha alıp geri atıyorum ve o da bana bakıyor. "Tekrar birlikte olacak mısınız?"

Başımı salladım.

"Neden?"

Yutkunuyorum. "Sadece yapmayacağız."

O bir kadeh daha uzatıyor, ben de ona bir tane uzatıyorum. İçmeden önce bir kahkaha attı.

Ağızma bakmaya başladı. Ağır ağır yutkunuyor.

"Ne?" Başımı çevirip bakıyorum, midemde gergin bir his var ama kötü değil, sadece yeni ve tuhaf.

Ağızıyla omuz silkiyor, başını sallıyor. "Hiçbir şey." "Anlat bana." Koluna bir şaplak attım.

Başparmağını ısıırıyor. "Sadece en iyi arkadaşımın eski kız arkadaşıyla yapmamam gereken şeyleri düşünüyorum."

Ve beynimde sanki slot oynamışım ve ding-ding-ding, arka arkaya üç kiraz, bir çıkış yolu, eve dönüş yolu, Tom'un beni içine attığı bu lanet çukurdan güvenli bir geçiş varmış gibi hissediyorum.

Ona doğru döndüm. "Ne tür şeyler?"

Ve bana öyle bakma. Sana söyledim, sarhoş, korkmuş ve yalnızım. Ben en kötü halimim.

Rush Evans gülümsedi, yere baktı, gözlerini kısarak ellerine baktı, sonra tekrar bana baktı. "Sana göstermemi ister misin?"

Hemen başımı sallıyorum ve elimi tutup beni kabinden çekiyor.

Beni gözleri parlayan ve ağız genişleyen Lu'nun yanından geçiriyor ve ben gözleriyle buluşmuyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım - bu her neyse - hiç - bilirsiniz.

Rush beni vestiyere çekti, kapının arkasında benim yaşlarımda bir adam vardı.

Küçük odadaki masa.

Elimi Rush'ın elinin arasına sıkıştırıyor, Rush fark ediyor ve çenesini adama doğru sallayarak p a r m a k l a r ı m ı z ı kenetliyor.

"Bana bu odayı verirseniz, şimdi 1000 dolar veririm."

Adam sırtarak bir kez başını sallar ve masasından dışarı çıkar. Rush cüzdanını çıkarır ve on tane 100 dolarlık banknot sayar, kaşlarını şakacı bir şekilde Rush'a kaldıran ceketli adama uzatır, sonra da kapıyı arkasından kapatır.

Ve sonra oluyor. Rush yüzümü tutuyor ve beni kapıya doğru sertçe öpüyor, elleri altımda ve elbisemin üzerinde dolaşiyor, La Perla iç çamaşırlarımın üzerinde geziniyor.

Düğmelerini çözmeye başlıyorum ve beni kendine doğru çekiyor ve geriye doğru paltolara takılıyor ve ben de onunla birlikte düşüyorum, biraz gülüyorum ama ağzımı onunkinden ayıracak kadar değil çünkü yaparsam büyü bozulacak diye korkuyorum.

Beni yakaladı ve masanın üzerine çıkardı, kemerini çözdüm ve sonra-Biliyorsun ve sonra...

Bu kez metafor yok, baykuşça örtmece yok, gezegenler ve kıyılardaki lanet gemiler hakkında alegoriler yok. Gemileri siktir et, ben akıntıya kapıldım. Halatı kes, bırak boğulayım, eğer bu boğulmaksa, yapacağım - gitmek için iyi bir yol. Rush Evans'ın elleri vücudumun her yerinde, ağzı sadece bir kişinin ağzının sürükleyebileceğini düşündüğüm yerlerde sürükleniyor, ama şimdi üç.

O kadar da kötü değil, değil mi? Belki de o kurdum bir şeylerin peşindeydi. Belki de bedenimdeki Rush, Tom'un aylardır benim için yaptığı gibi, benim de onu ne kadar özlediğimin ateşini söndürecektir.

Dövmelerini saymıyorum, beni ve onu o aptal ağaca yaslanmış halde düşünmüyorum, yüzünü bile düşünmüyorum - yıllar boyunca vestiyerde kaç kızı siktiğini düşünüyorum ve Rush Evans'ın gözlerinin içine bakabildiğim kadar bakıyorum, ta ki çok fazla gelene, başım geriye düşene ve boynumu öpene kadar. Aynı anda boşalıyoruz, bu bana etkileyici geliyor ama ne bilebilirim ki? Bunu daha önce hiç yapmamıştım, hatırladın mı?

Ve sonra, işimiz bittiğinde, ağzını benimkinin üzerine sürüyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor ve ben kendimi boktan, boş ve öncekinden çok daha üzgün hissediyorum.

O yüzden tekrar yapıyorum.

Teşekkürler

Her şeyden önce Ben'e bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Her ne kadar bunu okumayı bitirmediğinizi bilsem ve hatta okuduğunuzdan bile tam olarak emin olmasam da

nished Magnolia, ama büyük birkaç ay geçirdik ve seni affediyorum. Sen (BJ'nin dayandığı kişi değil ama) benim en iyi arkadaşım, en sevdiğim insansın ve sen bana nasıl inanıyorsan, ben de şimdi kendime inanıyorum.

Luke, Jay ve Maddi ve Avenir'deki herkes. Siz palyaçolarla çalışmayı çok seviyorum; toplantılarımızda sürekli laf attığım için özür dilerim ama ne zaman başkalarının ne yediğini sorsam sen (@Jayboy) kızgın baksan da hepinizi çok seviyorum. Seninle çalışmak ne büyük bir ayrıcalık, seni yaratıcı deha ve gençliğimin (en iyi) arkadaşı.

Luke, sen en iyi kardeşsin, benim ve kitaplarım için çok sıkı ve yorulmadan çalıştın ve seni sonsuza dek seviyorum.

Maddi, kitaplarımı bu şekilde sevmenin onların şeklini değiştirdiğini düşündüğümü bildiğini biliyorum.

Hepinize anladığınız için teşekkür ederim, benimle birlikte buna inandığınız için teşekkür ederim, sınırları zorladığınız ve kitaplarımın daha önce hiç görmediğimiz şeyler yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu birlikte yaptığımız için asla memnun değilim.

Joel, editörüm. o zamanlar ikimizin de tam olarak hazırlıklı olmadığı karmaşık yavrularla uğraşmamıza rağmen bu süreçte benimle olduğun için teşekkür ederim. kafamın içinde yaşayan bu arkadaşlarımı gerçekten anladığın için teşekkür ederim. Onları bu kadar iyi tanıdığın için gerçekten minnettarım.

Euan ve Kankana, sonlara doğru benimle birlikte çalıştığınız için, kaos için üzgünüm ve sabrınız için minnettarım!

Amanda (ya da Ben'in sana dediği gibi "kitabını gerçekten seven kız") karakterlerimi gerçekten (gerçekten, gerçekten) sevdiğin için teşekkür ederim. Bu kitaba gerçekten ihtiyacı olduğu anda güven verdin. Ve diğer

beta okuyucularıma, kardeşim-

Hannah, Bronte, Kenzie, Shannon, Mystique, Laura, Darion, Janice ve Juliette bana gözlerinizi ödünç verdiğiniz ve sizi sorularla rahatsız etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Tori, her zamanki gibi İngilizliğin için.

Karalee, bu kitap hakkında çok endişelendiğimde bana her şüphe duyduğumda okuduğum bir mesaj gönderdin. Seni seviyorum, sen çok iyi bir en iyi arkadaşsın. #Sassafrass2022

Ve Emily, çünkü sen de bana Ben kadar, hatta daha fazla inanıyorsun... Son 10 yıldır beni eşsiz yazarlarla kıyasladığın için kendime olan güvenim aşırı derecede sarsıldı mı, evet. Yararlı mı, zararlı mı, kim bilebilir ama her iki durumda da minnettarım.

Camryn, ailemiz için yaptıkların için. Sizi seviyoruz. Ve Lindsey ve Kim, hayatımızın en yoğun döneminde çatlaklardan düşmememizi sağladığınız için size minnettarız.

Charlie Rionne, çünkü hayatımı değiştirdin ve seni seviyorum. Her şey için teşekkür ederim. Sana son kitapta teşekkür etmeliydim ama her yerdeydim, bu yüzden o zaman ve şimdi için burada teşekkür ederim.

Son birkaç aydır akıl sağlığımın tek sponsorlarına: Hamish & Andy pod (ahoy!), Starbucks Nitro Cold Brew, Wags & Wiggles (ve hayatımın gerçek MVP'si Ranaye.), Wexler's Deli'den Lox Bagel ve tabii ki Perfect Bars. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kaliforniya eyaletine de bu kadar fırsat dolu olduğu için teşekkür etmek istiyorum (S/O X-Files), burada olduğum için mutluyum, hayatta olduğum için mutluyum.

Ve son olarak, Manolya'yı okuyan ve nasıl sevdiyseniz öyle seven herkese teşekkür ederim. Umarım bunu da aynı şekilde seversiniz.

Yazar Hakkında

Avustralya doğumlu Jessa Hastings Güney Kaliforniya'da kocası, iki çocuğu, kedisi ve aldığına yarı pişman olduğu Rhodesian Ridgeback cinsi yavru köpeğiyle birlikte yaşıyor. Uzun pantolon giymeyi reddediyor ama kazak giymeyi seviyor. Los Angeles'a taşındığından beri kahvaltıyla mücadele ediyor ve Sydney kafelerini ve kahvaltılarının dünyanın diğer yerlerinden ne kadar üstün olduğunu gerçekten özlüyor. Artık kahvaltı yapmıyor ama kahvaltıyı sık sık ve sevgiyle hatırlıyor. Özet ya da biyografi yazmayı sevmiyor. Bunu yazmak onun uyanıkken gördüğü kâbusu olmuş ve bu kitap onun ikinci romanı.

written by
Jessa Hastings

Magnolia Parks

Magnolia Parks Universe

